

ДАНИЕЛ СТИЙЛ НЯМА ПО-ГОЛЯМА ЛЮБОВ

Превод от английски: Людмила Левкова, 1993

chitanka.info

На Беатрис

*Мило, невероятно момиче, ти ме изпълваш с радост,
любов и възхищение.*

*Безстрашно момиче, нека твоят живот бъде лек, в
спокойни води, с добри хора, нежен бриз, слънчеви дни и ако
се разрази буря някой ден, не забравяй колко много те
обичаме.*

И на Джон

*За когото никога не е съществувала, няма да
съществува и не би могла по-голяма любов от моята към
теб.*

1.

Единственият звук, който нарушаваше тишината в трапезарията, беше тиктакането на големия, отрупан с орнаменти часовник над камината. От време на време се долавяше приглушеното шумолене от разгъването на някоя ленена салфетка. В огромната трапезария имаше дванадесет души и беше толкова студено, че Едуина с усилие движеше пръстите си. Тя сведе поглед към ръцете си и долови проблясването на годещия си пръстен, който отразяваше лъчите на утринното слънце. После се усмихна и погледна родителите си, които седяха срещу нея. Въпреки че в момента бяха на масата и баща ѝ си гледаше в чинията, тя пак виждаше закачливите бръчици в ъглите на устата му и беше сигурна, че той скришом държи ръката на майка ѝ под масата. Дори и когато бяха сами, те винаги се шегуваха и се смееха или си шепнеха нещо закачливо. Приятелите им обичаха да казват, че при това положение няма нищо чудно, че си имат шест деца. На четиридесет и една година Кейт Уинфийлд все още изглеждаше като момиче. Имаше гъвкава фигура и тънка талия и често, когато вървяха заедно по улицата, в гръб от известно разстояние, бе трудно да се направи разлика между нея и най-голямата ѝ дъщеря Едуина, която също като нея беше висока и стройна, с тъмна коса и огромни сини очи. Като всички останали в семейството, двете се чувстваха много близки. Въобще, това беше атмосфера, в която хората се смееха, разговаряха, споделяха си какво ли не, прегръщаха се, шегуваха се непрекъснато и всеки ден измисляха по някоя дяволия.

И сега Едуина с труд успяваше да запази сериозно изражение, докато гледаше как брат ѝ Джордж издишва облачета пара в ледената трапезария, в която техният вуйчо Рупърт, лорд Хикам, обичаше да поддържа температура малко по-ниска от тази на Северния полюс. Децата на семейство Уинфийлд изобщо не бяха свикнали на подобни условия. Неизменна част от живота им в Америка бяха всички удобства и топлият климат на Калифорния. Преди един месец бяха пристигнали чак от Сан Франциско, за да погостуват на леля си и

вуйчо си и да обявят официално годежа на Едуина. Връзките им с Англия се повтаряха сякаш по традиция. Елизабет, сестрата на Кейт, се беше омъжила за лорд Рупърт преди двадесет и четири години и беше пристигнала в Англия като втората виконтеса и господарка на имението Хавърмур. Едва двадесет и една годишна, тя беше срещнала много по-възрастния от нея лорд Хикам при едно от пътуванията му с приятели до Калифорния и почти веднага се беше влюбила в него. Повече от двадесет години по-късно нейните племенници доста се затрудняваха да проумеят каква е била причината за това завладяващо чувство. Лорд Хикам беше рязък, доста затворен в себе си човек, гостоприемството за него беше непознато, вероятно никога не се смееше и за всички беше ясно, че присъствието на деца в неговия дом му беше изключително неприятно. И това, опитваше се винаги да го оправдава леля Лиз, не беше, защото той не ги обича, а просто защото не е свикнал с тях, тъй като никога не е имал свое дете. Това обяснява защо, меко казано, далеч не му беше забавно, когато Джордж пусна няколко малки попови лъжички в бирата му, след като вуйчо Рупърт и баща им бяха тръгнали на лов за патици. В интерес на истината, той твърде отдавна се беше отказал да има собствени деца. Преди доста време беше осъзнал, че му е необходим наследник на имението Хавърмур, както и за останалите големи имоти, но впоследствие стана ясно, че това явно не му е било писано. Първата му жена беше направила няколко спонтанни аборта, а накрая, въпреки че беше успяла да износи детето, почина при раждане седемнадесет години преди той да се ожени за Лиз. Оттогава той непрестанно я обвиняваше, че и тя не можа да го дари с деца, макар че далеч не искаше толкова, колкото имаха Кейт и Бъртрам, да не говорим, че със сигурност не одобряваше възпитанието им. Направо е възмутително, убеждаваше той жена си, какво ги оставят да вършат безнаказано. Но пък американците си бяха известни с това — никакво чувство за собствено достойнство, контрол, възпитание, изобщо и представа си нямат от дисциплина. Все пак почувства огромно облекчение, че Едуина ще се омъжи за младия Чарлс Фицджералд. Може би въпреки всичко, за нея все още има някаква надежда, беше казал той неохотно на Лиз, когато тя сподели с него новината.

Лорд Хикам беше на седемдесет години и съвсем не беше очарован, когато Кейт писа на сестра си, за да разбере дали е удобно

всички те да пристигнат и да им погостуват. Преди това щяха да отидат до Лондон, за да се запознаят със семейство Фицджералд, но Рупърт беше ужасен от идеята после цялата фамилия да се появи в Хавърмур.

— Какво, с цялото домочадие?

Той изглеждаше направо ужасен от подобна перспектива, когато по време на закуска Лиз внимателно го беше попитала за мнението му. Наближаваше Коледа, а те възнамеряваха да пристигнат през март. Ето защо Лиз се надяваше, че все пак разполага с достатъчно време, за да го склони и може би в края на краищата Рупърт няма да има нищо против. Тя копнееше да се види със сестра си, ужасно ѝ се искаше децата да стоплят с присъствието си безкрайните ѝ и тягостни дни. След двадесет и четири години живот с Рупърт тя беше започнала да ненавижда Хавърмур, болезнено чувстваше липсата на сестра си и на безвъзвратно отлетелите дни на щастливото детство, което двете заедно бяха изживели в Калифорния.

Рупърт беше тежък характер и с него се живееше трудно, а бракът им се оказа твърде различен от съвместния живот, за който си бе мечтала. В началото беше дълбоко впечатлена от неговото достолепие, от титлата му, от безупречната му любезност към нея, от разказите му за *цивилизация живот*, който всички те водели в Англия. Разликата между тях беше двадесет и пет години и когато пристигна в Хавърмур, тя беше потресена, защото за нея имението се оказа печално потискащо с неочакваната си запуснатост. По това време Рупърт държеше и една къща в Лондон, но твърде скоро Лиз установи, че той изобщо не живее в нея. И след като цели четири години кракът им не бе стъпил там, той я продаде на свой близък приятел. Тя усещаше, че може би децата щяха да променят нещата и закопня да си има семейство, да чува звънките жизнерадостни гласове, отекващи в потъналите в мрачна меланхолия стаи. Но годините минаваха и след всяка от тях ставаше все по-ясно, че едва ли щеше да има това щастие и тя заживя с единствената мисъл, макар и рядко, да се вижда с децата на Кейт по време на кратките ѝ посещения в Сан Франциско. Накрая обаче трябваше да се лиши дори и от тези малки удоволствия, тъй като Рупърт вече беше твърде болен, за да си разрешава дълги пътувания, а после съвсем открито заяви, че се чувства прекалено стар. Ревматизмът, подаграта и възрастта вече му пречеха да обикаля по света и понеже имаше нужда жена му винаги да бъде около него, Лиз

се превърна в затворник в Хавърмур. Все по-често, въпреки че не искаше да си го признае, тя се улавяше, че си мечтае отново да отиде в Сан Франциско, но години наред не беше имала тази възможност. Именно затова посещенията на Кейт и децата бяха толкова важни за нея и тя се почувства безкрайно признателна, когато Рупърт накрая ѝ съобщи решението си — че могат да им погостуват, стига да не останат завинаги.

Оказа се, че всичко е още по-прекрасно, отколкото Лиз беше очаквала. Бяха минали години от последното им идване и тя преливаше от щастие. Докато беше далеч от тях, единственото, за което си мечтаеше, бяха дългите разходки в градината със сестра ѝ. Едно време двете се чувстваха направо като близначки и сега Лиз с учудване установи, че Кейт все още изглежда млада и привлекателна. Освен това беше явно, че е все така силно влюбена в Бърт. Това накара Лиз отново да изпита съжаление, че се е омъжила за Рупърт. През тези години тя често си беше задавала въпроса, какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако не беше станала лейди Хикам, а просто се беше задомила в Америка.

С Кейт като момиченца се чувстваха толкова безгрижни и жизнерадостни, толкова щастливи да си бъдат у дома със своите любящи и всеотдайни родители... Всяка от тях, когато навърши осемнадесет години, беше представена в обществото, както му беше редът и за кратко имаха великолепно изживявания на официални вечери, балове и приеми, а после, за съжаление твърде скоро, се появи Рупърт и Лиз замина с него за Англия. Някак си, въпреки че до този момент Лиз беше прекарала вече половината си живот в Англия, тя никога не беше успяла да придобие увереността, че мястото ѝ е тук. Нито веднъж не се беше случило да промени каквото и да е от реда, който Рупърт беше установил в Хавърмур още преди нейното пристигане. Все още имаше усещането, че е само гост тук, гост без всякакво влияние, без възможности да контролира нещата, гост, чието присъствие дори не е особено желано. Тъй като не беше успяла да роди наследник, оставането ѝ в имението изглеждаше някак безцелно и безсмислено.

Животът ѝ беше съвсем различен от този на сестра ѝ. Как изобщо Кейт би могла да я разбере? С нейния красив, тъмнокос, толкова млад съпруг, с нейните шест прекрасни деца, които

периодично се появяваха като дар Божи през всичките тези двадесет и две години на щастлив брачен живот. Имаше трима сина и три дъщери, преливащи от здраве и жизненост, наследили красотата и интелигентността на родителите си, както и свежото им чувство за хумор. Странното беше, че Кейт и Бърт изглеждаха наистина твърде щастливи и благословени и въпреки това, който и да ги видеше, не изпитваше никакво съмнение, че това им се полага. Независимо от факта, че години наред Лиз ужасно бе искала да бъде на мястото на сестра си и дори ѝ го беше казвала, тя никога не би си разрешила да изпитва към нея завист в лошия смисъл на думата. Всичко изглеждаше толкова справедливо, защото в самата си същност Кейт и Бърт бяха добри, мили и почитени хора. И двамата великолепно осъзнаваха неоченимото богатство на щастието да бъдат заедно и дори често го споделяха с децата. Това караше Лиз да изпитва болезнена носталгия по нещо, което не познаваше... детската обич и привързаност... както и топлите, изпълнени с любов взаимоотношения между Кейт и съпруга ѝ. Животът ѝ с Рупърт през годините беше направил Лиз доста мълчалива. Изглежда вече не съществуваше нещо повече, което можеше да бъде изказано, нито пък имаше на кого да го каже. Рупърт никога не се беше интересувал особено от нея. Вълнуваха го единствено имотите му, патиците, яребиците и фазаните, а когато беше по-млад — конете и кучетата му, но една съпруга можеше да му послужи за твърде малко неща, особено сега, след като подаграта го измъчваше почти непрекъснато. Тя можеше да му донесе виното или да позвъни на слугите и да му помогне да се качи горе и да си легне, но спалнята му беше далече, твърде далече по коридора от нейната собствена и това беше от години, откакто той разбра, че не може да има деца от нея. Всичко, което деляха сега, беше съжалението и общия дом, в който за тях беше отредена вледеняващата самота. Всичко това превръщаше предстоящото посещение на семейство Уинфийлд в нещо като внезапно разтваряне на капациите, закриващи прозорците, беше като рязко дръпване на завесите, зад които в дома им щеше да нахлуе слънчевата светлина и свежият чист въздух на калифорнийската пролет.

На масата някой хлъцна и от другия край долетя приглушен кикот, точно от мястото, където от двете страни на лорд Рупърт седяха Кейт и Лиз. Лордът изобщо не даде вид, че е чул нещо и двете жени си

размениха усмивки. От момента на пристигането им Лиз изглеждаше поне с десет години по-млада. Срещите със сестра ѝ и племенниците винаги сякаш вдъхваха живот на повехналата ѝ жизненост. Сърцето на Кейт се свиваше от мъка, когато виждаше как сестра ѝ с всеки изминат ден остаряваше от самотния живот в този безрадостен край, в дом, който мразеше, и с мъж, който съвсем явно беше безразличен към нея и вероятно изобщо никога не я беше обичал. При мисълта за отпътуването им усети пареща болка. След по-малко от час щяха отново да се разделят. Един господ знае кога отново щяха да дойдат в Англия. Кейт я беше поканила да отиде в Сан Франциско за подготовката на сватбата на Едуина, но Лиз чувстваше, че не може да остави толкова дълго Рупърт сам и обеща да пристигне през август за сватбата.

Хълцукането в другия край на масата беше почти като разведряване на атмосферата и Кейт погледна шестгодишната Алексиз. Джордж ѝ шепнеше нещо и тя всеки момент щеше да избухне в едва сдържан до този момент кикот.

— Шшт... — прошепна им Кейт с усмивка, докато наблюдаваше Рупърт.

На закуска масата в дома им приличаше на шумен пикник на връх Четвърти юли^[1], но тук трябваше да спазват благоприличие и този път децата бяха безупречни по отношение на дисциплината, наложена от Рупърт, пък и той сякаш с напредването на възрастта беше поомекнал. Няколко пъти беше завел на лов и шестнадесетгодишния Филип, който, въпреки че пред баща си беше признал колко му е неприятно да се подчини на поканата, любезно благодари на чичо си и тръгна с него. Но Филип въобще си беше такъв, искаше да угоди на всички, беше винаги мил, галантен, учтив и учудващо разсъдлив за момче на неговите години. Не беше за вярване, че е само на шестнадесет години и от децата на семейство Уинфийлд той определено имаше най-силно чувство за отговорност. Без да се смята Едуина, разбира се, но тя беше на двадесет години, вече зряла и само след пет месеца щеше да има свой собствен дом и съпруг. А след година, надяваше се тя, вече и свое дете. Беше направо невероятно и Кейт непрекъснато си го повтаряше, че нейното най-голямо дете вече беше достатъчно пораснало, за да се омъжи и стане майка.

Сега се прибираха вкъщи, за да се погрижат за всички приготовления около сватбата, а с тях в Щатите щеше да се върне и Чарлс. Той беше двадесет и пет годишен и беше влюбен до уши в Едуина. Бяха се срещнали съвсем случайно в Сан Франциско и от предното лято вече бяха заедно при всяка възможност.

Сватбата щеше да се състои през август и те щяха да отнесат със себе си цял топ изящен плат с цвят на слонова кост, който Кейт и Едуина бяха купили от Лондон за роклята ѝ. Шивачът на Кейт в Сан Франциско щеше да я обшие с мънички перли, а волана ѝ шиеше една францужойка, която току-що беше дошла в Лондон от Париж. Лейди Фицджералд щеше да го донесе при пристигането си в Сан Франциско в края на юли. А междувремево трябваше да се свършат още хиляди неща. Бъртрам Уинфийлд беше сред най-изтъкнатите личности в Калифорния. Той и семейството му притежаваха един от най-утвърдените вестници в Сан Франциско и имаха стотици познати, които трябваше да поканят на сватбата. Кейт и Едуина се занимаваха със съставянето на списъка на гостите вече цял месец. Дотук бяха включили повече от петстотин души. Когато Едуина предупреди Чарлс, че може би ще бъдат и повече, той само се засмя.

— Ако бяхме в Лондон, щеше да бъде още по-лошо. Преди две години на сватбата на сестра ми бяха поканени около седемстотин гости. Благодаря на Бога, че по това време все още бях в Делхи.

Последните четири години той беше прекарал в пътуване. След две години с армията в Индия, се беше впуснал в рисковано пътешествие из Кения, където в продължение на година беше посещавал приятели и видял най-различни места. Едуина с истинско удоволствие слушаше разказите му за всичките му приключения. Беше го умолявала горещо да прекарат медения си месец в Африка, но според Чарлс събитието изискваше да изберат някое по-спокойно и цивилизовано място. Възнамеряваха да прекарат есента в Италия и Франция, а до Коледа да се върнат отново в Лондон. Едуина тайно се надяваше дотогава да забременее. Обичаше Чарлс до полуда и искаше да си има голямо семейство, също като нейното, надяваше се, че животът им заедно ще бъде щастлив, като взаимоотношенията, които съществуваша между родителите ѝ. Това не означаваше, че от време на време те не се караха, напротив, разправиите им почти разтърсваха полилеите в къщата им в Сан Франциско, особено когато майка ѝ

избухваше, но неизменно, дори и в гнева им любовта не ги напускате. Винаги имаше нежност, прошка и състрадание, винаги беше ясно, че независимо от всичко Кейт и Бъртрам много се обичат и Едуина искаше отношенията им с Чарлс след сватбата да бъдат същите. Не ѝ трябваше друго, нямаше нужда от мъж, който да бъде известна личност, не искаше титли или луксозно имение. Не се стремеше към нищо от това, което някога така глупаво беше тласнало леля Лиз към вуйчо ѝ Рупърт. Искаше сърдечност, чувство за хумор, интелигентност, някого, с когото можеше да се смее, да си говори, да работят усилено, но заедно. Истината беше, че животът им щеше да бъде лек, защото Чарлс обичаше да спортува и да излиза с приятели; никога не беше усещал бремето на принудата да си изкарва сам прехраната, но притежаваше нужните добродетели, за което Едуина го уважаваше. А един ден той щеше да получи и мястото на баща си в Камарата на лордовете.

Не по-различно от Едуина и Чарлс искаше да имат поне половин дузина деца. Нейните родители щяха да имат седем, но едното беше починало при раждането. Беше момченце, което на възраст щеше да бъде между нея и Филип, което още повече караше Филип да се чувства отговорен за всичко. Сякаш заемаше мястото на някой друг в ролята си на най-големия син и всичко, което правеше, или до което се докосваше, сякаш стоварваше нова отговорност на плещите му. Всичко това опростяваше значително живота на Джордж, който на дванадесетгодишна възраст смяташе, че единствената му мисия е да забавлява околните, а отговорността беше последното нещо, за което се замисляше, в който и да е момент. Дразнеше Алексиз или малките при всеки удобен случай и смяташе, че е негово задължение да разведрява доста по-суровото поведение на големия си брат и той се опитваше да го постигне, като му правеше номера със завивките на леглото или му слагаше безобидни змии в обувките, една мишка, поставена на подходящо място също му вършеше работя понякога, а с пипер в сутрешното кафе денят наистина можеше да започне добре.

Филип определено смяташе, че Джордж е неговото наказание, изпратено, за да съсипе живота му. По време на редките му и безкрайно предпазливи опити да превземе другия пол, Джордж винаги се оказваше някъде наблизо, готов да му предложи компетентното си съдействие. Трудно можеше да се каже, че Джордж беше свенлив по

отношение на момичетата или въобще, на когото и да е. Още докато пътуваха на кораба, където и да отидеа Кейт и Бъртрам, те навсякъде срещаха *очарованите* познати на втория син, които ги поздравяваха... *О, вие сте родителите на Джордж* и Кейт изтръпваше, защото всеки път се питаше какво ли е направил пак, а Бъртрам се смееше, развеселен от безобидните лудории на момчето и от вечното му добро настроение.

Най-срамежливо беше следващото им по ред дете, малката Алексиз с ореол от сламеноруси къдрици и огромни сини очи. Всички останали имаха тъмни коси и сини очи като Кейт и Бърт, само Алексиз правеше изключение. Тя беше толкова руса, че на слънце косата ѝ изглеждаше почти бяла. Сякаш ангелите бяха дарили Джордж с всичката си палавост и дързост, а за Алексиз бяха отредили нещо безкрайно деликатно и необичайно. Където и да отидеа, хората я забелязваха, не можеха да откъснат очи от нея и постоянно говореха за това колко била красива. Само за миг тя изчезваше тайнствено някъде, за да се появи отново, вече часове по-късно, неусетно, сякаш понесена на безшумни криле. Тя беше *мъничкото момиче* на Кейт и *любимката* на баща си. Рядко говореше с останалите. Живееше щастливо в своето семейство, обичана и закриляна от всички. Беше винаги там, мълчалива, виждаше всичко, но казваше твърде малко. Понякога прекарваше часове наред в градината, за да сплита венчета от цветя за косите на майка си. За нея родителите ѝ бяха всичко, въпреки че много обичаше и Едуина.

Но всъщност Едуина беше по-привързана към четвъртото по ред дете, четиригодишната Франсис или Фани, както всички я наричаха; Фани със сладките заоблени бузки, пухкави ръчички и неуморни малки крачета. Усмивката ѝ можеше да накара всяко сърце да се разтопи, особено това на татко. Също като Едуина тя имаше сини очи и блестяща черна коса. Приличаше досущ на баща им и имаше неговия сговорчив характер. Винаги беше весела и усмихната, доволна, където и да е, точно като бебето Теди.

Той беше само на две години и беше безценното съкровище на майка си. Вече говореше и откриваше света около себе си с малката си, обсипана с къдри главица и жизнерадостния си гърлен смях. Обичаше да бяга и да кара Уна да го гони. Тя беше много приятно ирландско момиче, напуснало родината си още на четиринадесет години и Кейт

беше много благодарна, че я откри в Сан Франциско. Вече на осемнадесет години, тя много помагаше на Кейт за децата. Често ѝ казваше с укор, че разглезва малкия Теди. А Кейт през смях признаваше, че наистина е така. Понякога действително задоволяваше капризите им, защото ги обичаше много.

Но това, което удивляваше Кейт при всяко от децата ѝ, беше съзнанието колко различни бяха всички те, колко неповторими, отделни, самостоятелни личности със своите строго индивидуални потребности. Всичко в тях беше различно, отношението към света наоколо, стремежите им, реакциите им към нея, към останалите, към света въобще... от плахостта и безкрайните страхове на Алексиз до непоклатимото чувство за отговорност на Филип и пълното му отсъствие у Джордж, до стабилното и сдържано самочувствие на Едуина. Винаги разсъдлива и внимателна, мислеща първо за другите и едва тогава за себе ей, сега за майка ѝ беше голямо облекчение да вижда как любовта ѝ към Чарлс я беше завладяла напълно и тя се чувства безкрайно щастлива. Заслужаваше тази любов. Години наред беше дясната ръка на своята майка и според Кейт беше крайно време Едуина да си има свой личен живот.

Само че много ѝ се искаше да не живеят в Англия. За втори път в живота ѝ щеше да ѝ се наложи да загуби скъп за нея човек там, далече по чуждите брегове. Оставаше ѝ само да се надява, че дъщеря ѝ ще бъде по-щастлива от леля си Лиз по тези далечни места. За щастие Чарлс беше съвсем различен от Рупърт. Той беше чаровен, интелигентен, привлекателен и мил и Кейт смяташе, че ще бъде великолепен съпруг.

Същата сутрин щяха да посрещнат Чарлс на пристанището в Саутхамптън. Той се беше съгласил да се върне заедно с тях в Щатите, отчасти защото не можеше да понесе мисълта, че през следващите четири месеца ще се раздели с Едуина, а освен това и защото Бърт беше настоявал да му поднесе това пътуване като подарък за годежа. Щяха да се качат на един съвсем нов кораб. Това щеше да бъде първото му плаване и всички бяха ужасно въодушевени.

Все още стояха в трапезарията на имението Хавърмур и всеки момент Алексиз щеше да избухне в смях, когато Джордж ѝ каза нещо с приглушен глас и после пусна поредното облаче пара в мразовития въздух. Бъртрам гледаше с усмивка децата си и също открито щеше да

се разсмее, когато най-накрая Рупърт се изправи и всички вече можеха да тръгнат. Бърт заобиколи масата и отиде при него, за да му каже довиждане и стисне на раздяла ръката му. За момент Рупърт наистина съжали, че той си отива. Харесваше Бърт, с годините беше почнал да обича и Кейт, въпреки че все още доста се колебаеше по отношение на децата им.

— Чувствахме се чудесно като твои гости тук, Рупърт. Заповядай в Сан Франциско — каза Бъртрам и почти го мислеше.

— Страхувам се, че няма да е по силите ми.

Вече бяха приели, че Лиз ще дойде в Сан Франциско за сватбата заедно с родителите на Чарлс. Самата тя беше доволна, че Рупърт въобще ѝ беше разрешил да замине и вече нямаше търпение да чака. Дори беше избрала роклята си, когато с Кейт и Едуина отидоха до Лондон.

— Ако имаш възможност, заповядай!

Двамата мъже отново стиснаха ръцете си. Рупърт беше радостен, че бяха дошли и не по-малко доволен сега, че си отиваха.

— Непременно пиши, за да разкажеш за кораба. Трябва да е страхотен.

За миг даже им завидя. Този път обаче Лиз изобщо не искаше да бъде на тяхно място. Самата мисъл, за каквото и да е кораб ѝ причиняваше ужасна морска болест. Дори вече изтръпваше в очакване на пътуването си през юли.

— Ще напишеш ли един материал по този случай за вестника, Бърт?

Бърт се усмихна. Той пишеше твърде рядко, ако изобщо го правеше, дори за собствения си вестник. Само от време на време, когато не можеше да се въздържа, пускаше по някоя уводна статия. Сега обаче, в интерес на истината, вече беше обмислил тази възможност.

— Бих могъл. Ако реша, ще ти пратя един брой веднага щом излезе.

Рупърт прегърна Бърт през рамо и го изпрати до вратата, а в това време Едуина и Кейт тръгнаха с по-малките деца и с помощта на Уна, ирландското момиче, се погрижиха всички да отидат до банята, преди да потеглят за Саутхамптън.

Все още беше твърде рано, слънцето точно изгряваше, а предстоящото пътуване до Саутхамптън щеше да им отнеме около три часа. Рупърт им беше дал личния си шофьор, както и двама от конярите, които щяха да ги закарат до пристанището с три коли и малкото останал багаж. Бяха изпратили по-голямата част от куфарите още предния ден и щяха да им ги доставят направо в каютите.

След броени минути децата вече се бяха настанили в трите коли — Едуина и Филип с част от багажа; Джордж настояваше да седне с един от конярите, който щеше да шофира; Уна с Фани и малкия Теди отидоха в другата кола, където бяха и останалите чанти, а Кейт и Бъртрам щяха да пътуват с личния „Силвър Гоуст“ на Рупърт заедно с Алексиз. Лиз беше изразила желание да ги придружи, но Кейт смяташе, че пътуването ще бъде твърде дълго за нея. И без това щяха да се видят само след четири месеца, а тя би се чувствала твърде самотна по обратния път с този вече опустял ескорт. Ето защо двете жени се прегърнаха за сбогом и Лиз за миг здраво притисна сестра си до себе си, без да може да си обясни, защо се вълнува толкова много тази сутрин.

— Бъди много внимателна... толкова ще ми липсваш.

Този път беше ужасно болезнено да я вижда как отново си тръгва от нея, като че ли повече нямаше сили да понася нови раздели. Лиз отново я прегърна и Кейт се засмя, като се опитваше да оправи модерната елегантна шапка, която Бъртрам ѝ беше купил в Лондон.

— Август ще дойде, преди да усетиш, Лиз — прошепна Кейт нежно на сестра си — и ти отново ще си бъдеш у дома.

Целуна я по бузата и се отдръпна, за да я погледне. Толкова ѝ се искаше Лиз да не изглежда така изтощена и потисната. Отново си помисли за това, че когато Едуина се омъжи за Чарлс, те ще се преместят да живеят в Англия и на Кейт не ѝ оставаше нищо друго, освен да се моли животът на дъщеря ѝ да се окаже по-щастлив от този на сестра ѝ. Ненавиждаше мисълта за това, че тя е толкова далеч, както и съзнанието, че сега трябва да остави Лиз тук, а в това време Рупърт вече даваше нарежданията на шофьорите и подканваше всички да тръгват, за да не изпуснат кораба, който щеше да отплава след по-малко от пет часа.

— Тръгва по обяд, нали — попита той Бърт, като извади джобния си часовник.

Кейт прегърна за последен път Лиз и се качи на колата, след което пое Алексиз и я сложи до себе си.

— Да, имаме достатъчно време и ще пристигнем доста по-рано.

Беше седем и тридесет сутринта на 10 април.

— Пожелавам ви едно великолепно пътуване. Корабът е изключителен. Лек път!

Той помахна, докато първата кола потегляше, а Лиз стоеше до него и гледаше как втората също тръгва, след нея и последната, докато в това време Кейт им махаше от прозореца, усмихната широко, гушнала Алексиз в скута си. Бъртрам седеше до нея и я беше прегърнал през рамото.

— Обичам ви... — извика Лиз, докато под шума на моторите колите бързо се отдалечаваха. — Обичам ви...

Думите ѝ заглъхнаха и тя избърса сълзите от очите си, без сама да разбира защо я беше обзела такава тревога. Наистина беше глупаво, щеше отново да види всички през август. При тази мисъл тя се усмихна на себе си и последва Рупърт, който влезе в къщата и се заключи в библиотеката, както често правеше сутрин.

Лиз се върна в трапезарията, видя опустелите места, взря се в празните чинии, които прибираха в момента, и усети как я обзема чувство на ужасна самота. Само преди мигове те бяха все още тук, стаята беше така изпълнена с хората, които обичаше, а сега всичко беше мъчително пусто, беше отново сама, а останалите вече се носеха към Саутхамптън.

---

[1] Национален празник на САЩ. — Б.пр. ↑

2.

Когато приближиха пристанището в Саутхамптън, колата, в която пътуваха Кейт и Бъртрам, водеше колоната от автомобилите на лорд Хикам към трапа^[1], по който се качваха пътниците за първа класа. Във втората кола Джордж подскачаше на седалката и накрая Едуина трябваше да го накара да седне мирно, преди съвсем да подлуди нея и Филип.

— Виж, само го виж, Едуина!

Той сочеше към четирите огромни комина на кораба, а Филип напразно го караше да се успокои. За разлика от доста по-буйния си по-малък брат, Филип беше намерил и прочел доста неща за кораба още щом бе научил, че ще се качат на него за първия му рейс. Оказа се, че има още един подобен кораб — „Олимпик“, който беше спуснат на вода и вече пътуваше почти година, но този действително в момента беше най-големият. Корабът „Титаник“ от Кралската флота беше малко по-голям, от който и да е лайнер в света и Джордж направо изпадна в благоговение, когато го видя.

Вестникът на баща му го беше нарекъл *кораба чудо*, когато публикува материал за него, а на Уол стрийт казваха, че е предназначен специално за милионери. Пребиваването на борда по време на първия му рейс беше изключителна привилегия. Бърт Уинфийлд беше резервирал пет от двадесет и осемте специални кабинни на втора палуба, които бяха само част от многобройните преимущества, които отличаваха този кораб от останалите. Въпросните кабинни, вместо илюминатори имаха прозорци и бяха великолепно обзаведени с различни френски, датски и британски старинни предмети. Компанията „Уайт Стар Лайн“ просто беше надминала себе си във всяко отношение. Петте каюти, в които щеше да пътува семейство Уинфийлд, бяха с общи вътрешни врати, които ги свързваха и по този начин те по-скоро изглеждаха като голям луксозен апартамент.

Джордж щеше да бъде в една каюта с Филип, Едуина с Алексиз, Уна с двете най-малки деца Фани и Теди, а Бъртрам и Кейт оставаха в

най-голямата каюта, точно до тази на бъдещия им зет Чарлс Фицджералд. По всичко личеше, че ще бъде едно тържествено пътуване и Джордж нямаше търпение да се качи на кораба. Той се измъкна от колата и се втурна към трапа, но брат му беше достатъчно бърз, успя да го сграбчи за ръката и го дръпна обратно към мястото, където Едуина помагаше на майка си да се справи с останалите.

— Къде си се разтърчал, млади човече? — Попита назидателно Филип и интонацията му прозвуча точно като тази на баща му.

Джордж отпрати към него поглед, пълен с едва сдържано раздражение.

— Започваш да говориш като вуйчо Рупърт.

— Няма значение. Ще стоиш тук, докато татко ти каже, че можеш да се качиш на кораба.

После погледна през рамото на Едуина и видя, че Алексиз се дърпа и се притиска в полите на майка си, а бавачката полага усилия да се справи с двете най-големи деца, които плачеха.

— Върви да помогнеш за Теди. Уна и мама се опитват да се оправят с багажа.

В това време баща им вече освобождаваше шофьорите на лорд Хикам. Въобще, ситуацията беше от тези, които Джордж харесваше най-много — пълен хаос, който щеше да му позволи да изчезне незабелязано и да направи точно това, което си наумеше.

— Ама трябва ли?

Изглеждаше ужасен от перспективата да бави децата в момент, когато имаше толкова много неща, които искаше да проучи. Будещият страхопочитание огромен корпус на „Титаник“ се извисяваше съвсем близо до тях на кея и единственото, което Джордж желаше в момента, беше да се качи на борда и да разбули всички тайни, които се криеха горе. Трябваше да изследва толкова много неща и вече нямаше търпение да започне. Нямаше нито секунда за губене.

— Разбира се, че трябва — изръмжа отново Филип и побутна Джордж към по-малките, а той самият се отпрати да помогне на баща си.

Забеляза, че отстрани Едуина се мъчеше с Алексиз.

— Не бъди глупава! — Беше приклепнала на кея до нея в елегантния си нов син вълнен костюм, който носеше, когато отидоха да се запознаят с родителите на Чарлс. — От какво има да се страхуваш?

Само погледни! — И Едуина махна с ръка към огромния кораб. — Просто е като един плаващ град, само след няколко дни ще пристигнем в Ню Йорк и после ще вземем влака, за да се върнем в Сан Франциско.

Едуина се опита да я успокои и да представи всичко просто като едно приключение, но Алексиз беше ужасно стъписана от огромния, внушаващ страх корпус на кораба, отскубна се от Едуина, скри се в полите на майка си и отново избухна в плач.

— Какво става?

Кейт погледна най-голямата си дъщеря и се помъчи да долови думите ѝ сред оглушителния шум. В същото време оркестърът на мостика засвири рагтайм. Като се изключи това, от другата страна фанфарите не бяха чак толкова много. Очевидно компанията беше решила, че една твърде шумна церемония ще бъде проява на лош вкус.

— Какво се е случило?

— Страхува се — отвърна Едуина, а Кейт кимна. От всичките ѝ деца Алексиз най-много се плашеше от непознати изживявания, срещи с нови хора или посещения на нови места. Беше ужасена и когато пътуваха насам с „Мавритания“ и непрестанно питаше майка си какво ще се случи, ако падне във водата.

Кейт погали златните ѝ копринени къдрици и се наведе, за да ѝ прошепне една тайна. Като чу думите ѝ, на устните на детето цъфна усмивка. Майка ѝ ѝ беше припомнила, че след пет дни Алексиз щеше да има рожден ден. Ставаше на шест години и Кейт ѝ беше обещала първо да отпразнуват рождения ден на кораба, а после още веднъж, вече когато са отново в Сан Франциско.

— Съгласна ли си? — Попита шепнешком тя уплашеното си дете, но Алексиз само поклати глава и отново избухна в сълзи, като силно се притисна до майка си.

— Не искам да ходя там!

И преди да успее да каже още нещо, усети как две силни ръце я повдигнаха от земята и тя се озова на раменете на баща си.

— Разбира се, че ще дойдеш, бонбончето ми. Не би искала да останеш тук, в Англия без нас, нали? Нали не, глупачето ми? Всички заедно ще се приберем у дома с най-великолепния кораб, който някога е бил построяван. И знаеш ли какво видях току-що? Видях едно малко момиченце, почти на твоите години, и се обзалагам, че още преди да

стигнем до Ню Йорк, вече ще сте най-добрите приятелки. Хайде сега да се качим на кораба и да си видим стаите, какво ще кажеш?

Придържаше я здраво на раменете си и тя вече беше престанала да плаче, когато той хвана жена си за ръка и поведе семейството си нагоре по трапа. Когато се качиха на борда и вече бяха по-спокойни, Бърт пусна Алексиз, но тя здраво стискаше ръката му, докато се изкачиха по главната стълба към горната палуба. Наоколо имаше хора, които обикаляха навсякъде и разглеждаха великолепното обзавеждане, красивите дървени ламперии с фина резба, вещите, пищните полилеи, драпериите и петте рояла. Дори Алексиз беше притихнала, докато обикаляха из кораба, преди да се отправят към палуба Б, където се намираха каютите им.

— Бива си го, нали? — Каза Бърт на Кейт и тя се усмихна.

Идеята да пътува с него на кораб ѝ допаднаше безкрайно. Изглеждаше толкова уютно, безопасно и романтично, сякаш попаднали между два свята, всички се чувстваха удобно и спокойно. Беше замислила веднъж да остави Уна да потича малко повече след децата, а тя да си отдъхне в компанията на съпруга си. Той изглеждаше особено възхитен, когато видя спортната зала и надникна в пушалнята, но Кейт се усмихна и размаха пръст пред лицето му.

— Не, няма да стане. Искам през това пътуване да прекарам поне известно време само с теб. — И тя се приближи по-близо до него, а той се засмя.

— Искаш да кажеш, че Чарлс и Едуина не са единствените млади влюбени тук на кораба? — Попита шепнешком той жена си, докато все още държеше ръката на Алексиз.

— Надявам се, че наистина е така — усмихна му се Кейт многозначително и нежно докосна бузата му с върха на пръстите си.

— Добре, а сега какво ще кажете да отидем до каютите си, да разопаковаме багажа и после да разгледаме наоколо?

— Не може ли сега, татко? — Примоли се Джордж.

Щеше направо да се пръсне от възбуда, но Бърт смяташе, че ще бъде по-лесно първо да отведат малките да видят помещенията си и да се настанят, а после обеща лично да придружи Джордж в приключенията му. Но подобно изкушение не беше по силите на Джордж и още преди да достигнат до палуба Б, две палуби под гимнастическия салон, Джордж вече беше изчезнал и Кейт,

разтревожена за това къде може да е отишъл, каза на Филип да огледа наоколо и да го намери.

— Остави го, Кейт. Няма къде да отиде. Докато е все още на борда, всичко е наред, а той е толкова въодушевен от кораба, че за нищо на света не би го напуснал. След като се настаним, аз лично ще отида да го потърся.

След известно колебание Кейт се съгласи и въпреки това продължаваше да се тревожи, каква ли дяволия може пак да измисли. Но щом зърна великолепните каюти, които Бъртрам беше запазил за тях, всички бяха твърде възбудени и въодушевени, за да мислят за нещо друго. С радост посрещнаха Чарлс, който се появи няколко минути по-късно.

— Тука ли сте? — Попита той, показал глава на вратата на гостната.

Тъмната му коса беше безупречно сресана, очите му блеснаха, когато видя бъдещата си съпруга, а при появата му тя скочи и тичешком прекоси малката всекидневна, която Кейт и Бъртрам възнамеряваха да използват, когато искаха да си отдъхнат от децата.

— Чарлс!

Едуина почервения от вълнение, когато се хвърли в прегръдките му. Косите ѝ бяха същия цвят като неговите, а очите ѝ — още потъмносини и цялото ѝ излъчване недвусмислено свидетелстваше за щастието им, когато той я повдигна от пода, а в това време Алексиз и Фани се кискаха.

— Вие двечките, какво толкова смешно има?

Той обичаше да си играе с момиченцата и смяташе, че Теди е най-сладкото бебе, което беше виждал. С Филип бяха добри приятели и дори невъздържаният Джордж го забавляваш. Смяташе, че семейството им е чудесно и беше безкрайно благодарен, че е срещнал Едуина.

— Видяхте ли вече кученцата? — Попита той момичетата през рамото на сестра им.

Фани поклати отрицателно глава, а Алексиз изведнъж придоби разтревожен вид.

— Ще им отидем на гости, след като подремнете след обяд.

Беше им почти като баща, също както Едуина — за тях беше като другата им майка.

— Къде са те? — Попита Алексиз притеснено, този път изплашена от кучетата.

— В клетки, чак долу и не могат да излязат — успокои я Едуина.

Алексиз изобщо нямаше да посмее да напусне кабината си през цялото пътуване, ако знае, че има опасност да попадне на някакво куче, което обикаля навън по коридорите.

После Едуина остави децата на Уна и последва Чарлс в неговата каюта. Баща ѝ му беше запазил чудесна кабина и далече от проницателните детски очи той я притегли към себе си и нежно я целуна по устните, а Едуина притаи дъх, забравила за всичко във вълнуващото присъствие на своя бъдещ съпруг. В моменти като този тя се питаше как изобщо биха могли да изчакат до август. Разбира се, за друго и дума не можеше да става, дори и на този невероятен романтичен кораб. Едуина никога не би посмяла да измами доверието, което ѝ оказваха нейните родители, същото се отнасяше и за Чарлс, и все пак щеше да им бъде трудно да се въздържат до средата на август.

— Искате ли да се поразходите, мис Уинфийлд? — Усмихна се Чарлс на годеницата си, докато ѝ отправяше поканата.

— С огромно удоволствие, мистър Фицджералд.

Той остави дебелото си палто на леглото и се приготви за разходката отвън на палубата. В пристанището не беше особено студено, а и той беше толкова щастлив от срещата, че не беше в състояние да мисли за нищо друго. Бяха се разделили само за няколко дни, но сега всеки час им се струваше твърде много и тя се радваше, че Чарлс ще се върне с тях в Сан Франциско. Щеше да ѝ бъде непоносимо, ако не беше така.

— Ужасно ми липсваше — прошепна тя, докато отново се изкачваха по главната стълба към горната палуба.

— И ти на мен, любов моя! Няма да мине много време и повече никога няма да се разделяме, дори за миг.

Тя кимна щастливо, докато минаваха край френското кафе *на тротоара* с мъничкия *булевард* пред него. Сервитьорите французи се загледаха в Едуина, размениха бързи, оживени реплики и отправиха към нея усмивки, пълни с възхищение. Много от пасажерите в първа класа изглеждаха заинтригувани от малкото *бистро*. Беше нещо съвсем ново, което не можеше да се види на друг кораб и беше само едно от многобройните чудеса на „Титаник“.

Продължиха да вървят към предната половина на горната палуба, където в просторната остъклена част хората можеха да гледат морето, без да са на открито.

— Имам чувството, че на този кораб ще открием много уютни кътчета само за нас, любов моя — усмихна се Чарлс и както я водеше под ръка, я стисна още по-здраво, а Едуина се засмя на думите му.

— И Джордж смята така. Той изчезна още докато отивахме към каютите. Това дете е непоправимо. Не знам защо майка ми не го удуши.

Само като спомена брат си, Едуина се разгневи.

— Не го прави, защото той е толкова очарователен — защити го Чарлс. — Джордж много добре знае докъде може да стигне.

Не можеше да не се съгласи, но понякога наистина ѝ идваше да го удуши със собствените си ръце.

— Предполагам. Удивително е колко различен е от Филип. Филип никога не би направил нещо подобно.

— Нито пък аз като дете. Може би точно за това сега му се възхищавам. Само ако можех да си го разреша! А на Джордж никога няма да му се наложи да съжалява, че е пропуснал нещо, което е трябвало да направи. Сигурен съм, че е така.

Той се засмя и Едуина се усмихна щастливо, когато Чарлс я прегърна през раменете и те се загледаха как огромният кораб бавно напуска пристанището. Молеше се баща ѝ да не е сбъркал, когато каза, че Джордж не е напуснал кораба по време на кратката си екскурзия. Някак си и тя като него подозираше, че той не би го направил. И без това тук имаше твърде много интригуващи неща. Докато гледаха надолу, мощните сирени на кораба прогърмяха и заглушиха напълно всяка дума. Въздухът сякаш беше изпълнен с вълнение и Чарлс отново я пое в прегръдките си и нежно я целуна, докато слушаха сирените над тях.

Подпомогнат от шест влекача корабът мамут изпълзя бавно от тясната водна ивица и през канала се насочи към Шербург, където щяха да вземат още пътници, преди да се отправят към Куинсланд и оттам в открито море към Ню Йорк. Но само след минути стана кратък вълнуващ инцидент, за който пътниците долу нямаха и представа, но хората на палубата следяха с удивление как огромният кораб се плъзга покрай един американски и един британски лайнер, задържали се

принудително на кея поради неотдавнашната стачка на миньори. Американският „Ню Йорк“ беше завързан за „Оушиеник“, принадлежащ на компанията „Уайт Стар“, и двата малки лайнера, застанали един до друг, оставяха за „Титаник“ един изключително тесен проход. Внезапно се чу странен звук, почти като пистолетен изстрел, неочаквано възлетата, които придържаха „Ню Йорк“ към „Оушиеник“ се скъсаха и „Ню Йорк“ се понесе към „Титаник“, приближи се толкова, че вече ги делиха само няколко фута и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се блъсне странично в „Титаник“. Със серия бързи маневри единият от влекачите, които извеждаха „Титаник“ от пристанището, успя да прехвърли въже на „Ню Йорк“ и моряците съумяха да преустановят дрейфа преди двата кораба да се сблъскат. След това „Ню Йорк“ беше изтеглен и „Титаник“ вече свободно можеше да излезе от пристанището и да се насочи към Шербург. Но мигове преди това беше толкова близко, че „Титаник“ беше направо на косъм от сблъсъка. Само серията изключителни маневри го бяха предотвратили. Пътниците, които видяха всичко, се почувстваха така, сякаш бяха станали свидетели на демонстрация на завидно майсторство. Но „Титаник“ изглеждаше недосегаем и неуязвим. Беше дълъг колкото четири големи блока или 882 фута, както съвсем точно ги беше информирал Филип по-рано и това правеше маневрите му невероятно трудни.

— Наистина ли беше толкова близо, колкото ми се стори? — Попита Едуина хипнотизирана от това, което беше видяла току-що, а годеникът ѝ кимна в отговор.

— Така мисля. Да пийнем ли по чаша шампанско в кафе „Паризиен“ по случай успешното ни отплаване?

Едуина кимна доволна и двамата се насочиха обратно към *кафенето на тротоара*, където няколко минути по-късно успя да ги открие Джордж, останал без дъх и малко пораздърпан.

— Какво правите тук, сестра ми? — Появи се той на *булеварда* пред кафенето с шапка, килната на една страна. Краищата на ризата му стърчаха навън, а едното коляно на панталоните му беше ужасно изцапано. Той обаче изглеждаше по-щастлив от всякога.

— Бих могла да ти задам същия въпрос. Мама те търси навсякъде. Какво, за бога, си правил? — Скара му се Едуина и го погледна навъсено.

— Трябваше да разгледам наоколо, Едуина. — И той я погледна така, сякаш тя беше невероятно глупава. После хвърли победоносен поглед към Чарлс. — Здравсти, Чарлс, как си?

— Много добре, Джордж, благодаря. Как ти се струва корабът? Бива си го, нали? Харесвали ти?

— Направо е страхотен? Знаете ли, че има четири асансьора, които се движат между девет етажа! Има и корт за скуош, и басейн. Освен това карат в Ню Йорк и една чисто нова кола — „Рено“. В кухнята пък има фантастични машини. Опитах, ама не можах да се промъкна в отделението за трета класа, но разгледах втора класа и ми се стори добра. Там имаше едно много хубаво момиче — докладва им той и докато го слушаше, Чарлс изглежда ужасно се забавляваше, а Едуина беше направо ужасена от *изпълнението* на по-малкия си брат. Изобщо не умееше да се сдържа, а раздърпаният му вид дори не го караше да се чувства неудобно.

— Бих казал, че навсякъде си имал голям късмет, Джордж. Браво! — Поздрави го Чарлс, а малкият скитник се усмихна гордо. — Беше ли вече на мостика?

— Не. — Момчето изглеждаше разочаровано. — Не съм имал още достатъчно време, за да го поогледам. Бях горе, но там имаше твърде много хора, за да мога наистина да видя какво става. Ще трябва да отида пак по-късно. Искаш ли да поплуваме след обяд?

— С удоволствие, ако това не противоречи на плановете на сестра ти.

Но Едуина беше ядосана.

— Мисля, че трябва да те сложат да спинкаш заедно с Фани и Теди. Ако си въобразяваш, че можеш да търпиш нагоре-надолу из целия кораб и да се държиш като необуздан малък хулиган, ще си го получиш, ако не от мама и татко, то от мен със сигурност!

— О, Едуина — изстена момчето, — ти нищо не разбираш. Това наистина е важна работа.

— Както и приличното поведение. Само почакай мама да те види как изглеждаш.

— Какво е станало? — Дочу тя гласа на баща си точно зад себе си и в тона му прозвуча закачлива нотка. — Здравей, Чарлс... Здравсти, Джордж, виждам, че си бил доста зает.

Дори на лицето си синът му имаше малко петно от смазка, но никога не беше изглеждал толкова доволен от живота и съвсем в свои води, което очевидно се стори много забавно на баща му.

— Татко, той е направо великолепен!

— Радвам се да го чуя.

Но в този момент Кейт, която се беше запътила към тях, забеляза сина си и щом се приближи, започна да му се кара.

— Бъртрам, как можеш да му разрешаваш подобен вид? Той изглежда... изглежда като някакъв безделник.

— Чуваш ли, Джордж! — Попита го баща му, без да повишава глас. — Мисля, че е време да се измиеш и оправиш. Смятам, че трябва да отидеш в кабината си и да се преоблечеш с нещо не толкова... хм... захабено... преди съвсем да си разстроил майка си.

Но баща му изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото ядосан. Момчето му се усмихна широко и без да успее да се сдържи, баща му също се усмихна в отговор. На Кейт обаче въобще не ѝ беше толкова забавно и тя накара Джордж да се изкъпе и преоблече, преди да посмее да се появи отново.

— О, мамо... — момчето я погледна умолително, но без резултат.

Тя запретна ръкава си, хвана го за ръка, заведе го долу и го остави при Филип, който в това време внимателно проучваше списъка на пасажерите с надеждата да открие някой познат. Естествено, семейство Астър бяха на борда, както и мистър и мисис Строс, чиято фамилия притежаваше „Мейси“. Имаше много известни имена, както и няколко млади хора, но поне засега Филип не успя да открие някого, когото познаваше. Беше забелязал няколко млади госпожици, които определено му харесваха и се надяваше, че по време на пътуването ще се запознае с тях. Той все още проучваше списъка на пътниците, когато майка му въведе Джордж в стаята и помоли по-големия си син да се погрижи той да се измие и да се държи прилично. Филип обеща да направи всичко, което е по силите му, но Джордж вече мърмореше ядосано, че отново ще излезе навън. Все още искаше да огледа машинното отделение и мостика, трябваше отново да отскочи до кухнята, където имаше няколко машини, които не му бяха разрешили да използва, беше останал и още един асансьор, за който трябваше да провери дали не се спуска и качва по-нагоре от останалите.

— Жалко, че не те хваща морска болест — каза му Филип мрачно, когато Кейт се върна при другите на горната палуба.

Двамата със съпруга ѝ обядваха заедно с Едуина и Чарлс и се чувстваха много добре, после се видяха горе с Филип, Джордж, Уна и малките, които бяха изкарвали следобедния си сън и Алексиз вече не се плашеше толкова от кораба. Беше очарована от хората около тях, които бърбеха и се разхождаха навсякъде. Беше се запознала и с малкото момиченце, за което баща ѝ ѝ беше споменал по-рано. То се казваше Лорийн и всъщност на години беше по-близо до Фани. Беше на три години и половина и имаше братче, все още бебе, което се казваше Тревър. Бяха от Монреал. Имаше си кукла, съвсем като тази на Алексиз. Решиха куклите им да са истински дами и Алексиз наричаше своята мисис Томас. Леля Лиз ѝ я беше подарила за Коледа предната година и Алексиз никога не се разделяше с нея. Куклата на Лорийн имаше почти същото лице, но шапката и палтото ѝ не бяха толкова елегантни, като тези, които леля Лиз беше избрала. Освен това мисис Томас беше облечена в розова копринена рокля, която Едуина специално беше ушила, а отгоре имаше черно кадифено палтенце, с което я бяха купили. Имаше си и ботушки и същия следобед Алексиз я беше взела със себе си, докато се разхождаше с родителите си по горната палуба.

Корабът хвърли котва в Шербург привечер, когато Алексиз трябваше да си ляга. Малките вече бяха заспали, а Джордж отново беше изчезнал някъде. Кейт и Едуина се преобличаха за вечеря, а Чарлс, Филип и Бъртрам чакаха дамите в залата за пушачи.

Вечеряха в големия салон-ресторант на палуба Д, Естествено всички мъже, които присъстваха, бяха с бели папионки, а жените в елегантни рокли, купени от Лондон, Париж или Ню Йорк. Кейт си беше сложила една възхитителна огърлица с перли и диаманти, която някога беше принадлежала на майката на Бъртрам. Самият салон беше изключително красив с фината дърворезба, блестящия месинг и кристалните полилеи, а тристата пасажери от първа класа, които вечеряха там, изглеждаха като видения от приказка в ярко осветената зала. Едуина се огледа наоколо, усмихна се на бъдещия си съпруг и си помисли, че никога не е виждала по-голяма красота.

След вечеря отидоха в съседната зала за развлечения, където послушаха корабния оркестър, който свиреше от часове, и накрая Кейт

с прозявка си призна, че е толкова изморена, че едва има сили да се помръдне. Наистина денят беше дълъг ѝ тя с удоволствие тръгна да се прибира в кабината си, придружена от съпруга си и най-големия си син. Едуина и Чарлс бяха решили да поостанат още малко и Кейт не възразяваше. А когато Филип провери дали Джордж се е прибрал и го намери в леглото, потънал в дълбок сън, всички си отдъгнаха с облекчение, че поне се е върнал.

По обяд на следващия ден спряха за последен път, за да вземат пътници за трета класа и внезапно, докато ги наблюдаваха отгоре как се качват на борда, Уна нададе вик и се вкопчи в парапета.

— О, господи, мисис Уинфийлд! Това е братовчедката ми!

— Но как, за бога, можеш да я видиш оттук? — Погледна я тя недоверчиво. Момичето беше много емоционално и страдаше от доста силно въображение. — Сигурна съм, че не е възможно...

— Бих я разпознала навсякъде. Тя е две години по-голяма от мен и бяхме направо като сестри. Има рижа коса и малко момиченце, виждам ги и двете... Мисис Уинфийлд, кълна се, че е така... От години говореше, че иска да дойде в Щатите... о, мисис Уинфийлд! — Очите ѝ бяха плувнали в сълзи. — Как ще ги открия на кораба?

— Ако наистина се окаже, че това е твоята братовчедка, ще попитаме домакина. Той може да провери списъка на пътниците от трета класа. Ако това е тя, трябва да фигурира в него. Как се казва?

— Алис о'Деър. А дъщеря ѝ е Мери. Сега трябва да е на пет години.

Кейт беше запомнила информацията. Ако тя е две години по-голяма от Уна, би трябвало да е на двадесет години... с петгодишна дъщеря... не можеше да не се запита дали изобщо има съпруг, но не искаше да притеснява Уна с въпроса си и съвсем основателно реши, че най-вероятно такъв не съществува.

— Може ли да си играя с малкото момиченце? — Попита тихо Алексиз.

Този ден тя вече се чувстваше по-добре. След нощта, прекарана в уютното легло, „Титаник“ не ѝ се струваше толкова страшен. Освен това всички стюарди и стюардеси бяха така мили с нея, че вече дори почваше да ѝ харесва. Фани също смяташе, че на кораба е забавно. Тази сутрин тя се бе вмъкнала в леглото на Едуина, за да открие, че Алексиз вече е там, а скоро след това Теди също допълзя при тях.

После се появи и Джордж, седна на ръба на леглото и започна така да ги гъделичка, че писъците и буйният им смях накрая събудиха Уна. Беше пристигнала тичешком и на лицето ѝ цъфна усмивка, когато ги видя всички заедно. Пак така широко се усмихна и когато откри името на братовчедката си в списъка на пътниците. Там си беше — буква по буква. Алис о'Деър. Отиде да каже на Едуина, която в това време се преобличаше за вечеря в ресторанта със свободно меню на палуба А.

— Мис Едуина... Бях права... точно братовчедка ми се е качила на кораба днес. Знаех си го! Не съм я виждала от четири години, но тя не се е променила ни най-малко.

— Как разбра? — Усмихна ѝ се Едуина.

Беше мило момиче и знаеше, че Уна е искрено привързана към децата.

— Една от стюардесите остана около час при децата, докато спяха следобед и аз слязох в трета класа да я видя. Била е в списъка, каза домакинът, и трябваше да я намеря. — А после, сякаш за да се оправдае, добави: — Мисис Уинфийлд знаеше. Аз ѝ бях казала и тя разреши да отида.

— Сигурна съм, че всичко е било както трябва, Уна.

Понякога Едуина изпаднаше в доста странно положение — нито дете, нито господарка, тя много добре разбираше, че често Уна и прислугата в къщата я възприемаха като шпионин, защото можеше да се изпусне за нещо пред майка си.

— Сигурно братовчедката ти е била много радостна, че те вижда?

Тя погледна топло момичето и се почувства ужасно по-възрастна от нея. В това време, вече успокоена и щастлива, Уна се усмихна.

— Тя е красиво момиче, а Мери е толкова сладка! Когато я видях за последен път, беше само на годинка. Изглеждаше точно като Алис, когато е била малка. С тези червени коси като пламък...

Тя се засмя весело и Едуина също се усмихна, докато си слагаше диамантените обеци.

— За Ню Йорк ли пътува?

Младото ирландско момиче кимна с усещането, че е благословено от съдбата.

— Да, има някаква леля там, а и братовчеди, но аз исках да я накарам да дойде в Калифорния. Каза ми, че ще опита. Ще направя

всичко, което е по силите ми, за да ѝ помогна.

Едуина ѝ се усмихна. Момичето изглеждаше толкова щастливо, приятно ѝ беше, че има роднини на кораба. После внезапно си помисли нещо, което майка ѝ също не би отминала.

— Изми ли си добре ръцете, като се върна?

— Разбира се.

Изглеждаше леко засегната, но всичко ѝ беше ясно. За тях трета класа беше като болест, място, което нито знаеха, нито биха искали да видят. Но мястото се оказа даже по-добро, отколкото Уна беше очаквала. Разбира се, нямаше нищо общо с нейната каюта, нищо от вещите и дреболиите в кабината не беше толкова изискано, но пък беше чисто и приятно. Сега всички заедно щяха да стигнат до Америка на един и същи кораб и в края на краищата това беше най-важното.

— Имаше голям късмет, нали мис Едуина? Да сме тук заедно... само си представете... Господи, никога не съм си мислила, че може така да ми провърви.

Тя отново се усмихна на Едуина и се върна в каютата си, за да наглежда децата, а Едуина се запъти към фойето, за да се срещне с родителите си и Чарлс. Щяха да вечерят в елегантния ресторант на палуба А и Едуина наистина трябваше да се съгласи с Уна, когато зърна годеника си и му се усмихна. Всички те наистина бяха щастливи и благословени с живота, който водеха, с хората, които обичаха, и местата, които можеха да посетят, дори и с този великолепен кораб, който щеше да ги отведе обратно в Щатите, а те бяха пътници на неговото първо плаване. И както стоеше, стиснала ръката на Чарлс, облечена в бледосинята си атлазена рокля и с коса, прибрана нагоре в мек кок, с годежния пръстен, който проблясваше на ръката ѝ, Едуина Уинфийлд усети, че никога досега, през целия си живот, не е била толкова щастлива. И докато влизаше, облегна се на ръката на Чарлс, в залата, където Кейт и Бъртрам си разговаряха спокойно и приятно, тя усещаше, че им предстои една изключителна вечер, прелюдия към чудесен нов живот.

---

[1] Корабна стълба. — Б.пр. ↑

3.

Дните на „Титаник“ се нижеха леко и приятно. Имаше толкова много неща, които можеха да правят, а времето явно не стигаше. Всичко беше невероятно хубаво, създадено, за да доставя удоволствие. Бяха попаднали между двата свята, тук, на кораба, който предлагаше абсолютно всичко — от изисканите блюда до играта на скуош, плувните басейни и турската баня.

Филип и Чарлс с удоволствие изиграха няколко гейма, всяка сутрин караха неподвижните велосипеди и механичните коне, а Едуина опита новото чудо — електрическата камила. В това време Джордж предпочиташе да се вози на асансьорите и да печели нови приятели. Цялата фамилия всеки ден обядваше заедно. После малките отиваха да спят, придружени от Уна, а Кейт и Бъртрам правеха дълги, разходки на горната палуба и си говореха за неща, за които не бяха намирали време години наред. Но дните минаваха твърде бързо и нощта настъпваше неусетно за всички.

Вечерите прекарваха в главния салон-ресторант или в още по-елегантния ресторант със свободно меню, където на втория ден капитан Смит ги представи на семейство Артър. Мисис Артър сподели възхищението си от прекрасното семейство и по някои неща, които беше споменала, Кейт реши, че тя очаква дете. Новата мисис Артър беше значително по-млада от съпруга си, но двамата правеха впечатление на много влюбени. Всеки път, когато Кейт ги срещаше след това, те винаги си говореха тихо, хванати за ръце, а веднъж дори ги беше видяла да се целуват на път за каютата си. Семейство Строс, сподели Кейт, бяха също много приятни. Никога не беше срещала двама души да си допаднат толкова много и да бъдат така явно влюбени един в друг след толкова години съвместен живот. По време на два-три разговора с мисис Строс Кейт откри, че тя притежава великолепно чувство за хумор.

В първа класа пътуваха общо триста двадесет и пет пътници, някои от тях бяха известни хора, а имаше и много непознати, които

събуждаха интереса ѝ. Особено любопитно се оказа запознанството ѝ с една жена на име Хелън Чърчил Канди. Тя беше писателка, вече имаше няколко книги и изглежда интересите ѝ включваха доста голямо разнообразие от теми. Не по-малко различни бяха и *обектите*, които се интересуваха от нея. Кейт многократно беше забелязвала, че очарователната мисис Канди е заобиколена от не по-малко от половин дузина мъже, някои от които бяха сред най-привлекателните, без да се смята съпругът на Кейт, разбира се.

— Виждаш ли как би могъл да протече животът ти, ако не се беше обвързала с мен — шегуваше се Бърт, докато минаваха покрай шезлонга на мисис Канди, около който група мъже, затаили дъх, очакваха всяка нейна дума и когато вече отминаваха, до Кейт достигна звънкият ѝ елегантен смях.

На Кейт Уинфийлд никога не би ѝ хрумвало да се държи по подобен начин. Самата мисъл, че можеше да води живот като този на мисис Канди, предизвика усмивката ѝ. Обичаше собствения си начин на живот — с децата и съпруга си.

— Страхувам се, че няма никога да постигна успех като фаталната жена, любов моя.

— Защо не? — Той изглеждаше засегнат, сякаш тя подлагаше на съмнение вкуса му. — Ти си много красива.

— Глупости! — Тя го целуна по врата и после поклати глава с дяволита усмивка като момиченце. — Вероятно постоянно ще търча наоколо с кърпичка в ръка и ще бърша нечий нос. Мисля, че ми е било писано да бъда майка.

— Каква загуба... когато би могла да имаш цяла Европа в краката си като ослепителната мисис Канди.

Шегуваше се, но беше дълбоко влюбен в нея, както и тя в него.

— Предпочитам да имам теб, Бъртрам Уинфийлд. Просто нямам нужда от всичко това.

— Предполагам, че трябва да ти бъда признателен...

Той я погледна и се усмихна, докато си мислеше за годините, които бяха изживели заедно, за споделеното щастие, радости и скърби. Животът им беше хубав — освен че бяха влюбени, те бяха и добри приятели.

— Надявам се един ден Едуина и Чарлс да се радват на това, което имаме ние.

Тя говореше тихо и този път Бърт знаеше, че наистина го мислеше.

— И аз. — Въпреки мразовития вятър, който се беше появил следобед, той спря, притегли жена си в прегръдките си и силно я целуна. — Искам да знаеш, че много те обичам — прошепна той и тя се усмихна.

Бърт беше необичайно сериозен и тя нежно докосна лицето му, преди да го целуне отново.

— Добре ли си?

Изглеждаше някак напрегнат, което беше странно за него. Той кимна.

— Да, всичко е наред... но понякога не е лошо да кажем това, което иначе само си мислим.

Двамата продължиха да се разхождат, хванати за ръце. Беше събота следобед и същата сутрин бяха посетили богослужението при капитан Смит и се бяха помолили за *тези, които са в морето*. Денят беше толкова спокоен — ставаше толкова студено, че в момента почти всички се бяха прибрали вътре. Те спряха, погледнаха просторния салон и видяха там мисис Канди и младия Хю Уонър. Отминаха и продължиха още малко, но накрая решиха да се приберат за чаша чай. Беше твърде мразовито, за да останат навън. Вече отново във фойето, те забелязаха Джон Джейкъб Астър, който пиеше чай с младата си съпруга Маделин, а отсреща видяха Джордж, който беше взел със себе си Алексиз и също седеше на чаша чай с две възрастни дами.

— Само го виж — усмихна се Бърт. — Един господ знае какво ще стане от момчето ни, когато порасне. Понякога само при мисълта за това направо ме побиват тръпки.

Отведе Кейт на тяхната маса и я остави за малко, за да се представи на възрастните дами, които се занимаваха с децата им. Благодарни им сърдечно за любезността и накрая заведе децата на тяхната маса, където ги чакаше Кейт.

— Какво, за бога, правехте там? — Попита той, докато гледаше с интерес Алексиз, която му се беше сторила доста спокойна и непринудена в компанията на двете непознати жени — нещо, което й се случваше твърде рядко. — И какво сте направили с Уна?

Джордж му отговори с истинско удоволствие.

— Отиде долу да се види с братовчедката си и остави Теди и Фани на една стюардеса. Казах ѝ, че ще доведе Алексиз при вас — сви рамене развеселен — и тя ми повярва.

— Джордж ме заведе в гимнастическия салон — заяви Алексиз гордо, — а после да видя басейна, след това се возихме нагоре-надолу на всички асансьори. Накрая ми каза, че трябва да намерим някой да ни почерпи с торта и така и направихме. Те бяха много мили — съобщи делово тя с ангелско лице, ужасно доволна от голямото си приключение. — Казах им, че утре имам рожден ден.

И беше истина. Предния ден Кейт беше поръчала за нея празнична торта и главният готвач ѝ беше обещал, че отгоре ще има бяла глазура и розички за украса. Тортата щеше да бъде изненада за Алексиз.

— Е, радвам се, че вие двамата сте прекарвали чудесно.

Бърт искрено се забавляваше и дори Кейт се разсмя, докато слушаше разказа на Алексиз за преживяванията им.

— Може би все пак ще бъде по-добре следващия път да дойдете с нас, вместо да се самопоканвате на чай с непознати.

Джордж се усмихна на двамата, а Алексиз се гушна в Кейт, която я целуна по бузката и я притисна до себе си. Алексиз обожаваше да бъде близо до майка си, харесваше ѝ да потъне в прегръдките ѝ, обичаше топлината ѝ и мекотата ѝ, допира на косите ѝ, когато обръщаше глава, аромата на парфюма ѝ. Двете се чувстваха свързани по особен начин. Не можеше да се отрече, защото наистина беше така, но това не означаваше, че Кейт обича останалите по-малко. Знаеше само, че в известни случаи Алексиз ставаше много специална. Кейт обичаше и всички останали, но Алексиз проявяваше към нея някаква особена привързаност, която отстъпваше при другите деца. Сякаш момичето никога не се беше отделяло напълно от нея и вероятно никога нямаше да го направи. Може би, мислеше си понякога Кейт, може би това въобще няма да се наложи. Тя се надяваше, че ще бъде възможно завинаги да я задържи близо до себе си, особено ако Едуина отиде да живее в Англия.

Едуина и Чарлс също се разхождаха и малко по-късно влязоха във фойето. Махнаха им, когато видяха Бърт и Кейт. Докато се приближаваха, Едуина все още се опитваше да стопли ръцете си.

— Навън е мразовито, нали, мамо? — Каза Едуина с усмивка.

Сега тя постоянно бе усмихната. Кейт си мислеше, че никога не е виждала толкова щастлив човек, ако не се смята самата тя, когато се омъжи за Бърт. Сякаш бяха създадени един за друг. Мисис Строс също го бе казала, тя често виждаше младата двойка и изкоментира за тях пред Кейт, че двамата наистина са чудесни заедно и се надяваше на голямото им щастие в техния съвместен живот.

— Как може да е толкова студено? — Каза Едуина на баща си, докато си поръчваше чай и препечени филийки с масло. — Много по-мразовито е от сутринта.

— Естествено, вече сме доста по на север. Ако наблюдаваме внимателно довечера, може би ще видим и късовете лед — каза той като имаше предвид малките айсберги.

— Опасно ли е? — Попита Едуина. Изглеждаше притеснена.

Чаят и филийките пристигнаха, а баща ѝ поклати глава успокоително.

— Не и за кораб като този. Вече чу какво казаха за „Титаник“. Практически той не може да потъне. За да бъде потопен такъв кораб, един айсберг далеч няма да е достатъчен, а освен това, убеден съм, че ако има нещо опасно, капитанът ще се движи с изключителна предпазливост.

Същия следобед, докато похапваха препечени филийки и отпиваха от чая си, „Титаник“ вече беше получил три предупреждения за приближаващи айсберги. Изпратени бяха от корабите „Карония“, „Болтик“ и „Америка“, но капитанът все още не беше намалил скоростта. Смяташе, че това все още не се налага, тъй като бяха осигурили прецизно наблюдение. Той беше един от най-опитните капитани на „Уайт Стар“ и след дълги години служба в компанията, когато този толкова престижен рейс приключи, смяташе да се оттегли окончателно.

Брус Измей, президентът на „Уайт Стар Лайн“ също беше на борда. Малко по-рано и той се беше запознал с една от радиограмите, предупреждаващи за айсберги и след като я бяха обсъдили с капитана, я прибра в джоба си.

Същата вечер Кейт сама сложи децата да спят, защото Уна отново беше слязла в трета класа да види братовчедката си, а една от стюардесите беше обещала да остане при децата до връщането ѝ. Кейт нямаше нищо против. Обичаше самата тя да се грижи за децата и

всъщност дори го предпочиташе. Забеляза, че беше станало още по-студено, извади допълнителните одеяла и зави децата по-топло.

Тръгнаха за ресторанта и когато само за миг се показаха навън за глътка свеж въздух, щяха направо да замръзнат на вледеняващия студ. Докато отиваха на вечеря обсъдиха Филип, който си беше намерил някакво момиче. Дни наред я беше наблюдавал от горната палуба. Тя беше във втора класа, изглеждаше чудесно, но всъщност нямаше никакъв начин да се запознаят. Няколко пъти тя го беше погледнала свенливо и той предано заставаше всеки ден на едно и също място с надеждата, че може би отново ще я види. А днес Кейт беше разтревожена, че той е настинал ужасно след продължителното стоене навън в мразовития студ. Но явно момичето или пък родителите му бяха доста по-разумни. Изобщо не се беше показала и Филип, след като цял следобед беше потиснат, накрая реши изобщо да не идва на вечеря.

— Горкият — каза съчувствено Едуина на майка си, докато заемаха местата си на масата.

Баща ѝ разговаряше с мистър Гугенхайм, а после спря, за да размени няколко думи с У. Т. Стив — известния писател и журналист. Преди години той беше написал няколко статии за вестника на Уинфийлд в Сан Франциско. Накрая Бъртрам се присъедини към тях.

— Кой беше мъжът, с когото разговаряше, скъпи? — Попита с любопитство Кейт.

Тя беше познала Стив, но никога не беше виждала другия човек.

— Това е Бенджамин Гугенхайм. Срещнахме се в Ню Йорк преди няколко години — обясни той, без да се впуска в повече подробности.

Кейт се запита дали причината за това не беше в жената, с която стоеше — една впечатляваща блондинка; нещо ѝ подсказваше, че това не е съпругата му, но когато попита, Бърт изобщо не беше склонен да обсажда въпроса.

— Това мисис Гугенхайм ли е?

— Не мисля.

Темата беше изчерпана и вече обърнат към Чарлс, той попита дали предположенията му за изминатия през деня преход са верни. Този ден бяха оставили зад гърба си 546 мили и Бърт не беше познал,

за разлика от Чарлс, който с точното си попадение след обзалагането им още първия ден беше спечелил малко пари.

Всъщност пътуването се оказваше една чудесна възможност да се опознаят по-добре. След това, което бяха разбрали за Чарлс до този момент, Бърт и Кейт го харесваха и определено смятаха, че когато се оженят, дъщеря им ще бъде много щастлива с него.

— Има ли желаещи за малка разходка? — Предложи Бърт, след като вечерният концерт в приемната беше приключил.

Когато се показаха навън, студът беше ужасен. Всичко беше замръзнало, а звездите ярко блестяха.

— Господи, какъв студ — потрепери Кейт, въпреки коженото си палто. — Направо невероятен!

Нощта беше кристално ясна и никой от тях дори не можеше да предположи, че по време на вечеря радистът беше получил предупреждения за близки айсберги от още два кораба. Командният състав обаче смяташе, че не съществуват никакви основания за страх.

Беше десет и половина, когато слязоха на палуба Б. Докато се приготвяха за лягане, Бърт и Кейт тихо си бърбеха, а Едуина и Чарлс решиха да останат още малко на чаша шампанско в общата гостна.

В единадесет часа Кейт и Бърт си легнаха и загасиха лампата. Почти по същото време корабът „Калифорниан“, който се намираще наблизо, изпрати радиograma на „Титаник“, че току-що са видели айсберг. В това време обаче Филипс, радистът на „Титаник“, с бясна скорост изпращаше лични съобщения от пътниците през междинната станция в Кейп Рейс, Нюфаундленд. Филипс беше реагирал остро на сигналите на „Калифорниан“ и беше предупредил да не го прекъсват. Оставаха му още десетки съобщения, които трябваше да изпрати, а и преди това вече беше чул за въпросния айсберг. Този път обаче реши, че не е необходимо отново да информира капитана. Той също вече беше прочел няколко подобни съобщения и не беше особено впечатлен, така че връзката с „Калифорниан“ беше прекъсната без на „Титаник“ да получат данни за точното разположение на айсберга. Филипс продължи да изпраща радиограми в Кейп Рейс, Кейт и Бъртрам потънаха в сън, децата вече сънуваха по стаите си наоколо, а Едуина и Чарлс, прегърнати на дивана в гостната, си говореха за своите мечти и надежди. Наближаваше полунощ.

Те все още си приказваха, когато корабът едва доловимо потрепери, усети се леко разтърсване, като че ли бяха блъснали нещо, но нямаше силен трус и не последва нищо тревожно. Ето защо и двамата решиха, че каквато и да е причината, не би могла да означава нещо сериозно. Продължиха да разговарят още няколко минути и изведнъж Едуина осъзна, че монотонното бръмчене беше изчезнало, а с него и вибрациите, с които бяха свикнали. Корабът беше спрял и за първи път Чарлс изглеждаше обезпокоен.

— Мислиш ли, че нещо не е наред? — Попита Едуина разтревожена, когато той хвърли поглед през прозореца към дясната страна на кораба, но не успя да види каквото и да е.

— Не ми се вярва. Нали чу какво каза днес баща ти. Този кораб не може да потъне. Вероятно машините се нуждаят от малко покой, може да сменят курса или просто поправят нещо. Сигурен съм, че не е сериозно.

Все пак той взе палтото си и нежно я целуна по устните.

— Ще отида да хвърля един поглед и след минута ще се върна да ти кажа какво става.

— И аз ще дойда.

— Навън е много студено, Едуина. Остани тук.

— Не ставай глупав. В къщата на вуйчо Рупърт дори по време на закуска е много по-студено.

Той се усмихна и ѝ помогна да облече коженото палто на майка си. Беше убеден, че всичко е наред. Каквото и да е, вече положително го поправяха и не след дълго отново щяха да потеглят.

В коридорите срещнаха и други любопитни пътници, някои от тях по нощници, наметнали кожени палта, други все още във вечерни костюми и рокли или просто по хавлии, с боси крака. Изглежда, че доста хора, включително и Джон Джейкъб Астър, подозираха нещо нередно и искаха да разберат какво се е случило. Но обиколката на палубата не им донесе нищо повече от това, което вече знаеха — корабът беше спрял и три от четирите огромни комина бълваха дим в нощното небе. Нямаше никакви видими симптоми за опасност — нямаше страшни тайни за разгадаване, всичко изглеждаше наред и накрая един стюард им обясни, че са се блъснали в *малък леден блок*, но няма никакви основания за тревога. Мистър Астър се върна при жена си, а след като им казаха, че няма за какво да се безпокоят, Чарлс

и Едуина тръгнаха да се прибират вътре, за да избягат от студа. Всъщност, ако искаха да се убедят в подадената информация, в сектора за отдых на трета класа все още можеха да се видят парчета лед. На палубата имаше хора, обърнали се с лице към кърмата, които наблюдаваха как долу пътниците от трета класа хвърлят през смях снежни топки и буци лед.

Подобно въодушевление никак не допадна на Чарлс и Едуина и след като се бяха уверили, че няма нищо нередно, решиха да се върнат обратно в каютата си. До полунощ оставаха пет минути и когато влязоха в малката си гостна, те намериха там Бъртрам, който ги чакаше с напрегнато изражение.

— Случило ли се е нещо с кораба? — Попита той шепнешком, тъй като съпругата му все още не се беше събудила.

Тревогата го беше обзела, когато разбра, че машините не работят.

— Изглежда няма нищо сериозно — отвърна веднага Чарлс и остави дебелото си палто на един стол.

Едуина съблече коженото палто на майка си.

— Очевидно сме се блъснали в леден блок, но никой не е особено разтревожен. Вероятно екипажът се справя лесно, защото на палубата няма суматоха.

Чарлс изглеждаше спокоен и Бъртрам си отдъхна. Чувстваше се малко глупаво, че се е поддал на тревогата, но той беше баща на семейство и искаше да бъде сигурен, че всичко е наред. После им каза *лека нощ*, предупреди Едуина да не стои много до късно и се върна в леглото. Часът беше точно 12.03. Долу в машинното отделение огнярите отчаяно се бореха да угасят силния огън в котлите, а от пода на пощенското отделение бликаше вода. „Титаник“ действително се беше сблъскал с айсберг и първите пет уж плътно затворени помещения бяха пълни с вода от образувалата се от удара пробойна. Без да могат да повярват на случилото се, на мостика стояха капитан Смит, Брус Измей, ръководителят на „Уайт Стар Лайн“ и конструкторът на кораба Томас Андрюс и се мъчеха да определят доколко фатални можеха да се окажат последствията от сблъсъка.

Заклученията на Андрюс далеч не бяха оптимистични. Немаше изход, с пет от помещенията си пълни с вода, „Титаник“ не беше в състояние да се крепи на повърхността още дълго. Неуязвимият кораб потъваше. Надяваха се, че известно време щяха да се задържат на

повърхността, но никой не можеше да каже колко дълго щеше да трае това. Докато си лягаше, Бъртрам Уинфийлд за миг си помисли, че подът под краката му започна леко да се накланя, но после реши, че сигурно така му се е сторило.

Пет минути след полунощ по настояване на Томас Андрюс капитан Смит отпрати поглед към офицерите на мостика и даде нареждане да смъкнат брезента от спасителните лодки. До този момент не бяха провеждали никакви тренировки, никакви подготвителни упражнения за използване на лодките в случай на опасност, не бяха преминали и инструктаж. Това беше корабът, който не можеше да потъне, корабът, на борда, на който беше обезпечена абсолютна безопасност, а сега всички стюарди от първа класа тропаха по вратите и само след миг Бърт беше отново в гостната. Беше чул гласове в момента, когато Чарлс отвори вратата, но не успя да различи думите. Сега обаче чу всичко твърде отчетливо. Усмехнат, стюардът разговаряше с тях внимателно, сякаш бяха деца и той искаше да чуят какво им казва, без обаче да се стряскат и плашат. Все пак беше очевидно, че държи да изпълнят нарежданията му, и то веднага.

— Всички горе на палубата! Сложете си спасителните пояси и се качвайте! Веднага!

Нямаше камбани или сирени, не беше дадена обща тревога. Всъщност тишината беше озадачаваща, но изразът в очите на стюарда беше красноречив и Едуина усети как изведнъж се стегна, точно както в моментите, когато някое от децата се удареше. Изведнъж осъзна, че трябва да побърза и да помогне на майка си за останалите.

— Имам ли време да се преоблека? — Попита Едуина, докато стюардът вече се отправяше към следващата врата, но той само поклати глава и подхвърли през рамо:

— Не, нямате. Оставете както сте и си сложете спасителната жилетка. Тя ще ви предпазва от студа. Само като предохранителна мярка, но сега трябва да се качите горе.

После той си тръгна и за част от секундата тя погледна към Чарлс, той стисна ръката ѝ, а в това време баща ѝ отиде да събуди Кейт и децата. Уна се беше върнала, но също като останалите спеше дълбоко в каютата си.

— Ще ти помогна да събудиш децата — предложи Чарлс и побърза към Филип и Джордж.

Извади спасителните им пояси и ги подкани да побързат, като полагаше усилия да не ги плаши твърде много, но това се оказа невъзможно. Само на Джордж положението му се струваше доста забавно, но бедният Филип изглеждаше ужасно разтревожен, докато си слагаше спасителния пояс и слушаше обясненията на Чарлс как да си служи с него.

Едуина събуди най-напред Алексиз, леко я разтърси, целуна я припряно и после буквално грабна Фани от леглото ѝ. Внимателно хвана ръката на Уна, но момичето я гледаше с ужас, докато Едуина се опитваше да ѝ обясни какво се е случило и то внимателно, за да не изплаши децата.

— Къде е мама? — Попита Алексиз ужасена и хукна обратно към леглото, докато Едуина нареждаше на Уна да вземе Теди.

В този момент Кейт излезе от спалнята, като пътьом обличаше халата си върху нощницата. Беше все още сънена, но спокойна и Алексиз се хвърли в обятията ѝ.

— Какво става? — Попита тя недоумяваща, а очите ѝ последователно потърсиха първо съпруга ѝ после дъщеря ѝ и накрая Чарлс. — Нещо лошо ли се е случило, докато съм спала?

Чувстваше се така, сякаш внезапно се беше събудила в средата на някакво драматично събитие и изобщо нямаше представа къде се намира и какво става.

— Не съм сигурен — отвърна Бъртрам, без да се опитва да крие истината. Всичко, което зная, е, че сме се ударили в леден блок. Отвън твърдят, че не е сериозно или поне така са обяснили на Чарлс преди половин час, но сега има заповед да си сложим спасителните жилетки и да се качим на палубата в сектора на спасителните лодки.

— Разбирам...

Кейт вече оглеждаше стаята и погледът ѝ се спря на краката на Едуина. Дъщеря ѝ беше обути с леки сребристи сандали с тънки токчета и горе на палубата краката ѝ щяха да се вкочанят буквално за пет минути.

— Едуина, смени си обувките. Уна, облечи си палтото и веднага сложи на Фани и Теди спасителните жилетки.

Чарлс вече ѝ помагаше, а Бъртрам отиде да си сложи панталоните направо върху пижамата и да смени чехлите си с чорапи и обувки. Навлече и един нов пуловер, който изобщо не беше носил до

момента. Отгоре си облече и палто и нахлузи върху него спасителната жилетка. В това време в другата каюта Кейт помагаше на Алексиз. Бърт ѝ занесе топла вълнена рокля и в този момент внезапно почувства как под краката му подът започна все по-силно да се накланя. За първи път, откакто се беше събудил, усети, че го обзема стаен страх.

— Хайде деца, побързайте! — Подкани той, като се опитваше да изглежда спокоен въпреки тревогата си.

Филип и Джордж бяха вече готови. Едуина си беше сложила ниски обувки и беше наметнала палтото си върху синята вечерна рокля. С помощта на Чарлс тя беше успяла да облече Фани, Теди и Алексиз. Сложиха им и спасителните жилетки. Единствено Уна все още се суетеше по нощница и с боси крака. Кейт навлече дебелия рокля, която Бърт ѝ беше донесъл, обу си удобни обувки и накрая с мъка сложи и коженото си палто.

— Трябва да се облечеш — изсъска на Уна Едуина, защото не искаше да плаши децата повече, но държеше тя да проумее критичното положение.

— О, Алис... Трябва да отида при братовчедката си Алис и при малката Мери...

Почти плачешком, тя тичаше из каютата и чупеше ръце в отчаяние.

— Няма да го направиш, Уна Райън! Ще се облечеш и ще дойдеш с нас! — Отсече Кейт.

Все още държеше Алексиз за ръка и въпреки че детето беше все така обзето от ужас, вече не се дърпаше. Знаеше, че нищо лошо няма да ѝ се случи, докато е с майка си и баща си. Всички бяха готови и изведнъж, вцепенена от страх, Уна отказа да ги последва.

— Не мога да плувам... не мога... — изплака тя.

— Не ставай смешна! — Дръпна я Кейт за ръката и махна на Едуина да тръгва с другите. — Няма да се наложи да плуваш, Уна. Трябва само да дойдеш с мен. След секунда отиваме горе. Само че първо трябва да се облечеш.

Даде на момичето една от вълнените си рокли и ѝ помогна да я облече, наведе се, за да ѝ сложи обувките, метна едно от собствените си палта на раменете ѝ, грабна една спасителна жилетка и за броени минути успяха да настигнат останалите. Но сега коридорите бяха претъпкани с хора, които се отправяха към палубата и бяха пак така

странно облечени, със спасителни жилетки и тревожни лица, въпреки че някои се изсмяха и казаха, че всичко това е голяма глупост.

Часът беше 12.15 и радистът Филипс отправяше първия зов за помощ. Равнището на водата под палубите се покачваше много по-бързо, отколкото беше очаквал капитан Смит. А от сблъсъка с айсберга беше минал само половин час. Водата при корта за скуош беше стигнала до тавана, но треньорът не каза нищо за това на Филип, когато се срещнаха на път към спасителните лодки.

— Дали да си взема бижутата? — Внезапно разтревожена попита Кейт съпруга си.

Едва сега се сети за тях, но не искаше да се връща долу. Носеше само сватбената си халка, но тя беше единственото, което я интересуваше.

— Не се тревожи за тях — усмихна се той и стисна ръката ѝ. — Ще ти купя нови дрънкулки, ако... не намериш тези...

Не искаше да каже *ако загубиш* от страх, че ще стане ясно какво има предвид. За първи път се ужаси от това, което ще стане с жена му и с децата му. Всички поеха нагоре към палубата, където бяха лодките, и когато Бърт надникна в гимнастическия салон, видя вътре Джон Джейкъб Астър и съпругата му, които стояха мълчаливо на механичните коне. Явно той не искаше жена му да стои навън, защото се опасяваше, че студът и уплахата могат да станат причина тя да загуби бебето си. И двамата бяха със спасителни жилетки. На скута му имаше още една и докато си говореха, той въртеше из ръцете си джобното си ножче.

Семейство Уинфийлд отминаха спортния салон и излязоха на левия борд на кораба, където моряците смъкваха брезента от осемте спасителни лодки. В това време оркестърът започна да свири. На десния борд екипажът подготвяше още осем лодки, както и по четири съответно при носа и кърмата. Разполагаха и с четири допълнителни надуваеми лодки. Гледката беше доста тягостна и докато ги наблюдаваше, Бърт почувства ударите на сърцето си и здраво стисна ръката на Кейт в своята. Тя пък носеше Фани, Алексиз се притискаше в нея, а Филип държеше на ръце малкия Теди. Бяха се сгушили един в друг в ужасния студ, неспособни да повярват, че на този огромен, непоклатим кораб екипажът подготвяше спасителни лодки, а те стояха на палубата в полунощ и чакаха скоро да се качат на тях.

Сред тълпата се носеха недоволни възгласи, а малко по-късно Кейт видя Филип да разговаря с едно момче, с което се бяха запознали от самото начало на пътуването. Казваше се Джак Теър и беше от Филадельфия. Същата вечер родителите му присъстваха на официалната вечеря, организирана в чест на капитана от семейство Уайдънър, пак от Филадельфия. Но Джак не беше отишъл с тях и останал самичък, сега разговаряше с Филип. Момчетата се усмихнаха за нещо и после Джак продължи към друга група хора, опитвайки се да открие родителите си. Кейт забеляза и семейство Алисън от Монреал, с тях беше и Лорийн, която се държеше за майка си, а в другата ръка стискаше любимата си кукла. Вървяха по-назад от останалите, мисис Алисън беше хванала здраво съпруга си под ръка, а бавачката носеше малкото момченце, увито в едно одеяло, за да го предпазят от ледения вятър на Северния Атлантик.

Помощник-капитанът Лайтолър отговаряше за товаренето на спасителните лодки на левия борд и навсякъде около него цареше суматоха. Никога не бяха правили тренировъчни упражнения за използването им, единствено екипажът беше получил някакви инструкции, но сега дори и моряците не знаеха къде точно трябва да застанат и как да действат. Отделни групи се суетяха и без всякакъв ред смъкваха платнищата от лодките и хвърляха в тях фенери и кутии с бисквити. Тълпата от хора все още стоеше настрана, а моряците се скупчиха при лебедките^[1] на спасителните лодки, завъртяха ръчките с помощта, на които лодките се освобождаваха и спускаха до равнището, на което доста изплашената група, която ги наблюдаваше, можеше да се качи. Оркестърът свиреше рагтайм и Алексиз започна да плаче. Кейт, която я държеше здраво за ръка, се наведе към нея и ѝ припомни, че от този момент нататък вече е рожденият ѝ ден и по-късно за нея ще има подаръци и може би дори празнична торта.

— След малко, когато всички се върнем на кораба, ще ти направим един прекрасен рожден ден.

Кейт отново пое Фани в скута си, примъкна Алексиз по-близо до себе си и отправи поглед към Бърт. В това време той се опитваше да чуе какво си говорят хората наоколо, да разбере дали някой не разполага с информация, която не беше стигнала до самия него. Но изглежда никой не знаеше какво става, като се изключи това, че след малко трябваше да се качат в спасителните лодки — на първо време

само жените и децата, без никакви мъже. В този момент оркестърът засвири още по-силно и Кейт се усмихна към останалите, като се опитваше да скрие ужаса, който започваше да я обзема само при вида на спасителните лодки.

— Няма нищо опасно, иначе оркестърът нямаше да свири такава приятна музика, нали?

С Бъртрам размениха погледи и тя усети, че той също е изплашен, само че не беше възможно да си кажат каквото и да е, защото децата бяха около тях. А всичко се развиваше с невероятна бързина.

Едуина стоеше до Чарлс, който разговаряше с няколко млади мъже. Дватамата се бяха хванали за ръце. Нощта беше мразовита, а тя беше забравила да си вземе ръкавиците и той се опитваше да стопли премръзналите ѝ пръсти, като държеше ръцете ѝ в своите. Започнаха да викат жените и децата и всички, като че ли изплашени, понечиха да се отдръпнат точно когато помощник-капитанът Лайтолър нареди да излязат напред. Все още никой не можеше да приеме мисълта, че опасността е съвсем реална. Някои жени се колебаеха дали да тръгнат и тогава се намесиха мъжете. Господата Кениън, Пиърс и Уик изведоха напред жените си и им помогнаха да се качат, въпреки техните отчаяни молби да не се разделят.

— Не бъдете глупави — обади се нечий съпруг доста по-високо, че да го чуят всички, — за закуска всички ще сме отново на кораба. Каквато и да е повредата, дотогава ще са я отстранили, а само си представете, какви приключения ще сте преживели...

Думите му прозвучаха така жизнерадостно, че някой дори се засмя и тогава още няколко жени плахо пристъпиха към лодките. Много от тях водеха със себе си прислужниците си, на съпрузите беше наредено да стоят настрана. Качваха се само жени и деца. Лайтолър не би допуснал някой от мъжете дори да си помисли, че може също да се качи. Въпреки протестите на съпругите, че мъжете им могат да помагат при гребането, Лайтолър беше непреклонен. Само жени и деца и никой друг. Когато отново повтори нареждането си, внезапно Уна отпрати поглед към Кейт и избухна в сълзи.

— Не мога, мадам... не мога... не мога да плувам... а освен това Алис... и Мери...

Започна да отстъпва назад и Кейт усети, че всеки момент тя щеше да хукне. Остави за миг Алексиз, тръгна внимателно към момичето, като ѝ говореше успокоително, но изведнъж Уна нададе писък и побягна колкото сили имаше към вътрешността на кораба. Явно искаше да открие вратата за трета класа, през която беше вече минавала, за да отиде при братовчедката си и нейното малко момиченце.

— Да отида ли да я върна? — Попита с разтревожен поглед майка си Филип, когато тя отново се върна при децата, но без Уна.

Кейт погледна обезпокоена Бъртрам. Фани вече също тихо плачеше, а Едуина сега държеше Теди. Бъртрам обаче не искаше никой да тръгва след Уна. Като е толкова глупава да тича навътре, ще трябва да се качи в някоя лодка в друга част на кораба и ще се върне отново при тях по-късно. Не искаше да рискува някой от тях да се загуби, трябваше всички да стоят заедно един до друг.

След кратко колебание Кейт се обърна към него.

— Не можем ли да изчакаме? Не искам да тръгна без теб. Може би, ако останем, всичко ще отmine и няма да се наложи да подлагаме напразно децата на този ужас.

Но докато говореше, палубата се наклони още повече и Бъртрам окончателно проумя, че това далеч не беше тренировъчно упражнение. Положението беше изключително тежко и всяко закъснение можеше да се окаже фатално. А това, което не знаеше, беше, че там, на мостика, Томас Андрюс беше информирал капитан Смит, че могат да се задържат на повърхността още около час, а спасителните лодки щяха да съберат по-малко от половината от хората на борда. Полагаха отчаяни усилия да се свържат с „Калифорниан“, който се намираще на десетки мили от тях, но въпреки настойчивите опити на радиста, засега връзка нямаше.

— Искам веднага да тръгнеш, Кейт — промълви тихо Бърт.

Тя се взря в очите му и се ужаси от това, което откри в тях. Видя, че беше разтревожен и изплашен, по-изплашен от когато и да било. Никога не го беше виждала в такова състояние. После инстинктивно се обърна, за да погледне Алексиз, която само преди миг стоеше до нея. За секунда тя се беше отделила от полите на майка си. Кейт беше пуснала ръката ѝ, когато избърза след Уна. Но сега изведнъж Алексиз беше изчезнала. Кейт се озърна наоколо из тълпата, погледна и към

Едуина, за да не би детето да е с нея, но дъщеря ѝ тихо разговаряше с Чарлс, а в това време Джордж стоеше до тях и изглеждаше изтощен, измръзнал и от въодушевлението му преди половин час нямаше и следа. В следващия момент той явно се ободри, когато няколко ракети, изстреляни от кораба, избухнаха високо над тях и осветиха нощното небе над главите им. Беше станало 12.45 — само час след като се бяха блъснали в айсберга, за който всички изразиха мнение, че не може да им навреди.

— Какво означава това, Бърт? — Попита шепнешком Кейт, докато все още се озърташе наоколо за Алексиз.

Може би си говореше с детето на семейство Алисън или двете си играеха с куклите както по-рано.

— Означава, че положението е изключително сериозно, Кейт — обясни ѝ Бърт ролята на ракетите. — Трябва да тръгнеш с децата веднага.

Този път тя усети, че е категоричен. Държеше здраво ръката ѝ в своята и в очите му имаше сълзи.

— Не зная къде изчезна Алексиз — изрече Кейт с надигаща се в гласа паника.

Стъписан, Бърт се огледа из тълпата, но дори от височината на ръста си, не откри дъщеря си никъде.

— Мисля, че може да се е скрила някъде. Държах ръката ѝ, докато се втурнах след Уна... — В очите ѝ бликнаха сълзи. — О, господи, Бърт... къде е тя? Къде може да е отишла?

— Не се тревожи, ще я намеря. Ти стой тук при децата!

Той се промъкна в тълпата, като оглеждаше скупчилите се наоколо хора, притичваше от група на група и надзърташе във всеки ъгъл. Алексиз беше изчезнала. Избърза обратно при Кейт, която държеше бебето, като в същото време се опитваше да не изпуска от очи Джордж. Тя отпрати към съпруга си въпросителен, обезумял от тревога поглед, но той само поклати глава.

— Няма я — беше единственият отговор, — но не може да е отишла далеч. Тя никога не се отделя за дълго от теб.

Но изглеждаше разтревожен и отчаян.

— Трябва да се е загубила.

Всеки миг Кейт щеше да избухне в сълзи. Моментът беше безкрайно неподходящ едно шестгодишно дете да изчезне в суматохата

и напрежението, точно когато пътниците от „Титаник“ започваха да се качват в спасителните лодки.

— Може би се крие някъде — Бърт смръщи лице в отчаяние. — Знаеш колко се страхува от водата.

И колко изплашена беше, когато трябваше да се качи на кораба, колко дълго Кейт я бе убеждавала, че не може да ѝ се случи нищо лошо. Но вече се беше случило и сега тя беше изчезнала, точно когато Лайтолър продължаваше да вика жените и децата, а зад гърба им оркестърът не преставаше да свири.

— Кейт... — погледна я Бърт, но вече беше разбрал, че дори и да реши да тръгне, тя никога не би се съгласила да се качи в лодката без Алексиз.

— Не мога...

Тя не спираше да се оглежда навсякъде, над тях ракетите избухваха като оръдейни изстрели.

— Тогава прати Едуина.

На лицето му беше избила пот, всичко се превръщаше в някакъв невероятен кошмар. Палубата под краката им продължаваше да се накланя и той знаеше, че корабът, за когото твърдяха, че никога не може да потъне, бързо се устремява към дъното. Приблужи се поплътно до жена си и пое от ръцете ѝ Теди, като несъзнателно целуна къдриците му, измъкнали се изпод вълнената шапка, която Уна му беше сложила, когато го разбудиха долу в кабината.

— Едуина може да вземе малките със себе си. А ти ще тръгнеш в следващата лодка с Алексиз.

— А ти? — Лицето на Кейт беше смъртнобледо на призрачното сияние на ракетите. Оркестърът премина от рагтайм на валс. — А Джордж и Филип?... и Чарлс...

— Все още не пускат мъжете — отвърна на въпроса ѝ Бърт. — Чу какво каза помощник-капитанът, нали? Най-напред жените и децата. Филип, Джордж, Чарлс и аз ще ви настигнем по-късно.

До тях стоеше доста голяма група мъже, които махаха на жените си, докато спасителната лодка постепенно се запълваше. Часът беше 1.05, нощният въздух изглежда ставаше още по-мразовит. Жените не преставаха да умоляват Лайтолър да разреши на съпрузите им да тръгнат с тях, но той оставаше непреклонен. Махна строго на мъжете

да отстъпят назад и видът му недвусмислено говореше, че няма да търпи никакви глупости.

Тогава Кейт се отправи бързо към Едуина и ѝ предаде какво беше казал баща ѝ.

— Татко ти иска да се качиш в спасителната лодка с Фани и Теди. И Джордж — добави внезапно тя.

Той също беше дете в края на краищата. Беше само на дванадесет години. Кейт беше решила да го прати в лодката с Едуина.

— А вие? — Погледна стъписана майка си Едуина, ужасена, че ще трябва да остави част от семейството си на кораба и да тръгне само с Джордж и двете най-малки деца.

— Аз ще дойда с Алексиз със следващата — каза Кейт спокойно. — Сигурна съм, че се крие някъде тук и се страхува да излезе, защото не иска да се качва на лодката.

Кейт съвсем не беше толкова убедена в това, което казваше, но не искаше да предава паниката си на най-голямата си дъщеря. Държеше тя да отиде в лодката с малките. Лошо стана, че Уна ги беше изоставила. Кейт се запита как ли се оправяше тя сега в трета класа заедно с братовчедка си.

— Джордж ще ти помага, докато с татко ти дойдем при вас.

При тази перспектива Джордж изръмжа недоволено — искаше до края да остане с мъжете, но Кейт беше категорична. Тръгнаха заедно обратно към Бърт, последвани от Филип и Чарлс.

— Успя ли да я откриеш? — Попита тя съпруга си за Алексиз, като не преставаше да се оглежда напрегнато, но от нея нямаше и следа.

Сега Кейт искаше останалите по-бързо да се качат в лодката, за да може после да помогне на Бърт да намерят Алексиз. В момента той също мислеше за тях. Лайтолър се готвеше да спусне спасителната лодка номер осем, жените, които щяха да тръгнат с нея, вече бяха вътре, но няколко места останаха свободни. Имаше къде да се качат и някои от мъжете, но никой не би дръзвал да наруши изричната заповед на помощник-капитана. Говореше се даже, че ще използват оръжие, ако някой от мъжете посмее да се качи и затова никой не направи и опит да го предизвика към подобна мярка.

— Още четирима! — Извика към него Бърт.

Едуина не откъсваше поглед, пълен с ужас, от родителите си и от Чарлс, който стоеше зад тях и я гледаше с неизказана болка.

— Но...

Тя нямаше време да каже и дума, когато баща ѝ я бутна към лодка номер 8 заедно с Фани и Джордж. Все така притискаше Теди до гърдите си.

— Мамо... не мога ли да те изчакам?

От очите ѝ бликнаха сълзи и за миг заприлича отново на малко дете. Майка ѝ я прегърна и се взря в очите ѝ. В този миг Теди започна да плаче и протегна към майка си малките си пухкави ръчички.

— Не, миличкия ми... отивай с Едуина... мама те обича...

Кейт приближи лице до неговото, докосна го, после целуна бузката и малките му ръчички, а след това обхвана с две ръце лицето на Едуина и отправи към най-голямата си дъщеря пълен с нежност поглед. В очите ѝ имаше сълзи, но не от страх, а от мъка.

— Ще мисля за вас всеки миг. Обичам те, милото ми момиче, обичам те с цялото си сърце. Каквото и да стане, грижи се добре за тях. — След това прошепна. — Пазете се и скоро отново ще се видим.

За миг Едуина се запита дали всъщност майка ѝ вярва в това, което казва и внезапно разбра, че не иска да тръгва без нея.

— О, мамо... не...

Едуина се вкопчи в нея с малкия Теди на ръце. Вече и двамата плачеха за майка си, а после силни мъжки ръце я поеха заедно с Джордж и Фани, докато очите ѝ неистово скачаха от майка ѝ към баща ѝ и Чарлс. Дори не беше имала възможност да се сбогува с него и сега извика *Обичам те*, а той ѝ изпрати целувка, махна ѝ и внезапно ръкавиците му полетяха към нея. Тя успя да ги хване и седна в лодката, без да откъсва очи от неговите. Чарлс я гледаше по странен начин и сякаш в погледа му беше стаена молба да не го изоставя.

— Бъди смела, момичето ми! Скоро ще бъда при теб — извика той и в този момент започнаха да спускат лодката, така че Едуина едва ги виждаше.

Погледна отново майка си, после баща си и Чарлс, лицето ѝ беше обляно в сълзи и накрая вече не можеше да ги вижда. Кейт все още чуваше плача на Теди. Махна с ръка за последен път, като се опитваше да сдържи сълзите си, останала там на палубата, стиснала ръката на мъжа си в своята. Лайтолър беше възроптал, когато пратиха и Джордж

в лодката, но Бърт веднага каза, че момчето още няма дванадесет години. Изобщо не изчака реакцията на помощник-капитана, вдигна сина си и го сложи в лодката. Беше излъгал с два месеца, но се опасяваше, че ако каже истината, няма да успее да го качи. А и самият Джордж го умоляваше да му разреши да остане с тях и с Филип, но Бърт прецени, че може би Едуина ще се нуждае от помощта му за малките.

— Обичам ви, деца — прошепна Бърт, без да откъсва поглед от тях, докато лодката се спускаше към водата.

Трябваше да изкрещи последните си думи, наведен към тях.

— С мама скоро отново ще бъдем при вас!

После се обърна, за да не видят, че плаче.

Кейт издаде почти нечовешко стенание, когато спуснаха лодката към водата и накрая събра смелост да погледне надолу. Стисна ръката на Бъртрам. Успя да види Едуина, която държеше Теди, без да изпуска ръката на Фани. Джордж продължаваше да гледа нагоре, докато лодката със скърцане бавно достигна повърхността на водата. Маневрата беше сложна и опасна и Лайтольър приличаше на хирург, който извършва тежка операция — само едно трескаво движение, един невнимателен жест и лодката щеше да се преобърне и да изсипе пасажерите си в ледената вода. Отдолу към тях се носеха викове, смесица от несвързани думи, последни наставления и признания в любов. Изведнъж, още преди да изминат половината разстояние до водата, Кейт разпозна виковете на Едуина. Видя я как маха отчаяно, кима с глава и сочи нещо. Когато Кейт погледна към предната част на лодката, тя я видя. Личицето с ореола от руси къдрици беше обърнато на другата страна, но нямаше как да го сбърка — Алексиз се беше сгушила отпред на носа. Кейт усети как я залива вълна на безкрайно облекчение и извика на Едуина:

— Виждам я... виждам я!

Беше здрава и читава, с останалите... нейните пет деца, скъпите ѝ, всички бяха заедно в една лодка. Сега вече оставаше и тя, заедно с Филип и съпруга си да успеят да тръгнат. И Чарлс също. Той разговаряше тихо с някои от мъжете, които току-що бяха изпратили жените си със спасителната лодка. Успокояваха се взаимно, че всичко ще бъде наред и скоро до един ще напуснат кораба.

— О, Бърт, благодаря на Бога, че Едуина я намери. Облекчението на Кейт, след като вече знаеше къде е Алексиз, беше толкова голямо, че цялото ѝ тяло видимо се отпусна, независимо от растящото напрежение около тях.

— Защо, за бога, се е качила на лодката без нас?

— Може би просто някой я е грабнал и я е сложил там, след като се отдели от нас, а е била твърде изплашена, за да извика. Каквото и да е, важното е, че вече е в безопасност. Сега искам ти да бъдеш следващата. Ясно ли е?

Гласът му звучеше строго, за да прикрие собствените му страхове, но тя много добре знаеше какво чувства.

— Не разбирам, защо да не ви изчакам — теб, Филип и Чарлс. Едуина с децата ще се оправи и сама.

Мисълта, че всички те са в лодката без нея, ѝ причиняваше огромно безпокойство, но сега, след като вече беше сигурна, че Алексиз е в безопасност, под грижите на по-голямата си сестра, Кейт искаше да бъде със съпруга си. Потръпна, като си представи как щеше да се чувства, ако не бе разбрала, че Алексиз е невредима. Отново благодари на Господ, че Едуина все пак успя да ѝ съобщи, че детето е с нея, здраво и читаво.

Долу спасителните лодки се отдалечаваха от корпуса на кораба и когато лодка номер 8 се спусна и се плъзна по ледената вода, Едуина притисна Теди до себе си, опита се да поеме в скута си и Фани, но седалките бяха много високи и не успя. Искаше ѝ се да се придвижи и към предната част, за да каже на Алексиз, че е при нея, но беше невъзможно да се премести, където и да е, а и Джордж беше зает да гребе с останалите. Това го караше да се чувства важен, пък и истината беше, че другите действително се нуждаеха от помощта му. Накрая Едуина помоли една от жените да каже на Алексиз, че сестра ѝ е в лодката и наблюдаваше напрегнато как предаваха думите ѝ напред, докато накрая малкото момиченце се обърна, така че Едуина успя да види лицето му и в този момент тя изстена. Беше малко хубаво дете и по лицето му се стичаха сълзи, защото майка му беше останала на кораба, само че това не беше Алексиз. Едуина разбра, че е направила ужасна грешка. Беше казала на майка си, че Алексиз е тук, в лодката и сега те вече нямаше да я търсят из кораба. Все така, без да откъсва очи

от детето, тя избухна в сълзи, а когато притисна Фани до себе си, сестричката ѝ също се разплака.

По същото време Алексиз тихо си седеше в тяхната кабина. Беше се отскубнала от майка си, когато тя за миг пусна ръката ѝ и изтича след Уна, и детето се върна отново вътре, както му се искаше да направи от самото начало. Красивата ѝ кукла беше останала там на леглото ѝ, а Алексиз не искаше да напусне кораба без нея. Веднъж обратно в каютата, тя веднага намери куклата. Тук ѝ се струваше толкова по-спокойно и по-безопасно, отколкото горе на палубата. Сега вече нямаше да ѝ се налага да се качва в спасителната лодка или да потъне в тази грозна, черна вода. Можеше просто да си остане тук и да почака, докато всичко свърши и другите се върнат. Щеше само да поседи тук със своята кукла мисис Томас. Чуваше как оркестърът горе свири и звуците на рагтайм долитаха до нея през отворения прозорец, както и гласовете, виковете и оплакванията. Вече никой не тичаше по коридорите.

Всички бяха на палубата, сбогуваха се с любимите си и бързаха към спасителните лодки. Ракетите продължаваха да избухват над тях, а радистът като обезумял отчаяно се опитваше да призове на помощ, намиращите се наблизо кораби. Най-напред отговори „Франкфурт“ — часът беше 12.18; после се обадиха „Маунт Темпъл“, „Вирджиния“ и „Бирма“, но „Калифорниан“ беше замлъкнал напълно, откакто в 11 часа беше отправил предупреждение за айсберга, а Филипс рязко беше отвърнал на другия радист да не го прекъсва. Оттогава не бяха засекли от тях нито звук. В действителност радиостанцията им беше изключена. Това беше единственият кораб, намиращ се достатъчно близо, за да им помогне, но нямаше начин да го извикат. Дори и ракетите не вършеха работа. Всички на „Калифорниан“, които ги бяха видели, просто решиха, че те са част от празненствата в чест на знаменития първи рейс. Никой не си помисли дори за миг, че в момента те потъват. Кой би могъл да предположи нещо подобно?

В 12.45 „Карпатия“ беше само на 58 мили от тях. Успяха да осъществят връзка и те обещаха да пристигнат възможно най-бързо. До този момент „Олимпик“, корабът брат на „Титаник“, също се беше отзовал, но се намираще на цели петстотин мили от тях и беше твърде далеч, за да може в момента да им помогне.

Капитан Смит непрекъснато влизаше и излизаше от каютата с радиопредавателя и след като видя, че радистът Филипс изпрати стандартния сигнал за бедствие *CQD*, го накара да опита и с новия призив *SOS*, като се надяваше, че този може да бъде чул дори и от любители. Всяка помощ би била добре дошла в момента и те отчаяно се нуждаеха от нея. Когато за първи път излъчиха *SOS*, часът беше 12.45. В това време Алексиз седеше самичка в тихата каюта, играеше си с куклата и си тананикаше. Знаеше, че когато по-късно всички се върнат, сигурно ще ѝ се карат, но може би все пак нямаше да са толкова ядосани, че е избягала, защото в края на краищата тя днес имаше рожден ден. Ставаше на шест години, а куклата ѝ беше много по-голяма. Обичаше да казва, че мисис Томас е на двадесет и четири. Тя беше вече пораснала.

На палубата Лайтольър изпращаше жени и деца за още една лодка, а от чакащите на десния борд вече пускаха и някои от мъжете. На левия борд обаче Лайтольър строго се придържаше към издадената заповед. Лодките във втора и в трета класа също се пълнеха, някои от пътниците трошаха преградите и заключените врати с надеждата да се доберат до лодките във втора и дори в първа класа, но нямаша представа накъде да тръгнат, за да стигнат до тях. Членове от екипажа ги заплашваха, че ще стрелят срещу тях, ако направят опит да се промъкнат в другите части на кораба. Страхуваха се от възможни грабежи и повреди на корабното имущество. Моряците ги призоваваха да се върнат там, откъдето са дошли, но хората крещяха, плачеха и се молеха да ги пуснат през постове, за да стигнат до лодките на първа класа. Едно ирландско момиче заедно с някакво друго, пак на неговата възраст и с тях малко момиченце, настояваха, че са дошли там от първа класа, но морякът, без изобщо да им повярва, категорично отказваше да им разреши да напуснат отделението за трета класа.

Кейт и Бърт влязоха за малко в гимнастическия салон да се стоплят и да се спасят от тягостните сълзи и сбогувания, както и от явно растящото напрежение, с което пасажерите запълваха по нареждане на Лайтольър поредната спасителна лодка. Филип остана горе на палубата с Джек Теър и Чарлс, които помагаша на жените и децата да се качат в лодката. Дан Мартин току-що беше изпратил жена си в същата лодка, с която отплава Едуина. С тях бяха заминали жената и бебето на още един мъж, който стоеше наблизко. В гимнастическия

салон Кейт и Бърт забелязаха, че семейство Астър все още са на механичните коне и тихо си приказват. Тя изглежда въобще не бързаше да тръгне, а мъжът ѝ беше оставил камериера и прислужницата на палубата, за да следят какво става.

— Смяташ ли, че децата са добре? — Попита Кейт, отправила пълен с тревога поглед към Бърт.

Той кимна, успокоен, че Едуина беше намерила Алексиз и че поне петте от децата се бяха спасили. Все още се притесняваше как ще отпрати Филип и Кейт и се надяваше, че накрая Лайтолър ще отстъпи и ще се съгласи да пусне Филип. За Бърт и Чарлс надеждата беше твърде малка и двамата го знаеха много добре.

— Мисля, че всичко с тях ще бъде наред — успокои Бърт жена си. — Сигурно никога няма да забравят това преживяване. Както и аз — добави той, отправил сериозен поглед към Кейт. — Знаеш ли, мисля, че корабът ще потъне.

През последния половин час вече се бе убедил в това, въпреки че никой от екипажа не би признал нещо подобно, а оркестърът все така продължаваше да свири, сякаш всички се забавляваха в една малко буйна нощ. Бърт погледна жена си напрегнато, взе слабата ѝ елегантна ръка в своята и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Искам да се качиш в следващата лодка, Кейт. Ще видя дали не мога да ги подкупя, за да вземеш и Филип. Той е само на шестнадесет и би трябвало да се съгласят да го пуснат. Все още е почти дете.

Не беше нужно да убеждава нея, трябваше да съумеят да убедят Лайтолър.

— Защо да не изчакаме, докато пуснат и мъжете да се качват и тогава да тръгна с теб. И без това вече не мога да помогна на Едуина, ще бъдем в различни лодки. А тя ще се справи и сама.

Кейт се усмихна. Чувстваше се ужасно, че сега не е с тях, но беше сигурна, че ще се оправят. Необходимо ѝ беше да вярва в това. Едуина им беше като втора майка. Сега Кейт се притесняваше за безопасността на най-големия си син, за съпруга си и за Чарлс — годеника на Едуина. Веднъж да се озоват заедно в спасителната лодка, вече изобщо не се вълнуваше какво щеше да се случи с кораба, стига всички да останат невредими, а тя не виждаше причина за обратното. Хората се придвижваха напред спокойно, спасителните лодки дори не бяха изпълнени докрай и все пак ги спускаха, което трябваше да

означава, че има достатъчно място за всички, иначе не биха ги оставили да потеглят, когато все още оставаха незаети места. Беше убедена, че разполагат с часове, преди да се случи нещо сериозно, ако това изобщо стане. Привидното спокойствие, което се излъчваше наоколо, ѝ беше внушило увереността, че няма от какво да се страхува.

На мостика капитан Смит вече знаеше истината. Беше минал един часа и машинното отделение беше изцяло наводнено. Нямаше никакво съмнение, че корабът потъва, единственият въпрос беше колко още щеше да издържи. С положителност нямаше да е дълго. Радистът Филипс разпращаше отчаяни послания във всички посоки, а на „Калифорниан“, все още с изключен радиопредавател, гледаха издигащите се над „Титаник“ ракети, без дори да имат най-малка представа какво е действителното положение. Все още смятаха, че на кораба празнуват. В един момент установиха, че той изглежда странно, даже някакъв офицер беше забелязал и особения ъгъл, под който корабът се държи на повърхността. Никой обаче не си помисли, че той всъщност потъва. От „Олимпик“ се обадиха, за да разберат дали „Титаник“ се насочва към тях, за да ги пресрещне. Никой не разбираше какво става или колко бързо потъват. За всички беше просто невероятно, че *неуязвимият*, най-големият плаващ кораб наистина потъваше. Всъщност той отдавна вече се беше отправил към дъното.

По времето, когато Бърт и Кейт отново излязоха навън от гимнастическия салон, атмосферата беше доста променена. Хората вече не си подвикваха толкова весело, съпрузи умоляваха жените си да не се плашат и да напуснат кораба без тях. А когато те отказваха да се качат на спасителните лодки, мъжете им буквално ги блъсваха в ръцете на моряците и дори някои от тях насила бяха хвърлени в лодката. На левия борт Лайтолър все още следваше заповедта да се пускат само жените и децата, но на десния борт за някои от мъжете се появи надежда, особено за тези, които твърдяха, че разбират от лодки. Имаха нужда от цялата налична помощ, за да осигурят гребци. Няколко души вече открито плачеха, други мълвяха сърцераздирателни думи за сбогом. Повечето от децата бяха заминали и Кейт бе спокойна, че нейните също отдавна не са на кораба, с изключение на Филип, но той щеше да го напусне заедно с тях. И тогава с крайчеца на окото си тя забеляза малката Лорийн, която все още стоеше на палубата, вкопчила се в ръката на майка си. Напомни ѝ за Алексиз, която вече беше на

безопасно разстояние в лодка номер осем, заедно със своите братя и сестри. Мисис Алисън беше задържала Лорийн при себе си, до този момент отказваше да изостави и съпруга си, но по-малкото ѝ дете Тревър, заедно с бавачката, тръгнаха в една от първите лодки. Толкова пъти вече Кейт ставаше свидетел на това как семейства се разделят, жените и децата заминават с надеждата, че техните съпрузи и бащи ще успеят да се качат на спасителните лодки и ще напуснат кораба по-късно. Чак накрая стана ясно, че почти всички лодки вече са отплавали, а на кораба остават почти две хиляди души, които няма как да се спасят, защото няма с какво да отпътуват. Сега вече осъзнаха това, което капитанът, конструкторите и президентът на „Уайт Стар Лайн“ са знаели през цялото време — спасителните лодки на борда не бяха достатъчно, за да поберат всички пътници. Ако корабът потъне, повечето от тях щяха да се издавят, но кой изобщо беше предполагал, че „Титаник“ може внезапно да се устреми към дъното и че спасителните лодки действително ще бъдат необходими, за да се спасят пасажерите му...

Капитанът все така стоеше на мостика, а Томас Андрюс, изпълнителният директор на фирмата, построила гигантския кораб, продължаваше да помага при качването на пътниците в спасителните лодки. В това време Брус Измей, президентът на „Уайт Стар Лайн“, закопча стегнато яката около врата си и пристъпи в една от лодките, без някой да събере смелост да го спре. Спуснаха ги над водата и вече в безопасност заедно с малкото щастливци, той отплава, като остави на борда на потъващия „Титаник“ почти две хиляди души, обречени на сигурна смърт.

— Кейт... — Бърт отправи към нея многозначителен поглед, докато наблюдаваха как издърпват следващата лодка и я спускат към водата. — Искам да се качиш!

Но тя мълчаливо поклати глава и го погледна. Този път, когато очите ѝ срещнаха неговите, те излъчваха спокойствие и сила. Тя винаги му се беше подчинявала, но сега беше твърдо решена да не отстъпва, независимо от това, което щеше да ѝ каже, за да я разубеди.

— Няма да те оставя — отвърна тя меко. — Сега искам да пратим Филип. Аз обаче ще остана тук с теб. Ще тръгнем заедно, когато стане възможно.

Раменете ѝ бяха изправени, а очите ѝ не изпускаха неговите. Вече никой не можеше да промени решението ѝ и Бърт го разбра. Тя го обичаше, бяха живели заедно цели двадесет и две години и тя нямаше намерение да го изоставя точно сега, малко преди края. Всичките им деца, с изключение на едно, бяха вече в безопасност и тя искаше да остане със съпруга си.

— А ако изобщо не можем да напуснем кораба?

Откакто децата бяха заминала, ужасът му се беше поуталожил и сега вече той беше в състояние да ѝ го каже. Единственото, което искаше още, беше Кейт и Филип също да тръгнат, ако е възможно — и Чарлс. Тогава той вече можеше да остане, след като цялото му семейство щеше да бъде спасено. Беше жертва, която с радост щеше да направи за нея, за всички тях, но в никакъв случай не можеше да се съгласи тя също да остане. Не беше честно, нито по отношение на децата, нито дори към самата нея. Те се нуждаеха от майка си. И той държеше тя веднага да тръгне, докато това все още беше възможно.

— Не искам да оставаш, тук, Кейт.

— Аз те обичам! — Думите ѝ изразяваха всичко.

— И аз те обичам.

Той я прегърна и двамата останаха дълго така, а в това време Бърт си мислеше да направи и това, което беше видял толкова пъти — да я тласне в ръцете на някой от екипажа, който буквално щеше да я хвърли в спасителната лодка. Но не можеше да постъпи така с нея. Обичаше я толкова много, твърде дълго бяха живели заедно. Той винаги се съобразяваше с това, което тя искаше да направи, въпреки че в случая нейният избор можеше да ѝ коства живота. За него готовността ѝ да умрат заедно означаваше много. Любовта между тях до края щеше да си остане такава — смесица от страст и безкрайна нежност.

— Ако ти оставаш, аз ще остана с теб. — Думите ѝ прозвучаха ясно и без колебание.

Той все така я държеше в прегръдките си с желание да я отпрати, а в същото време не можеше да я принуди да направи нещо, на което тя не беше съгласна.

— Ако умреш, искам да съм с теб докрай.

— Не бива да правиш това, Кейт. Няма да ти разреша. Помисли за децата...

Тя вече го беше направила, решението ѝ беше окончателно. Обичаше ги с цялото си сърце, но обичаше и Бърт и искаше да остане с него. Той беше неин съпруг. Ако все пак тя умре, Едуина беше вече достатъчно голяма, за да се погрижи за децата. Освен това дълбоко в себе си тя все още смяташе, че хората малко излишно драматизират ситуацията. Накрая в спасителните лодки щеше да се намери място за всички и до обяд отново щяха да се върнат обратно на „Титаник“. Опита се да сподели това с Бърт, но този път той поклати глава.

— Мисля, че грешиш. Според мен положението е много по-тежко от това, което ни обясниха.

В действителност беше по-лошо и това, което всеки един от тях допускаше. В 1 часа и 40 минути сутринта от мостика бяха изпратени последните ракети, в момента се запълваше последната спасителна лодка, а в каютата там долу, без въобще някой да подозира, Алексиз продължаваше да играе със своята кукла мисис Томас.

— Смятам, че си длъжна заради децата — продължи Бърт. — Трябва да напуснеш кораба.

Това беше последният му отчаян опит да я убеди, но тя отказваше да го чуе.

Кейт стисна силно ръката му в своята и се взря в очите му.

— Бърт Уинфийлд, нямам никакво намерение да те оставя тук сам, разбра ли?

Недалеч от тях мисис Строс току-що беше направила същия избор, но тя беше по-възрастна от Кейт и нямаше малки деца. Но пък мисис Алисън имаше и въпреки това беше решила да остане при съпруга си заедно с малкото си момиченце и, ако корабът потъне, да потънат с него, но заедно. А съдбата му щеше да бъде точно такава и хората вече го разбираха.

— Ами Филип?

Бърт реши засега да не спори повече с нея, но се надяваше, че ще успее да промени решението ѝ.

— Не можеш ли да направиш това, което каза, да ги подкупиш, за да вземат и него? — Попита Кейт.

В момента товареха последната лодка и след това оставаше само още една, точно долу, закачена под остъклената част на главната палуба. В това време моряците се мъчеха да отворят прозорците, които до този момент стояха заключени и препречваха пътя. Сега направо

през тях можеха да качат повече жени и деца. Това щеше да бъде последната от щатните спасителни лодки, която щеше да напусне „Титаник“.

Бърт предпазливо се приближи до помощник-капитана и му заговори, колкото се можеше по-убедително, докато той продължаваше работата си с бясно темпо, защото корабът вече силно се накланяше. Кейт видя, че Лайтолър категорично поклати глава и погледна в посока към Филип. Той все още стоеше с момчето на семейство Теър, което тихо разговаряше с баща си.

— Каза, че е абсолютно невъзможно, докато на борда все още има жени и деца — съобщи й Бърт минута по-късно.

Сега вече вземаха хора и от втора класа, но всички деца от първа класа бяха качени на лодките, с изключение на малката Лорийн Алисън. Тя стоеше до майка си и стискаше в ръце куклата си — почти същата като тази, която Алексиз носеше навсякъде. Когато я видя, Кейт за миг се усмихна и после бързо отвърна очи, сякаш сцената беше твърде трогателна, твърде лична и съкровена, за да бъде наблюдавана от случайни хора.

Сега Кейт, Бърт, Филип и Чарлс започнаха сериозно да обсъждат дали е възможно, въпреки строгата заповед на Лайтолър, двамата млади също да напуснат кораба, а след тях дори и Бърт, заедно с Кейт.

— Мисля, че просто трябва да изчакаме още малко — каза Чарлс спокойно, останал докрай истински джентълмен.

В целия този ужас той дори за миг не загуби добрите си обноски и силния си дух.

— Но според мен, мисис Уинфийлд, вие наистина трябва да се качите в една от лодките, и то веднага. Няма смисъл да оставате тук с мъжете. — Той й се усмихна топло и за първи път усети, че двете с Едуина наистина много си приличат. — С нас всичко ще бъде наред. Много по-добре е сега спокойно да тръгнете, вместо да оставате тук. В последния момент ще настане страхотна блъсканица. Знаете колко ужасни са мъжете. И ако бях на ваше място, щях да се опитам да изведа оттук и нашия млад приятел.

Но как? Последното момче на неговата възраст, което беше опитало да се промъкне в лодката, облечено като жена, беше заплашено с оръжие, въпреки че накрая решиха да го оставят вътре, защото нямаше време да го измъкнат оттам. Но сега напрежението

беше нараснало и Бърт не искаше отново да дразни Лайтолър, който явно нямаше да отстъпи. Естествено, че никой от тях не можеше да знае, че на десния борд обстановката беше малко по-различна. Корабът беше твърде голям и нямаше как да стане ясно, че в различните му части нещата протичаха по различен начин. Докато все още обсъждаха положението, Кейт продължаваше да настоява, че няма да остави Бъртрам, а Филип се върна при Джек Теър. Чарлс се отпусна в един шезлонг и запали цигара. Не искаше да притеснява с присъствието си родителите на Едуина, дори и в такъв момент, а те явно бяха ангажирани със сериозен разговор дали Кейт ще напусне кораба. Чарлс се почувства самотен и мисълта му полетя към Едуина. За него вече нямаше никаква надежда, той оставаше на борда.

Долу всички кабинни бяха опразнени, моряците ги бяха проверили до една, а водата, нахлула в кораба, вече стигаше до палуба В.

Докато си играеше с куклата в предната каюта, Алексиз все още чуваше как оркестърът свири някаква приятна мелодия. От време на време до нея достигаше шумът от стъпките на притичващите моряци или на някой от втора класа, добрал се дотук в опит да намери пътя към палубата с лодките на първа класа. Алексиз вече беше започнала да се чуди, кога ли ще се върнат всички. Беше ѝ омръзнало да си играе самичка, не искаше да се качва и в спасителната лодка, само че вече ѝ ставаше мъчно за мама и за останалите. Разбираше, че като си дойдат накрая, упреците няма да ѝ се разминат. Винаги ѝ се караха, когато изчезнеше някъде, особено Едуина.

Отвън се чува тежки стъпки и тя вдигна поглед, като се питаше дали това не е нейният татко или може би Чарлс, или дори Филип. Тя впери поглед, пълен с очакване, във вратата, но там се появи някакъв непознат. Изведнъж, когато я видя, той се стъписа. Това беше последният стюард, който всеки момент щеше да напусне палубата и отдавна беше сигурен, че всички кабинни на палуба В са празни. Все пак беше решил да ги провери за последен път, преди водата от палуба В да нахлуе в тях. Направо се ужаси, когато видя, че там седи някакво малко момиченце и си играе с куклата.

— Ей, ти...

Той се втурна към нея, а Алексиз хукна към другата стая и понечи да затвори вратата, но огромният стюард с голямата червена

брада беше по-бърз от нея.

— Един момент, млада госпожице, какво правиш тук?

Чудеше се как ли е избягала и защо никой не е дошъл да я потърси. Струваше му се доста странно, но сега искаше да я изведе горе, и то веднага.

— Хайде...

Тя нямаше нито шапка, нито палто. Беше ги оставила в каютата, когато се върна тук, за да поиграе с куклата си, която наричаше мисис Томас.

— Но аз не искам да тръгвам.

Тя започна да плаче, но едрият мъж я грабна, дръпна едно одеяло от леглото и я зави в него заедно с куклата, която тя не изпускаше от ръцете си.

— Искам да чакам тук... искам мама!

— Ще открием майка ти, мъничкото ми. Но сега няма време за губене.

Той изтича нагоре по стълбите, понесъл със себе си малкия вързоп, и точно когато щеше да подмине равнището на горната палуба, един от моряците се провикна към него:

— Последната вече тръгва. На тази палуба няма повече спасителни лодки. Остава само още една, там, на горната палуба... преди минута почнаха да я спускат... давай, човече... бързо!

Едрият стюард излезе тичешком на горната палуба, точно навреме и видя как Лайтолър и някакъв друг мъж бяха застанали на перваза на един прозорец и се мъчеха с лебедката на лодка номер четири, която висеше от другата страна на отворените прозорци.

— Почакайте — кресна той, — има още едно!

В това време Алексиз пищеше, риташе и викаше майка си, която не подозираше нищо и смяташе, че дъщеря ѝ отдавна е в безопасност, настанена в една от предните лодки.

— Спрете!

Лайтолър вече беше започнал да спуска лодката, когато стюардът с Алексиз на ръце успя да се добере тичешком до отворения прозорец.

— Останало е още едно дете!

Помощник-капитанът погледна през рамо, но вече беше твърде късно да спре. Той направи движение с глава към лодката, която се полюшваше под него и отнасяше последните жени, които щяха да

напуснат кораба. Между тях бяха младата мисис Астър и майката на Джак Теър. Джон Джейкъб Астър беше попитал Лайтолър дали не може да тръгне с тях, тъй като съпругата му се намираще в *деликатно положение*, но Лайтолър беше останал непреклонен и тогава Маделин се качи в лодката само със своята прислужница.

Стюардът погледна към лодката точно под тях. Беше ясно, че не е възможно отново да я вдигнат, а той не искаше Алексиз да остане на кораба. Ето защо той хвърли още един поглед надолу, целуна момиченцето по челото, както би целунал и собственото си дете и миг по-късно просто го хвърли от прозореца в лодката, като се молеше някой да го подхване, защото в противен случай щеше да падне твърде лошо или дори да си счупи нещо. Вече имаха няколко случая на изкълчени глезени или счупени ръце при хвърляне на хората в лодките. Когато Алексиз падна, един от моряците на греблата протегна ръце и успя да смекчи удара. Сега тя пишеше, увита в одеялото, а само една палуба по-горе нищо неподозиращата ѝ майка тихо разговаряше със съпруга си.

Стюардът видя отгоре как настаниха благополучно Алексиз до една жена с бебе и тогава Лайтолър и останалите започнаха внимателно да спускат лодката, която трябваше да преодолее петнадесетте фута, които я делиха от черната ледена вода. Вече седнала, Алексиз се озърташе ужасена, стискаше куклата си и се питаше дали някога отново ще види майка си. После, когато с плясък достигнаха повърхността, тя отново нададе писък, без да откъсва очи от огромния кораб, който се извисяваше близо до тях. Моряците и жените почти веднага се втурнаха да гребат, сякаш усетиха, че след малко ще се случи нещо ужасно. Започнаха да се отдалечават, а Алексиз продължаваше да гледа гигантския кораб. В 1 часа и 55 минути след полунощ това беше последната истинска спасителна лодка, която напусна „Титаник“.

А в 2 часа Лайтолър все още се мъчеше с четирите надуваеми лодки, три от които изобщо не можаха да се откачат. Но надуваема лодка Г най-накрая беше смъкната. Нямаше съмнение, че за всички беше последният шанс да напуснат кораба, ако изобщо успееш да го направят, което беше доста съмнително. Моряците от екипажа образуваха около нея обръч и пускаха само жени и деца. В последния момент Бърт все пак успя да убеди Лайтолър да вземе в лодката и

Филип. В края на краищата той беше само на шестнадесет. След това и тази лодка замина, присъедини се към останалите след рискованото спускане, което Кейт и Бърт наблюдаваха със затаен дъх. Това беше краят на всички усилия по спасителната операция. Вече нямаше къде да отидат, нямаше път за спасение, тези, които не бяха успели да се доберат до спасителните лодки, сега щяха да потънат заедно с кораба. И Бърт все още не можеше да повярва, че Кейт беше отказала да тръгне с Филип. Той се опита да я тласне към лодката, преди да е станало твърде късно, но тя се вкопчи в него. Сега щяха да изживеят един до друг последните си мигове. Докато семейство Строс пристъпваха мълчаливо, хванати за ръце, Бенджамин Гугенхайм в официален вечерен костюм стоеше на палубата за спасителните лодки заедно със своя камериер. Кейт и Бърт се целунаха, държаха ръцете си и тихо си приказваха за обикновени неща, спомниха си как се бяха запознали... после деня на сватбата... и раждането на децата им.

— Днес е рожденият ден на Алексиз — каза меко Кейт, отправила поглед към Бърт.

Спомни си как преди шест години Алексиз се беше родила в една слънчева неделна утрин в тяхната къща в Сан Франциско. Кой би могъл тогава да си помисли, че ще им се случи нещо подобно? Сега за тях беше облекчение да знаят, че децата им ще ги надживеят, че най-голямата им дъщеря ще се грижи добре за останалите и ще ги обича всеотдайно. Кейт наистина вече можеше да си отдъхне от притеснението, но в същото време сърцето ѝ се свиваше от болка, че никога вече няма да ги види. Бърт я беше прегърнал и също с мъка сдържаше сълзите си.

— Щеше да бъде по-добре, ако беше тръгнала с тях, Кейт. Те имат такава нужда от теб.

Беше му безкрайно тъжно, че всичко това се беше случило — сега ги очакваше един ужасен край, за който не бяха и помисляли. Само ако не бяха се качили на този кораб към дома... ако „Титаник“ не се беше блъснал в айсберг... само ако... ако... Можеше да продължава до безкрай.

— Не бих могла да понеса живота без теб, Бърт.

Тя го прегърна силно, после притисна устните си в неговите. Целуваха се дълго и той я държеше, когато хората започнаха да скачат от кораба. Видяха как Чарлс също се хвърли във водата. Малката

палуба за лодките беше само на около десет метра над водата и някои вече благополучно стигаха до спасителните лодки, но той много добре знаеше, че Кейт не може да плува и нямаше смисъл да скачат през борда толкова рано. Щяха да го направят чак когато вече нямаха друг изход. Все още таяха надежда, че може би, когато корабът потъне, по някакъв начин ще успеят да се доберат до спасителните лодки наоколо и ще оцелеят.

Докато все още си говореха, някакви хора се опитаха да освободят още две от надуваемите лодки, но въпреки че накрая успяха да откачат лодка *Б* от въжетата, които я придържаха, беше невъзможно да я смъкнат от палубата, поради големия ъгъл, под който корабът все повече се накланяше. Накрая Джак Теър се хвърли през борда, точно както и Чарлс беше направил преди миг, и като по чудо успя да достигне лодка *Г*, където отново се намериха с Филип. Бяха принудени да стоят прави, защото лодката загребваше страшно много вода.

Точно над Филип родителите му стояха здраво прегърнати и в този миг водата заля кораба. Кейт издаде лек вик, стъписана от жестокия студ, който я прониза. Потъваха, но Бърт не я изпускаше от прегръдката си. Полагаше усилия да я крепи на повърхността, колкото може по-дълго, но водовъртежът беше твърде силен и ги повлече надолу. Все още я държеше, когато водата вече се издигна над тях. Последните думи, които тя промълви, бяха *обичам те*. После се усмихна и изчезна. Беше се изплъзнала от ръцете му, а миг по-късно той се удари в марса. Съвсем близо до тях водната стихия безжалостно погълна Чарлс Фицджералд и го повлече към дъното.

До този момент кабината на радиста вече беше под водата, мостикът също бе изчезнал, а надуваема лодка *А* се отдалечаваше от кораба, понесена от вълните като сал на летен плаж. Стотици хора наоколо се хвърлиха във водата, когато огромният нос на кораба се заби в океана. Оркестърът, свирещ рагтайм, отдавна беше замлъкнал, а преди това, последното, което чуха от него според много хора бяха тържествените звуци на химна „Есен“, които се понесоха към спасителните лодки, към жените и децата в тях; чуха ги и мъжете, които имаха щастието да достигнат лодките откъм десния борд, далече от по-строгия и бдителен Лайтолър. Звуците на химна сякаш увисваха вледенени в мразовития нощен въздух и ехото им щеше да отеква в съзнанието на всички до последния им дъх.

Хората, които седяха в лодките, видяха как носът на кораба така остро се връза в океана, че кърмата се извиси нагоре към небето като гигантска черна планина. За учудване светлините още дълго не изгаснаха, после примигнаха един-два пъти и накрая ужасяващият мрак ги погълна завинаги. Кърмата беше все така демонично устремена към небето. После отвътре се чу зловец тътен, сякаш всичко се тресеше и разпадаше; грохотът се примеси с викове на ужас, когато предният комин се откъсна и се сгромоляса във водата сред дъжд от искри с такъв оглушителен шум, че Алексиз, която лежеше увита в одеяло до някаква непозната жена, изпищя от ужас.

А после, докато Едуина гледаше трите гигантски витла на кърмата, които се открояваха на фона на нощното небе, наоколо се разнесе такъв трясък, какъвто не беше чувала никога през живота си — сякаш изведнъж целият кораб се беше разцепил на две. По-късно много от тях се опитаха да опишат звука точно така, но им казаха, че не е възможно това да се е случило в действителност. Едуина не откъсваше очи от зловецата гледка и единственото, което разбираше, беше, че няма никаква представа къде са Чарлс, Филип, Алексиз или родителите ѝ, не знаеше дали изобщо някой от тях е успял да се спаси. Тя стискаше здраво ръката на Джордж, който за пръв път беше просто онемял от сцената, разиграла се пред тях, после го притисна до себе си, закри очите му и двамата избухнаха в сълзи там, в спасителна лодка номер осем, в която бяха станали свидетели на трагедията, сполетяла неуязвимия „Титаник“.

А когато гигантският кораб накрая се устреми към дъното на океана и кърмата постепенно потъна в бездната, дъхът им спря от изумление. Всичко свърши. Корабът беше изчезнал. Беше два часа и двадесет минути призори на 15 април 1912 година — точно два часа и четиридесет минути след сблъсъка с айсберга. Седнала до Джордж, Едуина притискаше до себе си Теди и Фани, гледаше наоколо и се молеше другите да са оцелели.

---

[1] Корабни товароподемни механизми. — Б.пр. ↑

4.

В 1 часа и 50 минути „Карпатия“ получи последната радиограма от „Титаник“. А дотогава машинното отделение на потъващия кораб беше залято от нахлуващата вода чак до котлите. От този момент нататък вече нямаше никаква информация. „Карпатия“ се понесе с пълна скорост към мястото, където, според данните, се намираше „Титаник“. Опасяваха се, че ще намерят кораба със сериозна повреда, но никой даже и не допускаше, че той ще потъне преди въобще да успеят да го достигнат.

В 4 часа призори „Карпатия“ вече се намираше на координатите, подадени от „Титаник“ по радиото, и капитан Рострон оглеждаше водната шир, без да може да повярва на очите си. Там нямаше нищо. „Титаник“ не се виждаше никъде. Просто беше изчезнал.

Движеха се с повишена бдителност из района, като се опитваха да разберат накъде се е отправил, но едва след десет минути вниманието им беше привлечено от зелени сигнални ракети, които просветваха в далечината. С малко късмет това можеше да се окаже и „Титаник“, макар и вече на хоризонта, но само миг по-късно капитан Рострон и хората му разбраха какъв беше източникът на сигналите. Ракетите се изстрелваха от спасителна лодка номер 2, далеч не на хоризонта, а съвсем близо до тях. И когато „Карпатия“ се насочи към спасителната лодка там долу, Рострон вече със сигурност знаеше, че „Титаник“ е потънал.

Малко след 4 часа мис Елизабет Алън беше първата, която стъпи на борда на „Карпатия“, а в това време пътниците от същия кораб се тълпяха по палубите и коридорите, за да наблюдават какво става. Порано същата нощ, когато усетиха, че „Карпатия“ промени курса си и видяха трескавата подготовка на екипажа, пътниците решиха, че трябва да се е случило нещо твърде тревожно. Първо си помислиха, че има повреда на техния кораб, но после разбраха причината от моряците и вестта почна да се предава от уста на уста... *„Титаник“ потъвал... най-сигурният кораб се намирал в бедствено положение...*

някакъв айсберг... носел се към дъното... Сега, като се оглеждаха наоколо, те видяха спасителните лодки, пръснати навсякъде около тях на площ от четири мили. Хората в тях започнаха да викат, от някои лодки махаха и крещяха нещо, а в други всички бяха потънали в мълчание, с вдигнати нагоре, изтерзани лица. Нямаше как да разкажат какво се беше случило, думите бяха безсилни да предадат това, което бяха изживели, докато наблюдаваха как гигантската кърма се извиси нагоре в нощното небе, право към звездите и после се връза надолу, като отнесе със себе си съпрузи, братя и приятели — завинаги.

Когато Едуина видя, че „Карпатия“ все повече се приближава към тях, тя разреши на Джордж за известно време да подържи бебето и сложи Фани между двамата. Ръцете на Джордж бяха твърде премръзнали, за да продължава да гребе и тогава, все още с ръкавиците на Чарлс, Едуина също се включи, докато вече гребяха към кораба. Седна до една графиня, която самоотвержено беше държала греблото през последните два часа, без да го пусне нито за миг. Джордж също честно беше изработил своето, но Едуина през по-голямата част от времето трябваше да държи бебето и да се опитва да успокоява Фани, която плачеше за Кейт, откакто бяха напуснали кораба и няколко пъти попита къде е Алексиз. Едуина я убеди, че ще намерят останалите колкото може по-скоро.

Тя някак беше приела, че до този момент майка ѝ вече е открила Алексиз, въпреки че я беше оставила с убеждението, че детето е в лодката заедно с тях. Беше възможно обаче Алексиз просто да се е появила отново. Освен това Едуина се стараеше да мисли, че останалите от семейството ѝ, както и Чарлс, бяха в друга лодка някъде наблизо. Беше ѝ необходимо да вярва в това. „Карпатия“ се приближаваше, а хората от другите лодки продължаваха да се провикват един към друг с надеждата да разберат, къде са съпрузите и приятелите им. Разпитваха се кои са в лодката или дали са ги видели по-рано. Няколко от спасителните лодки вече бяха привързани една за друга, въпреки че номер 8 и още няколко все още се движеха сами и напредваха едва-едва по заледената на места повърхност. Накрая в седем часа сутринта дойде и техният ред, когато лодката им се завъртя току до самата въжена стълба и импровизираната лодка, която на „Карпатия“ бяха подготвили специално, за да могат да ги изтеглят на палубата, където останалите вече ги чакаха. В лодка номер 8 имаше

двадесет и четири жени и деца и четирима моряци. Матрос Джоунс на греблата се провикна към хората на кораба и обясни, че при тях има и няколко съвсем малки дечица. Тогава моряците от „Карпатия“ спуснаха един пощенски чувал и с треперещи ръце Едуина помогна на матрос Джоунс внимателно да сложи Фани в него, докато тя през плач молеше Едуина да не я оставя.

— Всичко е наред, миличка. Сега ще се качим на този голям кораб, а после ще намерим мама и татко.

Говореше на сестричката си, но всъщност го казваше на себе си. И докато гледаше мъничката тъмна главица, която се подаваше от чувала, тя усети как сълзите напират в очите ѝ при мисълта за това, което бяха преживели. Почувства как Джордж стисна ръката ѝ. Тя също стисна неговата в отговор, но нямаше сили да го погледне. Знаеше, че ако го направи, повече няма да може да сдържи риданията си. Все още не можеше да си разреши лука да даде воля на сълзите си. Не преди да бъде сигурна, че останалите са живи и здрави, а междувременно трябваше да се грижи за Фани, Теди и Джордж. Това беше единственото, за което имаше право да мисли сега.

Все още беше с ниските обувки и бледосинята вечерна рокля, а върху нея с дебелото палто, което майка ѝ я беше накарала да облече. На главата ѝ беше така студено, че имаше чувството, че бяха забивали в нея пирони, усещаше ръцете си като мраморни късове. Изчакаха отново да спуснат пощенския чувал и тогава, с помощта на стюард Харт, сложи вътре и Теди. Детето беше така премръзнало, че почти цялото му лице беше посиняло и няколко пъти през нощта тя с ужас си беше помислила, че може да умре от измръзване. Беше направила всичко възможно, за да го стопли, беше го държала в обятията си, често разтриваше ръцете му, краката и бузките. С Джордж го бяха държали между двамата, но въпреки това студът се беше отразил твърде зле и на него, и на Фани, така че сега тя се ужасяваше от възможните последствия. Опита се да изкачи сама въжената стълба и усети, че изобщо няма сили да се държи. Сложи в люлката първо Джордж и когато започнаха да го вдигат към палубата, той имаше вид на съвсем малко момченце. Никога не го беше виждала толкова потиснат. След това спуснаха отново люлката и стюард Харт нежно я положи в нея. Понечи да затвори очи, докато я издърпат догоре, но все пак хвърли поглед към другите лодки, открояващи се на меката розова

светлина на утрото. Всичко, което успя да види, обаче, беше замръзналата водна повърхност, сякаш посипана с малки ледени блокове и тук-таме по някоя спасителна лодка, в която хората напрегнато чакаха да бъдат прибрани благополучно на кораба. Лодките бяха претъпкани и тя можеше само да се надява, че в някоя от тях ще открие близките си, с които се беше разделила на „Титаник“ само преди няколко часа. Дори и сега мисълта за това ѝ се струваше непоносима и очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато накрая стъпи на палубата.

— Името ви? — Обърна се с мила усмивка към нея една стюардеса, която я очакваше на борда на „Карпатия“.

В това време някакъв моряк донесе едно одеяло и наметна с него раменете ѝ. Вътре за тях специално бяха приготвили кафе, чай и бренди, а корабният лекар и помощниците му бяха на разположение, за да ги прегледат. На палубата бяха оставени и носилки за тези, които не можеха да вървят, а някои вече беше отишъл да донесе на Джордж горещ шоколад. Никъде наоколо не видя майка си, баща си... Филип... Алексиз... Чарлс... И изведнъж усети, че не е в състояние да говори, толкова беше изтощена.

— Едуина Уинфийлд — промълви тя с усилие, докато наблюдаваше как издърпват предпазливо на палубата другите оцелели, точно както бяха направили с нея секунди преди това.

Оставаха им още няколко лодки и тя се молеше другите да бъдат в някоя от тях.

— А децата ви, мисис Уинфийлд?

— Моите... аз... о... — изведнъж тя разбра кого имаха предвид.
— Това са братята ми и сестра ми. Джордж Уинфийлд, Франсиз и Тиодор.

— Имаше ли още някой с вас през време на пътуването?

Някой ѝ подаде чаша горещ чай и тя усещаше десетки очи върху себе си. Прилепналата до тялото ѝ светлосиня вечерна рокля пърхаше от вятъра, а докато отговаряше, се опитваше да стопли ръцете си на димящата чаша.

— Аз бях... пътувам с родителите си — мистър и мисис Бъртрам Уинфийлд от Сан Франциско, с брат ми Филип и сестра ми Алексиз. И с годеника ми мистър Чарлс Фицджералд.

— Имате ли някаква представа къде са останалите? — Попита съчувствено стюардесата, докато въвеждаше Едуина в главната столова, която беше превърната в болница за оцелелите от „Титаник“.

— Не зная нищо... — Едуина погледна към нея и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Предполагам, че са се качили на друга спасителна лодка. Когато тръгнахме, майка ми се опитваше да открие по-малката ми сестра... и... аз помислих... в нашата лодка имаше едно малко момиченце и в началото ми се стори, че... — тя не можа да продължи, а стюардесата, също просълзена, сложи ръка на рамото ѝ, без да я притеснява повече.

В столовата бяха пристигнали още хора, имаше жени, които трепериха, повръщаха или просто плачеха, а ръцете им бяха ожулени до кръв от гребането и режещия студ. Децата се бяха скупчили заедно, сгушени едно в друго с огромни уплашени очи. По лицата на много от тях се стичаха сълзи, докато гледаха майките си или скърбяха за бащите си.

— Ще ми помогнете ли да ги потърся? — Промълви отново Едуина, като отпрати огромните си сини очи към стюардесата.

Старяеше се да не изпуска от погледа си Джордж, но за първи път той не създаваше никакви проблеми. Една сестра се грижеше за Теди, който все още беше вкочанен от студ, но вече от време на време проплакваше и лицето му не беше така мораво синьо. Малката Фани се притискаше в полите на Едуина, обзета от безмълвен ужас.

— Искам мама... — изплака тя тихо, когато стюардесата ги остави, за да поговори и с други хора, но обеща да се върне колкото може по-скоро и да съобщи на Едуина, ако е научила нещо за родителите ѝ.

Корабът последователно доближаваше останалите лодки и успя да достигне дори до четирите, които бяха вързани една за друга. Хората от надуваема лодка Б отдавна бяха прибрани в спасителна лодка номер 12, в която се оказа и Джак Теър, но когато го бяха поели от преобърнатата брезентна лодка, която бързо потъваше, той беше твърде изтощен, за да забележи, когото и да е. Неговата собствена майка се намираще в лодка номер 4, която беше завързана за тяхната, но той дори не я видя, нито пък тя него. Всички бяха смъртно изморени, премръзнали и заети със собственото си оцеляване.

Едуина остави малките на Джордж, който все още пиеше горещ шоколад, и излезе на палубата, за да наблюдава спасителните операции. Там вече стояха още няколко жени от „Титаник“, между които беше и Маделин Астър. Тя разбираше, че е малко вероятно мъжът ѝ да се е спасил, но все пак искаше да види оцелелите, които се качваха на борда... в случай че... просто не можеше да понесе мисълта, че го е загубила завинаги. Точно както и Едуина се молеше да зърне сред хората от лодките познато лице. Стоеше високо горе, опряна на леера^[1] и гледаше мъжете, които се изкачваха по възената стълба, жените, изтеглени нагоре с люлката, децата, които вдигаха с пощенския чувал, и забеляза, че някои от мъжете бяха толкова изморени, че нямаха сили да се катерят, а ръцете им бяха така премръзнали, че едва успяваха да държат възето. Но това, което ѝ направи най-силно впечатление, беше тишината — странна и зловеща. Никой не говореше, никой не издаваше нито звук. Всички бяха дълбоко потресени от това, което се беше разиграло пред очите им — твърде измръзнали и изплашени. Дори децата не правеха изключение, само от време на време някое гладно бебе тихо проплакваше.

В столовата вече имаше няколко бебета, за които никой не знаеше нищо, просто чакаха майките им да дойдат да си ги потърсят. Една жена от лодка номер 12 разправяше как хванала някакво бебе, което било хвърлено отгоре, само че не знаеше от кого и предполагаше, че може да е от една жена, която беше успяла да се добере до тях от трета класа с надеждата да предаде детето си, на когото и да е, стига само да го изнесат от кораба. Сега бебето беше вътре с още няколко като него и се скъсваше от плач.

Обстановката в столовата беше трогателна и доста обърквана. Събрали се на малки групи, жените тихо ридаеха за своите мъже и в същото време отговаряха на въпросите, които им задаваха стюардесите, сестрите и лекарите. Имаше и няколко мъже, но техният брой наистина беше печално оскъден по вина на помощник-капитана Лайтолър, който им беше забранил да се качват в спасителните лодки. Въпреки всичко част от мъжете бяха останали живи, благодарение на това, че заповедите на десния борд не бяха толкова безмилостни. В някои случаи оцеляването им се дължеше на собствената им съобразителност. Други бяха загинали във водата след напразни опити да се покатерят в спасителните лодки. Но повечето от тези, които бяха

скочили от кораба, бяха оставени да умрат сред вълните, защото другите не искаха да ги приберат в лодките от страх, че ще се преобърнат. Известно време отчаяните им викове раздираха мрака, а после изведнъж настъпи ужасяваща тишина.

Едуина видя Джак Теър да влиза в салона и миг по-късно прозвуча викът на майка му, която също го беше забелязала. Тя се втурна към него обляна в сълзи и Едуина успя да чуе въпроса ѝ.

— Къде е татко?

После той видя и нея, кимна ѝ и тогава тя бавно се приближи до него, изтръпнала от страх за това, което той щеше да ѝ каже, но все пак с надеждата, че може би ще чуе добри новини. Той обаче само поклати глава.

— В лодката ви имаше ли някой от моето семейство?

— Опасявам се че не, мис Уинфийлд. Брат ви беше в началото при нас, но после една вълна го хвърли през борда и не зная дали някоя друга лодка го е прибрала по-късно. Мистър Фицджералд скочи почти заедно с мен, но повече не го видях. А когато за последен път зърнах родителите ви, те все още стояха на палубата.

Но той премълча, че според него те бяха решили да останат заедно на кораба до последния миг и, ако нямат друг изход, да потънат заедно с него.

— Съжалявам, нямам представа какво е станало с тях.

Тя кимна, а лицето ѝ беше обляно в сълзи. Повече не можеше да съдържа риданията си.

— Благодаря ви.

Не искаше да повярва, не можеше да е истина. Толкова се надяваше той да ѝ каже, че са живи, че са в безопасност, там някъде в другата стая, а не че са се удавили, или че не знае нищо за тях. Не и Филип и Чарлс, Алексиз и родителите ѝ. Не може да бъде... *нямаше да позволи...*

В този момент една от сестрите дойде да я извика, лекарят искаше да говори с нея за Теди. Когато отиде при него, детето лежеше безжизнено, все още увито в одеяло, очите му бяха широко отворени, ръцете ледени, а мъничкото му телце се тресеше. Тя го вдигна и го притисна до себе си и тогава докторът ѝ обясни, че следващите няколко часа ще бъдат критични.

— Не! — Изхлипа тя високо, а ръцете и тялото ѝ трепереха даже по-силно от тези на детето. — Не! Той е добре... нищо му няма...

Не можеше да позволи нещо да се случи с него, не и сега, дори и ако... не! Не можеше да го понесе. Доскоро всичко в живота им беше толкова прекрасно. Обичаха се толкова много, а сега изведнъж повечето от тях вече ги нямаше и лекарят я беше предупредил, че Теди може да не оцелее след продължителното излагане на студа. Притисна го силно до себе си с желанието да му предаде топлината на собственото си тяло, като в същото време се опитваше да го накара да изпие горещия бульон, който той отказваше да погълне. Само въртеше глава и се притискаше в Едуина.

— Ще се оправи ли?

Джордж наблюдаваше с широко отворени очи как тя притиска в обятията си малкото им братче, а по страните ѝ се стичаха сълзи. Той също плачеше, беше почнал да проумява с неумолима яснота смисъла на всичко, което им се бе случило през последните няколко часа.

— А той, Едуина, той ще се оправи ли?

— О, моля те, Господи... Надявам се...

Тя отправи поглед към Джордж, притегли го към себе си, а после прегърна и Фани, която стоеше до тях все още увита в одеялото си.

— Кога ще дойде мама? — Поиска тя да разбере.

— Скоро, любов моя... Скоро...

Едуина усети как думите я задавят, не можеше да откъсне очи от оцелелите, които продължаваха, олюляващи се, да влизат в големия салон на „Карпатия“, зашеметени след ужасното изпитание в спасителните лодки.

И тогава, като правеше отчаяни усилия да не мисли за всичко, което бяха загубили, тя вдигна малкото си братче, притисна го в обятията си и тихо се разрида.

---

[1] Парапет на корабна стълба. — Б.пр. ↑

5.

Той се изкачваше по стълбата, а ръцете му бяха толкова измръзнали, че едва си служеше с тях, но въпреки това отказа да се остави да го изтеглят с люлката като момиче. След като беше паднал от лодка Г, щастиято му се усмихна и бе прибран в лодка номер 12, след което часове наред лежа вътре, почти загубил съзнание от изтощение. Но сега някъде дълбоко в себе си ликуваше, че се бе спасил. Тяхната лодка беше последната, от която трябваше да приберат оцелелите. Часът беше осем и тридесет сутринта. Качи се на борда след другите и зад него останаха само моряците от екипажа. Миг по-късно, той вече стоеше изправен на палубата на „Карпатия“, без да може да повярва на това, което се беше случило с тях, а сълзите неудържимо течаха по страните му. И все пак беше успял. Беше се справил без помощта на родители, братя и сестри и сега само се молеше те също да са вече в безопасност. Влезе бавно в столовата, все още треперещ, с премръзнали крака, и потъна в морето от непознати лица. Останалите живи бяха само седемстотин и пет души и въпреки че загиналите бяха повече от 1500, точно в този момент Филип имаше усещането, че оцелелите са хиляди. Не знаеше откъде да започне да търси близките си и когато забеляза Джак Теър, вече беше минал цял час.

— Виждал ли си някой от нашите?

Изглеждаше ужасно с все още мократа си коса и очи, пълни с напрежение, под които имаше огромни черни кръгове. Никога в живота си не бяха преживявали нещо толкова ужасно. Навсякъде около него седяха полуоблечени хора, завити с одеяла и хавлиени кърпи, имаше и други — във вечерни костюми или по нощници. Никой от тях все още не беше дошъл на себе си. Никой не искаше да напусне салона, да се облече, да се раздели с останалите. Единственото им желание беше да намерят близките си, за които не знаеха нищо. И сега, без да говорят, те отчаяно се опитваха да открият сред тълпата скъпите лица.

Джак Теър кимна разсеяно, защото продължаваше да търси баща си.

— Сестра ти е някъде тук. Видяхме се преди малко. — След това тъжно се усмихна. — Радвам се, че успя!

Двете момчета се прегърнаха, останаха дълго един до друг и сълзите, които сдържаха толкова отдавна, ги задавиха. Най-накрая бяха в безопасност на борда на „Карпатия“ и целият този кошмар беше свършил. Но не съвсем.

След като се разделиха, Филип отново изпита страх. Страхуваше се, че трябваше да търси тук хората, които обичаше, обземаше го ужас само при мисълта, че може да не ги открие.

— Имаше ли още някой с нея?

— Не зная — поколеба се Джак. — Струва ми се, че държеше бебе.

Това трябва да е Теди... *а останалите?* Филип продължи да се промъква през тълпата, излезе на палубата с надеждата да я открие някъде там и накрая, вече отново в салона, той изведнъж съзря тила ѝ, черните коси, крехките рамене и до нея Джордж, който стоеше с наведена глава. *О, господи*, избухна в плач Филип, докато си пробиваше път сред струпаните хора и бързаше към нея. И след това, когато я достигна, без да каже нито дума, той я обърна към себе си, взря се в очите ѝ и силно я прегърна, а тя изстена, тихо изхълца и после се разрида.

— О, господи... Филип... о, Филип...

Това беше всичко, което успя да изрече. Не посмя да попита за останалите. Около тях хората, които нямаха щастието да намерят близките си, безмълвно плачеха. Мина доста време, преди Филип да събере достатъчно смелост, за да изрече ужасния въпрос.

— Кой е с теб?

Вече беше видял Джордж, а сега забеляза и Фани, скрита в одеялото си. Точно зад Едуина Теди лежеше на пода, също увит в одеяла, оставен в пригодената за него люлка.

— Той добре ли е?

Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи, тя погледна Филип и поклати глава. Детето беше все още живо, но устните му бяха толкова сини, че изглеждаха черни. Филип съблече палтото си, уви добре момченцето с него и здраво стисна ръката на Едуина в своята. Поне

петима от тях бяха оцелели. До края на деня не успяха да намерят никой от останалите.

Същата нощ дадоха легло на Теди в корабния лазарет и внимателно наблюдаваха състоянието му, както и това на Фани. Страхуваха се от измръзване на двете ѝ пръстчета. Джордж спеше дълбоко на походно легло в коридора.

Късно през нощта Едуина и Филип стояха на палубата и мълчаливо сезираха в далечината. И двамата не можеха да заспят, а и не искаха. Тя се страхуваше да затвори очи, да сънува, да остави съзнанието ѝ да се върне към тези ужасни моменти. Сега всичко изглеждаше още по-невероятно. Тя беше убедена, че когато привечер тълпата в столовата понамалее, ще види майка си и баща си тихо да си приказват в някой ъгъл, а до тях и Чарлс. Не можеше да повярва, че не бяха оцелели, че вече ги нямаше... и Алексиз, а с тях и Чарлс, струваше ѝ се абсурдно, че през август няма да има никаква сватба. Не беше в състояние нито да го проумее, нито да го приеме. Платът за сватбената ѝ рокля също беше потънал и... питаше се, дали в последния момент майка ѝ е държала ръката на Алексиз... дали е било ужасно... или е станало бързо... дали са усетили болка. Тези въпроси я изпълваха с ужас и тя дори нямаше сили да ги сподели с Филип, докато стояха на палубата един до друг, потънали в собствените си мисли. Едуина беше прекарала целия ден с Теди и Фани, а Филип не изпускаше от очи Джордж, но през цялото време нито за миг не преставаха да чакат. Очакваха хора, които никога повече нямаше да се появят, никога вече нямаше да се върнат при тях, хора, които толкова бяха обичали... Преди окончателно да се отправи за Ню Йорк, „Карпатия“ беше направила още една последна обиколка на района, но очевидно други оцелели нямаше.

— Филип?

В мрака гласът ѝ прозвуча тих и пълен с мъка.

— А?

Той се обърна към нея и я погледна с очи, които внезапно бяха заприличали на очите на старец. Беше само на шестнадесет години, а за няколко часа в спасителната лодка сякаш беше остарял с един живот.

— Сега какво ще правим?

Какво щяха да правят без тях? Тази мисъл я ужасяваше. Бяха загубили толкова хора, които обичаха, а сега тя отговаряше за тези, които бяха оцелели.

— Мисля, че ще си отидем у дома.

Тя говореше тихо в нощта. Нямахше какво друго да правят, но преди това Едуина искаше да заведе Теди на лекар в Ню Йорк... ако оцелее дотогава. Вече ѝ бяха обяснили, че тази първа нощ ще се окаже решаваща... А тя знаеше, че не е в състояние да понесе още една загуба. Нямахше да разрешат Теди да умре. Просто не беше възможно. Мислеше единствено за това как да го спаси, него, последното бебе на майка ѝ.

По-късно същата вечер тя го държеше на ръце, вслушваше се в тежкото му дишане и си мислеше за децата, които самата тя никога нямаше да има... децата на Чарлс... Всичките ѝ мечти си бяха отишли с него завинаги и при мисълта за това от очите ѝ рукнаха сълзи и се затъркаляха по страните ѝ, а раменете ѝ мълчаливо потръпваха.

Филип беше заспал до Джордж на един дюшек в салона, но по-късно същата вечер бе дошъл да я види. Изглеждаше изтощен и разтревожен. И той като нея се беше питал дали все пак родителите му са имали възможност да скочат от кораба, дали са оцелели, поне за известно време. Може би са се опитали да доплуват до спасителните лодки, но никой не ги е прибрал и тогава те са загинали в ледената вода. Беше видял около себе си стотици хора, които умряха по този начин. Никой не се съгласяваше да ги изтеглят в лодките и те продължаваха да плуват безцелно до пълно изтощение, докато накрая, също като много други, просто потъваха. Тази мисъл го изпълваше с ужас и без да може да се отърве от нея, той дълго лежа буден, накрая изобщо се отказа да спи и стана, за да потърси Едуина.

Двамата дълго стояха един до друг, потънали в мълчание. Из целия кораб атмосферата беше същата. Останалите живи почти не говореха, навсякъде можеха да се видят хора, които стояха сами и не откъсваха поглед от морето. Понякога се събираха на малки групи и просто стояха горе на палубата, но никой от тях не отронваше нито дума.

— Мислех си дали... — Трудно му беше да намери точните думи в полутъмния лазарет. До тях имаше още няколко души, а в другата стая спяха десетина малки деца, които никой до момента не беше

потърсил. — Не мога да престана да мисля за края... — Гласът му секна, той се обърна настрани, а Едуина протегна ръка и докосна рамото му.

— Опитай се да не мислиш за това... Нищо вече не може да се промени.

Но през цялата вечер тя беше мислила за същото... за родителите си и защо майка ѝ беше решила да остане... за Чарлс... и Алексиз. Какво ли се е случило с нея? Дали са успели да я намерят? Беше ли потънала заедно с тях? Филип беше ужасен, когато Едуина му каза, че Алексиз не е била с нея в лодката. Родителите им изобщо не бяха разбрали, че тя не е напускала кораба, че не е била със сестра си в лодка номер 8.

После той въздъхна дълбоко и отправи поглед към Теди, който спеше дълбоко с разрошени меки бебешки къдрици. Лицето му беше смъртнобледо и от време на време телцето му се разтърсваше от кашлица. Филип също беше настинал ужасно, но въобще не усещаше нищо. Настояваше, че това му е от предния ден и тогава Едуина си спомни нещо, което майка ѝ беше споменала — как той настинал, защото стоял дълго на палубата, за да гледа някакво непознато момиче от втора класа. Като много други, тя вероятно също беше загинала.

— Как е той? — Попита Филип, отправил поглед към най-малкото си братче.

— Поне не става по-зле. — Тя му се усмихна нежно, погали косите му и се наведе да го целуне. — Мисля, че даже почва да се оправя.

При положение, че не се е разболял от пневмония.

— Ще остана при него, а ти върви да поспиш — предложи ѝ той. Тя само въздъхна.

— Няма нужда, и без това не мога да мигна.

Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към последната обиколка на „Карпатия“ из района, в който рано същата сутрин „Титаник“ завинаги се беше устремил към дъното.

Капитан Рострон искаше да бъде напълно сигурен, че не са пропуснали никого; всичко, което видяха да се носи по повърхността, бяха шезлонги, парчета дърво, няколко спасителни жилетки, един килим, който изглеждаше досущ като този в тяхната стая... Покрай тях премина, понесено от вълните, и мъртвото тяло на някакъв моряк.

Само от спомена за всичко това Едуина потръпна. Беше твърде невероятно, за да може да го повярва. Предната вечер семейство Уайдънър даваха официална вечеря в чест на капитан Смит, а сега, само двадесет и четири часа по-късно, корабът вече го нямаше, а с него и капитана, мистър Уайдънър, синът му Хари и други повече от хиляда и петстотин души. Не беше в състояние да повярва, че е възможно. За кой ли път мислите ѝ се върнаха към Чарлс, към безкрайната любов, която изпитваше към него. Предната вечер ѝ беше казал, че синята ѝ атлазена рокля много му харесва... беше казал, че е точно като цвета на очите ѝ. Според него и прическата ѝ била великолепна. Тя беше вдигнала на кок блестящите си черни коси, така че прическата ѝ много приличаше на тази на мисис Астър. Все още беше облечена в същата рокля, само че тя беше вече скъсана на няколко места. Още следобед някой ѝ беше предложил черна вълнена рокля, но беше твърде заета с децата и нямаше време да се преоблече. А и какво значение имаше? Чарлс вече го нямаше, а тя и другите деца бяха останали пълни сираци.

Тази нощ двамата останаха дълго един до друг, мислеха за всичко, което беше вече в миналото, и се опитваха по някакъв начин да планират бъдещето. Накрая Едуина каза на Филип да се връща в леглото, защото Джордж щеше да се изплаши, ако се събуди и не го намери до себе си.

— Бедното момче, и то трябваше да преживее всичко това...

Но той през цялото време се беше държал храбро и за Едуина беше и успокоение, и безценна помощ. Ако не беше толкова изтощена, тя сигурно щеше дори да се притесни, че е толкова прилежен.

До нея през цялата нощ Фани също спеше непробудно.

Когато накрая Филип си тръгна, Едуина продължи тихо да седи до тях, гледаше Фани и Теди, докосваше лицата им и пригладваше назад косите им. Когато веднъж Теди се събуди от жажда, тя му даде да пийне малко вода. После подържа на ръце Фани, която често проплакваше на сън. Седеше там и се молеше, точно както беше направила и сутринта по време на богослужението водено от капитан Рострон. Някои от оцелелите не пожелаха да отидат, но Филип и тя останаха до края. Повечето от другите бяха твърде изтощени, болни или възприемаха службата твърде болезнено. С един жесток удар тридесет и седем от спасилите се жени бяха останали вдовици. Хиляда

и петстотин двадесет и трима мъже, жени и деца бяха загинали. Оцелелите бяха само седемстотин и петима.

Накрая Едуина задряма за кратко, но отново се събуди, когато Теди се размърда и отпрати към нея широко отворени очи, които толкова приличаха на майчините ѝ.

— Къде е мама? — Попита той като се задъхваше, изглежда вече беше дошъл на себе си, и когато Едуина се наведе, за да го целуне, той се усмихна, но после продължи през плач да иска майка си.

— Мама не е тук, миличко.

Не знаеше какво да каже. Беше твърде малък, за да разбере, но въпреки това тя не искаше да го лъже и да му обещава, че мама ще дойде по-късно.

— И аз искам мама — разплака се и Фани и изглеждаше много нещастна, когато чу как Теди се събуди и потърси майка им.

— Бъди добро момиче — подкани я Едуина с целувка и после я гушна до себе си.

След това стана, изми лицето на Теди и въпреки протестите му го остави за малко на една сестра, за да заведе Фани до банята. Когато съзря собственото си лице в огледалото, тя изведнъж осъзна колко ужасно беше всичко, което бяха преживели. Само за един ден беше остаряла с хиляда години, изглеждаше и се чувстваше като старица или поне така си мислеше.

Но с един взет назаем гребен и малко топла вода нещата се пооправиха. Въпреки това не можеше да се каже, че изглежда или че се чувства по-добре и когато отново влезе в салона, за да намери момиченцата, установи, че другите изглеждат не по-малко ужасно. Все още носеха някакви странни и често дори доста окаяни костюми, към които сега бяха добавили разни взети назаем дрехи, които далеч не им бяха по мярка и само засилваха тягостното впечатление от, меко казано, странната им външност и общия хаос. Навсякъде беше пълно с хора, които се суетяха наоколо. Според възможностите ги настаняваха или по претъпканите вече каюти, или на походни легла в коридора. Все още имаше стотици, които спяха на дюшеци в големия салон или в отделението за екипажа на канапетата и дори направо на пода. За тях това вече нямаше никакво значение. Бяха живи, въпреки че много от тях съжаляваха за това само при мисълта колко много любими за тях хора никога вече нямаше да се върнат.

— Как е Теди? — Попита Джордж още щом видя голямата си сестра и с облекчение съзря усмивката ѝ. Никой нямаше вече сили да понася още загуби.

— Мисля, че е по-добре. Казах му, че се връщам след няколко минути.

Беше довела със себе си Фани, защото искаше да ѝ даде нещо за ядене, преди да побърза да се върне обратно, за да се грижи за малкото си братче.

— Ако искаш, аз ще постоя при него — предложи ѝ Джордж и изведнъж усмивката замръзна на устните му и той се вторачи в нещо точно зад Едуина. Изглеждаше така, сякаш беше видял призрак и тя го погледна, внимателно докосна леко ръката му и се наведе към него.

— Джордж, какво има?

Той продължаваше да гледа все така втренчено и после посочи с ръка. На пода точно до един дюшек лежеше някакъв предмет. И тогава, без да каже нито дума, той се втурна към него, вдигна го и го отнесе на сестра си. Беше мисис Томас — куклата на Алексиз. Тя беше убедена в това, но наоколо не се виждаше никакво дете.

Разпитаха хората, които стояха наоколо, но не успяха да научат нищо. Те въобще не си спомняха да са виждали тази кукла или пък детето, което я е оставило.

— Трябва да е тук! — Каза Едуина и трескаво се огледа.

Забеляза няколко деца, но нито едно от тях не беше Алексиз. Стискаше здраво куклата в ръка и изведнъж, когато се сети, сърцето ѝ се сви. Детето на семейство Алисън имаше същата кукла и тя каза това на Филип, но той поклати глава. Би познал куклата на сестра си навсякъде. Джордж и Фани се съгласиха с него.

— Нима не помниш, Едуина? Ти ѝ уши роклята от плат, който беше останал от твоята.

Когато чу думите му, тя си спомни и в очите ѝ бликнаха сълзи. Колко жестоко щеше да бъде, ако куклата беше останала невредима, а с Алексиз се беше случило най-лошото.

— Къде е Алексиз? — Погледна към нея Фани с огромните си очи, които бяха също като очите на баща ѝ и докато беше жив, това го караше да изпитва истинско удоволствие.

Дори и той беше установил невероятната им прилика.

— Не зная — отвърна ѝ честно Едуина, като продължаваше да стиска куклата и да се оглежда наоколо.

Не я забеляза никъде.

— Скрила ли се е?

Фани я познаваше много добре, но този път това не успя да накара Едуина да се усмихне.

— Не зная, Фани. Дано да не се крие.

— А мама и тате, и те ли не искат да се покажат?

Тя изглеждаше толкова объркана, че Едуина не успя да сдържи сълзите си и само поклати глава, като продължаваше да се озърта.

Мина цял час, без да успеят да я открият и Едуина трябваше да се връща в лазарета при Теди. Все така стискаше куклата, а Фани беше оставила при Филип, и Джордж. Когато Теди видя куклата в ръцете, ѝ, той я погледна напрегнато.

— Лекси? — Промълви той. — Лекси?

Оказа се, че дори той си я спомня. В интерес на истината Алексиз почти никога не се разделяше с нея. Една от сестрите се усмихна, докато минаваше покрай тях. Той беше красиво дете и гледката на двамата заедно беше трогателна. Изведнъж Едуина вдигна поглед към нея и реши да я попита за Алексиз.

— Има ли някакъв начин да я откроя... Исках да намеря... — Дори не знаеше как да формулира въпроса си. — До този момент все още не сме успели да открием шестгодишната ми сестричка. Аз мислех, че... тя е с майка ми...

Не беше способна да произнесе думите, но трябваше да се опита да научи нещо за нея и накрая сестрата разбра. Нежно докосна ръката ѝ и подаде на Едуина някакъв списък.

— Тук сме записали имената на всички прибори на кораба, включително и тези на децата. Напълно е възможно при тази суматоха вчера просто да не сте я забелязали. Какво ви кара да смятате, че е на кораба? Видяхте ли да я настаняват в спасителна лодка преди вие самата да напуснете кораба?

— Не — поклати глава Едуина и после показа куклата. — Заради това... тя никога не се разделяше с нея.

Изглеждаше толкова печална, а и бързият преглед на списъка показа, че името на Алексиз изобщо не е записано вътре.

— Сигурна ли сте, че е нейна?

— Абсолютно. Аз съм йшила рокличката.

— Възможно ли е някое друго дете да я е взело?

— Предполагам. — Едуина дори не беше помислила за това. — Но тук някъде няма ли загубени деца, чиито родители не са ги потърсили?

Знаеше за няколко бебета, чиито родители бяха останали неизвестни, но Алексиз беше достатъчно голяма, за да каже коя е, ако иска... или ако не е твърде травмирана от случилото се... Едуина изведнъж си помисли дали тя не се скита някъде наоколо, без някой да знае името ѝ, самичка и изгубена, без въобще да подозира, че братята и сестрите ѝ се намират в същия кораб. Сподели тревогата си със сестрата, която ѝ отвърна, че това според нея е малко вероятно.

Но късно същия следобед, докато се разхождаше по палубата, като се опитваше да не мисли отново за зловещите очертания на „Титаник“ на фона на нощното небе миг преди да потъне, с кърма устремена към хоризонта, тя изведнъж забеляза мис Серепека, прислужницата на мисис Картър, която беше тръгнала на малка разходка с децата. Лусил и Уилям изглеждаха не по-малко изплашени от останалите деца на борда, а третото се дърпаше назад, сграбчило ръката на мис Серепека и явно беше твърде ужасено, за да върви по палубата. Внезапно, когато тя се обърна, Едуина успя да види лицето ѝ, ахна и само след миг вече тичаше към нея. Грабна я и я притисна до гърдите си с цялата си любов и сила, като ридаше сърцераздирателно. Беше я намерила! Това беше Алексиз!

После Едуина държеше изплашеното момиченце в прегръдките си, галеше косите ѝ, докато мис Серепека се опитваше да обясни какво се беше случило. Когато хвърлили Алексиз в спасителна лодка номер 4, мисис Картър веднага разбрала, че тя е съвсем самичка и още щом стъпили на „Карпатия“, поела грижите за момиченцето, докато пристигнат до Ню Йорк. После мис Серепека почти шепнешком добави, че откакто детето видяло преди два дни как корабът се устремява към дъното, не е произнесло нито дума. Не знаели как се казва, категорично отказвала да разговаря с тях или поне да им каже откъде е и мисис Картър се надявала, че може би някой от семейството ще я потърси, когато пристигнат в Ню Йорк. Сега за нея щяло да бъде истинско облекчение да научи, че майката на детето все пак е била на кораба. Но докато двете говореха, Алексиз постоянно въртеше глава на

всички страни, инстинктивно се опитваше да разбере дали Кейт не е наблизил, но Едуина леко поклати глава и притисна детето до себе си.

— Не, мъничкото ми, тя не е тук с нас.

Едва ли някога беше отправяла към нея по-тежки думи и Алексиз се опита да се отскубне, упорито навела глава, без да иска да чуе какво ѝ казва Едуина. Но сестра ѝ никога не би я оставила да се отдалечи от нея — веднъж вече почти я бяха загубили. Едуина сърдечно благодари на мис Серепека и обеща да потърси мисис Картър, за да ѝ благодари за грижите към Алексиз. Но докато вървяха към големия салон и Едуина я носеше на ръце, Алексиз гледаше с тъжни очи сестра си, без да ѝ каже нито дума.

— Обичам те, скъпото ми... о, толкова те обичам... така се тревожехме за теб...

Вървеше с детето на ръце и по страните ѝ се стичаха сълзи. Беше истинско щастие, че успяха да я намерят, но Едуина усети, че ѝ се иска да бяха открили не само нея, а и родителите и, както и Чарлс, искаше ѝ се да ги бяха видели как си приказват някъде. Не беше възможно да са си отишли завинаги от живота им, не можеше всичко това да се е случило... но беше истина и от тях беше останала само Алексиз, като малък призрак от миналото. Минало, което съвсем доскоро беше реалност, а сега завинаги беше изчезнало като сън, който тя щеше да си спомня до края на живота си.

Когато Едуина ѝ подаде нейната безценна кукла, Алексиз я грабна от ръцете на сестра си и я притисна до лицето си, но така и не промълви нито дума, дори когато видя как Филип се разплака, че я вижда отново при тях. После се обърна към Джордж, който я гледаше с удивление.

— Мислех, че си изчезнала, Лекси — каза той тихо. — Търсихме те навсякъде.

Тя не му отвърна, но очите ѝ нито за миг не изпуснаха неговите и същата нощ тя спа до него, хванала ръката му, а в другата стискаше куклата си. Филип остана при тях, а Едуина отново спа с Теди и Фани в лазарета, въпреки че Фани се чувстваше вече добре, а Теди видимо се поправяше. Но това беше най-безопасното място за две толкова крехки деца, а и Теди продължаваше да кашля зле през нощта.

Едуина беше помолила Алексиз да остане при тях, но тя само поклати глава и последва Джордж в големия салон, където легна до

него на тесния дюшек. Брат ѝ лежеше до нея и я гледаше, докато накрая и двамата заспаха. Джордж се чувстваше така, сякаш отново виждаше майка си, сякаш тя пак беше до него — нали те двете бяха неразделни и прекарваха по-голямата част от времето си заедно.

Същата нощ той сънува родителите си. Сънят още не беше отлетял, когато посред нощ изведнъж се събуди от плача на Алексиз до себе си. Опита се да я успокои, прегръщаше я, но тя не преставаше.

— Какво има, Лекси? — Попита я той накрая, като се чудеше дали все пак тя ще му каже или също както и тях, мъката така я задушаваше, че можеше единствено да плаче. — Боли ли те нещо?... Лошо ли ти е? Искаш ли да извикам Едуина?

Тя поклати глава, седна в леглото им, като не изпускаше куклата си и сведе поглед към него.

— Искам мама — прошепна тя едва чуто, а големите ѝ сини очи бяха вперени в него.

Когато чу думите ѝ, в неговите очи също бликнаха сълзи и той я притисна до гърдите си.

— И аз, Лекси... и аз.

Тази нощ спаха хванати за ръце, две от децата на Кейт, наследството, което беше оставила, след като реши да не изоставя съпруга си. Всички те никога нямаше да забравят огромната ѝ любов към тях, любовта и нежността, която свързваше родителите им, но сега всичко беше изчезнало, беше някъде далеч — на друго място и в друго време. Това, което остана след тях, беше семейството, което бяха създали, шест деца, шест живота, шест души, шестима от малкото, които бяха оцелели след гибелта на „Титаник“. Оттук нататък Кейт, Бърт и Чарлс, както и много други, вече никога нямаше да се върнат. Бяха изчезнали завинаги.

6.

В четвъртък вечерта Едуина и Филип стояха на палубата под печалния дъжд, докато „Карпатия“ преминаваше покрай Статуята на свободата, влизайки в пристанището на Ню Йорк. Бяха отново у дома или поне в Щатите. Но сега се чувстваха така, като че ли вече нищо не им беше останало. Бяха загубили всичко и Едуина трябваше да си повтаря вътрешно, че поне все още бяха заедно.

Животът им никога вече нямаше да бъде същият. Родителите им бяха загинали, а беше загубила и бъдещия си съпруг. Само след четири месеца тя и Чарлс вече щяха да бъдат семейство, а сега вече него го нямаше... нежната му душа, острият му ум, красивото лице, сърдечността, които тя толкова много обичаше, особенният начин, по който отмяташе глава, когато се смееше... всичко това беше изчезнало, а с него и светлото ѝ, щастливо бъдеще, погребано завинаги.

В този момент Филип се обърна към нея и видя как по страните ѝ се затъркаляха сълзи, докато „Карпатия“ бавно навлизаше в пристанището, подпомогнат от влекачи, но вече нямаше сирени, нямаше фанфари, имаше само скръб и безмълвна печал.

Предната вечер капитан Рострон беше уверил всички, че пресата няма да бъде допусната до тях колкото може по-дълго и че той ще направи всичко, което е по силите му, за да им осигури спокойно пристигане в Ню Йорк. Предупреди ги, че радистът на кораба буквално е зает от радиограми от различни вестници още от петнадесети сутринта, но той не е отговорил на нито една от тях и не възнамерява да пусне на кораба нито един журналист. Останалите живи пътници от „Титаник“ бяха платили за правото си да се отдадат на скръбта си, необезпокоявани от никого, и той се чувстваше отговорен към всички тях да ги отведе у дома в спокойствие и сигурност.

Но Едуина можеше да мисли само за онова, което бяха загубили далече назад, някъде там, в бездните на океана. Филип мълчаливо държеше ръката ѝ в своята, стоеше до нея и по неговото лице също се

стичаха сълзи. Мислеше си за това, колко различно би могло да бъде всичко, само ако съдбата се беше оказала малко по-благоклонна.

— Уин?

Не се беше обръщал така към нея, откакто беше малко момче и когато произнесе името ѝ по този начин, тя се усмихна през сълзи.

— Да?

— Какво ще правим сега?

Понякога бяха говорили за това, но всъщност покрай болестта на Теди, потиснатостта на Алексиз и всички останали, за които трябваше да се грижи, не ѝ беше останало никакво време да обмисли всичко по-сериозно. През последните два дни Джордж говореше твърде малко и тя усети, че копнее поне веднъж да направи някоя от своите лудории или да не бъде толкова послушен. А бедната малка Фани избухваше в сълзи всеки път, когато Едуина трябваше да я остави, дори и за миг. Твърде трудно беше да остане насаме с мислите си при всичките отговорности, които внезапно се бяха стоварили на плещите ѝ. Знаеше само, че трябва да се грижи за тях, дори и за Филип. Те вече имаха само нея.

— Не зная, Филип. Мисля, че ще си отидем вкъщи, веднага щом Теди оздравее напълно.

Той все още кашляше ужасно, а предния ден беше вдигнал температура. В момента никой от тях не беше готов за продължително пътуване с влак обратно до Калифорния.

— Ще трябва известно време да останем в Ню Йорк, а после ще си отидем у дома.

А какво щеше да стане с къщата, с вестника всичко това все още не я вълнуваше особено. Единственото, което искаше да прави в момента, беше да обърне поглед назад... само за миг... за няколко дни... да се върне мислено в тази последна нощ, когато с Чарлс танцуваха изпълнения с живот рагтайм. Тогава всичко изглеждаше толкова просто. По-късно той я въртеше и повдигаше от пода във вихъра на прекрасните валсове, които тя обичаше повече от всичко. За тези четири дена на кораба бяха танцували толкова много, че тя почти изтри новите си сребърни обувки, а сега се чувстваше така, сякаш никога вече нямаше да танцува и дори няма да изпита подобно желание.

— Уин?

Той усети, че мислите ѝ бяха отлетели далеч, случваше ѝ се често, както и на всички останали.

— А?... Съжалявам...

И тя се взря през дъжда в нюйоркското пристанище, като се опитваше да преглътне сълзите си, обзета от непреодолимо желание всичко това да не се беше случвало. Всички на борда на „Карпатия“ се чувстваха по същия начин. Овдовелите съпруги се бяха изправили до парапета и със сълзи, които непрестанно се стичаха по страните им, оплакваха мъжете си, които бяха загубили преди по-малко от четири дни. Сега тези дни им се струваха по-дълги от един човешки живот.

Много от тях бяха посрещнати от роднини или приятели, но в Ню Йорк семейство Уинфийлд нямаха никого, който би могъл да ги очаква. Бърт беше резервирал места в „Риц-Карлтън“ още преди заминаването и те щяха да отседнат там, докато отново тръгнат за Калифорния. Изведнъж някои съвсем елементарни неща се оказаха твърде сложни. Нямаха нито пари, нито дрехи, Алексиз беше успяла да загуби някъде обувките си, а Едуина имаше само своята скъсана светлосиня вечерна рокля и още една, черна, която някой ѝ беше дал в деня, когато ги спасиха и от лодките се качиха на кораба.

Това наистина беше проблем за всички тях и Едуина направо недоумяваше как ще плати за хотела. Явно трябваше да се обади в кантората на баща си в Сан Франциско. Внезапно ѝ се налагаше да разрешава проблеми, за които само допреди седмица дори не си бе помисляла.

От кораба бяха пратили радиograma на представителството на „Уайт Стар Лайн“ в Лондон с молба да информират вуйчо Рупърт и леля Лиз, че всички деца на семейство Уинфийлд са останали живи, но Едуина знаеше, че за леля ѝ ще бъде жесток удар да научи, че е загубила единствената си сестра. Бяха изпратили радиograma със същото съдържание и до кантората на баща ѝ. Изведнъж се оказа, че трябва да мисли за твърде много неща и както беше отправила взор към потъналия в мъгла Ню Йорк, тя изведнъж забеляза цяла флотилия влекачи, прозвуча пронизително изсвирване и след това внезапно от всички кораби в пристанището гръмнаха салюти. Пелената на печалната тишина, в която всички те бяха живели през тези четири дни, внезапно беше разкъсана. Нито за миг Едуина и Филип не бяха помислили за това, че тяхната трагедия представлява страхотна новина

и сега, докато наблюдаваха влекачите, яхтите и лодките там долу, претъпкани с репортери и фотографи, те изведнъж осъзнаха, че съвсем нямаше да бъде толкова лесно!

Но капитан Рострон удържа на думата си и преди да достигнат кея, единственият човек, който се качи на борда на „Карпатия“, беше пилотът. А фотографите трябваше да се задоволят със снимките, които успяха да направят от разстояние. Оказа се, че един фотограф все пак се е промъкнал на кораба, но той беше моментално хванат и по заповед на капитана, задържан на мостика.

В 9.35 вечерта достигнаха Кей 54 и за миг на кораба се възцари пълна тишина. Тяхното ужасно пътуване след миг щеше да приключи. Най-напред смъкнаха спасителните лодки от „Титаник“. Скрипците се задвижиха и лодките бавно започнаха да се спускат, точно както това стана преди четири дни, когато напуснаха потъващия кораб, само че този път в тях имаше само по един моряк, а оцелелите стояха до парапета и наблюдаваха, докато над главите им трещяха гръмотевици, а светкавиците осветяваха нощното небе. Сякаш то също проливаше сълзи над празните лодки, а опечалените ги наблюдаваха вцепенени и дори тълпата долу беше застинала в безмълвно благоговение. След миг лодките бяха вече завързани и оставени самотно да се полюшват на водата. Може би само след няколко часа щяха да бъдат опустошени от крадците.

Докато спускаха лодките, Джордж и Алексиз се присъединиха към Едуина и Филип. Алексиз се вкопчи в полите на Едуина и избухна в сълзи. Бурята я плашеше и с обезумели от страх очи тя гледаше лодките, а Едуина я притискаше до себе си, както беше правила винаги и Кейт. През последните няколко дни момичето се чувстваше ужасно в мъчителните си усилия, макар и не съвсем успешни, да замени тяхната майка.

— Пак ли... ще се качваме в тях?

Обзета от ужас, Алексиз почти не беше в състояние да говори, а Едуина се опитваше да я успокои. Сега тя само поклати глава. Риданията я задушаваша и тя не можеше да говори... тези лодки... тези малки черупки... толкова оскъдни на брой... ако бяха повече, останалите щяха да бъдат живи.

— Не плачи, Лекси... моля те, не плачи...

Това беше всичко, което успя да промълви, докато държеше мъничката ѝ ръка. Дори не можеше да ѝ обещае, че всичко отново ще бъде наред. Тя самата вече не вярваше в това, тогава как би могла да дава празни обещания на децата?

Едуина отправи поглед към кея и видя, че ако не хиляда, то поне неколкостотин души вече ги очакваха. В началото ѝ изглеждаха като море от лица. В този момент проблесна светкавица и тогава тя видя, че са много повече. Буквално навсякъде гъмжеше от хора. По-късно вестниците писаха, че на кея имало около тридесет хиляди, а още десет хиляди са били наредили по брега на реката. Едуина нямаше никаква представа, че са толкова много. А и какво значение имаше? Хората, които толкова много обичаше, бяха загинали — родителите ѝ, а също и Чарлс. Там не ги очакваше никой. На този свят не беше останал никой, който да се вълнува от съдбата им. Сега всичко щеше да легне на нейните плещи и на бедния Филип. Шестнадесетгодишен, той вече не беше дете, беше длъжен да стане мъж. Беше приел доброволно това бреме, още от момента на спасяването им. Едуина гледаше как той кара Джордж да си сложи палтото и да застане до Алексиз и си мислеше, че по отношение на него не беше справедлива. Само при вида на дрипавите им дрехи и изтерзаните им лица скръбта я връхлетя отново. Изведнъж бяха заприличали на това, което всъщност бяха. Всички деца на семейство Уинфийлд вече бяха пълни сираци.

Най-напред от кораба слязоха пътниците от „Карпатия“. Последва дълго очакване, тъй като капитанът събра всички останали в столовата, където бяха спали в продължение на три дни, прочете молитва за загиналите в морето, за оцелелите, за техните деца и за живота, който им оставаше. Настъпи продължително мълчание, само тихи ридания нарушаваха печалната тишина. После хората започнаха да се сбогуват — просто едно докосване, прегръдка, последен поглед или кимване с глава. Всички се ръкуваха с капитан Рострон. Почти нямаха какво да си кажат и в мълчание те изживяха последните мигове заедно. Никога нямаше да се съберат отново, но споменът щеше винаги да живее в съзнанието им.

Две от жените първи стигнаха до трапа, поколебаха се за миг и дори отстъпиха назад, но после бавно започнаха да слизат надолу, а по лицата им се стичаха сълзи. Бяха приятелки от Филадельфия. И двете бяха загубили съпрузите си. На средата на пътя се спряха стъписани,

защото от тълпата към тях се понесоха оглушителни викове. Това бяха викове на скръб, на болка, на съчувствие и възхищение, но звукът беше ужасяващ и малката Алексиз отново се сгуши в полите на Едуина, като затискаше с ръце ушите си и стискаше очи. Филип държеше Фани, която избухна в сърцераздирателен плач.

— Няма нищо, деца... Няма нищо...

Едуина се опитваше да ги успокои, но те изобщо не можеха да я чуят в неописуемата врява. Обзе я ужас, когато видя как репортерите се втурнаха напред и погълнаха изтощените пътници от „Титаник“. От всички страни святкаха фотоапарати, поройният дъжд продължаваше да се излива, а светкавиците все така прорязваха небето. Беше кошмарна нощ, но все пак не можеше да се сравни с онази, преди няколко дни, която беше станала причина за ужасния край. Беше най-страшната нощ в живота им, а тази... тази беше просто още една. Сега вече не можеше да им се случи нищо повече, мислеше си Едуина, докато внимателно водеше сестрите и братята си към стълбата. Нямаше шапка и беше мокра до кости. Носеше Алексиз, която я беше прегърнала силно през врата и се притискаше до нея, трепереща и отчаяна. Филип носеше другите две деца, а Джордж вървеше плътно до него и изглеждаше потиснат и доста изплашен. Тълпата беше огромна, трудно беше да се каже какво щеше да направи в следващия момент. Едва, когато стигнаха до края на стълбата, Едуина осъзна, че хората около тях крещяха някакви имена.

— Чандлър!... Харисън!... Гейтс? Гейтс!... Видяхте ли ги?... Някъде?

Явно бяха членове на семейството или приятели, които отчаяно търсеха евентуално оцелелите си близки, но след всяко име Едуина клатеше глава, не познаваше никого от тях... в далечината разпозна семейство Теър, озовали се в прегръдките на приятели от Филадельфия. Навсякъде беше пълно с коли и линейки, а фотоапаратите и репортерите проблясваха отново и отново. Когато оцелелите даваха знак, че не познават хората, чиито имена долитаха до тях от тълпата, в отговор оттам се разнасяха писъци и ридания. До този момент не бяха публикували окончателен списък на останалите живи след катастрофата и все още съществуваше надежда ужасната новина да се окаже погребана и любимият човек да бъде сред оцелелите. „Карпатия“ беше отказала всякакви контакти с представители на

пресата и успя да изгради стена от мълчание около оцелелите с оглед на собственото им спокойствие и защита. Но сега вече капитан Рострон не можеше да направи нищо повече за закрилата им.

— Мадам... мадам!

Един репортер се хвърли към тях и Алексиз едва не се отскубна от нея, когато той се провикна почти в лицето ѝ.

— Тези деца ваши ли са? Вие бяхте ли на „Титаник“?

Беше нахален, безочлив и твърде шумен, но в блъсканицата около тях Едуина просто нямаше как да се отърве от него.

— Не... да... а... моля... моля ви!

Тя избухна в сълзи и когато ужасната светкавица проблесна в лицето ѝ, тя с копнеж си спомни отново за Чарлс и родителите си. Филип се опита да я прикрие, но беше така натоварен с децата, че едва ли можеше да ѝ помогне особено. Изведнъж около тях се изсипа цяло море от репортери, които изтласкаха Джордж настрани, а Едуина извика след него да не я изпуска от очи...

— Моля ви... спрете!

Бяха постъпили по същия начин и с Маделин Астър, когато тя беше слязла от кораба заедно с прислужницата си, но Винсент Фостър и баща ѝ мистър Форс все пак успяха да я спасят от тълпата и да я откарат с линейката, която специално бяха докарали за нея. Едуина и Филип нямаха чак такъв късмет, но се измъкнаха възможно най-бързо. Филип успя да ги качи на една от чакащите коли, изпратени от „Риц-Карлтън“. Спуснаха се по Седмо авеню и скоро след това бяха вече в хотела. Пристъпиха бавно напред — окаяна групичка без всякакъв багаж. Но се оказа, че репортерите, които ги очакваха вътре, бяха още повече и точно тогава един загрижен служител от рецепцията бързо ги отведе в стаите им, където Едуина с мъка овладя пристъпа на истерия. Всичко изглеждаше така, като че ли изобщо не си бяха тръгвали. За този месец и половина великолепно обзаведените, елегантни стаи изобщо не се бяха променили, а ето че сега те бяха отново тук, а в живота им всичко беше съвсем различно. Дадоха им същите стаи, които бяха получили и при пристигането си от Сан Франциско, точно преди да се качат на „Мавритания“, за да потеглят към Европа, където се готвеха да отпразнуват годиша на Едуина и да се запознаят със семейство Фицджералд.

— Уин... добре ли си?

За миг тя не беше в състояние да промълви нито дума, затова само кимна, а лицето ѝ беше станало смъртно бледо. Все още беше със скъсаната си синя рокля, с мокрото от дъжда палто и ниските обувки — дрехите, които носеше, когато напуснаха „Титаник“.

— Добре съм — прошепна неубедително тя, но мислеше единствено за онези мигове преди няколко седмици, когато за последен път беше стояла тук, в тези стаи, заедно с родителите си и с Чарлс.

— Искаш ли да помоля за други стаи? — Попита Филип.

Изглеждаше ужасно разтревожен. Ако сега тя рухне, какво щяха да правят? Към кого щяха да се обърнат? Тя беше *всичко*, което им беше останало. Но Едуина леко поклати глава, избърса сълзите си и се опита да успокои децата. Твърде добре знаеше, че *вече* всичко лежеше на нейните плещи.

— Джордж, прегледай менюто. Трябва да хапнем нещо. Филип, ти помогни на Фани и Алексиз да си облекат нощничките.

После изведнъж се сети, че децата вече нямаха такива. Но когато влязоха в другите стаи, тя с изумление установи, че собствениците на „Риц-Карлтън“ се бяха погрижили за всичко. Специално бяха купили пълни комплекти женски и детски дрехи, за момчетата също имаше разни неща — пуловери, панталони, топли чорапи и обувки. На леглото бяха оставени две нощници за момиченцата, както и две нови кукли, а за Теди имаше пижамка и мече. Жестът им беше толкова трогателен, че Едуина отново се разплака. Когато влезе в спалнята на просторния апартамент, дъхът ѝ секна. На леглото внимателно бяха подредени дрехи за родителите им, а на масата имаше бутилка шампанско. Едуина вече знаеше, че в последната спалня ще намери същите неща, приготвени за Чарлс. Гърлото ѝ се сви, тя изхлипа и като хвърли последен поглед наоколо, загаси светлината, затвори вратата и се върна при децата.

Скоро след това вече изглеждаше по-спокойна и след като сложи малките да спят, седна на дивана при Филип и Джордж и въпреки че ги гледаше как унищожават цяло блюдо с печено пиле, а после и няколко пасти, самата мисъл, че може да сложи нещо в устата си ѝ се струваше твърде изтощителна. Преди да си легне, Алексиз отново, я беше гледала с този странен, напрегнат поглед в широко отворените си очи и единственото, което Едуина можа да направи, беше да я накара да прегърне своята мисис Томас и да сложи до нея новата кукла. Фани

беше заспала на голямото удобно легло точно до нея, а мъничкият Теди вече сънуваше в красивата си люлка, облечен в нова пижамка.

— Сутринта ще трябва да телеграфираме на вуйчо Рупърт и леля Лиз — каза тя на момчетата.

Още на кораба бяха изпратили радиograma чрез „Уайт Стар“ до тях и до семейството на Чарлс, но сега беше длъжна да им съобщи, че са пристигнали благополучно. Имаше толкова много неща, които трябваше да обмисли и да свърши. Вече нямаше на кого да разчитат, за нищо не можеха да се чувстват спокойни и сигурни. Тя сама трябваше да купи дрехи за децата, да отиде до някоя банка, да заведе малките на лекар. Преди всичко искаше да се консултира със специалист, за да разбере какво е състоянието на Теди, както и на Фани, която можеше да загуби двете си пръстчета в резултат от силното измръзване. В действителност най-зле засегнатата от всичко преживяно беше Алексиз, изглежда травматата от загубата на майка ѝ беше толкова силна, че твърде съкрушена, тя беше престанала да реагира на нещата около нея. Винаги потисната и унила, тя изпаднаше в истерия всеки път, когато Едуина се опитваше да я остави дори и за миг. Едва ли беше неестествено, след всичко, което бяха изживели. Още дълго нямаше да се оправят от шока и самата Едуина усещаше, че ръцете ѝ треперят, когато трябва да напише нещо дори и собственото си име, или да закопчее дрешките на малките. Но тя нямаше друг изход, освен да се крепи, трябваше да намери сили в себе си, длъжна беше.

Тя слезе долу на рецепцията и обясни, че иска да наеме кола за следващия ден или ако няма свободни, поне фйтон, но служителите я успокоиха, че ще могат да разполагат с кола, когато пожелаят. Тя благодари за дрехите, които им бяха оставили, както и за трогателните подаръци за децата, а управителят на хотела мрачно поклати глава и изрази съболезнованията си за смъртта на родителите ѝ. Бяха сред постоянните клиенти на хотела и когато тя пристигна сама с децата, той беше потресен да узнае, че след катастрофата те вече не са между живите.

Едуина му благодари тихо и са качи отново горе. Беше забелязала две-три познати лица от кораба, но сега всички бяха твърде заети и изтощени от усилията да оцелеят.

Беше почти един часа след полунощ, когато намери братята си да играят карти в гостната. Пиеха минерална вода и довършваха

последните пасти. За миг тя се спря на вратата и им се усмихна. Стана ѝ тъжно, когато осъзна, че животът продължава, сякаш нищо не се е случило, но в същото време много добре разбираше, че това за тях беше единственото спасение. Те трябваше да продължават напред, целият живот беше пред тях, бяха все още деца. За себе си знаеше, че без Чарлс за нея нищо вече няма да бъде същото. Сигурна беше, че никога вече няма да срещне мъж като него. Сега дните ѝ щяха да бъдат запълнени единствено с грижа за децата и нищо повече.

— Няма ли да си лягате, господа — попита тя, след като беше успяла да преглътне сълзите си.

Те ѝ се усмихнаха и изведнъж, докато я гледаха, застанала срещу тях в доста странните си одежди, Джордж прихна. Откакто бяха напуснали „Титаник“, тя за първи път го виждаше отново такъв, какъвто всички го знаеха.

— Едуина, изглеждаш направо ужасно.

Той се засмя и въпреки усилията си, дори Филип не успя да сдържи усмивката си. Наистина беше така и внезапно в тези елегантно обзаведени стаи странното ѝ облекло се оказа доста нелепо.

— Благодаря, Джордж — усмихна се тя. — Ще се постарая утре сутринта да си облека нещо по-прилично, за да не те притеснявам.

— Непременно се погрижи за това — отвърна той закачливо и продължи с картите.

— А вие двамата се постарайте да си легнете, ако обичате — предупреди ги тя и после отиде в банята, за да се отпусне в луксозната вана.

Малко по-късно, вече съблякла роклята си, тя дълго я държа в ръце, без да откъсва поглед от нея. Най-напред беше решила да я хвърли, не искаше никога повече да я вижда, но нещо вътре в нея се възпротиви. Беше облечена с нея, когато за последен път видя Чарлс... в последната вечер, прекарана с родителите ѝ... тя се беше превърнала в реликва от един живот, който вече никога нямаше да се върне, от един миг, в който всичко внезапно се беше променило и си беше отишло завинаги. Сгъна я внимателно и я сложи в едно чекмедже. Не знаеше какво щеше да прави с нея, но по странен начин тя ѝ изглеждаше като всичко, което беше загубила — една скъсана вечерна рокля, която сякаш беше принадлежала на друг човек, на момичето,

което тя беше в миналото, и което повече нямаше да бъде, и споменът, за което все повече избледняваше.

7.

На другата сутрин след пристигането им Едуина облече черната рокля, която ѝ бяха дали на кораба и заведе Фани, Теди и Алексиз на лекар. Управителят на хотела ѝ беше препоръчал добър специалист, който остана много изненадан, че децата бяха понесли толкова добре ужасното изпитание на „Титаник“. По всяка вероятност двете пръстчета на лявата ръка на Фани никога нямаше да се оправят напълно, щяха да останат с намалена чувствителност и малко вдървени, но нямаше никаква опасност да ги загуби окончателно. Смяташе, че и Теди се възстановява великолепно. Каза на Едуина, че според него е направо невероятно, че детето изобщо е оцеляло след излагането на такъв невероятен студ, а после с приглушен глас сподели, че за него случилото се е трагично и доста странно. Направи опит да я разпита за нощта, в която „Титаник“ беше потънал, но Едуина нямаше никакво желание да говори за това, особено пред децата.

Помоли го да прегледа и Алексиз, но освен няколко натъртвания, които беше получила при падането, след като я бяха хвърлили в спасителната лодка, тя беше удивително здрава. Проблемът беше, че последствията от изживяния ужас бяха повече върху психиката, отколкото върху тялото ѝ. Откакто я бяха намерили на „Карпатия“, Едуина чувстваше, че тя просто не беше същата. Сякаш нямаше сили да понесе факта, че майка им беше загинала, не искаше да го приеме и като резултат изобщо беше престанала да реагира, на каквото и да е. Рядко проронваше някоя дума, ако изобщо го правеше, и постоянно изглеждаше някак отвлечена и затворена в себе си.

— Може да остане още дълго в това състояние — предупреди той Едуина, докато сестрата помагаше на децата да се облекат и за момент двамата бяха останали сами. — Напълно е възможно никога да не възстанови предишното си състояние. Подобен шок понякога се оказва фатален.

Едуина не искаше да му повярва. Сигурна беше, че след време Алексиз отново ще възвърне нормалното си състояние, въпреки че тя въобще си беше доста срамежливо дете и в някакъв смисъл твърде привързана към майка си. Сега тя се закле в себе си, че никога няма да разреши тази трагедия да разруши живота им, още по-малко живота на децата. Беше толкова заета с тях, че не ѝ оставаше време да мисли за себе си и това я спасяваше. Лекарят ѝ каза, че според него след една седмица ще могат да отпътуват за Сан Франциско. Децата имаха нужда малко да отдъхнат, а същото се отнасяше и за Едуина.

Когато се прибраха в хотела, те завариха Филип и Джордж да коментират материалите по вестниците, отразяващи злополуката. Цели петнадесет страници в „Ню Йорк Таймс“ бяха посветени на страшната катастрофа и включваха много интервюта и разкази на очевидци. Джордж искаше да прочете на Едуина всичко, но тя нямаше никакво желание да слуша. Самата тя вече беше получила три покани от репортери на същия вестник, които искаха да вземат от нея интервю, но просто не им обърна внимание и нямаше никакво намерение да се среща с представители на пресата. Беше сигурна, че вестникът на баща ѝ ще отрази историята на неговата гибел, както и обстоятелствата, при които гигантският кораб се беше отправил към дъното. Разбираше, че ако те пожелаят да разговарят с нея, след като всички си бъдат отново у дома, тя нямаше право да откаже. Но цялата тази жажда за сензации по нюйоркските вестници изобщо не я засягаше. Стана ѝ неприятно, когато видя своята снимка, заедно с братята и сестрите си от момента, в който слязоха от „Карпатия“.

Когато същата сутрин се бе върнала в хотела, за нея имаше още едно съобщение. Някаква подкомисия към Сената щяла да се събира на съвещание в „Уолдорф Астория“ на следващата сутрин и ѝ отправяха покана в някой от следващите дни да се яви пред тях и да им разкаже за трагедията на „Титаник“. Искаха да съберат подробни сведения за случилото се от всички оцелели, които не възразяваха да се явят пред комисията и да им предоставят съответната информация.

Беше съществено да се изясни какво точно се беше случило и кои, ако се окаже, че има такива, бяха виновниците.

Беше казала на Филип за известието и освен това беше споделила с него, че всичко това ужасно я напруга, но чувства, че е длъжна да се яви, а Филип се беше опитал да я успокои.

Обядваха в стайте си в хотела и след това Едуина обяви, че им предстои малко работа. Не можеха цял живот да ходят с взетите назаем дрехи и се налагаше да направят някои покупки.

— Трябва ли и ние да идваме?

Джордж изглеждаше ужасен, а Филип отново се зарови във вестниците. Едуина ги погледна с усмивка, за миг Джордж беше прозвучал точно като баща ѝ.

— Не, ако останете тук и ти помогнеш на Филип да се погрижи за останалите.

Това я подсети, че когато веднъж се приберат у дома, тя ще трябва да наеме някой да ѝ помага за децата. Тази мисъл изведнъж я накара да се сети за бедната Уна. Каквото и да си помислеше в момента, то винаги я връщаше към болезнените мигове на катастрофата.

Първо отиде в банката, а после в „Олтман“ на ъгъла на Пето авеню и Тридесет и четвърта улица, където успя да купи всичко, от което имаха нужда. Отби се и в „Опенхайм Колинс“, където направи още няколко покупки. От кантората на баща ѝ бяха привели солидна сума, така че разполагаше с достатъчно пари за себе си и децата.

Часът беше четири, когато тя се върна в хотела, облечена в черна траурна рокля, която беше купила в „Олтман“. Намери Джордж отново да играе карти с Филип и това я озадачи.

— Къде са другите? — Попита тя, докато оставяше пакетите на пода на дневната, а в това време шофьорът идваше след нея, натоварен с останалите покупки.

Изведнъж, осъзна колко много неща бяха необходими, за да се облекат добре пет деца. За себе си също беше купила пет строги черни рокли. Знаеше, че ще ги носи дълго време, когато ги пробваше в магазина, с болка и тъга беше установила колко много заприличваше в тях на своята майка.

Огледа се из апартамента, но никое от по-малките не се мяркаше наоколо. Само двамата ѝ братя продължаваха да играят една от любимите си игри на карти.

— Къде са децата?

С усмивка Филип посочи към спалнята. Едуина бързо прекоси стаята и направо ахна, когато ги видя. Двете малки момиченца и едногодишното им братче си играеха с една от прислужниците, а около

тях бяха разхвърляни повече от двадесет нови кукли. За Теди имаше едно конче люлка и влакче.

— Боже мой!

Стъписана, Едуина се огледа из стаята. Имаше още много неразопаковани кутии, а купът стигаше почти до тавана.

— Откъде се появи всичко това?

Джордж само сви рамене и хвърли на масата една карта, което вбеси брат му. После Филип вдигна поглед към Едуина, която продължаваше да се озърта изумена.

— Не знам точно. На всеки пакет имаше картонче. Мисля, че по-голямата част са подаръци от хората тук в хотела... има нещо от „Ню Йорк Таймс“... и от „Уайт Стар Лайн“... Не знам, мисля, че са просто подаръци.

Деца се чувстваха великолепно, докато отваряха пакетите и разглеждаха какво има в тях. Дори Алексиз за миг вдигна блеснали от щастие очи и се усмихна на сестра си. Явно това беше нейният рожден ден и празненство, което ѝ бяха обещали в деня, когато потънаха. Беше дори по-хубаво. Изглеждаше поне като десет рождени дни и една Коледа. Едуина обикаляше наоколо удивена, а Теди щастливо се полюшваше на новото си конче и махаше на голямата си сестра.

— И какво ще правим с всичко това?

— Ще си го отнесем вкъщи, разбира се — отвърна делово Джордж.

— Успя ли да купиш всичко, което искаше? — Попита Филип, докато тя се опитваше да сложи в ред стаята — и да разпредели покупките. Той хвърли поглед към нея и направи гримаса. — Тази рокля не ми харесва особено, прави те да изглеждаш по-възрастна, не мислиш ли?

— Предполагам — отвърна тихо тя, но роклята ѝ се струваше съвсем подходяща.

Чувстваше се остаряла и се питаше дали някога отново ще усети в себе си порива на младостта. И в двата магазина нямаше голям избор на дрехи в черно.

Беше доста висока и слаба и невинаги беше лесно да намери точно това, което ѝ харесваше. Майка ѝ имаше същия проблем и понякога двете си разменяха дрехите. Но това нямаше да се повтори. Никога вече нямаше да изживеят заедно каквото и да е, нямаше го

взаимното приятелство, топлината, жизнерадостният задружен смях. Както и детството на Едуина, всичко това завинаги беше останало в миналото.

Филип отново я погледна и едва тогава съобрази защо беше облечена в черно. В първия момент изобщо не се беше замислил и сега се питаше дали Джордж и той трябваше да носят черни папионки и ръкавели. Така беше, когато починаха баба им и дядо им. Майка им твърдеше, че това се прави в знак на уважение, а баща им смяташе, че това е глупост. Това му напомни за нещо, което беше забравил да ѝ каже.

— Днес получихме телеграма от вуйчо Рупърт и леля Лиз.

— О, боже! — Стъписа се Едуина. — Смятах да им пратя една тази сутрин и после забравих, нали толкова се притесних с това ходене на лекар. Къде е?

Той посочи към масата, тя отиде да я вземе и после с въздишка се отпусна на стола. Не можеше да се каже, че новината я зарадва особено, въпреки че оценяваше добрите им намерения. След два дни вуйчо Рупърт щеше да качи леля Лиз на „Олимпик“, те трябваше да я изчакаат в Ню Йорк и после тя щеше отново да ги отведе обратно в Англия. Докато чакаше, Едуина усети, че сърцето ѝ се свива, знаеше много добре, че при подобни пътувания леля ѝ страдеше от ужасна морска болест и затова сега ѝ дожаля, че ще трябва да изпита заради тях всичко това. А и на Едуина направо ѝ прилошаваше само при мисълта, че отново ще трябва да пресичат океана. Беше сигурна, че до края на живота си никога вече нямаше да се качи на кораб. Никога нямаше да забрави гледката на потъващия „Титаник“ и кърмата му, която стърчеше право нагоре от водата и се открояваше на фона на нощното небе.

По-късно същата вечер тя им изпрати отговор, като настояваше, че няма никаква нужда леля Лиз да идва, тъй като те ще се върнат в Сан Франциско. На следващата сутрин обаче пристигна още една телеграма.

„Без обсъждане. Връщате се с леля Лиз в Англия.
Точка. Искрени съболезнования за всички. Трябва да се оправяме тук. До скоро виждане.“

Рупърт Хикам.“

Самата перспектива да се върнат и да живеят в имението Хавърмур я накара да потръпне.

— Налага ли се, Едуина? — Вдигна Джордж към нея очи, пълни със зле прикрит ужас.

Фани се разплака и каза, че там винаги мръзне, а и храната е отвратителна.

— И на мен ми е студено там, сега престани да плачеш, глупачето ми! Единственото място, където ще отидем, е нашият дом. Разбра ли?

Пет глави кимнаха и пет сериозни лица се обърнаха към нея с надеждата, че тя ще си устои на думата. Само че никак нямаше да бъде лесно да убедят техния вуйчо Рупърт. Едуина мигновено изстреля обратен отговор. Последва двудневна схватка, която достигна своята кулминация, когато леля им Лиз все пак беше принудена да отложи пътуването си, поради острия грип, който внезапно я беше задържал на легло. Междувременно Едуина вече съвсем категорично съобщи решението си на вуйчо Рупърт.

„Пристигането в Ню Йорк излишно. Връщаме се у дома в Сан Франциско. Има много работа, много въпроси за уреждане. Там ще бъдем добре. Чакаме ви на гости. Ще се приберем до 1 май. Поздрави на теб и леля Лиз.

Едуина.“

Последното нещо, което всички те желяеха в момента, беше да отидат в Англия и да живеят там с леля Лиз и вуйчо Рупърт. Едуина нито за миг не беше обмисляла подобна възможност.

— Сигурна ли си, че няма просто да пристигнат в Сан Франциско и да ни отведат.

Джордж я гледаше с широко отворени очи и Едуина се усмихна на явния страх, който се четеше в тях.

— Разбира се. Те не са похитители, а само нашите леля и вуйчо, които искрено ни желаят доброто. Само че аз смятам, че можем да се

оправим и сами в Сан Франциско.

От нейна страна това беше доста силно изявление и тя тепърва трябваше да го доказва, но беше твърдо решена да го стори. Вестникът им се издаваше от чудесен екип, който навремето баща им беше подбрал внимателно, и който беше ръководил безупречно години наред. Нямаше причини сега нещо да се промени, дори и без Бърт Уинфийлд начело. Самият той често беше казвал, че ако нещо се случи с него, никой няма да разбере. И сега останалите щяха да бъдат подложени на този изпит, защото Едуина нямаше никакво намерение да продава вестника. Те имаха нужда от приходите, макар че той не беше толкова печеливш, колкото „Ню Йорк Таймс“ или някой друг от действително големите вестници, но все пак беше едно изгодно малко начинание и тя, както и останалите, щяха да имат нужда от тези пари, след като са твърдо решени да оцелеят, при това заедно, в техния дом в Сан Франциско. Тя нямаше да допусне нито Рупърт, нито Лиз и въобще който и да е, да я накара да продаде вестника или къщата, или нещо друго, принадлежало досега на родителите ѝ. Нямаше търпение да се приберат вкъщи, да се погрижи за уреждането на всички формалности и да предотврати всякаква чужда намеса при вземане на решения, които се отнасяха до нея и които не одобряваше. Беше решила твърдо, че си отиват вкъщи. Но това, което не знаеше, беше, че Рупърт вече възнамеряваше да я накара да уреди окончателно въпроса с къщата им и да обяви вестника за продажба. Що се отнасяше до него, той беше категоричен, че децата на семейство Уинфийлд няма повече да живеят в Сан Франциско, а щом е така, няма смисъл да се губи време. Само че той не беше отчел вярно отношението на Едуина към всичко това, нейната непоколебима решимост да запази семейството си там, където беше тяхното място — заедно, у дома, в Сан Франциско.

Децата прекараха следващата седмица в Ню Йорк, ходеха на дълги разходки в парка, бяха отново на преглед при лекаря и с облекчение научиха, че Теди е вече здрав, а пръстчетата на Фани са добре. Обядваха в „Плаза“ и отново отидоха на покупки, защото Джордж заяви на Едуина, че по-скоро би умрял, отколкото да носи якето, което тя му бе купила. Разполагаха с малко време да си починат, да се отпуснат и да започнат постепенно да се възстановяват, но и сега през нощта те все още бяха странно тихи, обсебени от собствените си мисли, страхове и от картината на потъващия кораб, който беше станал

причина за всичко. Алексиз постоянно имаше кошмари и сега спеше в леглото на Едуина, Фани беше в другото легло точно до тяхното, а до нея Теди в детското си креватче.

Последната вечер хапнаха горе в стаите си и прекараха спокойна вечер в игра на карти и разговори. Джордж успя да разсмее всички с удивително точното си имитиране на вуйчо Рупърт.

— Не е справедливо — опита се да го упрекне Едуина, но и тя се смееше. — Горкият човек има подагра и ни мисли доброто.

Но той действително предизвикваше смях и стана жертва на малко жлъчното чувства за хумор на Джордж. Единствена Алексиз не се смееше, не се беше усмихвала дни наред, даже нещо повече, все така безмълвно скърбеше за своите родители и ставаше още по-затворена.

— Не искам да си ходя вкъщи — прошепна тя на Едуина късно същата вечер, докато двете лежаха прегърнати в леглото и Едуина се вслушваше в монотонното дишане на останалите.

— Защо? — Прошепна тя, но Алексиз само поклати глава, очите ѝ се напълниха със сълзи и тя сгуши лицето си в рамото на Едуина. — От какво се страхуваш, миличко? Там няма нищо, което може да ти причини нещо лошо...

Едва ли вече можеше да им се случи нещо по-лошо от ужасната загуба, която трябваше да преживеят на „Титаник“. Имаше мигове, в които Едуина съжаляваше, че самата тя не беше загинала, понякога не ѝ се живееше повече, след като Чарлс и родителите ѝ вече ги нямаше. Толкова рядко оставаше сама, за да мисли за него, да скърби или просто да се остави на спомените си за щастливите мигове, които бяха изживели заедно. И все пак мисълта за Чарлс винаги беше толкова болезнена, че тя трудно можеше да я понесе. Но с децата, които изцяло разчитаха на нея, тя разбираше, че беше длъжна да се овладее. Имаше право да мисли единствено за тях и за никой друг.

— Ще бъдеш на сигурно място, отново в твоята стая — прошепна тя на Алексиз — и ще можеш да ходиш на училище с другите деца...

Но Алексиз поклати отчаяно глава и погледна тъжно по-голямата си сестра.

— Но мама няма да си е вкъщи, когато се приберем...

Това беше печална истина, която всички знаеха и самата Едуина усещаше, че някаква частица от нея съвсем по детски се надяваше, че те все пак ще бъдат там, а с тях и Чарлс, че всичко ще се окаже само една жестока шега, а всъщност нищо от това няма да се е случило. Но Алексиз явно разбираше всичко и затова съзнателно отказваше да се сблъска с истината, там в техния дом в Сан Франциско.

— Наистина няма да бъде там. Но ще бъде все така в сърцата ни, сега и завинаги. Всички ще бъдат в нас — мама, татко и Чарлс. Може би, когато се приберем, дори ще се почувстваш по-близо до нея.

Къщата им на улица „Калифорния“ беше сякаш част от самата Кейт. Тя беше направила толкова неща, за да могат всички да се чувстват прекрасно, а градината ѝ беше просто великолепна — истинско вълшебство, сътворено от майчините ръце.

— Не искаш ли да видиш отново розовите храсти в тайната градина на мама?

Алексиз само поклати глава и обгърна с ръце Едуина в тихо отчаяние.

— Не се страхувай, скъпичко... няма нищо страшно... аз съм тук... и винаги ще бъда...

И докато държеше момиченцето в прегръдките си, тя вече знаеше, че никога няма да ги напусне. Спомни си как майка ѝ преди време беше казвала колко много обича децата си. С мисълта за това тя постепенно потъваше в сън, прегърнала своята малка сестра... наистина... никога нямаше да забрави, колко силно я беше обичала майка ѝ... а сега вече нямаше да има по-голяма любов от тази, с която тя щеше да обича своите братя и сестри. И докато сънят я оборваше, мислите ѝ отново полетяха към Чарлс и баща ѝ, спомни си майчиното лице и както беше прегърнала Алексиз, усети, че от очите ѝ бликат сълзи търкалят се по страните ѝ и попиват във възглавницата.

8.

На 26 април семейство Уинфийлд напусна Ню Йорк. Беше петък, точно единадесет дни след потъването на „Титаник“, и още от сутринта времето беше студено и дъждовно. Колата от хотел „Риц-Карлтън“ ги откара до гарата, а шофьорът помогна на Едуина да внесат багажа им и да се настанят. Бяха сами и носеха само нещата, които тя беше купила за тях от Ню Йорк. Играчките и подаръците от състрадателните доброжелатели бяха предварително опаковани и изпратени по влака. Сега вече им оставаше само да се приберат вкъщи и да започнат живота си без своите родители.

За малките нещата не се бяха променили особено, но Филип усещаше към тях огромна отговорност, а за едно момче, което още нямаше седемнадесет, това беше страхотно бреме. Джордж също чувстваше разликата. При Едуина той не си разрешаваше да бъде толкова непослушен, защото тя се държеше с него по-строго от родителите им, а освен това просто му ставаше мъчно за нея. Трябваше да върши толкова много неща, свързани с грижата за всички и особено за малките. Едно от тях като че ли постоянно беше в ръцете ѝ. Фани плачеше непрекъснато, Теди трябваше често да се преобува или искаше да го носят, а Алексиз се държеше за полите ѝ или се криеше от хората в някой отдалечен ъгъл или просто зад завесите. Положението беше такова, че Едуина трябваше да има хиляда ръце, за да се справи и въпреки че Джордж все така обичаше да се забавлява, вече не смееше да го прави за сметка на своята по-голяма сестра.

Всъщност двете момчета ѝ се струваха съвсем хрисими, докато ѝ помагаха да се качат на влака и да настанят малките. Бяха взели две свързани купета, а след спането върху дюшеците на пода на „Карпатия“ в продължение на цели три дни, тя беше сигурна, че повече никой нямаше да се оплаква от условията. Всички бяха благодарни, че са на сигурно място, че им е топло и си отиват вкъщи, а когато влакът бавно напускаше гарата, Едуина усети, че я залива вълна на

облекчение. Отново се прибираха у дома, където вече не можеше да им се случи нищо ужасно или поне тя така си мислеше.

В момента Едуина се чувстваше доста особено. Досега тя непрестанно беше толкова заета с грижи по останалите, че не ѝ оставаше никакво време за тъжни мисли и спомени, само понякога вечер, легнала заедно с Алексиз и Фани, мислите ѝ политаха към Чарлс, последните им целувки, нежното му докосване... техния последен танц... и самообладанието му, когато се разделяха на „Титаник“. Беше толкова елегантен и добросърдечен млад мъж, че тя беше убедена, че той щеше да бъде великолепен съпруг. Само че вече нямаше значение. Но мислите за всичко това продължаваха да я измъчват, дори и тук, във влака. Тя сякаш чуваше името му отново и отново, докато се вслушваше в тракането на колелата по релсите... Чарлс... Чарлс... Чарлс... обичам те... обичам те... обичам те... искаше ѝ се да изкрещи тези думи, струваше ѝ се, че чува гласа му, който я вика. Накрая затвори очи в отчаяно усилие да прогони образа, който все още ѝ се струваше толкова реален, дори и тук, в мрака на купето. Знаеше, че никога няма да го забрави. Завиждаше на родителите си, че бяха останали заедно до последния си миг. Понякога така ѝ се искаше да бъде потънала заедно с Чарлс, но знаеше, че макар и с мъка, трябваше отново да върне мислите си към децата.

Докато пресичаха Щатите, Едуина и децата четяха вестниците, пълни с новини за катастрофата на „Титаник“. В сенатската подкомисия изслушването на свидетели продължаваше. Едуина също се беше явила пред тях в Ню Йорк. За нея това беше твърде вълнуващо и болезнено, но го чувстваше като свое задължение. До този момент заключението беше, че пробойната от 300 фута на десния борд на „Титаник“ е станала причина за потъването му. Едва ли това вече имаше толкова голямо значение, но изглежда хората изпитваха нужда да открият някаква причина, като че ли тя щеше да оправи нещата. Едуина много добре разбираше, че това няма да промени нищо. По-важно беше обаче, че всички бяха възмутени, че толкова хора бяха загинали, а спасителните лодки на борда бяха стигнали за по-малко от половината пасажери. Бяха я попитали как са се държали офицерите и какви са впечатленията ѝ от поведението на спасените в лодките. Обществеността беше реагирала бурно на факта, че предварително не са били проведени никакви тренировъчни упражнения за използването

на лодките и дори членовете на екипажа не са знаели къде точно да застанат и как да действат. Най-ужасяващата подробност беше, че лодките са били спускани в морето полупразни и после хората вътре са отказвали да прибират скочилите във водата след потъването на кораба само от страх, че могат да се преобърнат.

Целият епизод щеше да влезе в историята като покъртителна трагедия с невероятни по броя на загиналите мащаби. Даването на показания за нея беше завършило с пълно отчаяние и изтощение, сякаш се беше надявала, че като отиде там, нещо ще се промени и сега надеждите ѝ бяха останали излъгани. Хората, които обичаше, не бяха вече между живите и нищо не беше в състояние да ги върне. Разговорите за преживяното само правеха загубата още по-болезнена. Не по-малко ужасна беше болката им, когато във влака, прочетоха във вестниците, че са намерени 328 тела, но още преди да напуснат Ню Йорк, Едуина вече знаеше, че тези на родителите ѝ и Чарлс не са сред тях.

Беше получила и трогателна телеграма от семейство Фицджералд в Лондон, които ѝ поднасяха своите съболезнования и заявяваха, че в сърцата си те винаги ще я чувстват като своя дъщеря. И по някаква необяснима причина Едуина се сети за великолепия сватбен воал, който все още не беше готов и който лейди Фицджералд трябваше да ѝ донесе през август. Какво щеше да стане сега с него? Кой щеше да го носи? И защо това въобще я вълнуваше? Нямахме право да скърби за дребните неща, казваше си тя, или да се тревожи за подобни подробности. Сватбеният ѝ воал вече беше без значение.

През нощта тя лежа будна във влака, опитваше се да не мисли за всичко това и се взираше безмълвно през прозореца. Ръкавиците на Чарлс, които той ѝ беше хвърлил, за да предпазят ръцете ѝ от студа, все още бяха в куфара ѝ. Но вече нямаше сили да ги погледне. Причиняваше ѝ ужасна болка. Но мисълта, че все пак бяха останали у нея, я успокояваше.

Лежеше будна, когато високо в утринното небе пред тях се изправиха възвишенията на планините, облени в розовите лъчи на настъпващата зора. Това беше последният ден във влака и за първи път от две седмици тя се почувства малко по-добре. През по-голямата част от времето нямаше възможност да мисли за себе си, което в случая

беше даже полезно, и тази сутрин тя събуди всички и им каза да погледнат навън към красивите възвишения.

— Вкъщи ли сме си вече? — Попита Фани с широко отворени очи.

Тя просто нямаше търпение да се приберат у дома и няколко пъти беше казала на Едуина, че никога вече няма да напусне къщата им. Когато се върнат, първото нещо, с което щеше да се заеме, беше да направи шоколадова торта, точно като майчината. Действително, това беше едно от най-вкусните неща, с които Кейт често ги черпеше, и сега Едуина беше обещала да ѝ помогне. Джордж заяви, че няма никакво намерение да тръгва веднага на училище и се опита да убеди Едуина, че травмата от всичко изживяно за него е твърде мъчителна и затова ще бъде по-добре известно време да остане вкъщи и да си почине. За щастие Едуина го познаваше достатъчно, за да му повярва. А бедният Филип се притесняваше за училище. Оставаше му още една година и след това, също като баща си, щеше да замине да следва в Харвард. Поне така бяха решили навремето, но сега беше трудно да се планира каквото и да е. Вероятно, мислеше си той, докато още се возеха във влака, няма да бъде възможно да посещава дори и колеж. Но после се засрами от опасенията си, при положение, че трябваше да се справят с много по-големи трудности след ужасната загуба.

— Уни — обърна се Фани към нея с името, което винаги разсмиваше Едуина.

— Да, Франсис? — Едуина се престори на много официална и благовъзпитана.

— Не ме наричай така, моля те — погледна я Фани с укор и после продължи. — Сега ти ли ще спиш в стаята на мама?

Тя гледаше делово най-голямата си сестра и Едуина се почувства така, сякаш я бяха ударили в корема.

— Не, не мисля. — Не би могла да спи в тази стая. Тя не беше нейна. Беше тяхна и мястото ѝ изобщо не беше там. — Ще си спя в моята стая.

— Но нали ти сега си нашата майка?

Фани изглеждаше озадачена и Едуина забеляза сълзи в очите на Филип, преди той бързо да се обърне и да се загледа през прозореца.

— Не, не съм. — Тя тъжно поклати глава. — Аз съм просто Уини, твоята голяма сестра — отвърна тя и се усмихна.

— Но тогава кой ще ни бъде мама?

Какво можеше да й каже? Как да й обясни? Дори и Джордж отвърна поглед. За всички този въпрос беше твърде болезнен.

— Мама си е все още нашата мама. И винаги ще бъде.

Това беше всичко, което намери да им каже. Ако не Фани, то останалите я разбраха добре.

— Но тя сега не е тук. А ти каза, че ще се грижиш за нас.

Фани изглеждаше така, сякаш всеки, миг щеше да се разплаче и Едуина се опита да я успокои.

— Разбира се, че ще се грижа. — Тя притегли детето в скута си и погледна Алексиз, която се беше свила в ъгъла, впила очи в пода с единственото желание да не слуша това, което другите казваха. — Ще върша всички неща, които мама правеше, и то колкото мога по-добре. Но независимо от всичко, тя си остава нашата мама и аз, колкото и да се опитвам, не мога да я заместя.

Истината беше, че тя никога не би искала да го направи.

— А-ха — кимна Фани най-накрая удовлетворена й след това реши да изясни още един проблем, преди да са се прибрали у дома. — Тогава не можеш ли всяка вечер да спиш при мен, в моето легло?

— Само че леглото ти може да се счупи. Не мислиш ли, че съм малко голяма за него?

Фани имаше чудесно мъничко легло, което преди време баща й беше направил за Едуина.

— Знаеш ли какво, можеш понякога да ме навествяваш в моето легло. Как ти се струва това? — Попита Едуина и тогава усети, че Алексиз я гледа печално, защото никак не й харесваше да чуе, че майка й вече я няма. — И ти също, Алексиз. Можеш понякога да спиш при мен.

— Ами аз? — Пошегува се Джордж, щипна носа на Фани и подаде на Алексиз бонбон.

Вече няколко пъти Едуина забелязваше, че през последните две седмици той се държеше по съвсем различен начин, беше много променен, а в момента се чувстваше, че дори е по-разстроен отпреди. Предстоящото завръщане у дома започваше да тревожи всички. А гледката на празната къща при съзнанието, че родителите им никога вече няма да се върнат в нея, щеше да бъде ужасно болезнена.

В последната нощ на влака, без да отронят нито дума, всички лежаха будни и мислеха за завръщането. Едуина беше спала по-малко от два часа, когато най-накрая в шест часа реши да стане, изми си лицето и облече една от най-хубавите си черни рокли. Трябваше да пристигнат малко след осем часа и въпреки тревогата, която я беше обзела при предстоящото пристигане, познатият пейзаж отвън в известна степен ѝ вдъхваше успокоение. Тя събуди малките и почука на вратата на другото купе, където спяха Филип и Джордж. В седем вече всички бяха във вагон-ресторанта и закусваха. Момчетата похапнаха добре, Алексиз само побутна бърканите яйца в чинията си, докато Едуина разрязваше вафлите на Фани и Теди. Все пак скоро приключиха и когато се върнаха в купетата, Едуина изми лицата на малките, оправя дрехите им, а в това време влакът бавно навлезе в гарата. Тя се беше погрижила децата да изглеждат добре и ги беше облякла в новите им дрехи, косите им — чисти и лъскави, бяха добре сресани, а тя внимателно беше вързала панделките на Фани и Алексиз. Не беше сигурна кой ще ги посрещне на гарата, но знаеше, че ще ги наблюдават и може би дори репортерите щяха да им направят снимки за вестника на баща ѝ. Искаше децата да изглеждат достойни за него. Усещаше, че го дължи на родителите си. Колелетата изскърцаха за последен път и спряха. Едуина трепна, пое дълбоко въздух и огледа останалите. Никой не каза нито дума, но всички усещаха горчиво-сладостния трепет на завръщането у дома. Бяха отново тук, съвсем различни от дните на заминаването, променени до неузнаваемост, толкова самотни и все пак по-близки от всякога.

9.

Цветята и дърветата бяха разцъфтели, огрени от ранното майско слънце, когато Едуина и децата слязоха от влака и стъпиха на перона. Тя подсъзнателно беше очаквала всичко да изглежда така, както го беше оставила при заминаването си, но напразно. Също като собствения ѝ живот, това, което виждаше, беше съвсем различно. Беше тръгнала като щастливо безгрижно момиче, заедно с братята, сестрите си и със своите родители. Чарлс също беше с тях и докато пресичаха Щатите, бяха разговаряли безспир за нещата, в които вярваха, или които желаеха да правят; говореха си за книги, които обичаха да четат, за всичко, което беше в мислите им и даже за това, колко деца искат да имат.

Но сега беше съвсем друго и Едуина вече нямаше нищо общо с онова щастливо момиче. Връщаше се у дома опечалена и осиротяла. Носеше черна траурна рокля, която я караше да изглежда по-висока и слаба, освен това доста я състаряваше. На главата си имаше строга черна шапка с воалетка, която беше купила в Ню Йорк. Когато слезе от влака и се озърна, точно както беше предполагала, репортерите вече ги очакваха на перона. Бяха от вестника на баща ѝ и от още един конкурентен вестник. За миг ѝ се стори, че половината град се беше изсипал на гарата, за да ги види. Тя отправи поглед към тях и в този миг един репортер пристъпи напред и светкавицата на фотоапарата му проблесна. Знаеше, че на следващия ден още веднъж ще види снимката си на първа страница, но сега просто не му обърна внимание, отдалечи се от него и се опита да забрави за фотографите и тълпата, която не откъсваше очи от тях. Помогна на децата да слязат от влака.

Филип носеше Алексиз и Фани, Едуина взе Теди на ръце, а в това време Джордж отиде да намери носач. Вече си бяха у дома. Въпреки любопитните посрещачи, те се чувстваха на сигурно място и все пак се бояха да се приберат, след като много добре знаеха какво няма да открият там.

Докато Едуина се разправяше с багажа им, един мъж се отправи към тях забързан и когато тя се обърна, разпозна в него Бен Джоунс, адвокатът на баща ѝ. Двамата мъже бяха приятели от години, бяха на една възраст и преди двадесет и пет години бяха делили една стая в Харвард. Бен беше висок и привлекателен мъж, с приятна усмивка и сиви коси, които преди време са били руси, познаваше Едуина от дете. Но сега той не откри в нея малкото момиченце, а една много тъжна млада жена, която се мъчи благополучно да отведе своите братя и сестри вкъщи. Докато се придвижваше към нея, той разделяше тълпата, но хората се отдръпваха, без да протестират.

— Здравей, Едуина. — Очите му бяха пълни със скръб. — Моите съболезнования.

Трябваше да произнесе бързо думите, за да не се разплаче. Бърт Уинфийлд беше най-добрият му приятел и когато чу за „Титаник“, в първия миг Бен беше обзет от ужас. Веднага беше позвънил в редакцията, за да разбере дали те не знаят нещо, а дотогава те вече бяха получили вест от Едуина, която пътуваше към Ню Йорк на борда на „Карпатия“ със своите братя и сестри, но без годеника и родителите си. Той не можа да сдържи сълзите си, когато научи за гибелта на приятеля си и съпругата му, както и за жестоката мъка, сполетяла техните деца.

Всички бяха много щастливи, че го виждат на гарата и Джордж се усмихваше така, както не го бяха виждали от седмици. Дори и Филип се разведри. Това беше първият семеен приятел, когото виждаха след оцеляването си от ужасната катастрофа. Никой обаче нямаше желание да говори за нея и Бен се стараше да държи репортерите на разстояние.

Като се опитваше да подхване някакъв разговор, Джордж гордо обяви:

— Докато пътувахме насам, научих още два номера с карти.

Но въпреки думите му, момчето изглеждаше изморено и тъжно. Бен забеляза, че лицето му беше бледо и той изобщо не приличаше на себе си, но храбро полагаше усилия да бъде забавен.

— Като се приберем вкъщи, ще ми ги покажеш. Още ли лъжеш, като играеш на карти? — Попита Бен, а Джордж тежко въздъхна в отговор.

Докато се оглеждаше наоколо, Бен забеляза, че лицето на Алексиз беше абсолютно безизразно. Видя и колко бледи и изтощени изглеждаха малките, колко ужасно беше отслабнала Едуина за краткото време, откакто беше напуснала Калифорния. В действителност тя буквално се беше стопила само за дните след бягството от „Титаник“.

— Мама е мъртва — съобщи Фани, докато стояха и чакаха да им донесат чантите.

Едуина усети, че думите на Фани се забиват в сърцето ѝ.

— Зная — каза Бен, докато останалите очакваха с притаен дъх какви ще бъдат следващите ѝ думи. — С голямо съжаление научих за това.

Той погледна Едуина, чието лице беше преbledняло под воалетката. Всъщност и останалите не изглеждаха по-добре. Белезите от кошмара, който бяха изживели, бяха очевидни и Бен се трогна дълбоко.

— Все пак много се радвам, че сте добре, Фани. Толкова се тревожихме за вас.

Тя кимна, доволна от това, което чу, а после реши да сподели с него и собствените си нещастия.

— Мистър Мраз ухапа лошо пръстчетата ми.

И тя протегна към него двата си пръста, които без малко щеше да загуби, а той кимна сериозно, благодарен, че все пак всички бяха живи и здрави.

— А Теди много кашляше, но вече е добре.

При този доклад Едуина се усмихна и всички влязоха в колата, която Бен беше взел от редакцията. Понякога я използваха за по-дълги пътувания, а сега той беше докарал и ремаркетото за чантите им, въпреки че те съвсем не бяха толкова много. Той нямаше представа с колко багаж щяха да пристигнат и съвсем не изключваше възможността да дойдат с празни ръце.

— Беше много мило от твоя страна, че ни посрещна — каза тя, докато вече пътуваха към къщата.

Но той много добре разбираше колко мъчително щеше да бъде всичко за тях, тъй като беше загубил жена си и детето си по време на земетресението през 1906 година. Това почти беше разбило сърцето му и той не се беше оженил повторно. Момчето му щеше сега да бъде на

възрастта на Джордж и затова той беше особено привързан към по-малкия брат на Едуина.

Бен си бърбеше с него, докато пътуваха към къщата, а останалите бяха потънали в тъжно мълчание. Всички мислеха за едно и също — колко празна щеше да бъде къщата без техните родители. Завръщането се оказа дори по-мъчително, отколкото Едуина беше очаквала. Цветята, които майка ѝ беше засадила точно преди да заминат, сега бяха разцъфнали и обагрени в ярки цветове им предлагаша своето горчиво-сладостно *добре дошли*.

— Хайде да влизаме — каза тихо Едуина, когато те задълго се спряха в градината, обзети от колебание.

Всички едва пристъпваха напред и сякаш с труд местеха крака, а Бен се опитваше да бърбри нещо, за да ги разсее, но изглежда никой нямаше желание да говори. Те просто влязоха вътре, после спряха и започнаха да се оглеждат, като че ли това вече не беше техният дом, а някакъв друг — чужд и непознат. И Едуина усети, че дори и тя се вслушва, за да чуе звуците, които вече никога нямаше да достигнат до тях — шумоленето на майчината пола, тихият звън на гривните ѝ; звукът от гласа на баща им, докато се качва по стълбите... Но сега беше останала само тишината. А Алексиз изглеждаше така, сякаш чува гласове. Тя дори се напрегна, сякаш искаше да долови нещо особено, но това беше само нейното желание и другите знаеха, че няма да успее, че вече нямаше какво да чуе. Докато се оглеждаха наоколо, напрежението стана непоносимо. Едуина имаше чувството, че всички са застинали в очакване и в този момент Теди подръпна ръкава ѝ, а на лицето му беше изписано любопитство.

— Мама? — Попита той, сякаш беше убеден, че ще му предложат някакво разумно обяснение.

Въпреки че за последен път я беше видял на кораба, в двегодишното му съзнание нейното място беше тук.

— Няма я тук, Теди — каза Едуина и приклекна до него, за да му обясни.

— Няма?

— Точно така — кимна тя, свали шапката си и я хвърли на масичката в коридора.

Без нея отново изглеждаше по-млада. Остана права, без да може да продължи с обясненията. Само хвана ръката му в своята и погледна

тъжно останалите.

— Тежко е да се върнем тук, нали?

Гласът ѝ беше дрезгав и двете момчета кимнаха, а Алексиз започна бавно да се изкачва по стълбата. Едуина знаеше много добре къде отива и ѝ се искаше да не го прави. Беше тръгнала към стаята на майка им и може би така щеше да бъде по-добре. Може би там ще бъде в състояние да приеме истината. Филип погледна въпросително Едуина, но тя само поклати глава.

— Нека да отиде... нищо ѝ няма.

Всички бяха тъжни, но поне тук се чувстваха на сигурно място.

Шофьорът на редакцията внесе печално малкото на брой чанти, а в това време се появи и мисис Барне — тяхната възрастна икономка, като бършеше ръце в колосаната си престилка. Беше мила жена и направо обожаваше Кейт. Сега тя прегърна Едуина и децата и избухна в сълзи. Тогава Едуина осъзна, че никак няма да им е лесно. Щяха да ги посещават безкрайно много хора, щяха да им поднасят своите съболезнования и да очакват от тях мъчителни описания и обяснения. Самата мисъл за това беше изтощителна.

Накрая, половин час по-късно Бен си тръгна. Тя го изпрати, а той я помоли да му съобщи, когато бъде готова да поговорят по делови въпроси.

— Кога трябва да го направя? — Попита тя с разтревожен поглед.

— Веднага, щом сметнеш, че си готова.

Говореше тихо, защото не искаше да изплаши нея или децата, но останалите вече не можеха да го чуят. Джордж се беше качил горе и сега обръщаше наопаки стаята си, а Филип преглеждаше писмата си и подреждаше книгите си. Фани тръгна към кухнята с мисис Барне, която ѝ беше обещала сладки, а Теди веднага я последва, но продължаваше да хвърля по един поглед през рамо, сякаш всеки момент очакваше да види мама и татко.

— Ще ти се наложи да вземаш доста решения — продължи Бен, спрял се с Едуина в коридора.

— За какво?

Тя трябваше да знае. Тази мисъл я притесняваше от една седмица. Какво щеше да стане, ако се окаже, че нямат достатъчно

пари, за да живеят? Винаги беше смятала, че имат, но ако сега изведнъж ѝ кажат обратното?

— Трябва да решиш какво ще правиш с вестника, с тази къща и с инвестициите на баща си. Освен това, налага се да ти съобщя мнението на вуйчо ти, който смята, че трябва да продадеш всичко и да се преместиш да живееш в Англия. Можем да поговорим за това и по-късно.

Нямаше намерение да я разстройва, но сега изведнъж лицето ѝ се покри с червенина, а докато слушаше, очите ѝ блестяха от гняв.

— Какво общо има вуйчо ми с всичко това? Той ли е моят настойник?

Тя изглеждаше ужасена, изобщо не беше помислила, че има и такава възможност, но Бен поклати глава успокоително.

— Не, леля ти, според завещанието на майка ти. И то само докато навършиш двадесет и една година.

— Благодаря ти, Господи! — Усмихна се Едуина. — Това е след три седмици. Мога да почакам до тогава.

Бен се усмихна в отговор. Беше умно момиче и щеше да се справи добре, но беше толкова жалко, че трябваше да изживее всичко това.

— Ще се наложи ли да продам вестника?

Отново изглеждаше разтревожена, но Бен поклати глава.

— Един ден може и да пожелаеш, но засега с него се занимават свестни хора и той ще ти носи дохода, от който се нуждаеш. Но ако след няколко години Филип реши да не го поеме, вероятно ще трябва да го продадеш. Освен ако ти самата не искаш нещо друго, Едуина.

И двамата се засмяха на думите му. Това беше последното нещо, което можеше да поиска.

— Ще поговорим за това следващата седмица, но още отсега мога да ти кажа, Бен — няма да ходя никъде и нищо няма да продавам! Смятам да запазя всичко, как то си е... заради децата.

— Нагърбваш се с доста голяма отговорност.

— Може и така да е. — Докато вървеше към вратата, изражението ѝ стана сериозно. — Но това вече е мой проблем. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да запазя нещата такива, каквито бяха, докато родителите ми бяха живи.

Той нямаше и капка съмнение, че тя наистина го мислеше. Възхищаваше ѝ се за решението да опита, но в себе си се питаше дали ще съумее да се справи. Отглеждането на пет деца съвсем не беше лесна задача за едно двадесетгодишно момиче. Въпреки че знаеше, че тя има ума на баща си и доброто сърце на майка си, както и нейната смелост. Освен това беше твърдо решена да успее, независимо от това какво щеше да ѝ струва. Може би беше права. Може би щеше да се справи.

Когато той си тръгна, Едуина с въздишка затвори вратата зад гърба му и се огледа. Къщата имаше вид на място, в което хората от дълго време отсъстваха. Нямаше ги цветята във вазите, нямаше го приятният, свеж аромат, не се чуваха никакви звуци, по нищо не личеше, че тук има живот и Едуина осъзна, че ще трябва да свърши доста работа. Най-напред обаче искаше да провери как са децата. Чуваше, че двете най-малки си играят в кухнята при мисис Барне, на втория етаж Филип и Джордж разгорещено спореха чия е тенисракетата, която Джордж очевидно беше счупил, а в стаята на Алексиз не откри никого. Не беше трудно да се досети защо и като прекоси на път собствената си стая, тя тръгна бавно нагоре по стълбите към слънчевите помещения, които бяха принадлежали на родителите ѝ. Дори изкачването към тях ѝ причиняваше болка, като знаеше, че там вече нямаше да намери никого. Вътре беше горещо и задушно, като че ли месеци наред никой не беше отварял прозорците. Иначе беше слънчево, с прекрасен изглед към Ийст Бей.

— Алексиз? — Повика я тя нежно. Знаеше, че е там. Просто я усещаше. — Скъпа... къде си?... Върни се долу, липсваш ни!

Но нейната майка ѝ липсваше повече и Едуина го знаеше. Беше сигурна, че ще намери Алексиз там и сърцето ѝ се сви от мъка, когато влезе в красивата майчина стая, цялата в розово, с парфюмите, подредени на тоалетката, с шапките, грижливо сложени на рафта, и обувките ѝ, всички в безупречен ред — обувките, които никога вече нямаше да носи. Очите ѝ се напълниха със сълзи и Едуина се опита да не гледа към тях. Все още нямаше сили да дойде тук, но сега се налагаше, дори и само за да открие Алексиз.

— Лекси?... Хайде, скъпа... хайде слизай долу...

Но навсякъде около нея цареше тишина, усещаше само безпощадно веселите слънчеви лъчи и аромата на майчиния парфюм.

— Алексиз...

Гласът ѝ секна на средата на думата, когато я видя, прегърнала любимата си кукла, да плаче безмълвно, седнала в гардероба на майка им. Беше се вкопчила в полите ѝ, вдишваше уханието на парфюмите ѝ и просто си седеше там, самичка, огряна от майското слънце. Едуина пристъпи бавно към нея, после коленичи долу на пода, хвана детското ѝ лице в ръцете си, зацелува страните ѝ, докато сълзите ѝ се смесиха с тези на сестра ѝ.

— Обичам те, миличко мое... толкова те обичам... може би не точно така, както тя те обичаше... но аз съм тук, за да бъда с теб, Алексиз... повярвай ми.

Едва изричаше думите, а сладкото ухание от дрехите на майка ѝ събуждаше болезнени спомени и сърцето ѝ се късаше от мъка. Беше просто непоносимо да стои тук, когато Кейт вече я нямаше. От другата страна на коридора беше стаята на баща ѝ и тя виждаше окачените там костюми. И за първи път в живота си се почувства така, сякаш и тя, и Алексиз се намираха на съвсем чуждо място.

— Искам мама — изплака малкото момиченце, докато се притискаше в Едуина.

— И аз — промълви Едуина, също разплакана, а после я целуна отново, докато все още стояха долу, коленичили, — само че нея вече я няма, милото ми... няма я... но аз съм тук... и ти обещавам, че никога няма да те изоставя...

— Но тя го направи... отиде си...

— Тя не искаше да ни напусне... просто нямаше как. Така се случи.

Не беше истина и Едуина се опитваше да прогони тази мисъл дни наред, откакто бяха тръгнали от „Титаник“ без нея. Защо не беше дошла в спасителната лодка заедно с Едуина и децата? Имаше и други лодки... по-късно... би могла да се качи на някоя от тях. Но вместо това тя беше решила да остане на кораба заедно със своя съпруг. Филип ѝ беше разказал за решението ѝ да не тръгва без него. Как е могла да им причини всичко това?... На Алексиз... на Теди... Фани... на момчетата... и някъде дълбоко в себе си Едуина усещаше, че не може да ѝ го прости. Но тя не би могла да го признае пред Алексиз.

— Не зная защо се случи така, Лекси, но вече не можем да го променим. Сега трябва да се грижим един за друг. Тя ще ни липсва, но

трябва да намерим сили и да продължим напред... тя би искала същото.

Алексиз дълго време се колеба, но после разреши на Едуина да я вдигне, въпреки че съвсем не изглеждаше убедена.

— Не искам да слизам долу...

Докато Едуина се опитваше да я изведе от стаята, тя се дърпаше и се озърташе панически, сякаш се страхуваше, че може никога повече да не види тази стая или да докосне дрехите ѝ, да усети аромата на нежния ѝ парфюм.

— Не бива да оставаме повече тук, Лекси... това само ще ни натъжи. Аз зная, че тя е тук, ти също... чувстваме я навсякъде... носим я в сърцата си. Усещам, че е постоянно с мен, и ти ще го почувстваш, ако си мислиш за нея.

Алексиз отново се поколеба и много внимателно Едуина я вдигна на ръце и я отнесе долу в стаята ѝ. Детето вече не изглеждаше толкова изплашено и безутешно.

Бяха си отново у дома, както всички желяеха, въпреки страха от завръщането, и бяха разбрали, че е истина — майка им и баща им си бяха отишли завинаги. Но спомените продължаваха да живеят, също като цветята в градината ѝ. И без да промълви нито дума, Едуина остави на шкафчето на Алексиз едно мъничко шишенце с майчиния парфюм. От този момент нататък тя винаги можеше да усети аромата му на куклата ѝ мисис Томас. Беше като лек полъх от присъствието ѝ, неясен спомен от жената, която бяха обичали и която беше избрала да умре със съпруга си.

10.

— Изобщо не ме интересува! — Едуина беше вперила в Бен Джоунс гневен поглед. — Няма да продам вестника!

— Вуйчо ти обаче смята, че трябва. Още вчера получих от него дълго писмо, Едуина. Поне чуй какво ми пише. Според него, макар и бавно, вестникът при всички случаи ще почне да запада, след като вече няма член от семейството, който да се занимава с издаването му. Освен това е убеден, че вашето място — твоето и на децата — е в Англия — повтори Бен Джоунс с нотка на извинение, но решително мнението на вуйчо й.

— Това са глупости! След известно време ще има кой да ръководи вестника — Филип, и то само след пет години.

Бен въздъхна. Много добре разбираше какво иска тя и може би беше права, но същото се отнасяше и за позицията на вуйчо й.

— Едно момче на двадесет и една години не може да ръководи вестник.

След пет години Филип щеше да бъде точно на толкова. А междувременно Бен съвсем не беше сигурен, че едно двадесет и една годишно момиче може да поеме отговорността по отглеждането на пет деца. За нея това щеше да бъде несправедливо бреме и вероятно щеше да бъде много по-просто да отидат да живеят в Англия.

— Хората, които в момента се занимават с вестника, са достатъчно добри, нали сам го каза — продължи да настоява Едуина. — А един ден Филип ще поеме ръководството му.

— А ако не го направи? Какво ще стане тогава?

В момента подобен въпрос й изглеждаше абсурден.

— Аз ще се оправям с това, ако се случи. Но междувременно трябва да върша и други неща — трябва да мисля за децата и не виждам абсолютно никаква причина да се тревожа за вестника.

Тя изглеждаше изморена, трудно сдържаше нервите си, а се налагаше за първи път да се сблъсква с толкова непознати за нея проблеми. Баща й имаше няколко акции и облигации, както и майка й.

Притежаваха и малък имот в Южна Калифорния, който тя беше решила да продаде. И да запази къщата. А оставаше и вестникът. Всичко се оказваше дяволски сложно, а и децата все още бяха разстроени. Джордж не се оправяше много добре в училище, освен това напоследък момчетата се караха непрекъснато, Филип се опасяваше, че ще се провали на изпитите, така че ѝ се налагаше всяка вечер да му помага в подготовката, а освен всичко останало и тези викове... и сълзи посред нощ... и непрекъснатите кошмари. Имаше чувството, че живее на въртележка, от която никога нямаше да слезе. Трябваше просто да продължава да се върти, без да спира, отново и отново да се грижи за другите, да усвоява нови неща, да взема решения. Не оставаше никакво място за нея... нито за това, от което имаше нужда... дори за все така болезнените спомени за Чарлс... Вече нямаше кой да се грижи за нея, а и тя изобщо не вярваше, че някога би могъл да се появи.

— Едуина, няма ли да ти бъде по-лесно, ако заминете за Англия и останете при семейство Хикам, поне за известно време? Дай им възможност да ти помогнат.

Предложението ѝ прозвуча като обида.

— Нямам нужда от помощ. Справяме се.

— Зная, че е така — опита се да се извини той, — но не мисля, че е справедливо да поемаш цялата отговорност, те просто искат да ти помогнат.

Но тя изобщо не възприемаше нещата по този начин.

— Те не искат да ми помогнат. Искат да ни отнемат всичко! — Докато говореше, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Къщата ни, приятелите, училището на децата, начина ни на живот. Нима не разбираш? — И тя го погледна тъжно. — Това е единственото, което ни е останало.

— Не, не е така — той поклати леко глава, обзет от желание да протегне ръка и да я докосне. — Имате себе си...

Той не спомена повече семейство Хикам. Продължиха да разговарят за издаването на вестника, тя разпита Бен за подробностите, категорична за това, което искаше да направи, без да се интересува от мнението, на когото и да е. Възнамеряваше да запази вестника заради братята си, както и къщата за всички тях.

— Мога ли да си разреша да задържа вестника, Бен?

Изглежда сега всичко опираше до средствата. Налагаше ѝ се да задава въпроси, за които никога досега не беше помисляла и за щастие той винаги отговаряше честно.

— Да, можеш. Засега не е нужно да се променя каквото и да е. След време може и да не бъде печеливш, но за момента вестникът действително ще ти носи доста прилична печалба и къщата също няма да бъде проблем.

— Тогава ще задържа и двете. Има ли нещо друго?

Понякога тя ставаше учудващо делова и толкова енергична, че го стъписваше. Може би имаше основание да твърди, че ще съумее да съхрани всичко така, както си е. За момента това определено щеше да бъде най-големият подарък, който можеше да направи на децата.

Накрая ѝ се наложи да обясни това за стотен път на техния вуйчо Рупърт. Този път той изглежда разбра. В интерес на истината, той даже почувства облекчение. Лиз беше тази, която го беше молила да се съгласи да ги приеме и той просто беше поискал да изпълни своя дълг. Едуина му каза, че всички са му ужасно признателни, но че децата са все още твърде разстроени от случилото се, както и самата тя. Това, от което имаха нужда в момента, беше да си стоят у дома, да поемат дъх и да водят тих и спокоен живот в обстановка, която им беше позната. И въпреки че много обичаха него и леля Лиз, в момента те просто не бяха в състояние да напуснат Калифорния. Той им отговори, че винаги ще бъдат добре дошли, ако променят решението си, след което леля Лиз почна да ги залива с купища писма, в които обещавахе да ги посети веднага, щом ѝ се отдаде възможност да остави за малко вуйчо Рупърт. Но Едуина смяташе, че в известен смисъл писмата ѝ са доста потискащи, въпреки че изобщо не сподели мнението си с по-малките деца.

— Няма да заминаваме — заяви тя на Бен най-накрая. — Всъщност — продължи тя, докато го гледаше сериозно над бюрото му в юридическата фирма, в която той беше съдружник, — съмнявам се, че изобщо някога отново ще се кача на кораб. Мисля, че просто не съм в състояние да го направя. Дори не можеш да си представиш колко ужасно беше — добави тя тихо.

Нощем все още сънуваше кошмари, в които отново виждаше как кърмата на гигантския кораб се извисява към черното небе, а по стърчащите нагоре витла се стича вода. Знаеше, че и другите ги

сънуваха. За нищо на света не би ги подложила отново на нещо подобно, независимо от това кое според Рупърт Хикам беше най-доброто за тях или какво смяташе, че им дължи.

— Разбирам — промълви Бен тихо.

Помисли си, че беше изключително смела в желанието си да се справи съвсем сама. По всичко изглеждаше, за негово най-голямо учудване, че наистина успява.

Понякога се питаше как изобщо намира сили за това. Но тя беше така твърдо решена да продължи оттам, докъдето бяха стигнали нейните родители, че предизвикваше искреното му възхищение. Всяко друго момиче на нейната възраст щеше да се затвори в стаята си и да оплаква годеника, когото беше загубила, но не и Едуина, тя продължаваше напред, като даваше всичко, на което беше способна, без нито веднъж да се оплаче, само че тъгата никога не изчезваше от погледа ѝ и това го караше винаги да се чувства дълбоко затрогнат.

— Съжалявам, че трябва да поставя този въпрос — спомена той един ден, — но получих още едно писмо от „Уайт Стар“. Те искат да знаят дали възнамеряваш да предявиш към тях иска заради смъртта на родителите си и аз бих искал да знам, какво да им отговоря. От една страна смятам, че трябва да го направиш, защото ти ще трябва да понесеш всички последствия от това, че баща ти вече го няма, но от друга страна, това няма да ги върне. Безкрайно ми е неприятно да повдигам този въпрос, но аз съм длъжен да зная, какво смяташ да правиш. — Ще изпълня всичко, което пожелаеш, Едуина... — и гласът му секна, когато срещна погледа ѝ.

Тя беше красиво момиче и той с всеки изминал ден все повече се привързваше към нея. Беше пораснала изведнъж и то доста мъчително. Вече не беше дете. Беше прекрасна млада жена.

— Не се занимавай с това — каза тя тихо, обърна се и отиде до прозореца.

Мислеше си за преживяното — как би могъл някой да плати за всичко това, затова че почти бяха загубили Алексиз, когато тя избяга... и малкия Теди след жестокото измръзване при тези страшни студове, за Фани с нейните две вдървени пръстчета... родителите ѝ... и Чарлс... и всичките кошмари, страхове и мъка... булчинския воал, който никога нямаше да носи... ръкавиците, които бяха негови и които сега тя пазеше заключени в малка кожена кутия в скрина си. Самата тя

вече нямаше сили дори да погледне залива, ставаше ѝ зле, само когато зърнеше някой кораб... как щяха да платят за всичко това? Колко щеше да струва загубата на една майка?... на баща... на съпруг... един провален живот? Каква цена поставяха за всичко това?

— С нищо не могат да ни заплатят всичко, което сме загубили.

Бен кимна тъжно на мястото си.

— Очевидно и останалите са решили същото. Семейство Астър, Уайдънър, Строс... никой от тях не смята да ги съди. Може би някои хора ще искат обезщетение за загубения багаж. Мога да направя това, ако решиш. Всичко, което трябва да направим, е просто да предявим иск.

Но тя отново само поклати глава и тръгна бавно към него, като се питаше дали изобщо някога щяха да забравят, дали щеше да отmine, дали животът им някога щеше да заприлича, макар и слабо, на оня, другия, който водеха преди да се качат на „Титаник“.

— Кога ще свърши всичко това, Бен? — Попита тя тъжно. — Кога ще престанем да мислим за него ден и нощ и да се преструваме, че не го правим? Кога Алексиз ще престане да се промъква тайно горе, за да докосне кожените палта на мама и атлазените ѝ нощници... кога Филип ще престане да изглежда така, сякаш е понесъл на плещите си целия свят... а Теди ще престане непрекъснато да пита за мама?

Сълзите се търкаляха по страните ѝ, когато той заобиколи бюрото си, отиде до нея и сложи ръка на рамото ѝ. Тогава тя вдигна поглед към него, сякаш той беше бащата, когото тя беше загубила и зарови лице в рамото му.

— Кога ще престана да го виждам всеки път, щом затворя очи? Кога ще престана да си мисля, че Чарлс скоро ще се върне от Англия?... О, господи...

Той дълго я държа в прегръдките си, докато тя ридаше и му се искаше да може да ѝ отговори, а в това време тя се отдръпна и отиде да си избърше сълзите, но дори и кърпичката, която носеше, беше на майка ѝ, а и нищо от това, което можеше да ѝ каже, не беше в състояние да промени всичко, което бяха изстрадали, както и мъката им по онова, което бяха загубили.

— Нужно е време, Едуина. Още не са минали и два месеца.

— Тя въздъхна и кимна с глава. — Съжалявам...

Тя се усмихна тъжно, изправи се отново, целуна го по бузата и разсеяно оправи шапката си. Беше чудесна шапка, която майка ѝ беше купила от Париж. Той тръгна заедно с нея и я изпрати до долу, където тя се качи в колата си. И докато потегляха, а тя се беше обърнала, за да му махне, той неволно си помисли, че тя е едно забележително момиче. А после мълчаливо осъзна, че беше сбъркал. Тя вече не беше момиче. Беше жена. Една наистина възхитителна млада жена.

11.

За всички лятото течеше спокойно, занимаваха се с обикновени неща и се радваха на взаимното си присъствие. А през юли, точно както бяха правили всеки път, докато родителите им бяха още живи, Едуина ги заведе на почивка край езерото Тахо, където обикновено наемаха бунгала от приятели на баща ѝ. Винаги прекарваха част от лятото си по този начин и Едуина искаше, доколкото е възможно, всичко да остане постарому. Настаниха се в няколко непретенциозни, но иначе приятни къщички и момчетата по цял ден ловяха риба или скитаха из околността. В това време тя отиваше с Теди и момичетата да поплуват, а вечер им готвеше. Водеха обикновен, спокоен живот и накрая тя почувства, че тук всички започваха постепенно да се възстановяват. Точно това им беше необходимо и тя дори вече се беше освободила от болезнените тягостни сънища за онази ужасна априлска нощ. През нощта лежеше в леглото и си мислеше за това, което бяха правили през деня и само понякога в съзнанието ѝ нахлуваха спомени за предното лято, което беше прекарала тук с Чарлс. Каквото и да правеше, мисълта ѝ винаги се връщаше отново към него, а спомените ѝ бяха изпълнени с нежност и болка.

Преди всичко беше съвсем различно. Баща ѝ измисляше най-различни приключения за момчетата, а в това време двете с майка ѝ отиваха на дълги разходки и беряха диви цветя около езерото. Говореха си за живота, за мъжете, за брака и децата и точно на това място тя за първи път ѝ разкри любовта си към Чарлс. Всъщност тя отдавна вече не беше тайна за никого и Джордж не пропускаше възможността да я дразни, но това изобщо не я вълнуваше. Беше готова да признае любовта си пред целия свят. А когато Чарлс пристигна от Сан Франциско, за да прекара известно време заедно с тях, тя се почувства на върха на щастието... Донесе разни сладки неща за момичетата, ново колело за Джордж и няколко книги с великолепни корици за Филип. Подаръците му бяха истинска радост за всички, а с Едуина ходеха на дълги разходки в гората.

Сега си спомняше понякога за това и с мъка сдържаше сълзите си, докато се опитваше да върне мисълта си към настоящето. Все пак за нея това място беше истинско изпитание в опитите и да замести майка им, което често я караше да се чувства толкова незначителна в сянката ѝ. Помагаше на Алексиз да се учи да плува и не изпускаше от очи Фани, която в това време си играеше на брега с куклите си. Малкият Теди вече изобщо не се отделяше от нея, а с Филип часове наред разговаряха за плановете му да учи в Харвард. Сега тя трябваше да бъде за тях всичко — майка, баща, приятел, наставник, учител и съветник.

Бяха там още седмица, когато Бен ги изненада и им дойде на гости от града. Както беше правил винаги до сега, той донесе подаръци за всички и няколко нови книги за Едуина. Беше интересен и забавен, децата го приемаха като техен любим чичо и бяха щастливи, че го виждат.

Дори Алексиз се смееше весело, докато тичаше да го посрещне. Разпуснати свободно, русите ѝ къдрици се развяваха, крачетата ѝ бяха боси, защото с Едуина току-що се бяха върнали от езерото. Приличаше на малко жребче, а в ръцете на по-голямата си сестра Теди беше като мече. Изглеждаха толкова трогателно, че докато ги гледаше, Бен едва не се просълзи. В съзнанието му нахлу споменът за приятелите му, изгубени завинаги, помисли си колко силно бяха обичали децата си, колко много означаваше за него семейството на Бърт и в мига, в който зърна Едуина и малките, отново усети болката от непоправимата загуба.

— Изглеждате чудесно — усмихна се той щастлив, че са отново заедно.

Едуина пусна Теди и той с весел смях се втурна след Алексиз. Лицето ѝ се озари от лъчезарна усмивка и тя отметна назад кичур черни блестящи коси.

— Децата се забавляват великолепно.

— Очевидно това ви се отразява добре.

Беше доволен, че тя изглежда здрава, отпочинала и загоряла от слънцето. Миг по-късно, преди да успее да каже още нещо, децата го наобиколиха.

Играха заедно часове наред, а същата вечер двамата дълго разговаряха в здрача.

— Чудесно е, че сме отново тук.

Тя не му каза, че всичко наоколо ѝ напомня за нейните родители, но и двамата го знаеха. Той беше близък приятел на Бърт и Кейт и тя усещаше, че с Бен може да сподели неща, които не би посмяла да каже на никой друг. Беше странно, че се връща там, където винаги беше ходила с тях, сякаш очакваше да ги намери отново, и докато обикаляше из любимите им места, тя, а и децата, започнаха да разбират, че родителите им си бяха отишли завинаги. Чарлс също. Трудно ѝ беше да повярва, че той не беше заминал за Англия само за известно време, че никога вече няма да се върне. Нито пък останалите. Всички те никога нямаше да бъдат сред тях. Но тя и децата трябваше да продължат да живеят със спомените си и за първи път от дълго време бяха в състояние да се отпуснат и да се забавляват. И докато стояха заедно в здрача на планината, тя се улови, че говори на Бен за родителите си, без да изпитва парещата болка и дори се смее на спомените си за предишните им летни приключения. Той също се засмя, когато се сети как веднъж Бърт се беше престорил на мечка и беше изплашил Кейт, Бен и Едуина до смърт като влезе в бунгалото завит в голяма мечешка кожа.

Разговаряха за походите, които правеха нагоре към потайните поточета, за да ловят риба, спомняха си как прекарваха по цели дни на езерото в лодката, която бяха наели. Изобщо, говореха си за простички неща, за моментите, които бяха прекарвали заедно, за общите им спомени и за първи път от месеци насам това вече не ѝ причиняваше предишната болка, а по-скоро ѝ вдъхваше успокоение. С Бен тя отново можеше да се смее, когато си спомняше за тях, за нея те бяха престанали да бъдат като божества, отново мислеше за тях като за обикновени хора от плът и кръв. И докато двамата се усмихваха в мрака, тя усети желание да сподели с децата това, което току-що беше разбрала.

— Чудесно се справяш с тях — каза Бен и тя му беше признателна, защото понякога я обземаха съмнения.

— Опитвам се — въздъхна тя, но знаеше, че Алексиз все още се страхува, Филип не можеше да се освободи от потиснатостта си, а малките все още понякога сънуваха кошмари — но често ми е доста трудно.

— Въпреки че е прекрасно, отглеждането на деца съвсем не е лесна работа.

И най-накрая той събра смелост да ѝ каже нещо, за което мислеше от месеци, но до този момент не беше посмял да изрече.

— Само че ти трябва по-често да излизаш. Родителите ти го правеха. Освен че се грижеха за вас, те имаха и свой живот, пътуваха, виждаха се с приятели, майка ти се занимаваше с много други неща, а баща ти ръководеше вестника.

— Нима ми предлагаш да започна работа?

Тя се усмихна закачливо, а той само поклати глава, без да откъсва очи от нея. Беше привлекателен мъж, но тя винаги го беше възприемала само като добрия приятел на баща си или като техен чичо.

— Не, искам да кажа, че трябва да излизаш, да се срещаш с приятели.

По време на годежа ѝ с Чарлс излизаха почти всеки ден. Когато идваше на гости, за да вечеря заедно с родителите ѝ, Бен обичаше да я гледа как тя, облечена в красива рокля и с блеснали от щастие очи, тръгваше от къщи, хванала Чарлс под ръка. Беше родена именно за това, а не да води живот на изгнаник или на майка, чийто съпруг беше починал. Целият ѝ живот все още беше пред нея, много неща в него се бяха променили наистина, но това съвсем не беше краят.

— А какво стана с всички онези събирания, на които... обичаше да ходиш?

Внезапно се побоя да спомене Чарлс, за да не ѝ причини болка, а докато му отговаряше, тя беше свела поглед.

— Сега не е време за това.

Беше минало твърде малко време, само щяха да ѝ напомнят за Чарлс и да направят липсата му още по-мъчителна. Никога вече нямаше да ходи на такива места или поне така си мислеше за момента. Във всеки случай, както припомни и на Бен, тя все още беше в траур заради родителите си. Винаги се обличаше в черно и нямаше желание да излиза, освен когато извеждаше децата.

— Едуина — обърна се към нея Бен и гласът му прозвуча настоятелно, — имаш нужда от развлечения.

— Някой ден, може би...

Но в очите ѝ се четеше колебание и той се надяваше, че този момент ще настъпи скоро. Беше само на двадесет и една години, а

живееше като старица. Тази година рожденият ѝ ден беше минал почти незабелязано, като се изключи фактът, че тя стана пълнолетна и вече имаше право лично да подписва всичките си документи.

Същата вечер Бен спа в бунгалото на момчетата и те се наслаждаваха на компанията му. Вдигна ги още в пет сутринта и когато се върнаха, победоносни и доста ухаещи, Едуина вече приготвяше закуската. Беше довела с тях Шийла, новото ирландско момиче. Тя беше приятна, но все още не бяха свикнали с нея. Продължаваха да тъгуват за Уна. Но Шийла се опита да спечели *рибарите*, като се зае да почисти рибата, която бяха донесли и после, макар и неохотно, Едуина я изпържи за закуска. Но всички бяха направо възхитени, че този път наистина бяха успели да хванат нещо, вместо, както обикновено, да се върнат с празни ръце и да се чудят какво да обясняват.

Прекараха с Бен няколко великолепни дни и всички съжаляваха, когато трябваше да си тръгне. Току-що бяха приключили с обяда и Бен стана, за да се сбогува, когато Едуина изведнъж осъзна, че не беше виждала момчетата от сутринта. Бяха казали, че отиват да се поразходят и после да поплуват. Внезапно, докато все още разговаряха с Бен, Филип дотича на полянката и се разкрещя.

— Знаеш ли какво направи този малък глупак? — Викаше той срещу нея, извън себе си от гняв.

Едва си поемаше дъх и явно беше много уплашен. Едуина усети как сърцето ѝ подскочи при мисълта, че се е случило нещо ужасно.

— Тръгнал си, докато съм спял, точно до мястото, където ловяхме риба на поточето... Събудих се и видях как обувките, шапката и ризата му се носят по водата. Бърках с пръчки на всички възможни места... гмурках се чак до дъното...

Докато той говореше, Едуина забеляза, че ръцете му бяха целите издрани и покрити с кал, ноктите му изпочупени, а дрехите — мокри и раздрани.

— Помислих, че се е удавил! — Изкрещя към нея той, като се задавяше от сълзи на страх и гняв. — Мислех, че...

Той се извърна, за да не го видят разплакан. Цялото му тяло се тресеше, а когато след малко Джордж се появи на сечицето, той се хвърли към него. Удари го силно през лицето, а после го сграбчи за раменете и го разтърси здравата.

— Само да си посмял още веднъж да направиш така... следващия път, като тръгваш, ще ме предупредиш!

Филип крещеше срещу него и всички видяха, че Джордж едва сдържаше сълзите си, когато брат му го удари.

— Щях да ти кажа, ама ти спеше. Ти винаги или спиш, или четеш... даже не знаеш как се лови риба!

Изкрещя първото нещо, което му дойде наум, а Филип продължи да го разтърсва.

— Знаеш какво каза татко миналата година, нали! Никой да не тръгва никъде, преди да е казал къде отива. Разбра ли?

Само че в случая проблемът беше по-сложен. Всичко се примесваше с болката от това, че са загубили родителите си, а и от факта, че сега имаха вече единствено себе си.

Като не откъсваше поглед от брат си, Джордж продължаваше да се съпротивлява.

— На тебе не съм длъжен да ти казвам нищо. Ти не си ми баща.

— Оттук нататък ще отговаряш пред мен.

До този момент Филип се беше разгорещил още повече, но сега вече и Джордж беше побеснял. Хвърли се към него и понечи да го удари, но Филип се наведе и избягна юмрука му.

— Не съм длъжен да давам обяснения пред никого — крещеше Джордж с обляно в сълзи лице. — Ти не си ми баща и никога няма да бъдеш на неговото място. Мразя те!

Плачеха и двамата, когато най-накрая Бен реши да се намеси и да ги спре. Хвана ги и спокойно ги разтърва, а по страните на Едуина вече също течаха сълзи. Сърцето ѝ се късаше, като гледаше, че братята ѝ се бият.

— Добре, момчета, достатъчно.

Хвана внимателно Джордж за ръка и го отведе настрана, въпреки че момчето не преставаше да нарежда. Филип полагаше усилия да се успокои, хвърли към Едуина свиреп поглед, прибра се в бунгалото си и тръшна вратата зад гърба си. А вътре, останал сам, той се просна на леглото си и се разрида от насъбралото се напрежение. Беше решил, че Джордж се е удавил, а баща му отчаяно му липсваше.

Тази наглед дребна случка всъщност красноречиво показваше колко уязвими и разстроени бяха все още момчетата, какво невероятно напрежение им костваше съзнанието, че вече нямат баща. Накрая все

пак се успокоиха, Бен им каза *довиждане*, а после още веднъж се сбогува и с Едуина.

Това му припомни какво си беше помислил още в самото начало. Грижите по семейството бяха твърде тежко бреме за Едуина и за момент той пак се запита дали няма да е по-добре, ако се опита да я накара да замине при леля си и вуйчо си в Англия. Но само като видя изражението в очите ѝ, разбра, че никога не би приела. Единственото, което искаше, беше семейството ѝ да остане тук, по познатите места, където бяха живели винаги, дори и понякога да си даваше сметка, че никак няма да ѝ е лесно.

— Бъди сигурен, че вече са добре — успокои тя Бен. — За Филип е полезно поне малко да даде воля на напрежението си, а за Джордж никак няма да е зле, ако накрая разбере, че не може непрекъснато да прави номера. Следващия път доста ще се замисли.

— А ти? — Попита Бен.

Как би могла съвсем сама да се справи с всичко? Две жизнени момчета, които бяха вече почти мъже и три съвсем малки деца. Истината беше, че нямаше кой да ѝ помага. Той обаче трябваше да признае, че това като че ли изобщо не я вълнуваше.

— Знаеш ли, мисля, че ми харесва — каза тя толкова спокойно и убедено, че никак не беше трудно да повярва, че наистина го мисли. — Аз ги обичам.

— Аз също, но не мога да не се тревожа за теб. Ако имаш нужда от нещо, Едуина, просто свирни и аз ще долетя.

Тя го целуна с благодарност и после той дълго я гледаше как му маха, докато колата бавно потегляше обратно към гарата.

12.

Всички се натъжиха, когато трябваше да напуснат езерото, но Едуина имаше в Сан Франциско доста работа. Вече редовно посещаваше заседанията на издателския екип на вестника. Събираха се веднъж месечно и тя държеше да присъства заедно с Бен, за да демонстрира интереса си към работата, а освен това понякога се налагаше да одобрява някои решения за политиката им, което за нея беше доста любопитно. Все още се чувстваше неловко на мястото на своя баща и въпреки скромното си участие, трябваше да усвои доста нови неща. Нямахме никакво желание да поема ръководството на вестника, но искаше да го запази през следващите няколко години заради Филип. Беше признателна на Бен за ценните съвети, които ѝ даваше по време на заседанията.

Но денят след поредната им среща през август се оказа доста тежък. Беше отишла да поработи в градината и точно скубеше плевелите, когато внезапно пощаджията пристигна с някакъв грамаден колет от Англия. Тя си помисли, че е от леля Лиз и даже се почуди какво ли може да ѝ изпраца. Помоли мисис Барне да го внесе в къщата и да го остави в коридора. Малко по-късно, когато влезе вътре, целите ѝ ръце бяха в пръст, а по черната ѝ рокля бяха полепнали стръкчета трева и листа. Тя погледна към кутията и сърцето ѝ подскочи. Името на подателя на колета беше не *Хикам*, а *Фицджералд* и беше написано с грижливия, изискан почерк на майката на Чарлс, който Едуина отдавна безпогрешно разпознаваше.

Отиде в кухнята да си измие ръцете и се върна, за да отнесе колета в спалнята си. Докато го докосваше, ръцете ѝ трепереха. Изобщо нямаше представа какво ѝ изпраца лейди Фицджералд и въпреки това се опасяваше, че може да е някаква вещ на Чарлс, а тя като че ли нямаше смелост и сили да я погледне.

Когато се качи горе, къщата беше абсолютно тиха, защото момчетата бяха излезли с приятели, а Шийла беше повела децата към парка „Голдън Гейт“, за да видят новата въртележка и те бяха тръгнали

в прекрасно настроение. Сега нямаше кой да я безпокои и Едуина бавно започна да разопакова колета, който лейди Фицджералд ѝ беше пратила. Първо беше пътувал с параход, а после с влак, така че докато пристигне от Англия до Щатите, беше минал повече от месец. Последните парченца хартия паднаха и разкриха лъскава бяла кутия, към която беше прикрепено писмо, написано на луксозна синя хартия, а в горния му ляв край се виждаше гербът на семейство Фицджералд. Едуина не прочете писмото, защото изгаряше от нетърпение да погледне какво има в кутията. Тя развърза панделката, повдигна капака и дъхът ѝ секна. Видя безкрайни метри от бял тюл и великолепно изработена атлазена коронка с изящна бродерия, чиито сложни фигури бяха обсипани с мънички перли. Това беше булчинският ѝ воал, същият, който лейди Фицджералд трябваше да донесе, когато пристигне и като пресметна наум, Едуина осъзна, че на другия ден трябваше да се състои брачната церемония. Напразно се беше опитвала да изтласка от съзнанието си мисълта за това. А сега всичко, което щеше да ѝ остане, беше този воал. Тя го държеше в треперещите си ръце, а нежният тюл се носеше из стаята ѝ като далечен сън. Сложи го на главата си и цялото ѝ тяло потръпна от болка. Погледна се в огледалото и по страните ѝ се застичаха сълзи. Изглеждаше точно така, както си го беше представяла и си помисли каква ли щеше да бъде роклята. Сигурно също толкова великолепна, но вече никой нямаше да разбере. Платът, който носеха със себе си, беше отишъл на дъното заедно с „Титаник“. Почти не си разрешаваше да мисли за това до този момент, беше толкова безсмислено. Но сега изведнъж воалът, беше тук, възплъщение на всичко, което завинаги беше изчезнало от живота ѝ.

Без да го сваля от главата си, тя седна на леглото като продължаваше тихо да хлипа, отвори писмото на лейди Фицджералд. Облечена в траурната си черна рокля, с воала, който плуваше около нея, за първи път от месеци насам тя отново се почувства потънала в безнадеждност и самота.

Скъпа моя Едуина — започна да чете тя и сякаш отново чуваше гласа ѝ. Тя и Чарлс си приличаха толкова много — високи и аристократични, типични англичани.

Често мислим за вас и ви споменаваме постоянно. Трудно ни е да повярваме, че напуснахте Лондон само преди четири месеца... че през това време се случи най-ужасното. Изпращам ви това с трепет и съжаление. Много се страхувам, че когато получите воала, ще се разстроите ужасно. От известно време той е съвсем готов и след като обмислихме всичко внимателно с бащата на Чарлс, все пак решихме, че трябва да бъде при вас. Той е символ на щастливите мигове и на любовта, която Чарлс изпитваше към вас до последния си дъх. Вие бяхте най-скъпото нещо е живота му и аз съм убедена, че двамата щяхте да бъдете много щастливи. Приберете го, скъпо дете, не мислете твърде много за него... поглеждайте го само понякога и не забравяйте нашия скъп Чарлс, който толкова много ви обичаше.

Надявам се, че някой ден отново ще ви видим тук. А междувременно на вас, на вашите братя и сестри изпращаме искрената си любов, особено на вас, Едуина, скъпа. Ще бъдете в мислите ни, сега и завинаги.

Беше подписала писмото си с Маргарет Фицджералд, но вече заслепена от сълзи към края на писмото, Едуина не можа да го прочете. Остана така, седнала на леглото, все още с булчинския воал, докато чу как долу входната врата силно се блъсна, а после и гласовете на децата по стълбите, които я търсеха. Бяха ходили на въртележките и отново си бяха у дома, а през целия следобед, тя беше стояла тук, сложила на главата си булчинския воал, потънала в мисли за Чарлс и за сватбения ден, който трябваше да бъде утре.

Свали внимателно воала, сложи го обратно в кутията и тъкмо бе привързала капака, когато Фани влетя в стаята с широка щастлива усмивка и се хвърли в прегръдките на по-голямата си сестра. Тя изобщо не забеляза сълзите или отчаяния поглед в очите ѝ. Беше твърде малка, за да проумее какво става. Едуина сложи кутията на един рафт и се заслуша в бърборенето на Фани, която много възбудено ѝ разправяше за въртележката в парка. Имало и кончета, и златни

звездички, много музика и даже шарени шейнички, ако не ти се иска да яздиш конче, но кончетата наистина много повече си ги бивало.

— Имаше и лодки — продължи тя, но после внезапно се намръщи. — Но ние не обичаме лодки, нали Теди?

Току-що влязъл в стаята, той поклати глава, а след него пристигна и Алексиз. Тя погледна Едуина някак особено, сякаш беше усетила, че нещо не е наред, но не знаеше какво е. Само Филип разбра малко по-късно, след като децата си легнаха, и докато се качваха заедно нагоре, внимателно попита Едуина.

— Случило ли се е нещо? — Той винаги се притесняваше за нея, винаги беше загрижен, обзет от силно желание да играе ролята на бащата за останалите. — Добре ли си, Уин?

Тя бавно кимна и за миг се изкуши да му каже за воала, но просто не бе в състояние да изрече думите. Стана ѝ любопитно дали си спомня за датата.

— Нищо ми няма. — И после: — Днес получих писмо от лейди Фицджералд, майката на Чарлс.

— О! — За разлика от Джордж, който все още беше твърде малък и не би могъл да разбере подтекста на подобна реплика, Филип веднага усети чувствата, които я вълнуваха. — Как е тя?

— Мисля, че е добре.

После погледна тъжно Филип. Изпитваше нужда да го сподели с някого, дори и само със своя седемнадесетгодишен брат. Когато започна, гласът ѝ беше приглушен и дрезгав.

— Утре беше... щеше да бъде...

Нямаше сили да изрече думите и когато стигнаха площадката на втория етаж, тя се извърна. Но Филип нежно докосна ръката ѝ. Тя се обърна отново към него, а лицето ѝ беше мокро от сълзи.

— Няма значение... съжалявам...

— О, Уини!

Той я притегли към себе си и когато тя го прегърна, в неговите очи също блестяха сълзи.

— Защо се случи така? — Прошепна тя към него. — Защо? Защо спасителните лодки трябваше да бъдат толкова малко?...

Беше нещо толкова незначително... спасителни лодки за всички на кораба... и тогава всичко щеше да бъде съвсем различно. Имаше и други *защо*... *защо* например „Калифорниан“ трябваше да изключи

радиото си и изобщо да не чуят техните отчаяни *CQD*, след като в същото време сигналите им за бедствие бяха стигнали до различни кораби по целия Атлантик. Бяха само на няколко мили от тях и щяха да успеят да спасят всички, само ако бяха чули... имаше толкова много *защо* и *само ако*, но всички те вече нямаха никакво значение и в нощта преди това, което щеше да бъде нейният сватбен ден, Едуина безутешно ридаше в прегръдките на своя брат.

13.

Както можеше да се предположи, коледните празници тази година за тях минаха доста тягостно или поне за по-големите. Едуина беше успяла да запали малките и те бяха толкова заети да участват в печенето и приготвянето на разни неща, че едва ли имаха време да усетят, че този път всичко беше различно. Бен им дойде на гости и заведе момчетата на изложба на нови коли, а после заедно отидоха да видят празнично осветената коледна елха в хотел „Феърмонт“. Получиха покана и от други приятели на родителите им. Но подобно отношение по-скоро им причиняваше болка и ги караше още повече да се чувстват сираци.

Алексиз все още беше най-потисната от всички тях, но Едуина беше неизтощима в усилията си да ѝ помогне да се оправи. Все още понякога я намираще горе в стаята на майка им, но когато това станеше, тя никога не я упрекваше. Просто оставаха за малко и си говореха, седнали на розовото канапе в стаята на Кейт или на леглото ѝ, а накрая момиченцето се връщаше при останалите.

Горе Едуина винаги се чувстваше някак особено, сякаш се намираще на свято място и за всички деца това беше светилище на техните родители. Дрехите на Бърт и Кейт все още висяха в гардеробите и на Едуина просто сърце не ѝ даваше да ги премести. Четките за коса на майка ѝ, както и комплектът ѝ от чисто злато лежах там, където ги беше оставила последния път. Мисис Барне винаги внимателно бършеше праха, но дори и тя вече нямаше желание да се качва горе. Беше казала, че това винаги я кара да се разплаква. А Шийла въобще беше отказала да отива там, дори и за да отведе долу Алексиз.

Едуина никога не беше споменавала за това, но тя понякога също ходеше горе. За нея това беше начин да се доближи до тях, да си спомни и да ги почувства отново. Беше невероятно, че от смъртта им бяха минали само осем месеца. Понякога ѝ се струваха само мигове, а

друг път — цяла вечност. И на самата Коледа, когато малките вече бяха в леглото, тя сподели това с Филип.

Успяха някак да прекарат празниците — първите, откакто бяха останали сами, и Едуина се чувстваше изтощена. Но се беше справила с всичко, грижливо и с много нежност. Малките както винаги окачиха чорапчетата си, пяха коледни песни, пекоха сладки и ходиха на църква. Точно както майка ѝ беше правила винаги, Едуина преди това дни наред беше приготвяла подаръците. А накрая на самата празнична вечер Филип ѝ беше благодарил от името на всички и то точно както Бърт се беше обръщал към Кейт — със сънлива прозявка. Едуина си спомни за това и се разчувства.

Когато Бен ги посети на самата Коледа, всички много се зарадваха да го видят. Той донесе подаръци за всички великолепно конче за Теди, кукли за момичетата, невероятен комплект за най-различни фокуси за Джордж, от които той беше във възторг, и чудесен джобен часовник за Филип. За Едуина беше приготвил изящен шал от кашмир. Беше в нежносиньо и тя копнееше да го сложи, когато през април свърши траура си. Беше си помислил дали да не ѝ купи черен, за да може да го носи още сега, но дори мисълта, че може да го направи, му се стори потискаща.

— Вече нямам търпение да престанеш да се обличаш само в черно — каза той нежно, докато тя си отваряше подаръка и му благодареше.

Децата също бяха подготвили по нещо за Бен. Дори и Джордж беше нарисувал с маслени бои мъничък *портрет* на кучето му, а Филип му беше изработил чудесна мастилница. Едуина внимателно беше подбрала чифт от любимите сапфирени копчета за ръкавели на баща ѝ. Знаеше, че този подарък ще означава много за Бен и преди да му ги поднесе, беше поискала за това разрешението на Филип и Джордж. Не би посмяла да вземе нещо, което някой от тях много желае, но идеята и на двете момчета се стори великолепна. Бен беше най-добрият им приятел и откакто родителите им бяха починали, а даже и от по-рано, той винаги се бе държал безкрайно мило с тях.

За всички това беше ден, пълен с любов. Обикновено за Бен Коледа също беше тягостна. Винаги събуждаше болезнени спомени за семейството, което имаше преди шест години, още преди земетресението. Но заедно, те взаимно си доставиха радост, а

празничната вечер завърши със смях, много усмивки и моменти на нежност. Накрая Теди заспа в скута на Бен. Бен го отнесе горе и го сложи да си легне, а Едуина само го наблюдаваше. В интерес на истината той се държеше прекрасно с всички и момичетата го обичаха не по-малко от момчетата. Фани го помоли и нея да я сложи в леглото. А преди да излезе от стаята, той дори подпъхна завивките на Алексиз и тя му се усмихна.

Когато реши да си тръгва, изпи една последна чаша порто с по-големите и после се прибра вкъщи разнежен и доволен. Стана така, че Коледа, която можеше да бъде мъчителна за всички, премина весело и щастливо.

За разлика от Нова година, която сякаш беше пълна единствено със сълзи и болка. Леля Лиз им дойде на гости в самия новогодишен ден и плака непрекъснато от момента на пристигането си, без да престане нито за миг. Черната рокля, която носеше, беше толкова строга и мрачна, че когато Едуина я видя за първи път, изведнъж се запита да не би вуйчо им да е починал, без тя да е разбрала. Лиз не пропусна да я успокои, че Рупърт се намира в най-тежкото състояние на своето и без това доста окаяно здраве. Хуморът в думите ѝ беше направо отблъскващ. От есента подаграта го измъчвала непоносимо и Лиз спомена, че той почти е полудял от болка и раздразнение.

— Праца ви много поздравя, разбира се — добави тя бързо, докато бършеше сълзите си и не спираше да плаче при вида на всеки предмет или снимка, която виждаше, докато обикаляше из къщата, хванала Едуина под ръка.

А всеки път, когато погледнеше децата, избухваше в още по-сърцераздиращи ридания, което ужасно ги разстройваше. Но тя не можеше да понесе мисълта, че нейната обична сестра вече не е между живите, а децата ѝ са останали пълни сираци.

За Едуина беше тягостно да я слуша, защото през изминалите осем месеца те бяха полагали отчаяни усилия не само да оцелеят, но и да укрепнат, а сега тяхната леля Лиз абсолютно отказваше да го забележи. Каза, че децата изглеждали съсипани и бледи и веднага попита Едуина коя им е готвачката, ако изобщо имат такава.

— Същата, която винаги е била при нас, лельо Лиз. Спомняш си мисис Барне, нали?

Но Лиз даже засили риданията си и се възмущаваше колко ужасно било, даже опасно, дори за Филип и Джордж да бъдат отглеждани от сестра си, въпреки че не пожела да поясни характера на заплахата. През тези осем месеца самата тя изглежда беше потънала в ужасна депресия. Почти припадна, когато влезе в стаята на сестра си и видя там всичките ѝ вещи, а когато надзърна и в спалнята, вече буквално крещеше.

— Не мога... не мога да го понеса... О, Едуина, как си могла! Как си могла да направиш това?

Едуина изобщо не беше сигурна, какво точно е направила, но леля ѝ побърза да обясни.

— Как можа да оставиш тук всичките им вещи, сякаш просто са заминали някъде и то тази сутрин.

Лиз хълцаше истерично, поклащаше глава и не откъсваше от Едуина пълния си с укор поглед. Но по някакъв начин за тях беше успокояващо да виждат там всичките им неща — костюмите на баща им, роклите на майка им, позлатените четки за коса — тази с розовия емайл и златната.

— Трябва веднага да опаковаш всичко това! — изплака тя, а Едуина само поклати глава. Никак нямаше да е лесно.

— Още не сме готови да го направим — каза тихо Едуина, като ѝ подаваше чашата с вода, която Филип дискретно беше донесъл. — Освен това, лельо Лиз, трябва да се опиташ малко да се овладееш. За децата е много тежко да те виждат така разстроена.

— О, как можеш да изречеш подобно нещо, безчувствено момиче такова...

И тя отново избухна в ридания, които по всяка вероятност отекваха из цялата къща. Едуина реши да изпрати децата на разходка с Шийла.

— Само ако знаеш как съм я оплаквала през всичките тези месеци... какво означаваше за мен смъртта ѝ... смъртта на единствената ми сестра!

Но Кейт беше тяхната единствена майка. Да не говорим за Бърт... и Чарлс... и дори бедната Уна... и всички останали. Но Лиз явно беше решил да изтъква собствената си скръб и да пренебрегва мъката на всички останали.

— Трябваше да дойдете в Англия, когато Рупърт ви викаше — каза тя жаловито на най-голямата си племенница. — Можех да се грижа за всички ви.

А вместо това Едуина егоистично я беше лишила от нейния последен шанс. Тя беше отказала и всички настояваха да останат в Сан Франциско. А сега Рупърт ѝ беше споменал, че според писмото на адвоката им те се справяли много добре, след което отбеляза, че той самият вече не бил достатъчно добре, за да може да ги приеме. Беше срутила всичките ѝ надежди с упорството си. Беше точно като баща си.

— Постъпи много непочтително, като отказа да дойдеш, когато те поканихме — каза тя, а Филип изведнъж придоби гневно изражение.

— В поведението на сестра ми няма нищо *непочтително*, мадам — произнесе той през стиснати зъби, а Едуина го подкани да слезе долу и да види какво прави Джордж.

Леля им остана при тях двадесет и шест дни и понякога Едуина имаше чувството, че ще полудее, ако трябва да я изтърпи и секунда повече. През цялото време изнервяше децата и не преставаше да плаче през всичките дни на гостуването си. Накрая тя всъщност направо принуди Едуина да прибере поне част от вещите на родителите им. Изнесоха повечето от дрехите им, които бяха в спалнята, но Едуина отказа да се раздели окончателно с тях. Искаше да ги запази, а Лиз прибра някои вещи на Кейт, за да ги отнесе в Англия, но повечето от тях бяха спомени от младостта им и не представляваха интерес нито за Едуина, нито за по-малките. Най-накрая, след почти четири седмици, те я изпратиха до ферибота, с който щеше да стигне до гарата в Оукланд. На Едуина ѝ се струваше, че тя изобщо не беше преставала да плаче. До края беше ядосана на Едуина, гневеше се на всички, даже и на орисниците, за съдбата, която ѝ бяха отредили. Беше сърдита, защото сестра ѝ вече я нямаше, защото децата и Едуина бяха отказали да живеят при тях; сърдита, че дори собственият ѝ живот беше свършил. И накрая — ядосана и на Рупърт за нещастния им съвместен живот в Англия. Изглеждаше така, сякаш през последните девет месеца се беше предала окончателно и понякога Едуина не беше сигурна дали Лиз оплаква смъртта на сестра си или собствените си непоправими разочарования. Накрая дори и Бен беше почнал да я отбягва и когато същата сутрин, в която Лиз замина, всички си бяха

отново вкъщи, Едуина се отпусна в креслото напълно изтощена. Децата също бяха тихи. И преди не знаеха какво да си мислят за нея, но сега едно беше съвсем сигурно — те никак не я бяха харесали. Заяждаше се с Едуина непрекъснато, или така изглеждаше, оплакваше се за всичко, а през останалото време не престана да плаче.

— Мразя я! — Беше казала на път за вкъщи Алексиз и Едуина нежно ѝ се скара.

— Не, не я мразиш.

— Напротив! — Очите ѝ ясно говореха, че наистина го мисли. — Тя те накара да изхвърлиш дрехите на мама, а няма никакво право.

— Те не са изхвърлени — каза тихо Едуина. Може би все пак леля ѝ беше права. Вероятно беше време, но никак не ѝ беше лесно.

— Това вече няма значение — успокои детето Едуина. — Не можем просто да приберем мама някъде, нали? Знаеш, че тя винаги е с нас.

През останалата част от пътя до вкъщи всички мълчаха, като че ли разсъждаваха над това, което току-що беше казала Едуина — как навсякъде все още усещат невидимото присъствие на майка си и как тя съвсем не прилича на своята сестра.

14.

Денят, в който се навършваше една година от смъртта на родителите им, беше тягостен за всички. И все пак службата, която Едуина беше поръчала в тяхната църква, беше затрогваща, изпълнена с много нежност и любов. Тя напомни на всички колко добри хора бяха нейните родители, колко искрено се вълнуваха от съдбата на всички, колко пълноценен беше животът им с дълбоката привързаност към семейството, колко богати бяха със своите прекрасни деца. А те, децата на семейство Уинфийлд, стояха тихо на първия ред, слушаха безмълвно и от време на време изтриваха сълзите от очите си.

Бяха наследството и гордостта на своите родители.

След службата Едуина беше поканила няколко приятели на родителите си на обяд в градината им и за първи път след съдбоносното пътуване на „Титаник“ те се забавляваха. Беше прекрасен априлски следобед. Мисис Барне беше направила великолепна торта, защото Алексиз имаше рожден ден — ставаше на седем години, така че в крайна сметка денят за всички се превърна в истински празник. Хората, с които Едуина не се беше срещала цяла година, бяха щастливи да ги видят отново и след като периодът на траура беше приключил, им отправяха най-различни покани. Някои от тях бяха забелязали, че на лявата си ръка тя все още носи своя годежен пръстен. В молитвата си свещеникът беше споменал и името на Чарлс, но Едуина беше красиво момиче, още нямаше двадесет и две години и без съмнение представляваше една доста привлекателна партия. Бен забеляза, че няколко млади мъже не откъсват поглед от нея и с учудване установи за себе си, че има желание да я покровителства.

— Беше чудесен следобед — каза той, когато я намери на една люлка в градината с децата около нея.

— Нали? — Тя изглеждаше доволна. Беше една заслужена почит към нейните родители. Вдигна поглед към него и се усмихна. — И на тях щеше да им хареса.

Той също се усмихна и кимна.

— Наистина. Щяха да се гордеят с всички ви. Особено с най-голямата си дъщеря. Каква забележителна жена се оказа тя. Не дете или момиче, а жена.

— През тази година ти се справи възхитително.

Тя се засмя, поласкана, но знаеше, че винаги има какво още да се желае. Всяко от децата се нуждаеше по различен начин от помощта ѝ, а Филип беше особено загрижен за предстоящото си следване в Харвард.

— Понякога ми се иска да мога да направя повече за всеки от тях — призна тя на Бен.

Особено за Алексиз.

— Не виждам какво ще можеш да направиш — възрази ѝ той, докато хората идваха при тях, спираха се, за да ѝ благодарят, и после си тръгваха.

Припомниха си различни забавни случки с родителите ѝ, и особено с баща ѝ, а когато всички гости без Бен вече си бяха тръгнали, тя изведнъж се почувства ужасно изморена. В това време децата бяха в кухнята с Шийла и наблюдавани от мисис Барне, си похапваха от останалите след празника вкусни неща. Едуина беше с Бен в библиотеката, където продължаваха да си говорят за гостите.

— Както изглежда, отправиха ти доста покани.

Стана му приятно заради нея и все пак, за изненада на самия себе си, беше изпитал ревност. Оказваше се, че като че ли предпочита времето, когато тя беше в траур, защото тогава се срещаше само с него. Но в отговор тя само му се усмихна.

— Да, наистина. Хората са много мили с мен. Тази ужасна година отмина, само че след нея нищо няма да се промени. Имам си предостатъчно работа, но изглежда повечето не го разбират.

Облекчение? Нима изпита облекчение, питаше се той, без да може да повярва на това, което усещаше. Та тя беше само дете, нали? Детето на неговия най-добър приятел... все още почти малко момиче... И все пак той знаеше, че това вече не е истина и изглеждаше силно разтревожен, когато тя се засмя и му предложи чаша шери.

— Не се разстройвай толкова...

Тя го познаваше добре или поне двамата смятаха, че е така.

— Няма такова нещо — излъга той.

— О, разбира се, че има. Напомняш ми на леля Лиз. От какво се страхуваш толкова? Че мога да се изложа или да zlepоставя фамилията Уинфийлд? — Пошегува се тя.

— Едва ли. — Той отпи от шерито, остави обратно чашата и отправи към нея пълен с напрежение поглед. — Едуина, какво възнамеряваш да правиш с живота си оттук нататък?

Взря се за миг в годежния пръстен на лявата ѝ ръка и се запита дали тя няма да реши, че е полудял. Той самият беше почнал да се убеждава в това.

— Питам те съвсем сериозно — настоя той за отговор, което я озадачи. — Сега, когато тази година вече изтече... какво би искала да правиш?

Тя се замисли за момент, но всъщност знаеше добре отговора още от миналия април.

— Нищо по-различно от това, което правя в момента. Искам да се грижа за децата.

Според нея беше толкова ясно — вече нямаше възможност за избор, само задължения и любовта си към тях, и обещанието, което беше дала на родителите си, когато се качваше на спасителната лодка.

— Нямам нужда от нищо повече, Бен.

Но за нейните двадесет и две години това му изглеждаше лудост.

— Едуина, един ден ще съжаляваш за избора си. Ти си твърде млада, за да посветиш изцяло живота си само на своите братя и сестри.

— Нима постъпвам така? — Усмихна му се тя, трогната от явната му загриженост. — Толкова ли е лошо?

— Не, че е лошо — каза той тихо и очите му не изпускаха нейните, — но е ужасно жалко, Едуина. В живота си имаш нужда от нещо повече. Твоите родителите го притежаваха — те имаха себе си.

И двамата се сетиха за нещата, които свещеникът беше казал за Кейт и Бърт същата сутрин. А Едуина си помисли, че тя почти беше имала свой живот с Чарлс, но после го беше загубила. И не искаше никой друг... само Чарлс... но Бен продължаваше да я гледа все така настоятелно.

— Не знаеш за какво говоря, нали, Едуина?

Той ѝ се усмихна нежно и тя за момент се притесни.

— Мисля, че разбирам — каза тя тихо. — Искаш да бъда щастлива и аз съм. Щастлива съм да живея тук, с децата.

— Това ли е всичко, което искаш, Едуина... — Той се поколеба, но само за миг. — А аз бих искал да ти предложи повече.

Тя го погледна с широко отворени очи, изглеждаше изумена.

— Ти ли? Бен...

Никога даже не беше помисляла за това, нито за миг не беше допускала, че той я обича. Нито пък той, особено в началото, но през последните месеци беше почнал да си дава сметка за това и след Коледа вече беше в състояние да мисли единствено за Едуина. Беше си обещал, че няма да бърза и ще изчака поне до април, преди да ѝ каже каквото и да е... докато мине година от смъртта на родителите ѝ, но сега изведнъж изпита страх, че може би е трябвало да чака още. Може би тогава щеше да бъде по-различно.

— Изобщо не съм подозирала...

Лицето ѝ се обля в червенина и тя не смееше да го погледне в очите, сякаш самата мисъл, че той я желае, за нея беше смущаваща и болезнена.

— Съжалявам. — Пристъпи бързо напред и хвана ръцете ѝ в своите. — Трябваше ли да продължавам да го крия, Едуина? Аз те обичам... обичам те от дълго време... но повече от всичко желая да не погубвам нашето приятелство. Ти означаваш всичко за мен... и децата също... моля те, Едуина... не искам да те загубя!

— Няма — прошепна тя, направи усилие и вдигна очи към неговите. Дължеше му го. Тя също го обичаше, но само като най-добрия приятел на баща ѝ, нищо повече. Просто не беше в състояние. Никога не би могла да сложи булчинския воал заради него... тя все още обичаше Чарлс. В сърцето си все още беше негова годеница и знаеше, че винаги ще бъде. — Не мога, Бен... Аз те обичам... но не мога.

Не искаше да го нарани, но трябваше да му каже истината.

— Може би е минало твърде малко време? — Попита той с надежда, но тя поклати глава. — Или заради децата?

Тя знаеше, че Бен също ги обича, но отново поклати глава, докато той я гледаше, обзет от болезнен страх, че може да я загуби. Ами ако тя изобщо престане да разговаря с него? Постъпи като глупак, когато ѝ каза, че я обича.

— Не, не е заради децата, Бен, не е и заради теб самия... — Тя се усмихна, въпреки че очите ѝ се напълниха със сълзи и реши, че трябва

да му каже истината. — Мисля, че е заради Чарлс... Бих се почувствала така, сякаш му изменям, ако...

Не успя да изрече думите, от очите ѝ бликнаха сълзи и бавно се търкулнаха по страните ѝ, а той отново се упрекна, че се опитва да ускори нещата, че е твърде рано... Може би след време... но сега вече беше разбрал. Беше решил да рискува всичко и загуби, загуби пред годеника ѝ, който беше загинал на „Титаник“.

— Дори и вдовиците накрая се омъжват повторно. Ти имаш право на щастие, Едуина.

— Може би — каза тя, но не звучеше много убедена. — Може би е твърде скоро. — Но в сърцето си беше сигурна, че никога няма да пожелае да има съпруг. — И все пак, ако трябва да бъде откровена, мисля, че няма да се омъжи никога.

— Но това е абсурдно...

— Може би — усмихна се тя към него. — Но така ми се струва по-лесно заради децата. Не бих могла да дам на мъжа до себе си това, което заслужава, Бен, ще бъде твърде заета с тях и рано или късно всеки ще възроптае.

— Мислиш ли, че аз бих могъл? — Той изглеждаше засегнат и тя се усмихна.

— А защо не? Ти заслужаваш цялото внимание на жената, която ще бъде с теб. А моето няма да бъде на разположение поне още петнадесет години, докато Теди отиде в колеж. Това е доста време.

Тя се усмихна нежно, трогната от намеренията му.

Той поклати глава. Беше победен и го знаеше. Тя беше упорито момиче и щом го казваше, той беше сигурен, че ще го изпълни. Вече го беше разбрал отлично и това беше една от причините да я обича толкова много. Обичаше смелостта ѝ, неизчерпаемата ѝ сила, прекрасният ѝ смях... обичаше косата и очите ѝ, великолепното ѝ чувство за хумор. Знаеше, че по свой начин тя също го обича, но не така, както на него му се искаше.

— Петнадесет години могат да се окажат доста за мен, Едуина. Тогава ще бъде на шестдесет и една и ти едва ли ще ме харесваш.

— Вероятно ще бъдещ много по-жизнен от мен, защото до това време децата ще са ме съсипали.

Тя протегна към него ръка и очите ѝ станаха сериозни.

— Това е истината, Бен. Сега моят живот им принадлежи.

Беше обещала на майка си да се грижи за тях, независимо от това, какво щеше да ѝ струва и вече нямаше право да мисли за себе си. Първо трябваше да мисли за децата. Колкото и да беше привързана към Бен, тя много добре знаеше, че не иска нито него, нито когото и да е друг за свой съпруг. Но сега лицето му помръкна и той очевидно беше много разтревожен. Отчаяно се страхуваше, че може да я загуби.

— Може ли да останем приятели?

В очите ѝ бликнаха сълзи, тя се усмихна и кимна.

— Разбира се! — Тя стана, отиде до него и го прегърна. Той вече не беше просто приятелят на баща ѝ, беше нейният най-добър, най-скъп приятел. — Не бих могла да се справя без теб.

— Напротив, виждам, че го правиш чудесно — каза той, но я притисна до себе си и за миг я задържа в прегръдките си.

Не направи опит да я целуне или да продължи да я убеждава. Беше ѝ благодарен, че няма да загуби любовта и приятелството ѝ. В края на краищата може би стана по-добре, че реши да ѝ каже истината. Предпочиташе да знае къде стои в сърцето ѝ, какво изпитва към него. И въпреки това, когато си тръгна същата вечер, той все още се чувстваше доста потиснат. Преди да влезе в колата, той се обърна към нея, махна ѝ и потегли, обзет от печалното съзнание, че нещата биха могли да бъдат съвсем различни.

На следващия ден се получи телеграма от леля Лиз. Вуйчо Рупърт починал точно в деня, когато се навършваше една година от смъртта на Кейт и Бърт. Когато на вечеря съобщи тъжната вест на децата, Едуина беше доста разстроена. През целия ден беше мълчалива и мислеше за това, което ѝ беше казал Бен предишната вечер. Все още беше разчувствана от предложението му, но знаеше, че е взела правилното решение.

Децата не бяха особено опечалени, когато научиха за смъртта на вуйчо си и веднага след вечеря Филип помогна да съчинят подходяща телеграма. Уверяваха я, че тя ще бъде в молитвите и в най-нежните им мисли, но Едуина не споменаваеше нито дума за това, че се надяват леля им скоро да им дойде на гости. Тя беше решила, че няма да бъде в състояние да го понесе. Визитата на Лиз преди три месеца ги беше съсипала.

Едуина си помисли дали отново трябва да сложи траур, но после реши, че изобщо не си заслужава да го прави заради един вуйчо, когото

те едва познаваха и към когото никога не са били особено привързани. В продължение на седмица се обличаше в сиво, а после започна отново да носи дрехите, които беше извадила само дни преди смъртта на Рупърт и които не беше докосвала от миналия април. Вече слагаше дори синия кашмирен шал от Бен, с когото се виждаха отново, почти толкова често, колкото и преди, но не съвсем. Сега той беше малко по-сдържан с нея, в поведението му се чувстваше леко притеснение, въпреки че тя се държеше така, сякаш между тях не се беше случило абсолютно нищо. Децата не подозираха нищо, въпреки че един или два пъти ѝ се стори, че Филип внимателно ги наблюдава. Само че единственото, което можеше да види, беше тяхното отдавнашно и обикновено приятелство.

През май Едуина за първи път отиде на гости. Получи покана за прием от стари приятели на родителите си и в началото се чувстваше доста неловко, но после с учудване си призна, че всъщност беше прекарала една наистина приятна вечер. Единственото, което не ѝ хареса, беше, че както и самата тя подозираше, целта на поканата беше да прави компания на техния син и когато по тяхно настояване отиде още веднъж, вече се убеди, окончателно.

Беше красив млад мъж на двадесет и четири години, имаше солидно състояние и доста посредствен ум и беше собственик на великолепно имение близо до Санта Барбара. Но той не беше в състояние да събуди интереса ѝ, както и останалите млади мъже, с които изведнъж се оказа заобиколена всеки път, когато приемаше покана от стари приятели на родителите си. А нейните собствени вече си имаха семейства и повечето от тях бяха твърде заети с децата си. Освен това времето, прекарано с тях, само ѝ напомняше за Чарлс и за щастливия живот, който така и не споделиха, а това винаги я разстройваше. По-лесно ѝ беше да бъде в компанията на семейни приятели. В някакъв смисъл с тях сега я свързваха много повече неща, тъй като тя се грижеше за деца, които бяха на възрастта на техните собствени и за нея беше много по-безболезнено да я възприемат без допълнителното напрежение, предизвиквано от интереса към нея от страна на другия пол. Младите мъже изобщо не я вълнуваха и тя не им го спестяваше, когато накрая те ставаха особено настоятелни. Продължаваше да носи годежния си пръстен и все така смяташе, че

принадлежи на Чарлс. Не искаше нищо повече от спомените си за него и напрегнатия си живот, посветен на своите братя и сестри.

Когато накрая през август отново заминаха за езерото Тахо, тя почувства истинско облекчение. Това лято за тях беше особено. Още преди няколко месеца Филип беше приет в Харвард и в началото на септември заминаваше в Кеймбридж. Трудно ѝ беше да приеме, че ще останат без него, всички щяха да усещат отсъствието му, но тя беше щастлива заради него. Той ѝ беше предложил да остане, за да ѝ помага в грижите за по-малките и за буйния Джордж, но Едуина изобщо беше отказала да обсъжда подобна възможност. Просто заминава и толкова, беше обявила тя. След това пригответи багажа на цялото семейство и всички се качиха на влака за езерото Тахо.

След като вече бяха пристигнали, в една лунна вечер Филип най-накрая събра смелост да ѝ зададе въпроса, който от известно време често си беше задавал, и който беше започнал сериозно да го тревожи.

— Била ли си някога влюбена в Бен? — Попита накрая шепнешком той на лунната светлина.

Тя се стъписа не само от това, което той искаше да знае, но от начина, по който изглеждаше, докато ѝ говореше. Цялото му изражение говореше, че Едуина му принадлежи — на него и на останалите и тя изведнъж усети, че не знае как точно да му отговори.

— Не.

— А той беше ли влюбен в теб?

— Мисля, че това не е толкова важно — отвърна Едуина тихо.

Бедното момче наистина изглеждаше много разтревожено. А всъщност нямаше причина и тя с усмивка започна да го успокоява. Пое дълбоко въздух, като си мислеше за булчинския воал скрит в скрина ѝ.

— Аз все още обичам Чарлс. — И после прошепна в мрака: — И вероятно винаги ще го обичам.

— Радвам се. — И добави виновно: — Имам предвид... Не исках да...

Но Едуина му се усмихна.

— Не, искаше.

Тя им принадлежеше... сега те я притежаваха... и не искаха тя да се омъжва, за когото и да е. Беше само тяхна. За добро или за зло, до края на дните си или докато вече нямаха нужда от грижите ѝ. Тя го беше приела и в някакъв смисъл даже ги обичаше за това.

Странно беше наистина, помисли си тя, нейните родители имаха право на щастието да бъдат заедно, но децата смятаха, че тя трябва да обича единствено тях. Дължеше им абсолютно всичко, дори и според Филип. Той имаше право да замине, за да следва, а тя просто трябваше да остане тук, да го чака и да се грижи за останалите.

— Щеше ли да има някакво значение, ако действително бях влюбена в него? Това нямаше да означава, че ви обичам по-малко — опита се да обясни тя, но той изглеждаше засегнат, сякаш тя го беше предала.

— А обичаш ли го?

Тя се усмихна отново и поклати глава. После доближи лице до неговото и го целуна. Разбираше, че независимо от това, че скоро ще замине в Харвард, той все още си беше малко момче.

— Не се тревожи толкова. Аз винаги ще бъда тук. — Беше го казвала на всички, още когато майка им почина. — Обичам ви... не се измъчвай, винаги ще бъда с вас...

— Лека нощ, Филип — прошепна тя, когато малко по-късно вървяха обратно към бунгалата, а той я гледаше с усмивка на облекчение, успокоен от това, което тя му беше казала.

Обичаше я повече от всичко. И другите също я обичаха по този начин. Беше само тяхна, точно както родителите им преди време. А тя имаше тях... и един скрит в гардероба булчински воал, който никога нямаше да сложи... и годежния си пръстен от Чарлс, който все още блестеше на пръстта ѝ.

— Лека нощ, Едуина — прошепна ѝ той.

Тя се усмихна, затвори вратата на стаята си, като се опитваше да си спомни дали животът ѝ някога е бил по-различен.

15.

Влакът все още стоеше на гарата и цялото семейство Уинфийлд бяха в купето на Филип. Бен също беше дошъл да го изпрати, както и мисис Барне, няколко приятели и двама от любимите му учители. Това наистина беше голям ден за него — заминаваше за Харвард.

— Ще ни пишеш, нали?

Едуина се суетеше майчински около него и даже шепнешком го попита дали е скрил добре парите си в специалния колан, който тя самата му беше дала. Той се усмихна и разроши косите ѝ, сресани в елегантна прическа.

— Хайде стига! — смъмри я и отиде да поговори с приятелите си.

В това време тя си приказваше с Бен и внимаваше Джордж да не се надвесва от прозореца. Не видя Алексиз наоколо и изтръпна само при спомена за последния път, когато пак така беше изчезнала, но миг по-късно я зърна, застанала до мисис Барне, вперила тъжен поглед в брат си, който скоро щеше да ги напусне. Предната нощ Фани беше плакала безутешно, а към три и половина след полунощ вече и Теди знаеше, че ще го изоставят.

— Може ли и аз да дойда? — Попита той с надежда, но Филип само поклати глава и го сложи на раменете си.

Теди стана толкова висок, че вече можеше да докосне тавана и купето се огласи от радостния му смях, а Едуина притегли Фани до себе си. Всички с болка осъзнаваха, че сега семейството им щеше да стане още по-малко. За Едуина това беше началото на края, но същата сутрин тя намери сили да каже на Филип, че баща им би се гордял с него. Беше решителен момент в живота му и той трябваше да бъде достоен за него.

— Вече никога няма да бъдеш същият — опита се да му обясни тя, но той все още не можеше да разбере какво иска да му каже. — Светът за теб ще стане друг и когато се прибиращ, ще ни възприемаш

по съвсем друг начин. Ще ти изглеждаме някак незначителни и доста провинциални.

Беше разумна не за годините си и дългите разговори, които беше водила с баща си навремето, бяха развили у нея твърде нехарактерна за една жена прозорливост. Беше черта от характера ѝ, която Чарлс беше харесал от самото начало на запознанството им и която предизвикваме искрено възхищение у Бен.

— Ужасно ще ми липсваш — обърна се тя отново към Филип, но си беше обещала да не плаче и да не прави раздялата още помъчителна за момчето.

Той няколко пъти ѝ беше предлагал да не тръгва, да остане при тях, за да ѝ помага за децата, но тя не искаше Филип да пропусне тази възможност в своя живот, той я беше чакал и имаше право на нея, точно както баща си и както неговия баща преди това.

— Успех, синко!

Бен стисна ръката му за сбогуване и в това време прозвуча гласът на кондуктора.

— Всички да се качват!

Едуина усети как сърцето ѝ се свива от мъка, когато той се прости с приятелите си, ръкува се със своите учители и после дойде, за да целуне децата.

— Да слушаш — каза той сериозно на Фани, — бъди добро момиче и не ядосвай Едуина.

— Добре — отвърна тя, също сериозно и две огромни сълзи се търкулнаха по страните ѝ. През изминалата година за нея той не беше просто по-големия ѝ брат, тя го чувстваше като баща. — Моля те, върни се скоро...

В пет и половина ѝ бяха паднали две зъбчета и сега очите ѝ бяха огромни и тъжни. Едуина никога не я беше виждала в такова състояние. Фани беше мило дете и единственото, което искаше от живота, беше да си стои у дома, заедно със своите братя и сестри. Само казваше, че си мечтае един ден да стане *мама* и нищо повече. Искала да готви, да шие и да има четиринадесет деца. Но в действителност винаги беше копняла да живее в уют, безопасност и сигурност.

— Скоро ще бъда отново при вас, Фани... Обещавам...

Той я целуна отново и после се обърна към Алексиз. Двамата винаги се разбираха без думи. Просто нямаха нужда от тях. Той знаеше чудесно колко много го обича. Беше като малко привидение, което безшумно влизаше и излизаше в стаята му, носеше му сладки и мляко, когато трябваше да учи до късно през нощта, и делеше с него всичко, което имаше, защото той беше нейният любим брат.

— Бъди внимателна, Лекси... обичам те... скоро ще се върна... обещавам!

Но всички знаеха, че тези обещания за Алексиз не означаваха нищо. Тя все още понякога стоеше в стаята на родителите си, сякаш се надяваше, че ще ги види отново. Беше вече на седем, но болката от миналогодишната загуба беше все така мъчителна. Сега Едуина се опасяваше, че заминаването на Филип за нея щеше да бъде удар, който щеше да я разтърси много по-страшно, отколкото всички останали.

— А ти, мечо — обърна се той към Теди, — бъди послушен и не прекалявай с шоколада.

Само преди седмица той беше изгълтал цяла кутия с шоколадови бонбони и после се беше оплакал от ужасни болки в стомаха. Сега се усмихваше виновно, докато Филип го смъкваше от раменете си.

— Изчезвай отгук, проклето хлапе — каза той с усмивка на Джордж, когато кондукторът извика за последен път *Ка-а-ачвай се* и им махна да се отстранят от влака.

Едуина едва имаше време да го прегърне и да го огледа.

— Обичам те, миличък. Връщай се скоро у дома... и използвай всяка минута. Това е твоето време... а ние тук винаги ще те очакваме...

— Благодаря ти, Уини... благодаря ти, че се съгласи да замина... Ако имаш нужда от мен, веднага ще дойда.

Тя кимна, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Едва намери сили да му отговори.

— Зная...

Прегърна го силно още веднъж и това твърде болезнено ѝ напомни за последното *сбогом*, което нямаха време да си кажат на кораба, прощалните думи, които така и не успяха да изрекат, въпреки че се разделяха.

— Обичам те...

Тя не успя да сдържи сълзите си, когато видя как влакът бавно потегли от гарата и Бен се приближи до нея, за да я успокои и нежно я прегърна през раменете. Гледаха как Филип дълго, дълго им маха с кърпичката си, а после през целия път до вкъщи Фани и Алексиз не престанаха да плачат — едната, разтърсвана от силни, задавящи ридания, а другата безмълвна, с бразди от сълзи, които се стичаха по страните ѝ. Само като я гледаше, сърцето на Едуина се късаше. И двете нямаха, сили да потиснат мъката, да устоят на болката при мисълта, че Филип заминава далече от тях.

След заминаването му къщата им се стори като гробница. Бен ги остави на входната врата и се сбогува, а Едуина с тъжен поглед се прибра с децата. Не можеше да си представи живота без него.

Същата вечер Фани ѝ помогна да наредят масата, а в това време Алексиз мълчаливо гледаше през прозореца. Не промълвяваше нито дума. Просто стоеше там и мислеше за Филип. Джордж изведе Теди да поиграят в градината, докато Едуина ги повика за вечеря. По-късно, докато им сервираше любимото печено пиле, всички седяха тъжно на масата и никой не говореше. А тя се чувстваше странно, защото никога не беше възнамерявала да заеме мястото на майка си, а сега, след година и половина се оказваше, че през цялото време беше правила точно това. На двадесет и две години тя беше майка с пет деца. Но празнотата, която почувства в сърцето си след заминаването на Филип, отново ѝ напомни за старата болка и докато всички седяха на масата мълчаливо, тя каза молитвата и помоли Джордж да разреже пилето.

— Сега ти си мъжът в къщата — каза тя с надеждата да го накара да се държи по-сериозно.

В това време той намушка с ножа пилето точно в средата, а след това отсече крилато му със замах, сякаш стискаше кинжал. На тринадесет години той нито беше узрял, нито беше загубил страстта си към лудориите или към това, което според него беше просто чувство за хумор.

— Благодаря ти, Джордж, ако ще се държиш така, ще си го нарежа сама.

— Ти пък, Едуина...

Отсече и другото крило, а после и бутчетата, като наемен войник, който разпределяше плячката, а сосът от пилето пръскаше навсякъде. Децата умираха от смях и изведнъж, сякаш против волята си, Едуина

също се разсмя и накрая даже от очите ѝ капеха сълзи и се търкаляха по страните ѝ. Опита се да стане отново сериозна и да му направи бележка, но това не ѝ се отдаде.

— Джордж, престани!

Той разсече останалото пиле на две и стисна ножа като копие.

— Престани!... Ужасен си... — скара му се тя, а той се поклони ниско, подаде ѝ чинията и се тръшна на стола си с щастлива усмивка.

Явно сега, когато вече ѝ се налагаше да разчита на него като най-голямото дете в семейството, всичко щеше да бъде съвсем различно. С Филип беше друго. Но Джордж си е Джордж и характерът му нямаше нищо общо с този на брат му, изпълнен с такова достойнство и неизменно чувство за отговорност.

— Хайде след вечеря да напишем писмо на Филип — предложи Фани със сериозен тон и Теди веднага се съгласи.

Едуина се обърна, за да каже нещо на Джордж точно в момента, когато той замери Алексиз с няколко грахови зърна. Преди да успее да реагира, две от тях чукнаха Алексиз по носа и тя избухна в смях.

— Престани! — Повиши глас Едуина, но изведнъж странно за самата нея, тя също се почувства като малко дете.

Престани да ни разсмиваш... не се опитвай да ме накараш да се почувствам по-добре... да спреш сълзите ни!

За миг тези мисли проблеснаха в съзнанието ѝ и после, без да издаде нито звук, тя сложи три зрънца на вилицата си и ги метна през масата към Джордж, той ѝ отвърна въодушевен и тя му хвърли още три, а децата около тях пицяха от възторг.

А някъде далече, далече... Филип се беше устремил към Харвард.

16.

Първите няколко дни след заминаването на Филип всички усещаха болката от раздялата, онази болка, която мъчително добре познаваха. Чувството беше безкрайно тягостно и само след седмица Едуина откри у Алексиз белезите на преживяното напрежение. Тя отново започна да заеква, както някога, скоро след като бяха загубили родителите си. Тогава заекването беше изчезнало бързо, но този път изглежда нямаше да се оправи така лесно. Детето отново сънуваше кошмари през нощта и Едуина сериозно се обезпокои.

Същия ден, в който се състоя поредното заседание на ръководството на вестника, Едуина сподели с Бен тревогите си, а когато след това се прибра вкъщи, мисис Барне ѝ каза, че Алексис е прекарала целия следобед в градината. Отишла там веднага след като се прибрала от училище и оттогава не се беше появявала.

Денят беше прекрасен и топъл.

Едуина подозираше, че тя се крие в онази част на двора, която майка ѝ винаги беше наричала *тайна градина*.

Реши да я остави известно време необезпокоявана и малко преди вечеря, след като изобщо не се появи, Едуина отиде зад къщата, за да я потърси. Повика я няколко пъти, но както често ставаше с Алексиз, тя изобщо не се обади.

— Хайде, глупачето ми, престани да се криеш. Излез и ела да ми кажеш какво прави днес. Имаме писмо от Филип.

Беше оставено за нея в преддверието, заедно с още едно от леля Лиз, в което ѝ пишеше, че не се чувства много добре и че си е изкълчила глезена, когато ходила в Лондон на лекар. Беше от хората, на които вечно не им върви. Отново питаше дали най-накрая е опразнила стаята на майка си и въпросът ѝ подразни Едуина. Всъщност наистина още не го беше направила, но не се чувстваше готова за това, пък и нямаше сили да го направи заради Алексиз.

— Хайде, излизай, скъпа, къде си? — Извика тя, вперила поглед към розовите храсти отсреща, убедена, че детето се крие някъде там.

Прекося градината и надникна по всички познати места, но не успя да я открие никъде.

— Алексиз, там ли си?

Продължи да се озърта, даже са качи до старата изоставена къща на Джордж, горе на дървото и когато скочи от него, си раздра полата, но Алексиз беше изчезнала.

Едуина се върна обратно вкъщи и попита мисис Барне дали е сигурна, че Алексиз е била в градината. Старата жена продължи да твърди, че момичето е седяло там часове наред. Едуина обаче знаеше много добре, че мисис Барне не обръща много внимание къде ходят децата. Това беше задължение на Шийла, но тя беше напуснала малко след Великден и сега Едуина се грижеше за децата сама.

— Качвала ли се е горе? — Попита тя, като имаше нещо предвид, но мисис Барне отвърна, че не си спомня.

Цял следобед правеше консерви от домати и нямаше възможност да следи с какво се занимава Алексиз.

Едуина провери в стаята ѝ, после и в своята и накрая бавно се качи нагоре по стълбите, докато си припомняше думите на леля Лиз от писмото ѝ същия ден.

„... крайно време е да намериш сили и да опразниш тези стаи. Аз също постъпих така с всички неща на Рупърт...“

Но Едуина знаеше, че тя изобщо не чувства нещата по същия начин, а сега единственото, което желаше, беше да открие къде се е скрила Алексиз и да разбере каква е причината да постъпи така.

— Лекси?

Тя погледна зад завесите, размести полите на майка си и усети в стаята мирис на застояло. Вече беше минало доста време, почти осемнадесет месеца. Надникна дори под леглото, но от Алексиз нямаше и следа.

Едуина слезе отново долу и помоли Джордж да ѝ помогне в търсенето. Накрая, един час по-късно, почна да я обзема паника.

— Да не би нещо да се е случило днес в училище?

Фани и Джордж обаче не знаеха нищо, а Теди беше с нея, когато отиде в редакцията секретарките там винаги с удоволствие го наглеждаха, докато тя беше на заседание.

— Къде може да бъде според теб?

Не се беше случило нищо лошо, но и никой нямаше ни най-малка представа къде може да е отишла. Стана време за вечеря и малко по-късно Едуина и Джордж обиколиха още веднъж градината и накрая вече бяха напълно сигурни, че тя не е нито в къщата, нито някъде наоколо. Едуина отиде в кухнята и след известно колебание реши да позвъни на Бен. Не знаеше какво друго може да направи. Обеща да тръгне веднага и да ѝ помогне да открият Алексиз. Само след десет минути той отчаяно звънесе на входната врата.

— Какво се е случило? — Попита той и за миг Едуина си помисли, че много прилича на баща ѝ.

Само че нямаше време да разсъждава над това. Отметна косите си назад, защото падаха на лицето ѝ. Кокът ѝ се беше развалил, докато обикаляше из градината да търси Алексиз.

— Не знам, Бен. Нямам никаква представа. Децата казаха, че днес в училище не се е случвало нищо особено, а според мисис Барне тя е прекарала целия следобед в градината. Само че не е вярно, или поне откакто аз отидох, за да я потърся. Прегледахме навсякъде — и вътре, и около къщата. Просто не е тук. Не зная къде може да е отишла.

В училище общуваше с твърде малко деца и никога не беше проявявала желание да си играят у тях. Всички в семейството бяха наясно с болезнената ѝ чувствителност, освен това тя така и не можа да се оправи напълно след смъртта на майка им. Имаше навика да изчезва някъде или да не разговаря с никого дни наред. Просто си беше такава и всички бяха свикнали с нейните странности. Но ако наистина е избягала, един господ знае къде може да е отишла, защо го е направила и какво може да ѝ се случи далече от къщи. Тя беше хубаво дете и ако попадне в лоши ръце, всичко можеше да се очаква.

— Обадохте ли се вече в полицията?

Бен се опитваше да изглежда спокоен, но също като нея беше много разтревожен. Радваше се, че Едуина го беше повикала.

— Не още. Реших първо да се обадя на теб.

— И нямаш никаква представа къде може да е отишла?

Едуина отново поклати глава и миг по-късно Бен отиде в кухнята и позвъни в полицията от нейно име. Мисис Барне вече беше помогнала да сложат Фани и Теди да спят и беше заявила, че според нея е ужасно неприлично да се бяга от къщи. Преди да си легне, обляна в сълзи, Фани беше попитала дали изобщо някога ще успеят да я намерят.

Когато Бен се обади в полицията, Джордж стоеше с Едуина и след половин час те вече звъняха на входната врата. Едуина отиде да им отвори. Каза на сержанта, който беше дошъл, че няма представа къде може да е отишла сестра ѝ, а той с известно смущение попита кои са родителите на детето. Тя обясни, че е настойник на Алексиз и сержантът обеща да претърси околността и да ѝ докладва след час.

— Да дойдем ли и ние? — Попита тя разтревожена, без да откъсва очи от Бен.

— Не, мадам. Ние ще я открием. Вие със съпруга си чакайте тук, при момчето.

Той се усмихна успокоително, а Джордж отправи поглед към Бен. Харесваше го като приятел, но никак не му беше приятно да се обръщат към него като *съпруга* на Едуина. Точно като Филип, той смяташе, че тя им принадлежи, само на тях и на никой друг.

— Защо не му каза? — Попита той дрезгаво, когато полицаят вече си беше тръгнал.

— Какво да му кажа? — Попита тя, без да престава да мисли за Алексиз.

— Че Бен не е твой съпруг.

— О, за бога... няма ли да бъде по-добре, ако помислиш как да намерим сестра ти, вместо да се занимаваш с подобни глупости.

Но Бен също беше чул. След всеотдайните ѝ грижи ден и нощ през тази година и половина, те бяха заживели с усещането, че тя е тяхна собственост. Подобно отношение не беше добро за никого, но от друга страна му беше ясно, че това изобщо не е негова работа. Едуина искаше да се грижи за семейството си така, както тя реши, а за съжаление той нямаше никакво основание да им се меси. Отново погледна към нея с тревога и те започнаха да обсъждат къде може да е отишла Алексиз и с кого. Той ѝ предложи да обиколят с колата къщите на приятелите ѝ и обнадеедена, Едуина веднага скочи, готова да тръгне, като нареди на Джордж да остане, за да чака полицая.

Но обиколката на трите съседски къщи не доведе до никакъв резултат. Казаха им, че Алексиз не се е отбивала от седмици и Едуина все повече мислеше за това, колко разстроена беше сестра ѝ откакто Филип замина за Харвард.

— Не смяташ, че може да ѝ хрумне някаква глупост да се качи на влака, нали Бен?

Внезапно и това ѝ беше минало през ума, но Бен смяташе, че е изключено.

— Тя се страхува от собствената си сянка, не може да е далеч оттук — каза той, докато се качваха по стълбите към къщата.

Но когато Едуина сподели опасенията си с Джордж, той присви очи и се замисли напрегнато.

— Миналата седмица тя ме попита за колко време се стига до Бостън — призна той с нещастна гримаса, — но тогава изобщо не ми хрумна нещо подобно. Господи, Уин, ами ако наистина се опита да се качи на влака? Дори няма да знае накъде пътува.

А може и да се нарани... може да се спъне в релсите, да падне, докато се опитва да се качи в някой товарен вагон... имаше вероятност да ѝ се случат толкова ужасни неща, че Едуина не беше на себе си от тревога. Часът беше вече десет и беше повече от ясно, че се е случило нещо ужасно.

— Ако искаш, ще те закарам до гарата, но съм сигурен, че тя не би направила нещо подобно — каза Бен тихо, като се опитваше да успокои и двамата, но Джордж реагира остро. Все още не можеше да забрави как полицаят го беше приел за съпруг на Едуина.

— Ти не можеш да знаеш!

От близък семеен приятел той изведнъж се беше превърнал в заплаха за Джордж. А не беше забравил и ревността, която Филип изпитваше към него, преди да замине за колежа. И въпреки че Едуина ги държеше доста изкъсо, този път тя беше твърде притеснена за по-малката си сестра, за да обърне внимание на думите на Джордж.

— Хайде да тръгваме.

Тя грабна един шал от масичката в коридора и изтича навън, точно когато колата на полицията отново спря пред тях, но човекът на кормилото само поклати глава.

— Не успяхме да я открием никъде.

Потеглиха с колата на Бен към гарата. Джордж беше седнал отзад, а през целия път Едуина гледаше напрегнато през прозореца, но от Алексиз нямаше и следа. В десет и половина през нощта гарата беше почти пуста. Минаваха само влакове за Сан Хозе — обиколния път на изток, ако не се вземе фериботът до гарата в Оукланд.

— Това е лудост — започна Бен, но в този миг Джордж се отдели от тях и хукна през гарата към релсите в задната част.

— Лекси — провикна се той. — Лекси!

Сложи ръце около устата си и продължи да крещи, но виковете му самотно отекваха в тишината. От време на време се чуваше тракането на колела, докато преместваха в глуха линия някой локомотив или вагон, но иначе беше съвсем тихо, не се мяркаше никой и от Алексиз нямаше и следа.

Едуина хукна след Джордж, като без сама да знае защо, се беше доверила на неговия инстинкт. В определен смисъл той познаваше Алексиз по-добре от всички останали, дори повече от Едуина и Филип.

— Лекси — не спираше той да я вика и точно когато Бен се опитваше да ги накара да се върнат, в далечината се чу вой на приближаващ се влак.

Беше последният товарен влак, който минаваше всяка вечер малко преди полунощ. Видяха как силен лъч светлина прорязва мрака някъде далеч пред тях. Докато се приближаваше, Едуина и Бен се бяха отдръпнали на безопасно място зад една бариера и изведнъж нещо за миг просветна в тъмнината, мярна се и изчезна, малко бяло петно, нещо, почти неуловимо и преди Едуина да успее да го спре, Джордж скочи и се втурна напред през релсите. И тогава тя разбра какво е видял. Беше Алексиз, сгушила се между два вагона, изплашена и самотна, тя носеше нещо в ръката си и дори отдалече Едуина разпозна куклата, която беше с нея и на „Титаник“.

— О, господи...

Тя сграбчи ръката на Бен и после понечи да мине под бариерата и да хукне след тях, но той я дръпна обратно.

— Не... Едуина... няма да успееш...

Джордж се носеше право напред през релсите, точно срещу идващия влак, към детето, което се беше свило долу до самата линия. Ако не се помръдне, щяха да я блъснат и Джордж го беше разбрал съвсем ясно.

— Джордж! Не! — Изкрещя тя, отскубна се от Бен и хукна през релсите след по-малкия си брат.

Думите ѝ се загубиха в писъка на приближаващия се влак, но тя продължаваше да тича след Джордж. Бен се огледа като обезумял около себе си, искаше да дръпне някаква ръчка, да даде сигнал за опасност, да спре всичко, но нямаше как и усети, че сълзите пареха страните му, докато махаше отчаяно на машиниста, който изобщо не го виждаше.

А в същото време Джордж тичаше като стрела към Алексиз, а Едуина се препъваше след него, падаше на релсите и отново ставаше, хванала в ръце полите си и продължаваше да тича със заседнал в гърлото вик.

Тогава, като пристъп на ураган, влакът профуча край нея. Стори ѝ се, че трябваше да чака цяла вечност, докато отмине.

Когато най-накрая всичко свърши, без да може повече да сдържи риданията си, тя продължи напред, търсеше ги и вече беше сигурна, че ще ги види мъртви. Но изведнъж пред очите ѝ се появи Алексиз, цялата изцапана, с коси покрити с прах. Все още лежеше там, под влака, където я беше блъснал Джордж, който сега я беше прегърнал и я притискаше до себе си. Беше успял да стигне до нея точно навреме, а когато се беше хвърлил към нея, силата, с която тялото му блъсна нейното мъничко телце, се оказа достатъчна, за да ги тласне на безопасно разстояние. Сега тя тихо плачеше във внезапно настъпилата тишина, а влакът с писък се отдалечаваше в нощта.

Коленичила до тях, Едуина ги оглеждаше трескаво и ги прегръщаше, когато и Бен дотича до мястото, където лежаха. Гледаше ги безмълвен и по страните му се стичаха сълзи. Не беше в състояние да каже нищо — нито на тях, нито дори на Едуина. Миг по-късно той ѝ помогна да стане, а Джордж измъкна Алексиз изпод влака. Бен я грабна на ръце и я отнесе в колата, а Джордж прегърна Едуина и я поведе напред. Малко преди да стигнат до колата, тя се спря и го погледна. На тринадесет години той беше станал истински мъж, точно какъвто беше и баща им. Вече не беше момче или някакъв палячо, не беше дете, а беше мъж. Тя плачеше и го притискаше до себе си.

— Обичам те... о, господи... обичам те... Мислех, че сте...

Риданията я задавиха и тя не можа да довърши думите си. Краката ѝ все още трепереха, докато вървяха към колата, а после, вече

на път за вкъщи, Алексиз им каза това, което Джордж инстинктивно беше разбрал — тръгнала, защото искала да отиде при Филип.

— Само да си посмяла пак да го направиш! — Каза ѝ Едуина, след като вече я беше изкъпала и сложила да легне в чистите чаршафи на собственото си легло. — Никога, чу ли? Можеше да се случи нещо ужасно!

Вече два пъти — сега и преди на „Титаник“ едва не загуби живота си заради тези бягства и Едуина беше наясно, че следващия път може и да няма такъв късмет. Ако Джордж не я беше блъснал встрани от идващия влак... даже не смееше и да си го помисли. Алексиз ѝ обеща, че повече няма да прави така, просто ѝ било много мъчно за Филип.

— Той пак ще си дойде у дома — каза Едуина замислено.

Тя също тъгуваше за него, но знаеше, че това, с което се занимава, му се полага по право.

— Мама и татко повече не се върнаха — каза тихо Алексиз.

— Тогава беше различно. Филип ще си дойде. Ще си бъде вкъщи през пролетта. Сега заспивай!

Тя угаси лампата и се върна долу при Бен. Джордж беше в кухнята да си вземе нещо за ядене, а когато тя се погледна, изведнъж осъзна, че цялата беше покрита с прах от релсите, полата ѝ беше скъсана, блузата — изцапана, а косата ѝ изглеждаше още по-ужасно от тази на Алексиз.

— Как е тя? — Запита Бен.

— Добре е.

Доколкото изобщо можеше да бъде. До края на живота си нямаше да повярва истински на никого... никога нямаше да бъде сигурна, че този, когото чака, действително ще се върне и някъде дълбоко в себе си винаги ще се чувства изоставена, защото майка им не беше до нея.

— Знаеш какво си мисля, нали?

Изглеждаше разстроен след всичко, което бяха преживели тази вечер, разстроен и почти ядосан. Беше позвънил отново на полицията, докато тя слагаше Алексиз да спи, и беше усетил изпитателния поглед на Джордж, докато се връщаха от гарата.

— Смятам, че стана твърде много. Не можеш да се справяш съвсем сама с тях, Едуина, сигурен съм. Твърде тежко е. Би било

непосилно за всеки. Твоите родители поне можеха да разчитат един на друг.

— Добре сме — каза тя тихо.

Враждебността на Джордж към Бен тази вечер не ѝ беше убягнала и на нея.

— Нима искаш да ми кажеш, че възнамеряваш да караш по този начин, докато пораснат?

Страховете му за детето сега се проявяваха като раздражение към Едуина, но тя беше твърде изтощена и разстроена, за да спори.

— А какво ми предлагаш да направя? — Попита тя остро. — Да се откажа от тях?

— Можеш да се омъжиш.

Тази вечер тя го беше повикала да ѝ помогне. Това беше всичко. Но изведнъж надеждата го беше обзела отново.

— Това не може да бъде причина да се омъжа, за когото и да е. Не бих искала да си намеря съпруг, само защото не мога да се справя с децата. Освен това, почти винаги се оправям и сама. А ако не мога, ще наема някой да ми помага. Искам да се омъжа за някого, защото го обичам, така, както обичах Чарлс. Никога няма да се задоволя с по-малко. Няма да се сдобия със съпруг, просто защото *не мога да се справя*.

Мислеше за това, което имаха нейните родители, за това, което беше изпитвала към Чарлс, и което не чувстваше към Бен, беше сигурна, че то никога няма да се роди, колкото и това да го ядосваше тази вечер или колкото и да държеше на неговото приятелство.

— Освен това, смятам, че децата вече не са в състояние да приемат мой брак, с когото и да е.

Тя не знаеше, че Джордж току-що беше излязъл от кухнята и ги слушаше. Нощта наистина беше доста напрегната и сега гласовете им звучаха рязко.

— Ако наистина чакаш това Едуина, мисля, че жестоко грешиш. Те никога няма да бъдат готови да приемат, че ти също имаш някого в живота си. Искат да те запазят само за себе си... всеки от тях... те са себични и мислят единствено за себе си... Филип... Джордж... Алексиз... малките... те не искат да имаш свой живот. Искат всеки миг да бъдеш тяхна бавачка. А когато пораснат, когато вече няма да имат

нужда от теб, ти ще останеш сама, а аз ще бъда твърде стар, за да ти помогна.

Той тръгна към вратата, а тя не промълви нито дума и тогава той бавно се обърна към нея.

— Отказваш се от собствения си живот заради тях, разбираш това, нали?

Тя отправи поглед към него и кимна.

— Да, Бен, зная. Това е, което искам... и което съм длъжна да направя... *те* биха искали същото.

— Не, не е това. *Те* желяеха твоето щастие. Искана да имаш това, което *те* имаха.

Но аз не мога, искаше и се да изплаче... не мога да го имам, защото те го отнесоха със себе си...

— Съжалявам...

Тя стоеше съвсем тихо, а Джордж я гледаше, някак успокоен, че тя нямаше да се омъжи за Бен. Той не беше съгласен. Освен това инстинктивно усещаше, че Филип беше на същото мнение.

— И аз съжалявам, Едуина — каза той тихо и затвори вратата след себе си.

Когато вече си беше отишъл, тя се обърна, видя, че Джордж я наблюдава и изведнъж ужасно се смути. Не беше сигурна, че беше чул всичко, но подозираше, че е така.

— Добре ли си, сестричке?

Той бавно тръгна към нея, целият изцапан, а в очите му се четеше тревога.

— Да — усмихна му се тя, — добре съм.

— Тъжно ли ти е, че няма да се омъжиш за Бен?

Искаше да разбере какви бяха чувствата ѝ и знаеше, че почти винаги тя беше откровена с него.

— Не, не особено. Ако наистина го обичах, щях да се омъжа за него още когато ми предложи за първи път.

Джордж изглеждаше доста озадачен и тя се усмихна.

— Смяташ ли някога да се омъжиш? Гледаше я с разтревожен поглед и тя изведнъж се засмя. Вече знаеше, че никога няма да го направи. Ако не друго, просто нямаше да ѝ остане време. Между тичането да измъкна деца изпод влаковете, да ги изучи, да прави

сладки с Фани, беше малко вероятно в живота ѝ да се появи друг мъж, а и дълбоко в сърцето си тя не го желаше.

— Съмнявам се.

— Защо не искаш?

Качваха се горе и той беше любопитен да научи истината.

— О... по много причини... може би защото ви обичам толкова силно. — Пое си въздух и усети, че сякаш нещо пронизва сърцето ѝ. — А може би защото обичах Чарлс.

Вероятно защото да обичаш някого означава част от теб самия да умре... и тогава можеш да се откажеш от всичко и да се устремим към дъното, както майка ѝ беше избрала да направи заедно със своя съпруг. А Едуина беше дала всичко от себе си на Чарлс и на децата и за друг вече не беше останало нищо.

Тя правеше компания на Джордж, докато той се миеше в банята ѝ, а после го сложи да спи, както би направила с малкия Теди. Изгаси лампата, подпъхна завивките под него, след като го целуна за *лека нощ*, после отиде да види Фани и Теди, които спяха дълбоко по стайте си, мина покрай празната стая на Филип и се върна обратно в своята, където Алексиз тихо спеше под чаршафите, положила златна главица на възглавницата.

Тя седна на леглото до нея, погледна я и после за първи път от дълго време стана, отвори гардероба си и се пресегна към най-горния рафт. Знаеше, че все още стои там, в кутията, пристигнала от Англия, грижливо завързана със синя атлазена панделка. Смъкна я долу, остави я внимателно на пода и я отвори, а коронката от бял атлаз и мънички перли разхвърли отблясъци на лунна светлина. И докато държеше своя булчински воал с море от тюл, което се разстиляше около нея като избледнели сънища, тя знаеше, че тази нощ беше казала на Джордж истината... никога нямаше да носи воал като този, в живота ѝ вече никога нямаше да се появи друг мъж... щяха да бъдат само Филип, Джордж, Алексиз и останалите... но за Едуина никога повече нямаше да има нещо друго. Беше твърде опасно, твърде скъпо и твърде болезнено... Едуина нямаше да има съпруг.

Прибра внимателно брачния си воал в кутията и докато завързваше панделката, сълзите ѝ се ронеха, но тя не ги усещаше. За нея вече не съществуваха... всичко това... беше свършило в една далечна нощ в морето с мъжа, когото беше обичала и който беше

изчезнал завинаги... Тя беше отчаяно влюбена в Чарлс и знаеше с абсолютна сигурност, че в живота ѝ вече никога нямаше да се появи друг.

17.

На 14 юли 1914 година влакът бавно навлизаше в гарата, Едуина стоеше зад Джордж и махаше възбудено, а Филип, надвесен през прозореца, им се усмихваше радостно. Сякаш цели хиляда години не се беше връщал у дома, а всъщност бяха минали девет месеца и той току-що беше приключил своята първа година в Харвард.

Слезе на перона преди всички останали и ги грабна в прегръдките си. Едуина усещаше как сълзите ѝ се търкалят по страните ѝ, Джордж нададе възторжен вик, докато малките подскачаха и крещяха от възбуда. А Алексиз просто стоеше там и се усмихваше, вперила в него невярващ поглед, сякаш беше убедена, че той никога вече няма да се върне, въпреки думите на Едуина и обещанията ѝ, че ще си бъде у дома за лятото.

— Хей, здрасти, мъничко мое.

Обърна се към Алексиз и я прегърна, а тя само затвори очи и цялата светна. Той си беше отново у дома и сега всичко около тях беше великолепно. Беше като сън, който се е превърнал в реалност. Джордж го тупна в гърдите и поне сто пъти го дръпна за косите, а Филип не му каза нищо и само му се усмихваше. Беше толкова щастлив, че си е отново вкъщи, че просто не беше на себе си.

А когато се върна отново във влака и подаде нещата си на Джордж през прозореца на купето, Едуина внезапно осъзна колко по-голям и широкоплещест беше станал през годината, в която не беше край тях. Изглеждаше пораснал, изискан и самоуверен. Вече беше истински мъж. Промяната беше очевидна и за своите деветнадесет години той даже изглеждаше по-възрастен.

— Какво гледаш, сестричке?

Отправи поглед към нея над главата на Джордж, а тя му махна, като се усмихваше.

— Доста си поизраснал от времето, когато се видяхме за последен път. Изглеждаш чудесно.

Очите им бяха еднакво сини и тя знаеше, че и двамата много приличат на майка им.

— Ти също изглеждаш много добре — призна ѝ той малко неохотно.

Само че не ѝ каза, че беше мечтал да си дойде у дома, че почти всяка вечер ги беше сънувал. Но Харвард също му харесваше. Бен Джоунс се оказа прав, самото присъствие там те кара да се чувстваш прекрасно, но понякога му се струваше, че в сравнение с Калифорния се намира на друга планета. Освен това беше толкова далече. Цели четири дни с влак. Сякаш беше нужна цяла вечност, за да се добереш дотам. Тази година беше посрещнал Коледа в Ню Йорк в семейството на своя съквартирант, беше копнял да се върне у дома при Едуина и децата, но все пак без него те се чувстваха много самотни. Понякога Едуина даже се питаше дали Алексиз ще има сили да преживее продължителната раздяла.

Филип забеляза, че Бен не беше на гарата и вдигна въпросително вежди, докато вървяха към колата, паркирана точно зад гарата.

— Къде е Бен?

— Замина за Лос Анджелис — усмихна се тя, — но не каза да ти предам поздравите му. Вероятно с удоволствие някой път ще обядва с теб, за да поговорите за Харвард.

Тя също искаше да чуе подробности. Писмата му бяха великолепни, беше им разказал за хората, с които се среща, за предметите, които изучава, и професорите, които му преподават. Понякога даже му завидваше. Толкова би искала да бъде там. Преди смъртта на Чарлс и родителите ѝ никога не беше мислила за подобни неща. Единственото, което искаше, беше да се омъжи и да има деца. Но сега имаше страшно много задължения, трябваше да бъде отлично информирана заради заседанията във вестника и понякога имаше чувството, че е длъжна да научи децата на нещо повече от това просто да пекат сладкиши и да засаждат маргаритки в градината.

— Кой ви докара дотук?

Докато държеше ръката на Алексиз, Филип внимаваше Джордж да не разпилее книгите, които беше донесъл у дома в голяма кутия и в същото време се стараяше да не изпуска от очи Фани и Теди. Беше обичайното жонглиране и преди да му отговори, Едуина се засмя.

— Аз — отвърна тя, горда от себе си, а Филип прихна, защото реши, че тя се шегува.

— Не, сериозно.

— Но аз ти говоря сериозно. Защо, странно ли ти се вижда, че мога да карам кола?

Тя се усмихваше щастливо, застанала до новия Пакард, който беше купила като подарък на всички и за себе си по случай двадесет и третия си рожден ден.

— Едуина, наистина ли?

— Съвсем. Хайде, стоварвай багажа си тук и аз ей сега ще те закарам у дома, мистър Филип.

Сложиха почти всичко в багажника, останалото закрепиха отгоре на красивата синя кола, която беше купила, и Филип беше просто удивен, когато тя действително ги закара вкъщи, и то без всякакви проблеми. Децата бърбореха непрекъснато, а Джордж беше толкова възбуден, че едва сварваше да задава безкрайните си въпроси. Настана такава бъркотия, че когато накрая се прибраха, Филип на шега заяви, че главата му се пръска.

— Е, тук всичко си е същото — каза той, а после внимателно я погледна.

Тя изглеждаше добре и беше даже по-хубава, отколкото си я спомняше. Беше красиво момиче и му се струваше невероятно, че тази привлекателна млада жена, която се грижеше толкова добре за тях, всъщност беше не майка му, а сестра му, че тя доброволно беше избрала този странен, самотен живот, запълнен единствено с грижата за тях, но изглежда това беше всичко, което тя искаше.

— Добре ли си? — Попита той тихо, докато влизаха в къщата след останалите.

— С мен всичко е наред, Филип.

После се спря и го погледна. През месеците на своето отсъствие беше станал още по-висок, сега вече стърчеше над нея и даже ѝ се стори, че на височина беше надминал баща им.

— Харесва ли ти там, Филип? Наистина, искам да кажа...

Той кимна и действително изглеждаше доволен.

— Много е далече, но уча прекрасни неща и се срещам с хора, които ми харесват. Само да беше малко по-близо...

— Няма да е за дълго — каза тя оптимистично, — още три години и ще се върнеш отново. Тогава ще поемеш вестника.

— Вече нямам търпение — усмихна се той.

— И аз. Тези заседания почват ужасно да ме изморяват.

А и понякога беше доста мъчително да се работи с Бен. Той беше ужасно разочарован, че последния път, същата нощ, когато влакът щеше да блъсне Алексиз, тя отново беше отхвърлила предложението му. Въпреки това си останаха приятели, но сега и двамата се пазеха от близостта, която преди съществуваше между тях.

— Кога тръгваме за Тахо, Уин?

Филип се оглеждаше из къщата, сякаш беше отсъствал ужасно дълго и сега докосваше предметите и поглъщаше жадно всичко. Не беше предполагал, че всичко тук ще му липсва толкова много.

— Вероятно след няколко седмици. Реших да отидем през юли, както винаги. Не знаех какво ще пожелаеш да правим през август.

А през септември щеше отново да се върне в Харвард, но преди това имаше цели два месеца и половина, през които щеше да се радва на присъствието им.

Още през първата седмица направиха всичко, за което той беше закопнял. Вечеряха в любимите му ресторанти, той се видя с приятелите си, а до началото на юли Едуина вече беше разбрала, че в живота му се е появила и някаква млада жена.

Беше чудесно момиче, русо и много нежно. Когато им идваше на гости за вечеря, тя сякаш поглъщаше всяка дума на Филип. Беше само на осемнадесет години и край нея Едуина се чувстваше така, сякаш беше поне с хиляда години по-стара. Момичето се отнасяше към нея с почителност, подходяща за жена два пъти по-възрастна от нея и Едуина се питаше какво ли си мисли то за годините ѝ. И когато на другия ден спомена за това пред Филип, той се засмя и обясни, че вероятно момичето просто се старае да ѝ направи впечатление. Казваше се Беки Ханкок и както се оказа, съвсем удобно за случая, родителите ѝ имаха къща край езерото Тахо, недалеч от мястото, където отсядаха Едуина и децата.

През юли също се виждаха често с нея и даже няколко пъти тя покани Филип, Джордж и Едуина да поиграят тенис. Едуина беше доста добра и когато Филип и Беки си тръгнаха от корта, двамата с

Джордж направиха няколко гейма, като си забиваха силно топките и Едуина се зарадва ужасно, когато успя да победи.

— Не е чак толкова зле за старица като теб — подразни я той и тя го замери закачливо с една топка.

— Хайде да видим дали ще ти дам да ми караш колата.

— Добре, добре, извинявам се.

Едуина учеше Джордж да шофира. За своите четиринадесет години той се справяше почти великолепно, освен това през последните дни не беше толкова палав и тя забеляза, че Джордж вече почва да се заглежда по момичетата.

— Филип е луд да се хваща с това момиче — произнесе се той един ден, когато отново бяха в колата с Едуина и той самият седеше на кормилото. Филип беше останал да наглежда по-малките деца.

— Какво те кара да мислиш така?

Тя съвсем не беше сигурна, че иска да му възрази, но ѝ беше любопитно да разбере мнението му.

— Харесва го все за неща, които просто не си струват.

Наблюдението му беше интересно.

— Какво точно имаш предвид?

Замисли се, докато вземаше майсторски един завой и Едуина го похвали за шофирането.

— Благодаря, сестричке.

А после мислите му отново се върнаха към Беки.

— Понякога мисля, че го харесва само заради вестника на татко.

Баща ѝ притежаваше един хотел и два ресторанта и те далеч не можеха да се оплачат от липса на средства, но вестникът на семейство Уинфийлд носеше много по солидна печалба, а освен това беше и по-престижен. Един ден Филип щеше да бъде влиятелен човек, точно като баща им. Така че, ако си търси съпруг, тя явно беше хитро момиче. Но Филип беше твърде млад, за да мисли за брак и Едуина смяташе, че този въпрос все още не го вълнува, или по-точно надяваше се, че е така, и то задълго.

— Може и да си прав. Но от друга страна брат ти е страшно хубаво момче.

Тя се усмихна на Джордж, а той сви презрително рамене. После, докато вече се връщаха към къщи, той отправи към нея замислен поглед.

— Едуина, смяташ ли, че ще бъде ужасно от моя страна, ако не работя във вестника, когато порасна?

Тя беше изненадана от думите му, но просто поклати глава.

— Не, ужасно в никакъв случай, но защо не искаш?

— Не зная... Струва ми се отегчително. Това е работа по-скоро за Филип, не за мен.

Той изглеждаше толкова сериозен, че Едуина се разсмя. Беше още твърде малък, пък и допреди няколко месеца се държеше като абсолютен дивак. Напоследък обаче ѝ се струваше доста порасъл и ето че сега даже вече знаеше, че не иска да прави кариера във вестника.

— И каква е тогава *твоята работа*?

— Не зная точно — за миг изглеждаше обзет от колебание, но после вдигна поглед към нея, събрал сили да ѝ каже истината. — Мисля, че един ден ще искам да правя филми.

Тя го погледна удивена, но после осъзна, че той говори сериозно. Подобна идея ѝ се струваше толкова абсурдна, че в началото тя му се изсмя, но той продължи да обяснява, колко вълнуващо щяло да бъде, а после почна да ѝ разказва за един филм с Мери Пикфорд, който гледал напоследък.

— Че кога си го гледал?

Тя не си спомняше да го е пускала скоро на кино, но той цъфна в широка усмивка.

— Миналия месец, когато избягах от училище.

— Ти си едно непоправимо животно.

— А — ха — съгласи се той доволен, — но си признай... че ме обичаш.

— Това няма никакво значение.

После го накара пак да ѝ отстъпи кормилото и двамата потеглиха по обратния път, като си приказваха за живота, за семейството им, за киното, което толкова го привличаше, и за вестника. Когато вече бяха стигнали до бунгалата, тя спря колата, обърна се към него и го погледна с изненада.

— Джордж, ама ти наистина си го решил, така ли?

Нима беше възможно той да мисли за нещо сериозно? За нея всичко това бяха просто детински мечти.

— Разбира се. Бъди сигурна, че един ден ще се захвана с това — усмихна се той щастливо на сестра си. Тя беше неговият най-добър

приятел. — Ще правя филми, а Филип ще ръководи вестника. Ще видиш.

— Надявам се, че все пак един от вас ще поеме вестника, все едно кой. Би било жалко да се опитам да го задържа толкова време и да се окаже, че е напразно.

— Винаги можеш да го продадеш и да вземеш доста пари — заяви той оптимистично.

Тя обаче прекрасно знаеше, че изобщо нямаше да бъде толкова лесно. Напоследък във вестника имаха доста проблеми около издаването му, пък и с приходите не всичко беше наред. Имаше голяма разлика, когато неговият собственик ръководеше всичко. Сега тя трябваше да успее да го задържи поне още три години, докато Филип приключи следването си в Харвард. А в този момент за Едуина три години изглеждаха доста дълъг период.

— Покарахте ли се добре, вие двамата? — Посрещна ги Филип с усмивка.

Теди беше заспал в хамака под едно дърво, а Филип беше провел с Фани и Алексиз дълъг и сериозен разговор.

— И за какво си говорихте?

Усмивната щастливо, Едуина седна до тях, а Джордж отиде да си сложи дрехите за риболов. Беше се уговорил с един от съседите им да ловят пъстърва.

— Приказвахме си колко хубава беше мама — каза Филип тихо, а Алексиз отдавна не беше изглеждала толкова доволна.

Тя обичаше да слуша за нея и понякога посред нощ, когато отиваше да спи в леглото на Едуина, я караше с часове наред да й разправя за майка им. Това беше доста болезнено за по-големите, но така малките пазеха жив спомена за нея. А Теди обичаше да слуша различни истории за баща им.

— Те защо умряха? — Попита той Едуина един ден и тя му отговори единственото, което й дойде наум.

— Защото Господ ги обичаше толкова много, че реши да ги прибере при себе си.

Теди кимна разбиращо, после вдигна поглед към нея, а на лицето му беше изписана тревога.

— А той и тебе ли обича, Едуина?

— Не чак толкова много, миличък.

— Добре — кимна той доволен и продължиха да разговарят за нещо друго.

Едуина си даваше сметка, че когато *те* умряха, Теди беше твърде малък и всъщност изобщо не ги познаваше, но Алексиз все още си ги спомняше, както и Фани, макар и слабо. Вече бяха минали повече от две години от смъртта им и за всички болката беше понамаляла. Дори и за Едуина.

— Днес взе ли вестник? — Попита Филип между другото, но Едуина обясни, че не е имала време и той реши, че ще купи, когато отиде да види Беки.

Още преди няколко седмици той беше дълбоко заинтригуван от убийството на австро-унгарския престолонаследник и вече няколко пъти беше изразил пред Едуина мнението си, че това ще има много големи последици, отколкото хората подозират. От миналата година Филип сериозно се интересуваше от политика и даже говореше, че когато се върне в Харвард, възнамерява да специализира политология.

Същия следобед, след като успя да си намери вестник, той потресен установи, че е бил прав. Беше брой от фамилията вестник „Телеграф сън“ и едно голямо заглавие по протежение на цялата страница гласеше *Европа във война*, а хората се събираха наоколо и не вярваха на очите си. Убийството на ерцхерцог Франц Фердинанд и неговата съпруга в Сараево беше използвано от австрийците като претекст да обяви война на Русия.

Само след два дни Германия беше обявила война на Франция и беше нападнала неутрална Белгия, а само ден по-късно в отговор Англия беше обявила война на Германия. Изглеждаше като безумие, но само в рамките на една седмица страните от почти цяла Европа се бяха хвърлили да воюват една срещу друга.

— А какво означава това за нас? — Попита Едуина, когато няколко дни по-късно те се прибраха обратно в Сан Франциско. — Смяташ ли, че и ние ще се намесим?

Тя гледаше Филип разтревожена, но той се усмихна и побърза да я успокои.

— Няма никаква причина да се намесваме.

Но Филип беше дълбоко впечатлен от събитията и поглъщаше всичко, което можеше да намери за четене по този въпрос. Когато се прибраха в Сан Франциско, той веднага отиде в редакцията на

вестника на баща си. Скоро след това Бен също се появи и двамата в продължение на часове анализираха и обсъждаха събитията в Европа.

До края на месеца новините за хода на войната бяха основна тема във всеки разговор. Сега вече и Япония се беше включила във военните действия като противник на Германия, всички обсъждаха и въздушните нападения на германците над Париж. Само за един месец войната се беше разгоряла по всички фронтове, а в това време светът наоколо наблюдаваше в недоумение.

Когато в началото на септември Филип отново замина за Харвард, той все още беше дълбоко впечатлен от войната, на всяка спирка по пътя си купуваше вестник и разговаряше с хората за това, което беше прочел.

Потапяше се в събитията с младежка необузданост, но интересът му към тях помагаше на Едуина също да разбере по-добре какво става. Сега тя изчиташе всичко, за да бъде в състояние по време на ежемесечните заседания във вестника да бъде в течение на това, за което говореха останалите.

Сега тя имаше и други проблеми, защото профсъюзите им създаваха сериозни затруднения. Понякога се питаше дали ще успее да задържи вестника още цели две години и половина. Сега времето, което трябваше да изчака, докато Филип завърши образованието си, ѝ се струваше безкрайно. В резултат на това, решенията, които трябваше да взема, бяха доста предпазливи. Не искаше да поема никакви рискове, за каквото и да е и независимо че често я критикуваха за консервативните ѝ решения, тя не знаеше какво друго би могла да направи в момента.

През 1915 година, докато Филип караше своята втора година в Харвард, войната се разгръщаше във все по-широки мащаби. Започна блокадата на Великобритания от германски подводници. Едуина все още успяваше да получава поща от леля Лиз, но с времето това ставаше все по-трудно. Тонът на писмата ѝ беше винаги тъжен и печален, сега тя изглеждаше съвсем откъсната от Едуина и децата. Беше просто някой, с когото отдавна не се бяха виждали и когото почти не познаваха. Все още натякваше на Едуина да махне дрехите на родителите си, което тя отдавна беше сторила, както и да продаде вестника и къщата и да отиде да живее в Хавърмур. Едуина обаче

никога не би направила нещо подобно и даже не си правеше труда да го обсъжда в писмата си.

Въпреки войната, през февруари в Сан Франциско беше открита изложбата „Панама Пасифик“ и Едуина заведе децата да я разгледат. Прекараха чудесно и след това малките настояваха да ходят там всяка седмица.

Най-вълнуващото събитие през януари стана откриването на междуградска телефонна линия между Ню Йорк и Сан Франциско. Когато Филип отиде на гости при приятели в Ню Йорк, той помоли за разрешение да се обади до Сан Франциско, като обеща да плати за направените разходи.

Една вечер, докато всички деца бяха на масата, телефонът изведнъж иззвъня и без нищо да подозира, Едуина вдигна слушалката. Обадиха ѝ се от централата, казаха ѝ да почака и изведнъж тя чу гласа на Филип. Връзката не беше много добра, по линията имаше много смущения, но въпреки това тя го чуваше и махна на децата да отидат при нея. Пет глави се скупчиха около телефона и всички му крещяха в слушалката по нещо. Той ги изслуша, прати на всички много поздрав и каза, че трябва да затваря. За тях това беше вълнуваща промяна и докато го чакаха да се върне от Харвард, вече не им се струваше, че е така безкрайно далече.

А в Харвард Филип беше поканен на една доста тягостна церемония, която изведнъж събуди започналите вече да избледняват болезнени спомени. Мисис Уайдънър го покани на тържествено откриване на библиотека „Хари Елкинс Уайдънър“, основана в памет на нейния син. За последен път Филип се беше видял с него на „Титаник“ и го помнеше много добре. Беше загинал заедно с баща си, а с Джек Теър бяха приятели. Когато Джек и Филип се срещнаха на тържествената церемония по откриването, и за двамата това беше един мъчителен момент и след като поговориха малко, се разделиха. Беше толкова странно да си спомнят, че някога са били в една и съща спасителна лодка. През следващите няколко дни местните вестници искаха да интервюират Филип като един от оцелелите, но накрая за негово облекчение, го забравиха. Всички бяха загубили твърде много и след толкова време вече нямаха никакво желание да говорят за преживяното. Филип писа на Едуина, че отново е видял Джек Теър, но когато тя му отговори, в писмото ѝ за това нямаше нито дума. Той

знаеше, че и за нея темата е болезнена. Почти беше престанала да говори за това и въпреки че Филип беше убеден, че Едуина продължава да мисли за Чарлс, тя вече не го споменаваше. Но болката беше все така мъчителна и той подозираше, че ще остане такава завинаги. Само за една вечер животът ѝ на младо момиче беше отлетял безвъзвратно.

Но истинският удар дойде през май. Когато чу ужасната вест, Филип минаваше през двора на университета. Той замръзна на мястото си и в съзнанието му нахлуха спомените за една кошмарна нощ, останала почти три години назад.

Корабът „Лузитания“ беше потопен, торпилиран от германците. Целият свят беше потресен. Бяха нападнали един съвсем невинен пътнически кораб, който беше потънал за осемнадесет минути и отнесъл на дъното 1201 души. Ударът беше жесток и Филип отлично разбираше цялата трагичност на случилото се. Сутринта, докато страшната новина не излизаше от ума му, той мислеше за сестра си и за това, колко потресена ще бъде, когато научи.

И беше прав. Когато Едуина разбра какво се е случило, тя само затвори очи и после измина пеша пътя от редакцията до къщата им на улица „Калифорния“. Бен видя, че тръгва и ѝ предложи да я закара, но тя само поклати глава. Не можеше да промълви нито дума и сякаш изобщо не го забеляза.

Влезе бавно вкъщи и точно като Филип си спомни ужасната нощ преди три години и всичко, което беше променила тя в живота им. Беше полагала отчаяни усилия да забрави и почти беше успяла, но сега, след трагедията на „Лузитания“, болезнените спомени отново нахлуха в съзнанието ѝ. Всичко сякаш отново оживя и когато влезе в къщата, мислите ѝ отново полетяха към родителите ѝ и Чарлс. И докато мълвеше молитви за загиналите на „Лузитания“, през сълзите, които замъгляваха очите ѝ, тя сякаш отново виждаше лицата на своите близки. Спомените я върнаха три години назад и сякаш отново чуваше оня печален химн, който оркестърът на борда изпълняваше мигове преди „Титаник“ да се устреми към дъното. Почти усещаше ледения вятър по лицето си, чуваше ужасяващия трясък и грохот... виждаше хората, които толкова беше обичала и които така бързо беше загубила.

— Едуина? — Обърна се уплашено към нея Алексиз, когато видя лицето на сестра си, докато тя, вече влязла, внимателно повдигна

воалетката си и смъкна шапката си. — Случило ли се е нещо?

Алексиз вече беше на девет години. Едуина не искаше да ѝ припомня ужасната загуба и като докосна нежно детското лице, само поклати глава, но очите ѝ не можеха да скрият истината.

— Няма нищо, скъпа.

Детето излезе отново навън да си играе, Едуина стоеше и я гледаше през прозореца, а мислите ѝ бяха далече, при хората, които вече никога нямаше да се върнат, и при другите, които бяха загинали на „Лузитания“.

През целия ден Едуина остана мълчалива, а същата вечер ѝ се обади Филип, който знаеше как се е почувствала, когато е чула новината.

— Грозна война, нали Уин?

— Как могат да направят нещо подобно... та това е само един пътнически кораб...

Самата мисъл я накара да потръпне от ужас и от спомена за изживяната болка.

— Опитай се да забравиш...

Само че не беше възможно. Мислите ѝ за „Титаник“ продължаваха да нахлуват в съзнанието ѝ... вечерта, в която корабът потъваше... Скърцането на спасителните лодки, които се спускаха към водата... воплите на хората, които се давеха. Нима беше възможно да се забравят такива спомени? Кога щеше да свърши всичко това? Започваше да си мисли, че ще продължава вечно.

Същата нощ тя лежеше в леглото си и мислеше за своите родители, за Чарлс, за щастливия им живот заедно, който би бил толкова различен от живота, който сега водеше, останала сама с децата.

18.

Скоро след потопяването на „Лузитания“, Италия анулира договора си с Германия и обяви война на Австрия. До месец септември същата година Русия вече беше загубила цяла Полша, Литва и около един милион войници. Войната вземаше огромни жертви, а Америка продължаваше безучастно да наблюдава от страни.

През следващата, 1916 година, само при Вердюн германци и французи загубиха в сраженията помежду си почти 700 000 души, а над един милион войници паднаха при река Сома. Германците продължаваха на широк фронт атаките със своите подводници и потапяха не само военни, но и търговски, и дори пътнически кораби. Това предизвикваше всеобщо възмущение. Португалия също беше въввлечена във войната, а въздушните нападения над Лондон продължаваха. През ноември президентът Уилсън беше преизбран и то главно, защото не беше допуснал намесването на Щатите във войната. Но сега очите на всички бяха обърнати към Европа, където кръвопролитие то продължаваше.

На 31 януари Берлин информира Вашингтон, че отново сменя ограниченията от действията на германските подводници и след два месеца отправи недвусмислено предупреждение, че те ще потопят всеки кораб, който кара припаси на страните от Антантата. Този път за броени дни Уилсън заяви своята позиция и въпреки че преди време беше казал за Щатите, че са нация *твърде горда, за да се бие*, сега обяви, че той ще брани онази свобода, на която Америка винаги се е радвала и която съвсем естествено очаква за себе си и занапред.

Едуина продължаваше да получава вести от леля Лиз, въпреки че писмата ѝ пристигаха твърде рядко. Идваха от Европа по заобиколни пътища, но все пак ставаше ясно, че леля им е добре, въпреки ужасното време и невероятния недостиг на храна и гориво. Но тя настояваше пред Едуина да се пази и повтаряше, че копнее да види децата. Надяваше се, че когато войната свърши, те всички ще ѝ отидат

на гости, но дори мисълта за това караше Едуина да потръпва. Тя вече не беше в състояние да се качи дори на ферибота до Оукланд.

Все така продължаваше да ходи в редакцията на вестника, където винаги ѝ беше интересно да слуша как хората обсъждат новините от фронта. Беше успяла да постигне примирие с Бен и сега те отново бяха близки. Той беше осъзнал, че тя не желае да се омъжи за никого и че животът с децата напълно я задоволява. Тя се радваше на приятелството му и двамата водеха заедно безкрайни разговори за войната и за проблемите, които имаха във вестника. По това време Филип караше последната си година в Харвард и Едуина беше много доволна, защото тя великолепно знаеше колко беше необходимо вестникът да се ръководи от член на семейството. Конкуренцията беше жестока, всички останали вестници се издаваха от хора и семейства, които чудесно разбираха този бизнес, особено Де Янг, които в момента бяха най-мощната вестникарска фамилия в Сан Франциско. Стабилната империя, която баща ѝ бе изграждал в продължение на години, се оказа сериозно засегната от неговото отсъствие. Пет години бяха дълъг период и вече беше време Филип да се заеме с бизнеса.

Тя разбираше, че ще минат още година-две преди той да успее да поеме всичко в свои ръце, но се надяваше, че той ще съумее да издигне вестника до предишното му равнище. През изминалите две години дори приходите от него бяха намалели, но печалбата все още беше достатъчна, за да не се налага да променят начина си на живот.

Едуина беше благодарна, че Филип скоро щеше да се върне у дома. През есента Джордж щеше да започне следването си в Харвард, което щеше да продължи четири години.

На 6 април най-накрая Съединените щати се включиха във войната и когато Едуина се прибра след редовното месечно заседание във вестника, тя изглеждаше сдържана и сериозна. Притесняваше се за момента и беше разговаряла дълго с Бен какво би означавало това за тях. Стигнаха до извода, че фактически Филип и Джордж бяха неуязвими. Филип беше в колеж. Джордж беше твърде малък и тя ужасно се радваше на този факт. Непрекъснато си припомняше ужасните разкази във вестника на баща ѝ за потресаващите кръвопролития в хода на сраженията.

Когато се прибра вкъщи, Алексиз ѝ каза, че Филип се е обаждал и ще я потърси отново по-късно вечерта, но той не позвъни повече и

след това Едуина съвсем забрави. Той обичаше понякога да ѝ се обажда просто за да обсъдят какво става по света и въпреки че тя далеч не поощряваше подобни прояви на екстравагантност от негова страна, все пак винаги се чувстваше поласкана, че той иска да разговаря с нея. Толкова беше свикнала да прекарва дните си като постоянно прибира кукли, връзва панделки или се кара на Теди за разхвърляните из цялата къща войници, че за нея беше разнообразие да поговори на по-сериозни теми с момчетата.

Джордж също се интересуваше от хода на войната, но много повече го привличаха филмите, които отразяваха тези събития. Ходеше на кино винаги, когато му се отдадеше такава възможност, и обикновено водеше със себе си една от безбройните си приятелки. Това винаги караше Едуина да се усмихва, дори само като го наблюдаваше, защото в някакъв смисъл ѝ напомняше нейните собствени младежки години, когато най-важното нещо в живота ѝ беше да ходи по събрания, балове и танци. Тя пак излизаше от време на време, но без Чарлс беше съвсем различно, никой друг не беше означавал нещо за нея. Почти на двадесет и шест години, тя беше доволна от живота, който водеше, и нямаше никакво желание да си търси съпруг.

Понякога Джордж я упрекуваше, че не излиза. Според него сестра му по-често трябваше да прекарва времето си вън от къщи. Все още си спомняше как беше *преди*, когато родителите им, елегантно облечени, излизаха за вечеря, помнеше и Едуина, с красивите ѝ рокли, които слагаше, когато Чарлс щеше да я води някъде. Но всеки път щом отвореше дума за това, Едуина се натъжаваше, а малките ѝ сестри настояваха и я молеха да им покаже роклите, които е носила преди, само че най-хубавите отдавна вече бяха или прибрани някъде, или просто забравени. Напоследък се обличаше в по-строги тоалети и дори понякога слагаше някоя от роклите на майка си. С тях изглеждаше по-скоро като омъжена млада дама.

Джордж я питаше защо не излиза по-често, а тя твърдеше, че времето, което сега прекарва навън, според нея ѝ е предостатъчно. Само преди седмица беше ходила на концерт, заедно с Бен и неговата приятелка.

— Знаеш какво имам предвид.

Джордж изглеждаше ядосан, искаше да каже, че по-често трябва да излиза с мъже, но това беше въпрос, който Едуина съвсем не възнамеряваше да обсъжда със своя по-малък брат. Всъщност, чувствата, които ги вълнуваха, бяха доста противоречиви. От една страна те смятаха, че тя трябва да има повече развлечения, но от друга, по отношение на нея бяха все така обсебвачи. Във всеки случай, Едуина не мечтаеше за мъж в своя живот. Все още копнееше за Чарлс, въпреки че след тези пет години спомените ѝ бяха започнали да избледняват. Но в сърцето си тя все още се чувстваше така, сякаш му принадлежи и ненавиждаше слуховете за себе си, думите на хората, които понякога дочуваше... трагично... ужасно... горкото създание... много хубаво момиче... нали знаете, годеникът ѝ се удавил, бил на „Титаник“... и родителите ѝ... сама отглежда децата. Беше твърде горда, за да им покаже, че всичко това я засяга, и твърде разумна, за да се обиди, ако някой я нарече стара мома. Но всъщност беше точно това и тя си го знаеше.

Двадесет и пет годишна, тя вече не си позволяваше да се вълнува от тези неща и твърдеше, че те не я интересуват. Тази врата за нея беше затворена, тази част от живота ѝ — безвъзвратно отминала. От години дори не беше поглеждала своя булчински воал. Вече не беше в състояние да понеса болката, която той ѝ причиняваше. Едва ли щеше някога да го погледне отново, но беше там... и почти се беше случило... това беше достатъчно... може би един ден Алексиз или Фани щяха да го носят на сватбата си... в памет на една любов, която никога нямаше да умре, и на един живот, който беше останал само мечта. Сега вече беше безсмислено да се връща назад. Имаше още толкова неща, които трябваше да свърши. Чудеше се дали Филип ще се обади отново, за да обсъди с него новината, че Съединените щати се бяха включили във войната, но въпреки обещанието му, той повече не им позвъни.

Затова пък Джордж се прибра въодушевен и зареден с желание да говорят за това, даже няколко пъти изрази съжаление, че не е достатъчно голям, за да замине, за радост на Едуина, и тя дори му го каза, но това според него било дълбоко непатриотично.

— Събират доброволци, Уин!

Той направи гримаса, защото за кой ли път, макар и против желанието си, забеляза, че сестра му беше дори по-красива от майка

им. Тя беше висока, стройна и грациозна, с дълга блестяща черна коса, която носеше пусната свободно, когато не излизаше някъде навън. Така изглеждаше като съвсем младо момиче, за разлика от по-строгите прически, които си правеше, когато ходеше на заседания в редакцията на вестника или на някой вечерен прием.

— Въобще не ме интересува, че набират доброволци отвърна му тя остро. — Избий си го от главата. Много си малък още. А Филип го чака вестника. Нека някой друг да ходи на война. Тя и без това скоро ще свърши.

Само че засега нямаше изгледи за това и милиони продължаваха да умират по окопите в Европа.

Пет дни след като Конгресът беше обявил война, Едуина се прибираше от градината с букет от розите на майка ѝ, когато изведнъж вдигна поглед и лицето ѝ стана смъртнобледо. Изправил се на вратата, красив и висок, с болезнено сериозно изражение на лицето, я чакаше нейният брат Филип. Тя замръзна на мястото си и после бавно пристъпи към него, обзета от страх дори не попита защо е тук и защо е изминал целия този път чак от Бостън. Тя просто пусна розите до себе си на тревата, хвърли се в прегръдките му и остана дълго така. С изненада установи колко беше пораснал. Беше на двадесет и една години, но за разлика от Едуина изглеждаше много по-възрастен. Отговорностите, които беше поел на плещите си през изминалите пет години, бяха оставили върху него своя отпечатък. Те бяха белязали и Едуина, но въпреки че ги чувстваше, тя се опитваше да ги скрие.

— Какво става? — Попита тя бавно, като се отдръпна от него, но ужасната болка в сърцето вече ѝ подсказваше това, което тя не искаше да научи, но вече подозираше.

— Върнах се у дома, за да говоря с теб.

Той не би направил нещо толкова важно, без да се посъветва с нея. Уважаваше я и я обичаше твърде много, за да си позволи да не поиска ако не разрешението ѝ, то поне нейното мнение.

— Как успя да се освободиш от училище? Още нямате ваканция, нали?

Но тя вече беше разбрала, просто не искаше да бъде това, от което се страхуваше. Надяваше се, че той ще ѝ каже нещо друго, каквото и да е, дори, че са го изхвърлили от Харвард.

— Дадох ми отпуска.

— О! — Тя бавно седна на кухненската маса и за миг никой от тях не помръдна. — За колко време?

Още нямаше смелост да ѝ признае. Не толкова бързо. Преди това искаше да ѝ каже толкова други неща.

— Едуина, трябва да говоря с теб... може ли да отидем в другата стая?

Те все още стояха в кухнята и мисис Барне шеташе нещо в килера зад тях. Тя още не беше видяла Филип и той много добре знаеше, че когато се върне и разбере, ще настане такава суматоха, че няма да може да разговаря с Едуина.

Без да каже нито дума, Едуина стана и тръгна към голямата стая в предната част на къщата. Рядко стояха там, използваха я само когато имаха гости, а това не се случваше често.

— Трябваше да се обадиш, когато си решил да си идваш — укори го тя.

Тогава тя би могла да му каже да не се връща изобщо. Не искаше той да стои тук, не искаше да го вижда толкова сериозен и зрял, сякаш имаше да ѝ казва нещо ужасно.

— Аз наистина се обадох, но ти беше излязла. Алексиз не ти ли каза?

— Да, но ти въобще не позвъни повече.

Докато го гледаше, усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Беше толкова мил и толкова млад, въпреки сериозното си излъчване, маниерите си на възрастен и лустрото, което беше придобил в Харвард.

— Взех влака още същата вечер, Едуина. — Той пое дълбоко въздух. Вече нямаше как да отлага. — Записах се в армията. Заминавам за Европа след десет дни. Но първо исках да те видя, да ти обясня...

Още докато говореше, тя стана, започна да крачи нервно из стаята, закърши ръце и само от време на време се обръщаше, за да го погледне.

— Филип, как си могъл? Какво право имаш да постъпваш по този начин, след всичко, което преживяхме? Децата толкова се нуждаят от теб... аз също... А Джордж ще замине през септември...

Имаше поне хиляда основателни причини, които можеше да му изтъкне, за да не заминава, но най-простата от тях беше, че тя не

искаше да го загуби. Ами ако го ранят или убият? Усети, че само при мисълта за това ѝ прилошава.

— Не можеш да направиш това! Ние всички сме зависими от теб... ние... аз...

Гласът ѝ пресекна, тя го погледна с очи, пълни със сълзи и се обърна.

— Филип, моля те, недей! — Промълви тя приглушено.

Той я приближи и нежно докосна рамото ѝ. Искаше да ѝ обясни, но не беше сигурен, че ще успее.

— Едуина, аз съм длъжен. Не мога просто да си стоя тук, да чета за боевете по вестниците и да се чувствам мъж. Смятам, че сега, когато страната ни е във война, аз трябва да изпълня своя дълг.

— Глупости! — Тя се обърна и застана срещу него, а очите ѝ блестяха точно като майчините ѝ преди години. — Ти имаш задължения към двама братя и три сестри. Всички те чакахме да пораснеш и сега нямаш право да ни изоставиш по този начин.

— Аз не ви изоставям, Едуина, ще се върна и тогава ще наваксаме изгубеното, кълна се!

Тя го беше накарала да се чувства виновен, че ги напуска, но той знаеше, че дължи на страната си нещо повече. И в сърцето си беше убеден, че баща му би одобрил решението му да тръгне. Това беше нещо, което той трябваше да направи, независимо от гнева на Едуина. Дори професорите му в Харвард се бяха съгласили с него. За тях това беше просто нещо, което истинският мъж винаги би направил. Но за Едуина беше един вид предателство и тя все още плачеше и го гледаше сърдито, когато малко по-късно Джордж се втурна в къщата.

Щеше както обикновено да отmine предната гостна, но изведнъж забеляза сестра си, която стоеше там с наведена глава и дълги черни коси, които се спускаха на гърба ѝ. От мястото си до вратата, където се бе спрял, не можеше да види брат си.

— Хей, Уин... какво става?... Случило ли се е нещо?

Той изглеждаше стъписан и тя се обърна към него. Носеше куп книги в ръката си, черната му коса беше разрошена, изглеждаше млад и силен, а страните му бяха порозовели от пролетния въздух. Но докато я гледаше загрижено, брат му направи няколко стъпки към него. Тогава Джордж го видя и от това, което откри в очите му, придоби още по-разтревожено изражение.

— Ей, какво се е случило?

— Брат ти се е записал в армията.

Каза го с такъв тон, сякаш Филип току-що беше убил някого и Джордж впери поглед в него, без да знае какво да каже. После изведнъж очите му светнаха, за миг той сякаш забрави Едуина, пристъпи към своя по-голям брат и го тупна по рамото.

— Поздравявам те, млади човече! Дай им да се разберат!

После внезапно се сети за Едуина, която гневно пристъпи към тях и рязко отметна назад косите си.

— Ами ако стане обратното, Джордж? Ако те го направят? Ами ако го убият? Тогава какво? Ще бъде ли пак толкова вълнуващо? Пак ли ще бъдеш толкова доволен? И тогава какво ще направиш? Ще отидеш там и този път ти ще им го *върнеш тъпкано*? Помислете за това, вие двамата! Добре помислете какво правите! И преди да предприемете каквото и да е, помислете за семейството ни и за това, което ще ни причините. — После мина покрай тях, хвърли един последен, тревожен поглед към Филип и заговори с леден тон. — Няма да ти разреша да заминеш, Филип. Ще трябва да им кажеш, че е станала грешка. Аз не те пускам!

С тези думи тя тръшна вратата и се отправи забързана към стаята си на горния етаж.

19.

— Филип защо си дойде? — Попита с недоумение Алексиз, докато сресваше косата на куклата си. — Избягал е от училище ли?

Беше заинтригувана, както и Фани и Теди, но когато на следващата сутрин сервираше закуската, Едуина изобщо отказа да обсъжда с тях този въпрос.

Предната вечер момчетата бяха отишли да вечерят в клуба на баща ѝ. Едуина знаеше, че там са се срещнали с Бен, но от предния следобед не беше разменила с Филип нито дума.

— Решил е, че му е мъчно за нас, това е всичко.

Изрече краткото си обяснение много сериозно и не добави нищо повече. Но като гледаше изражението на лицето ѝ, всички, дори и Теди, бяха наясно, че има нещо лошо, което тя не искаше да им каже.

След закуска тя ги целуна за довиждане и те тръгнаха на училище, а тя излезе в градината и отиде да прибере розите, които беше оставила на тревата предния ден, когато внезапно бе съзряла Филип. Въобще ги беше забравила и те бяха доста повехнали, но сега това нямаше никакво значение.

На фона на това, което Филип ѝ беше казал, сега всичко ѝ изглеждаше маловажно. Не знаеше как точно ще постъпи, но беше сигурна, че ще направи всичко, за да го спре. Нямаше никакво право да замине и просто да ги изостави и което беше по-важно, нямаше никакво право да рискува живота си. Отнесе розите в къщата и точно си мислеше дали да не се обади на Бен, за да се посъветва с него, когато Джордж влезе в стаята. Както винаги и сега закъсняваше за училище и тя се обърна към него, за да му се скара, но погледът в очите му говореше, че вече не може да се отнася с него по този начин. Също като Филип той беше възмъжал и отдавна не беше малко момче.

— Наистина ли ще се опиташ да го спреш, Уин?

Изрече думите тихо, с печално изражение, сякаш знаеше, че тя беше загубила, но не можеше да го почувства като него, защото, за разлика от нея той беше мъж.

— Да, ще се опитам да го спра. — Постави розите във вазата с рязко движение и после вдигна към него очи, пълни с мъка и гняв. — Той няма право да постъпва по този начин, преди да ме е попитал.

Искаше да бъде сигурна, че Джордж също добре разбира какво имаше предвид. Нямаше никакво намерение да подкрепя, когато и да е от двамата, ако решат да заминат, а Джордж беше достатъчно импулсивен, за да последва своя по-голям брат по бойните полета на Европа.

— Не бива да го правиш, Уин. Татко не би одобрил решението ти да спреш Филип. Той смята, че когато вярваш в нещо, трябва да го защитаваш.

Очите ѝ пронизаха като копия неговите и тя не се опита да му спести истината.

— Татко вече го няма — каза тя рязко и Джордж осъзна, че до този момент тя никога не беше говорила за това открито, — а и той също не би искал да ни остави сами, нали? Сега нещата са други.

— Ти имаш мен — каза той нежно, но тя само поклати глава.

— Догодина ти заминаваш за Харвард.

Той вече беше приет и щеше да продължи семейната традиция. Въпросът не беше в това, че се опитваше да ги задържи около себе си, тя просто не искаше да ги убият.

— Не се намесвай в това, Джордж, то засяга само мен и Филип.

— Не, не е така — каза той, — това засяга самия него. От Филип зависи как ще отстоява това, в което вярва, ти самата не би искала той да бъде друг, Уин. Той трябва да постъпи така, както смята, че е правилно, дори и ако това ни нарани. Разбирам го и ти също трябва да го разбереш.

— Не ми е необходимо да разбирам каквото и да е — каза тя и се обърна с гръб, за да не види сълзите в очите ѝ, но продължи да му говори през рамо. — Хайде, тръгвай, ще закъснееш за училище.

Той пое неохотно и в коридора срещна брат си, който точно слизаше.

— Как е тя? — Попита Филип шепнешком.

Бяха говорили до късно предишната нощ и Филип не изпитваше нито капка колебание. Той трябваше да замине.

— Мисля, че плаче — отвърна Джордж също шепнешком, усмихнато се сбогува с брат си и изхвърча навън.

Пак щеше да закъснее за училище, но това вече нямаше значение. Щеше да завърши „Дру“ след месец и половина и през септември заминаваше за Харвард. Освен това, училището за него беше място, където човек може да намери приятели или да ухажва момичетата, да се позабавлява, преди отново да се прибере за вечеря вкъщи при семейството си. Винаги беше обичал да ходи на училище, но изобщо не беше толкова съзнателен ученик като Филип. Той също беше тъжен, че брат му тръгва на война, но не се съмняваше, че Филип постъпва правилно, както и че Едуина правеше грешка, като се опитваше да го спре. Ако баща им беше жив, той щеше да й каже същото, но за нещастие него вече го нямаше. А Филип отдавна не беше малко момче.

Малко по-късно, в градината, той се опита да й каже същото, но тя бясно скубеше плевели и се правеше, че не го чува. Накрая вдигна глава с мокро от сълзи лице и с опакото на ръцете си отметна падналите на очите й коси.

— Ако действително вече не си дете, дръж се като мъж и стой до нас. Опитвах се да запазя този проклет вестник за теб цели пет години, сега какво очакваш от мен да направя? Да хлопна вратите?

Вестникът нямаше нищо общо с това и двамата го знаеха много добре. Това, което тя всъщност искаше да му каже, беше, че се страхува. Толкова се страхува, че не може да понесе дори мисълта за заминаването му и би направила всичко, което е в нейна власт, за да не му разреши да отиде да се бие в Европа.

— Вестникът може да почака, докато се върна. Въпросът не е в това и ти го знаеш.

— Въпросът е, че...

Тя понечи да обясни, но този път думите й измениха. Не можа да продължи, след като се обърна и видя израза на лицето му. Изглеждаше толкова силен, толкова млад и изпълнен с надежда. Той вярваше в това, което беше направил, искаше тя също да повярва, заради него, но тя просто нямаше сили да го стори.

— Въпросът е... — прошепна тя, протегна ръце към него и той се приближи до нея — ... въпросът е, че аз много те обичам — изхлипа тя — ... о, моля те, Филип... не заминавай...

— Едуина, длъжен съм.

— Не можеш...

Мислеше за себе си, за Фани, Теди и Алексиз. Всички толкова се нуждаеха от него. Ако той замине, щеше да им остане само Джордж. Буйният Джордж, с безкрайните си лудории, с консервните кутии, завързани отзад на конете, с частите, *взети назаем* от колите, с мишките, пуснати в класната стая... миловидното лице, което се доближаваше до нейното за целувка и *лека нощ*, ръцете, които вечно прегръщаха Фани... момчетата, които бяха и вече не са... а през есента Джордж също щеше да бъде далеч. Изведнъж всичко се променяше, точно както се беше случило преди време, с тази разлика, че децата бяха единственото, което сега имаше, и тя не искаше да ги загуби.

— Филип, моля те...

Очите ѝ го умоляваха и той я погледна тъжно. Беше изминал целия път от Калифорния до тук, за да ѝ каже, почти беше сигурен, че ще реагира по този начин, но това беше толкова болезнено за всички.

— Няма да тръгна без твоята благословия. Не зная как бих могъл да се откажа, но ако наистина мислиш това, което каза, ако действително не си в състояние да се справиш без мен, тогава ще трябва да им кажа, че не мога да замина.

Изглеждаше съсипан след тези думи и погледът в очите му ѝ подсказа, че няма избор. Не биваше да го спира.

— А ако не заминеш?

— Не зная...

Огледа тъжно градината наоколо — тук всичко му напомняше за майка им и баща им, които толкова бяха обичали. После отново погледна сестра си в очите.

— Мисля, че после винаги ще живея с чувството, че съм ги предал по някакъв начин. Нямам право да оставя някой друг да води тази война за нас. Едуина, искам да бъда там.

Изглеждаше толкова убеден, толкова спокоен, че сърцето ѝ се късаше. Не можеше да разбере каква съблазън можеше да представлява за мъжете войната, но усещаше, че няма право да го спира.

— Но защо? Защо трябва да си точно ти?

— Защото, дори и за теб да съм все още дете, аз вече съм мъж, Едуина... мястото ми е там.

Тя кимна мълчаливо и се изправи, като изтупваше полата си от праха. Мина доста време, преди отново да го погледне.

— Тогава я имаш.

Гласът ѝ прозвуча тържествено и дори трепереше, но вече беше взела решение и се радваше, че все пак той се беше върнал у дома, за да ѝ каже. Ако не го беше направил, тя никога нямаше да може да го разбере. И сега не беше сигурна, че ѝ е съвсем ясно, но беше длъжна да уважава възгледите му. А той беше прав. Момчето си беше отишло и той беше станал мъж, с право на свои собствени принципи.

— Какво имам?

Той изглеждаше объркан и изведнъж, когато тя му се усмихна, отново придоби съвсем момчешки вид.

— Имаш благословията ми, глупчо! Бих искала да не заминаваш, но ти имаш право да решаваш сам. — После очите ѝ отново станаха тъжни. — Само непременно се върни у дома.

— Ще се върна... обещавам ти...

Той я прегърна и я притисна до себе си. Те останаха дълго така, а в това време малкият Теди ги наблюдаваше от един прозорец на горния етаж.

20.

Двете момчета бяха разговаряли с часове предишната нощ, докато Филип събираше част от нещата си. Беше разрешил на Джордж да вземе каквото пожелае от вещите му, когато заминава за Харвард и отдавна беше минало полунощ, когато решиха да слязат долу и да си вземат нещо за ядене от кухнята.

Джордж говореше въодушевено, като размахваше едно пилешко бутче. Пожела му добър път и после започна да му подхвърля шеговити намеци за момичетата, които той щеше да срещне във Франция, но това беше последното нещо, от което Филип можеше да се интересува.

— Бъди внимателен с Едуина — предупреди го той и после му припомни да се държи прилично, когато отиде в Харвард.

— Не ставай глупав — усмихна се Джордж, докато наливаше бира за себе си и за по-големия си брат.

Всички чанти на Филип вече бяха готови и те нямаха какво да правят до сутринта. Ако искаха, можеха да си говорят цяла нощ и Джордж знаеше, че Едуина не би имала нищо против, ако въобще не си легнат и дори ако се напият. Според Джордж това им се полагаше.

— Говоря сериозно — каза Филип отново. — Никак не ѝ е било леко през всичките тези години, когато трябваше да се грижи за нас.

Бяха минали точно пет години от смъртта на родителите им.

— Е, не сме се държали чак толкова лошо — отново се усмихна Джордж, докато отпиваше от бирата си и се питаше как ли ще изглежда брат му в униформа.

При мисълта за това изпита завист и съжаление, че не тръгва с него.

— Ако не бяхме ние, тя би могла да се омъжи — каза Филип замислено. — Или може би не. Струва ми се, че тя не е превъзмогнала болката си по Чарлс и вероятно никога няма да го забрави.

— Аз не мисля, че тя иска да го забрави — каза Джордж.

Познаваше сестра си добре. Филип кимна.

— Просто бъди добър с нея.

Погледна с любов своя по-малък брат, остави чашата си на масата и с усмивка разроши косите му.

— Ще ми липсваш, малкия. И да си изкараш добре следващата година.

— Ти също. — Джордж се усмихна, докато си мислеше за приключенията на брат си във Франция. — Може и да се видим там по някое време.

Но на това Филип поклати глава.

— Само да си посмял! Ти си им нужен тук.

Очите му говореха, че е категоричен. Джордж кимна към него и въздъхна обзет от завист.

— Зная. — А после с неприсъща за него сериозност добави. — Само непременно се върни!

Едуина беше отправила към него същите думи и Филип мълчаливо кимна.

Малко след два часа двамата братя се качиха горе и на другата сутрин, когато слязоха за закуска, останалите вече бяха готови и ги очакваха. Едуина сама беше приготвила всичко, вдигна поглед към двете момчета и се усмихна, но на лицето ѝ беше изписана умора от изминалата нощ и от безкрайните им разговори в кухнята.

— Късно ли си легнахте снощи? — Попита тя, докато наливаше кафе на двамата, а Фани не откъсваше очи от Филип. Не можеше да повярва, че той отново ще ги напусне и този път очевидно Едуина съвсем не се радваше на заминаването му.

Всички щяха да дойдат на гарата, за да го изпратят и докато пресичаха града в Новия Пакард, шофиран от Едуина, в колата цареше престорено въодушевление. На гарата имаше и други момчета като него, които чакаха влака. Много от тях се бяха записали в последните няколко дни. Бяха минали само девет дни, откакто Съединените щати се бяха включили във войната. За Алексиз това беше тъжен и специален ден — тя навършваше единадесет години. Но сега за нея празникът щеше да бъде два пъти по-тъжен, защото Филип заминаваше.

— Пази се — каза Едуина тихо, докато все още чакаха влака, а Джордж сипеше безкрайна серия от стари анекдоти. Те поне отвличаха

децата и внезапно, когато дочуха свирката на приближаващия влак, Едуина усети как болката прониза сърцето ѝ.

После влакът навлезе в гарата и Джордж помогна на брат си да качат чантите му, а в това време децата чакаха с тъжни очи и печални лица.

— Кога пак ще си дойдеш? — Попита Теди нещастно, а една сълза за миг потрепери в крайчеца на окото му и после се търкулна по бузката му.

— Скоро... бъди послушен... не забравяйте да ми пишете...

Думите му бяха прекъснати от свирката на влака, който се готвеше да потегли. Всичко ставаше с някаква лудешка бързина... той целуна всеки от тях, после притисна Едуина до себе си.

— Бъди внимателна... аз ще се оправя... ще се върна скоро, Уин... о, господи... толкова ще ми липсват.

При тези думи гласът му секна.

— Пази се — прошепна тя — и се връщай скоро... обичам те...

Кондукторът извика *качвайте се!* и те избързаха напред към платформата. Докато влакът бавно и безмилостно потегляше от гарата, тя притискаше Теди до себе си, а Джордж стоеше неподвижно, хванал за ръка Алексиз и Фани.

Едуина усети как сърцето ѝ мъчително се свива, молеше се той да се върне благополучно у дома. После всички помахаха и той замина, а докато влакът се носеше напред, не можеха да видят, че по страните на Филип се стичаха сълзи. Той правеше това, което знаеше, че е длъжен да стори... но, господи... те щяха да му липсват ужасно.

21.

Очакването му се стори безкрайно. От време на време пишеше на Едуина и децата и чак през зимата най-накрая се включиха в битката при Камбре във Франция. Неговата част се сражаваше заедно с англичаните и известно време те се справяха успешно, доста по-добре от почти половиния милион войници, които бяха загинали в битката при Пашендел. Но десет дни след началото на боевете при Камбре, германците контраатакуваха, англичаните и американците не можаха да устоят и трябваше да отстъпят почти на първоначалната си позиция.

Броят на жертвите беше потресаващ и когато Едуина четеше сведенията за хода на сраженията, сърцето ѝ се свиваше при мисълта за Филип. Той пишеше за кал, сняг и лишения, но изобщо не им беше казал колко се страхува, колко обезкуражен се чувстваше, като гледаше как всеки ден умираха хиляди хора и единственото, което можеше да направи, беше да се моли за собственото си оцеляване.

Навсякъде из Щатите се виждаха плакати, изобразяващи строгия чичо Сам, който подканяше всички да се запишат в армията.

Същата година в Русия царят беше свален, а семейството му беше изпратено на заточение.

— Джордж също ли ще стане герой? — Попита Фани точно преди Деня на благодарността, а Едуина изтръпваше при мисълта, че и по-малкият ѝ брат може да тръгне по стъпките на Филип.

— Не, той не.

Достатъчно мъчително беше да се тревожи за Филип ден и нощ и за щастие от есента Джордж беше вече в Харвард. Понякога се обаждаше по телефона, а от оскъдните му писма ставаше ясно, че се чувства отлично, въпреки че разказваше за живота си там по съвсем различен начин от по-големия си брат. Говореше за хората, с които се среща, за мъжете, които го впечатляват, за приемите, които посещава в Ню Йорк, и за момичетата, които непрекъснато ухажва. Въпреки това беше учудил Едуина с признанието си, че тъгува за Калифорния. Тя получи и едно забавно писмо, в което той с въодушевление разправяше

за последните филми, които беше гледал с Чарли Чаплин и Глория Суонсън. Явно страстта му към киното не беше отминала и дори в едно подробно писмо беше направил сериозен анализ и на двата филма, в който коментираше по какъв начин, според него, филмите биха могли да станат още по-добри. Това накара Едуина да се замисли дали той действително възнамерява един ден да отиде в Холивуд и да започне да прави филми. Само че светът на Холивуд изглеждаше твърде далеч от Харвард.

По това време Филип все още беше във Франция. Мръзнеше на студа, а навсякъде около него всеки миг загиваха хора.

За щастие, Едуина не знаеше нищо за това и събрани около трапезата по случай Деня на благодарността, те всички казаха обичайната молитва и после се помолиха за него.

— ... и Господ, благослови и Джордж — добави Теди тържествено, — който няма да стане герой, защото моята сестра Едуина не му разрешава — реши той да обясни и тя му се усмихна.

Седемгодишен, той все още беше пухкаво, гальовно дребосъче, привързано по особен начин към Едуина. За него тя беше единствената майка, която той помнеше.

Прекараха заедно един спокоен ден и след празничното угощение по случай Деня на благодарността решиха да постоят в градината. Времето беше топло и приятно, Алексиз и Фани седяха на люлката, а Теди риташе топката си ту към едната, ту към другата. Всичко беше някак странно, големите момчета бяха заминали и в къщата сега бяха само малките деца. Едуина им предложи вечерта да напишат заедно писмо на Филип. Надяваше се, че Джордж ще се обади по телефона. Той прекарваше Деня на благодарността с приятели в Бостън.

Когато си легнаха същата вечер, Едуина не можа да заспи до късно и все още лежеше будна, когато чу, че някой звъни на вратата. Изправи се, стресната от шума, и после побърза надолу по стълбите, преди настоящият звън да е събудил децата.

Когато стигна до входната врата, боса и със сплетени коси, тя все още се мъчеше да навлече халата си. Накрая успя и предпазливо откряна вратата, като очакваше да види някой от приятелите на

Джордж, които, пийнали, сигурно идваха да го търсят, явно забравили, че е заминал за Харвард.

— Да? — Попита тя.

Изглеждаше съвсем млада в тъмния коридор, а лунната светлина озаряваше лицето ѝ.

Отвън стоеше непознат мъж, който държеше някаква телеграма и тя го погледна изненадана.

— Майка ви вкъщи ли е? — Попита той и въпросът му засили притеснението ѝ.

— Аз... не... мисля, че търсите мен — каза тя и после се смръщи — За кого е това?

Но страхът вече беше пропъзлял до сърцето ѝ. Когато мъжът прочете името ѝ високо и ясно, тя усети, че се задушава. Той ѝ подаде телеграмата и се втурна надолу по стълбите като плъх в кошмарен сън, а тя затвори вратата, облегна се на нея и за момент остана така, отмаляла и бездиханна. Не можеше да бъде нищо хубаво, добрите вести не пристигат с телеграми малко след полунощ.

После влезе в гостната, светна лампата и бавно се отпусна на стола, за да я прочете. Пликът в ръцете ѝ се отвори лесно и погледът ѝ пробягна по редовете, дъхът ѝ спря и тя усети как сърцето ѝ изстива. Не можеше да бъде... не беше възможно... преди пет години той беше оцелял след потъването на „Титаник“... а сега вече го нямаше... *с дълбоко прискърбие трябва да ви съобщим, че вашият брат, редник Филип Бъртрам Уинфийлд загина с чест на бойното поле при Камбре, днес, на 28 ноември, 1917 година. Щабът на армията поднася своите съболезнования на цялото ви семейство...*

Беше подписана с име, което тя никога не беше чувала. Прочете телеграмата още десетина пъти, а риданията бяха заседнали в гърлото ѝ. После мълчаливо стана и изгаси камината.

С лице, мокро от сълзи, тя се качи гори и влезе в спалнята, където той беше живял, където бяха отрасли заедно и вече знаеше, че той никога нямаше да се завърне у дома... като другите... беше живял след тях още пет, взети назаем години, достатъчно дълги, за да може да порасне, да стане мъж и после да бъде убит от германските войници.

И тогава, както стоеше там и ридаше беззвучно, стиснала в ръка омразната телеграма, тя съзря едно личице, обърнато към нея в мрака. Беше Алексиз. Тя беше застанала там отдавна, вперила поглед в нея.

Беше разбрала, че се е случило нещо ужасно, но не смееше да я доближи. Накрая Едуина я видя, протегна ръце към нея и Алексиз инстинктивно разбра, че Филип вече го няма. Стояха много дълго там, в стаята, докато накрая Едуина избърса очите си, взе Алексиз при себе си, в своето легло, където лежах, притиснати една до друга като загубени деца до наставането на утрото.

22.

— Ало?... Ало? — Крещеше Едуина, като се надяваше викът ѝ да бъде чул на три хиляди мили.

Връзката беше ужасна, но тя трябваше да открие Джордж. Вече два дни го чакаше да се прибере в Харвард след празничния уикенд. Накрая в другия край някой отговори.

— Мистър Уинфийлд, моля — изкрещя тя в слушалката и краткият, отсечен сигнал сякаш звучеше безкрайно, докато тя чакаше някой да намери Джордж.

Накрая той вече беше там, от другата страна, но за момент до него достигаше единствено мълчанието.

— Ало! — Изкрещя той в отговор... — Ало! Кой се обажда?

Вече беше сигурен, че връзката се е прекъснала, но накрая тя пое дъх и се обади, без да знае как точно да започне. Беше достатъчно мъчително да му го съобщи, дори и без да ѝ се налага да креци в слушалката по междуградската линия, но не искаше той да изживее шок, когато получи телеграма, нито пък имаше сили да чака дни наред, докато писмото стигне до него. Той имаше право да знае, както и останалите. Децата бяха плакали с дни. Познаваха тези сълзи, сълзите, които вече бяха проливали, въпреки че може би вече не си ги спомняха.

— Джордж, чуваш ли ме? Гласът ѝ едва достигаше до него.

— Да! Добре ли сте?

Отговорът беше мъчителен и преди да може да отговори, очите ѝ се напълниха със сълзи. Изведнъж ѝ се стори, че е сбъркала, като е решила да му се обади.

— Филип... — започна тя и преди да успее да добави каквото и да е, той вече знаеше и кръвта замръзна във вените му, докато се напрягаше да я чуе там, в Бостън. — Преди два дни получихме телеграма — каза тя и се разрида, а Джордж знаеше, че това беше необичайно за нея. — Убили го във Франция... той... — изведнъж ѝ се

стори, че е ужасно важно да му каже подробностите — той загинал достойно...

След това вече не намери сили да продължи. Не беше в състояние да изрече нито дума повече, а децата стояха на стълбите и я наблюдаваха.

— Идвам си у дома — това беше всичко, което можа да каже, а сълзите се търкаляха по страните му. — Идвам си у дома, Уин...

Вече и двамата плачеха, а Алексиз бавно тръгна нагоре по стълбите, чак до последния етаж, където не беше стъпвала толкова отдавна. Но сега почувства нужда да отиде там и да остане насаме с мислите си за своя най-голям брат.

— Джордж — опита се Едуина да продължи, — не е необходимо да правиш това... ние сме... добре...

Но този път тя съвсем не звучеше убедително.

— Обичам ви... — той все още плачеше, без да може да се овладее, мислеше за нея и Филип, за всички тях, за това колко беше несправедливо. Едуина се оказа права. Изобщо не трябваше да го пуска. Вече го беше разбрал. Твърде късно. За Филип. — Ще си бъда вкъщи след четири дни.

— Джордж, недей...

Опасяваше се, че в Харвард ще погледнат неодобрително на отсъствието му.

— Ще се видим скоро... чакай... малките добре ли са?

Да, добре, почти, с изключение на Алексиз, която понасяше удара много тежко. А останалите не се отделяха от Едуина от страх, че тогава тя може да умре и да ги изостави.

— Ще се оправят. — Тя пое дъх и се опита да не мисли повече за Филип, за това как е загинал, сам, някъде там, в студа и калта. Горкото момче... само да беше могла да му помогне...

— Значи ще се видим след четири дни...

Канеше се да му каже отново, че е по-добре да не идва, но той вече беше затворил. Тя остави слушалката и се обърна към Фани и Теди, които седяха на стълбите, точно над нея и тихо плачеха. Те дойдоха и се сгушиха в нея и тя ги отведе горе в стаите им, но тази нощ те спаха с нея и накрая Алексиз също слезе долу и си легна при тях. Едуина беше решила да не я безпокои, знаеше къде е отишла и

разбираше, че тя има нужда да остане сама със своите спомени за Филип. В известен смисъл те всички се нуждаеха от същото.

Тази нощ разговаряха до късно за Филип и за онова, което толкова обичаха у него — колко беше елегантен и изискан, колко добросърдечен, с каква сериозност и отговорност се отнасяше към всичко, колко беше нежен и деликатен. Спомняха си за много негови прекрасни качества и докато си мислеше за Филип, Едуина с мъчителна болка осъзна колко много ще ѝ липсва. А през нощта, докато лежаха, сгущени заедно в леглото, тя се почувства така, сякаш отново се намираха в спасителната лодка, изплашени, самотни, вкопчени един в друг сред бурните води, изтръпнали от ужас дали отново ще бъдат заедно. Само че този път тя знаеше, че вече беше невъзможно.

В очакване на Джордж изминаха четири дълги дни, изпълнени с размисъл, сълзи и безмълвно негодувание. Когато най-накрая той си дойде, къщата отново оживя, докато той тичаше нагоре-надолу по стълбите, блъскаше врати или се втурваше в кухнята. Още щом го видя, Едуина се усмихна, а когато се върна, още от вратата той се втурна в градината да я търси. Отправи се към нея, прегърна я силно и те дълго останаха така, притиснати един до друг, плачейки за своя изгубен брат.

— Радвам се, че дойде — призна му тя по-късно, когато вече бяха сложили малките в леглата. После погледна Джордж тъжно. — Тук е толкова самотно без него. Съвсем различно е, когато знаеш, че... вече го няма... че няма да се върне. Сега мразя да влизам в стаята му.

Джордж я разбираше. Същия следобед, когато си беше дошъл у дома, той беше отишъл в стаята на брат си и просто седнал там, беше дал воля на сълзите си. Някаква част от него все още очакваше да завари там Филип.

— Толкова е странно, нали? — Промълви той. — Сякаш е все още жив, някъде там и аз чакам един ден да се върне... само че това вече няма да стане... нали, Едуина?

Тя поклати глава и мислите ѝ отново литнаха при него, спомняше си колко беше съзнателен във всичко, което правеше, колко ѝ помагаше за децата. За разлика от Джордж, който беше вечно зает да слага скришом в леглата жаби, за да плаши децата. Въпреки това, сега тя беше благодарна, че той отново е с нея.

— Някога имах същото усещане за мама... татко... и Чарлс — призна Едуина, — все чаках някой ден да се върнат, но... не стана.

— Мисля, че тогава съм бил твърде малък, за да мога да го разбера — почти прошепна Джордж и сега вече осъзнаваше по-ясно как се е чувствала сестра му. — Трябва да е било ужасно за теб, Уин... заради Чарлс и всичко останало. — А после добави: — И повече никой друг не те е интересувал, нали? Искам да кажа... след него...

Той знаеше, че Бен я харесва, но освен това беше сигурен, че Едуина никога не е била влюбена в него и предполагаше, че след Чарлс сестра му повече не е имала намерение да се омъжи, за когото и да е.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Мисля, че никога няма да обичам друг мъж. Сигурно ми стига за цял живот... само Чарлс...

Тя се замисли отново за него и гласът ѝ замря.

— Това не е справедливо, ти заслужаваш повече. — И после: — Не искаш ли някой ден да имаш свои собствени деца?

Но тук тя се засмя и избърса сълзите, които беше изплакала за своя брат.

— Мисля, че и това ми е достатъчно, благодаря много. Не смяташ ли, че пет деца ми стигат?

— Само че не е същото.

Изражението му все още беше сериозно и тя отново се засмя.

— Бих казала, че не е много по-различно. Обещах на мама, че ще се грижа за вас и го направих. Но съвсем не съм убедена, че ми е нужно нещо повече. И без това, вече съм достатъчно възрастна.

Но изглежда тя изобщо не съжаляваше. Беше ѝ мъчно единствено, че беше загубила толкова любими за нея хора. И може би защото сега останалите ѝ бяха безкрайно скъпи.

— Кога се връщаш?

Преди да отговори, за миг той отправи към нея сериозен поглед.

— Бих искал да поговорим за това... но не тази вечер... може би утре...

Знаеше, че тя ще се разстрои, но той беше взел своето решение още преди да се върне в Калифорния.

— Случило ли се е нещо? Да не би да имаш неприятности, Джордж?

С Джордж това не би било бог знае каква изненада, но този път тя му се усмихна мило. Все още беше такава момче, жизнено и необузвано, въпреки сериозния вид, който се опитваше да си придава.

Но той поклати глава, леко засегнат.

— Нямам неприятности, Едуина, но изобщо не смятам да се връщам там.

— Какво?

Тя изглеждаше изумена. Всички мъже в семейството им бяха завършили Харвард. Три поредни поколения.

След Джордж там щеше да отиде Теди, а един ден и неговите деца.

— Няма да се върна.

Беше решил твърдо, също като Филип, когато беше тръгнал на война и Едуина го усети.

— Защо?

— Защото сега мястото ми е тук. И ако трябва да бъда откровен с теб, никога не е било там. Прекарвах приятно, но всъщност изобщо не съм го искал. Искам нещо съвсем различно — нужен ми е истинският живот — нещо ново, вълнуващо и реално... не ми се пишат есета на гръцки, не искам да превеждам разни митове. Това се харесваше на Филип... но просто не е за мен. И никога не е било. Аз мечтая за нещо друго. Предпочитам да започна работа тук.

Предложението му завари Едуина неподготвена, но тя беше разбрала, че ще бъде безполезно, ако се опита да го разубеди. Може би ако го остави, един ден той сам ще пожелае да се върне в Харвард и да завърши образованието си. Беше й много неприятно да мисли, че той няма да получи диплома. Дори Филип беше възнамерявал да се върне и да изкара докрай следването си.

Разговаряха за това няколко дни, накрая тя обсъди въпроса и с Бен и две седмици по-късно Джордж започна работа като стажант във вестника на баща си. Тя трябваше да признае, че може би за него това беше много по-разумно и след като Филип вече не беше между тях, просто нямаше кой друг да ръководи вестника. За Джордж всичко беше все още съвсем ново и непознато, но може би след година-две вече ще знае достатъчно, за да опита сам. Господ беше свидетел, че просто нямаше кой друг.

Всеки път, когато го виждаше как тръгва сутрин за работа, Едуина се усмихваше вътрешно. Изглеждаше като дете, което се мъчи да играе ролята на баща си. Първо се измъкваше от леглото, винаги безкрайно късно, а после се появяваше на масата, раздърпан, с изкривена на една страна връзка и то точно навреме, за да отвлеча и дразни малките. След като разлееше по някоя чаша мляко и нахранеше котката с приготвените за него овесени ядки, той просто грабваше по две парченца от нарязания на масата плод и изхвърчаваше навън с обещанието да ѝ се обади по обяд. Звънеше ѝ съвсем прилежно всеки ден, но най-вече, за да ѝ разкаже някой анекдот и да я попита дали би имала нещо против, ако не се върне за вечеря, а тя, естествено, не възразяваше.

За любовните истории на Джордж из града се носеха легенди, а в момента, в който хората разбраха, че той си е отново у дома, поканите да им гостува започнаха да ваят буквално всеки ден. Всички искаха да го видят — семейство Крокър, Де Янг, Спрекълс и много други точно както винаги бяха държали и на присъствието на Едуина сред тях, но тя предпочиташе да прекарва по-голямата част от времето си вкъщи. Все пак понякога излизаше с Джордж и се чувстваше прекрасно в неговата компания, но тя отдавна вече не изгаряше от желание да ходи по приеми. За Джордж обаче удоволствието беше пълно и той много повече се забавляваше да ходи по такива места, отколкото да чиракува във вестника на баща си.

В продължение на няколко месеца Едуина го караше да идва с нея на редовните месечни съвещания, но по-късно научи, че той отсъства от работа почти всеки следобед и след като проучи внимателно положението, разбра, че той се измъква тайно, за да ходи на кино.

— За бога, Джордж, дръж се сериозно. Този бизнес един ден ще бъде твои — скара му се тя през юни, а той се извини, но през следващия месец историята се повтаряше и накрая тя трябваше да го заплаши, че ще му спре възнаграждението, ако не си стои на мястото, за да си го изработи.

— Едуина, просто не мога. Това не съм аз. А и всички ми се подмазват и ме наричат мистър Уинфийлд. Да не говорим, че нищо не разбирам от тази работа. Все се озъртам и ми се струва, че се обръщат към баща ми.

— Ами просто се научи, да му се не види. Бих го направила, ако бях на твоє място.

Беше страшно ядосана, а на него му беше омръзнало непрекъснато да му нареждат какво да прави и той реши да ѝ го каже.

— Ами тогава защо, по дяволите, не се заемеш сама с този вестник? И без това ръководиш всичко останало — къщата, децата, и на мен би ми дърпала конците, стига да можеше, така както правеше с Филип.

Тогава тя го удари и той се ужаси от това, което беше казал. Започна да ѝ се извинява, но я беше засегнал жестоко и го знаеше.

— Едуина, съжалява... не знаех какво говоря...

— Това ли е мнението ти за мен, Джордж? Мислиш, че се налагам за всичко? Така ли ти изглежда? — Лицето ѝ беше обляно в сълзи. — И какво според теб трябваше да направя, когато мама и татко умряха? Да се откажа? Да ви оставя да растете на воля и кой щеше да се грижи за всичко? Леля Лиз? Вуйчо Рупърт? Или може би ти, докато беше зает да пускаш жаби из леглата ни? Имаше ли някой друг, за бога? Татко си отиде, той нямаше друг избор. — Вече се тресеше от ридания и щеше да пропусне нещо, което я измъчваше от години. — А мама сама реши да остане с него... нали не искаха да ги пуснат в лодките... и него, и Филип, защото бяха мъже... ти беше последното малко момче, което успя да се качи, защото офицерът, който се разпореждаше, беше решил да не пуска момчетата и мъжете... така че татко трябваше да остане... но мама сама пожела да бъде с него. Филип ми каза, че тя просто не е искала да се качи в последната лодка. Избрала е да умре с татко.

Тази мисъл я беше измъчвала през цялото време. Защо Кейт беше пожелала да умре с баща им?

— Така че кой остана, Джордж? Имаше ли друг? Бяхме само ние... аз... ти, но ти беше само на дванадесет години... и Филип, който беше шестнадесетгодишен... значи, оставах само аз. И ако това, което можах да направя, не ти харесва, много съжалявам!

Тя се извърна и сълзите се затъркаляха по страните ѝ. Стояха в стаята, която някога беше кабинетът на техния баща.

— Съжалявам, Уин... — Ужасяваше се от това, което беше направил. — Обичам те... ти се справяш великолепно... Просто бях разстроен, защото не мога... това не е за мен. Съжалявам... аз не съм

татко... нито Филип... или ти... аз съм си аз... и това ми е напълно чуждо.

Сега и в неговите очи имаше сълзи, защото чувстваше колко жестоко я беше наранил.

— Не мога да бъда като тях. Харвард не означава нищо за мен, Уин. И от този вестник не разбирам нищо. Дори не съм сигурен дали някога бих могъл... — Разплака се и обърна поглед към нея. — Много съжалявам.

— А какво искаш тогава? — Попита тя нежно.

Обичаше го такъв, какъвто е, беше длъжна да го уважава за качествата му и да се съобразява с това, което му липсва.

— Искам това, за което съм мечтал винаги, Уин. Искам да отида в Холивуд и да правя филми.

Още нямаше деветнадесет и подобна идея се стори на Едуина абсурдна.

— И как ще го постигнеш?

При този въпрос очите му светнаха.

— Имам един приятел от училище, чичо му притежава филмово студио и той каза, че ако реша, мога винаги да му се обадя.

— Джордж — изрече тя с въздишка, — това са абсолютни фантазии.

— Откъде знаеш? Ами ако изведнъж стана страхотен режисьор?

Двамата се разсмяха през сълзи и нещо в нея искаше да му угоди, но разумът ѝ подсказваше, че това ще бъде лудост.

— Едуина — погледна я той умоляващо, — ще ми разрешиш ли да опитам?

— А ако кажа не? — Погледна го тя строго, но разочарованието, изписано на лицето му, я трогна дълбоко.

— Тогава ще остана тук и ще се държа прилично. Но ти обещавам, само ако ме пуснеш, ще се връщам у дома при теб всяка събота и неделя.

Тя се засмя при мисълта за подобна перспектива.

— И какво ще правя с момичетата, които ще влачиш със себе си?

— Ще ги оставяме отвън, в градината — изсмя се той и после отново стана сериозен. — Ще ме оставиш ли да опитам?

— Може би — каза бавно тя и после тъжно го погледна. — А в такъв случай какво да правя с вестника на татко?

— Не зная — отвърна той и я погледна открито. — Не мисля, че някога ще мога да го поема.

Вестникът ѝ беше грижа от дълго време и скоро, при положение, че нямаше опитен човек, който да го ръководи, той или щеше постепенно съвсем да западне, или един ден щеше да се окаже, че вече им струва твърде скъпо.

— Предполагам, че ще се наложи да го продам. Филип беше човекът, който наистина искаше да се захване с това.

А един господ знае какво щеше да прави Теди след време. Той все още беше само на осем години, а тя не можеше да се занимава с вестника цял живот.

Джордж я погледна със съжаление.

— Аз не съм Филип, Уин.

— Зная — усмихна се тя, — но аз те обичам такъв, какъвто си.

— Нима това означава, че... — Той даже не посмя да довърши, но тя се засмя, кимна и го прегърна.

— Да, лошо момче, тръгвай... напусни ме... — пошегува се тя.

Той си беше дошъл у дома, когато тя имаше нужда от него. От смъртта на Филип бяха минали седем месеца и тя добре разбираше, че той не може да бъде щастлив, като просто се крие във вестника на баща им. А и кой знае? Може би един ден ще работи в киното и ще стане добър?

— Всъщност, кой е този човек, чичото на твоя приятел? Бива ли си го? Свестен ли е?

— Страхотен е!

Той ѝ спомена някакво име, което тя изобщо не беше чувала и двамата излязоха от кабинета на баща им, хванати за ръце. Все още трябваше да обмисли доста неща, имаше и много въпроси, които трябваше тепърва да решава, но съдбата на Джордж вече беше определена. Той щеше да замине за Холивуд. За Едуина това беше меко казано лудост.

23.

Джордж замина за Холивуд през юли, веднага след обичайното им летуване на езерото Тахо. Те все още ходеха на същото място, отсядаха в бунгалата, които наемаха от приятели на родителите им, и Едуина и децата се чувстваха великолепно. Можеха да си почиват, да ходят на дълги разходки, да плуват и Джордж беше все така цар в ловенето на раци. А тази година за тях беше особено хубаво, че са заедно, защото скоро след това той щеше да се впусне в своето холивудско приключение.

Докато бяха там, те често говореха за Филип, а Едуина почти непрекъснато мислеше за вестника и се опитваше да вземе решение, какво да прави с него. По-точно тя вече беше категорична, че ще го продаде, но въпросът беше кога.

А когато се върнаха в Сан Франциско, два дена след заминаването на Джордж за Лос Анджелис, тя помоли Бен да го предложи на Де Янг. Въпреки че Джордж вече го нямаше, в къщата все още всичко беше с главата надолу и приятелите му продължаваха да звънят денонощно. Човек трудно би могъл да си представи как Джордж започва сериозна кариера, където и да е, но може би за него Холивуд наистина беше подходящо място, ако историите, които се пишеха за живота там, бяха истина, в което Едуина доста се съмняваше. Постоянно се разправяха приказки за страхотни филмови звезди, облечени в кожи от бяла лисица, които караха своите невероятни коли и ходеха по лудешки увеселения. Струваше ѝ се твърде млад за подобни неща, но тя му вярваше и беше решила, че за него ще бъде по-добре, ако действително опита нещо ново. Тогава ще успее или ще се наложи да се откаже завинаги.

— Смяташ ли, че трябва да почакам, преди да продам вестника, Бен? Какво ще стане, ако Джордж изведнъж промени решението си, а него вече го няма?

Този въпрос действително я притесняваше, но истината беше, че напоследък вестникът летеше стремглаво надолу, а с него и печалбите.

Той просто повече не можеше да се задържи без баща ѝ, а Джордж беше твърде млад и твърде безразличен, за да го поеме.

— Няма да оцелее толкова дълго, че Джордж да успее да свикне с работата в него.

Бен както винаги беше откровен с нея, въпреки че сега му ставаше мъчно, като виждаше, че тя беше решила да го продаде. Действително вече беше безсмислено да се опитват да го задържат. Баща ѝ го нямаше, а също и Филип, който наистина би могъл да се справи добре, а Джордж беше показал липса на всякакъв интерес.

Накратко казано, семейство Де Янг ги подведоха, но само след един месец те получиха предложение от един издателски екип в Сакраменто, които търсеха да купят бързо някакъв вестник в Сан Франциско и „Телеграф сън“ се оказваше съвсем подходящ за целта. Направиха на Едуина съвсем прилично предложение и Бен я посъветва да го приеме.

— Нека да помисля.

Тя се колебаеше, но Бен я посъветва да не протака, защото хората на Сакраменто можеха да променят решението си. Сумата, която ѝ предлагаша, не беше баснословна, но щеше да осигури съществуването им през следващите петнадесет-двадесет години и щеше да ѝ даде възможност да плати за обучението на останалите ѝ братя и сестри.

— А после? Какво ще стане след това? — Попита тя тихо Бен.

След двадесет години щеше да бъде на четиридесет и седем години, без съпруг, без професия, и дори без семейство, което да се грижи за нея, ако Джордж или някой от другите не решат да я издържат. Тази идея съвсем не ѝ допадаше и тя трябваше още отсега да обмисли всичко. От друга страна, запазването на вестника също не беше решение на проблема.

Всичко това накара Бен да изпита съжаление към нея, но той никога не би ѝ го казал.

— През следващите години имаш достатъчно време, за да вложиш някъде парите си, да спестяваш. Изобщо можеш да направиш доста неща, ако обмислиш всичко, без да бързаш.

Имаше и други, които можеше да направи в миналото, но се беше отказала, като например да се ожени за Бен или за някой друг. Но на двадесет и седем години бракът ѝ вече изглеждаше малко вероятен. Отдавна беше минала подходящата за това възраст. Жените на двадесет

и седем години не се женят изведнъж, просто така. И тя вече въобще не мислеше за нещо подобно. Беше направила това, което беше длъжна и толкова. Изобщо не съжаляваше. Единствено при заминаването на Джордж, докато се взираше в лицето му, тя съзря там истинско въодушевление и за миг се почувства така, сякаш животът просто беше минал покрай нея. Но това беше глупаво и тя го знаеше. От гарата се върна вкъщи заедно с Фани, Алексиз и Теди и веднага се захвана да работи нещо в градината, а децата се заеха да ѝ помагат.

И без друго тя изобщо нямаше представа какво би могла да прави в Холивуд с всичките тези филмови звезди и хората, за които той постоянно им пишеше. Караше ги да умират от смях с историите си за разни дами, натруфени с фалшиви диаманти и кожи, с хрътки, които подтичват след тях, една от които вдигнала крак на любимата змия на една от звездите и това предизвикало бурен скандал на един от първите приеми, за които Джордж беше получил покана. Той вече се чувстваше чудесно и само за дни след пристигането си беше потънал в света на киното. Вуйчото на неговия приятел действително му помогнал и му беше предложил работа като асистент-оператор, което щеше да му даде възможност да овладее занаята, като започне от най-ниското стъпало. След две седмици Джордж щеше да започне работа над първия си филм.

— Ще стане ли филмова звезда един ден? — Попита Фани скоро след заминаването му.

Тя беше на десет години и всичко това ѝ се струваше очарователно, но за Алексиз, която на дванадесет беше вече красавица, магията беше пълна. Като голяма беше още по-хубава, отколкото като малко момиченце, а меланхоличната ѝ сдържаност правеше впечатлението особено въздействащо. Понякога Едуина изпитваше страх, когато виждаше колко възхитителна ставаше Алексиз, как хората не можеха да откъснат поглед от нея, когато Едуина я извеждаше и реакцията им стъписваше дори самото дете.

Тя не можа да се оправи напълно след смъртта на родителите им, а и ударът от гибелта на Филип на бойното поле я беше направил още по-затворена. Въпреки че с Едуина винаги беше открита, будна и уверена, в момента, в който около нея се появяваха непознати, тя се стъписваше. Преди заминаването на Джордж тя започна да проявява странна привързаност към него.

Вървеше след него навсякъде, понякога посред нощ стоеше с часове на стълбите и го чакаше да се върне от поредното събиране. Откакто Филип беше загинал, тя се беше вкопчила в Джордж, точно както в миналото не се отделяше от своите родители.

Изгаряше от нетърпение да узнае дали ще му отидат на гости в Холивуд и Едуина ѝ обеща, въпреки че той беше дал дума да си пристигне у дома за Деня на благодарността.

Малко преди това най-накрая бяха продали вестника на хората на Сакраменто, които искаха да го купят. А забавянето на окончателния ѝ отговор беше довело до увеличаването на предлаганата цена. Едуина беше получила една прилична сума, която все пак не беше толкова голяма и тя знаеше, че отгук нататък се налагаше да бъде много по-предпазлива. Вече нямаше да има нови дрехи, нови коли и скъпи пътувания, но всичко това едва ли щеше да ѝ липсва. Единственото, което искаше, беше да разполага с достатъчно пари, за да отгледа децата и тя ги имаше. Все пак продаването на вестника се оказа вълнуващ момент. Последния ден преди продажбата тя отиде в кантората на баща си, за да подпише необходимите документи. Сега там се беше настанил главният редактор, който го заместваше. Но в съзнанието на всички това си остана кабинетът на Бърт Уинфийлд. На стената висеше нейна снимка от детските години, а до нея беше застанала майка ѝ. Тя сне снимката и впери поглед в нея. Останалите неща отдавна вече бяха изнесени, сега тя прибра тази фотография, след като я беше увила внимателно, и седна, за да подпише последните документи.

— Мисля, че това е всичко — вдигна поглед тя към Бен.

Той беше дошъл специално, за да присъства на подписването и като неин адвокат да извърши формалностите по сделката.

— Съжалявам, че трябваше да стане така, Едуина.

Той отпрати към нея поглед и тъжно се усмихна. Би предпочел на мястото на собственика да види Филип, а и тя изпитваше същото.

— Как е Джордж?

Преди да му отговори, тя прихна, като си спомни за абсурдните истории, които им разправяше в последното си писмо.

— Мисля, че никога не е бил по-щастлив. На мен ми се струва като едно малко безумие, но явно това страшно му харесва.

— Радвам се. Тази работа във вестника не беше за него.

Не сподели мнението си с нея, но смяташе, че с оставането си Джордж просто щеше да разсипе вестника.

Спряха се за малко отвън и тя знаеше, че скоро ще трябва да се видят във връзка с други въпроси, по които тя се консултираше с него, но Бен тръгна да я изпрати до колата и с някакво носталгично чувство ѝ помогна да се качи.

— Благодаря ти за всичко — каза тя тихо.

Той кимна, а тя запали колата и обзета от тъга, потегли към къщи. Току-що се беше отказала от вестника, който баща ѝ толкова обичаше. Но него вече го нямаше... и Филип също... Това беше краят, един период беше приключил завинаги...

24.

Както беше обещал, Джордж си пристигна за Деня на благодарността, пълен с невероятни и налудничави истории за още по-налудничави хора. Беше се запознал с братята Уорнър, беше видял Норма и Констанс Талмадж на някакъв коктейл и направо подлуди децата с приказките си за Том Микс и Чарли Чаплин. Не че ги познаваше особено добре, но в Холивуд всичко беше толкова жизнено, вълнуващо и достъпно, филмовата индустрия беше съвсем нова и, както той твърдеше, всеки можеше да си опита силите и това страшно му допаднаше.

Чичото на неговия приятел, Сам Хоруиц също си го биваше и според Джордж той беше ловък бизнесмен и познаваше всички в града. Преди четири години беше създал най-известното студио в Холивуд и един ден щеше да притежава целия град, защото беше толкова безупречен в работата си, че се радваше на всеобщото възхищение. Джордж го описваше като голям човек — и по външност и като положение в обществото — и фактът, че той имал много красива дъщеря, не остана незабелязан за Едуина. По думите му била единствено дете и още като малко момиченце загубила майка си, която загинала при влакова катастрофа някъде на изток и тя израснала само с баща си, който я обожавал. По всичко личеше, че знае доста за живота на това момиче, но Едуина се въздържа от коментари, а той продължаваше да им разказва една след друга забавните си истории от живота в Холивуд.

— Може ли някой път да ти дойдем на гости? — Попита Теди, отправил към Джордж пълен с възхищение поглед.

За него брат му беше важна особа, по-велик и от филмова звезда. А Джордж се наслаждаваше на възторга, който работата му предизвикваше у тях. Не беше особено възхитен от техническата страна, но както ги уверяваше, той само временно щял да бъде асистент-оператор, а един ден искал да се заеме със самото производство на филми и да притежава студио като Сам Хоруиц. Беше

убеден, че ще успее. Сам дори вече му бил обещал, че до една година ще му даде и административен пост, при положение, че прояви съзнателно и сериозно отношение към бизнеса.

— Надявам се, че ще работиш по-усърдно, отколкото във вестника — каза многозначително Едуина и той се засмя.

— Обещавам, сестричке, и по-добре, отколкото в Харвард.

Изпитваше угризения заради греховете си, но накрая беше намерил нещо, което наистина обичаше. Съжаляваше единствено за това, че Филип вече го нямаше, за да види с какво се е захванал неговия брат. Но от друга страна, ако Филип беше жив, вероятно Джордж все още щеше да си бъде в Харвард и щеше да продължава да бяга от лекции.

Войната беше свършила преди няколко седмици и двамата с Едуина разговаряха за това през няколкото дни, през които той остана в Сан Франциско. Струваше им се невероятно жестоко, че техният брат беше загинал само година преди това. Всичко изглеждаше толкова безмилостно.

Жертвите, дадени от страните на Антантата, наброяваха близо десет милиона, а още двадесет милиона бяха осакатени. Загубите бяха потресаващи и човек трудно можеше да го проумее.

Докато говореха за войната в Европа, Едуина изведнъж се сети, че много отдавна не е получавала вест от леля Лиз и реши да ѝ пише, за да ѝ разкаже за новия живот на Джордж в Холивуд и за това как са останалите децата. Тя беше дълбоко опечалена, когато предната година Едуина ѝ писа за смъртта на Филип, но оттогава не бяха получавали писмо от нея. Едуина си обясняваше мълчанието ѝ с факта, че все още беше много трудно да се изпращат писма от Англия.

Когато Джордж се върна в Лос Анджелис, тя ѝ писа и получи отговора ѝ малко след Коледа. Джордж си беше дошъл отново, за да прекара празниците заедно с тях и продължи да ги залива с несекващия поток от забавни истории за звездите, които беше видял в Холивуд. През краткия му престой Едуина забеляза, че той отново, и то неведнъж, споменава името на Хелън Хоруиц и подозираше, че Джордж е увлечен по нея. Питаше се дали трябва да му отиде на гости или все пак е по-добре да го остави да се наслаждава на собствената си

независимост без някой да му се меси. В известен смисъл все още беше почти момче. Деветнадесетгодишен, той вече се смяташе за олицетворение на житейската опитност, но тя много добре знаеше, че дълбоко в душата си той си беше останал дете и сигурно никога нямаше да се промени. Точно това най-много обичаше в него. Докато си беше у дома, лудориите му с децата нямаха край. Донесе на момичетата красиви нови кукли и по една рокля за всяка, а за Теди имаше чудесен велосипед и чифт кокили. За Едуина беше купил един фантастичен жакет от сребърна лисица. Тя дори не можеше да си представи, че ще го облече и все пак си спомни, че преди години майка ѝ имаше подобен. Почувства се ослепително красива, когато го сложи, за да го премери. А Джордж настояваше да го облече за празничната трапеза на коледното утро. Винаги беше щедър и мил. Вечно измисляше разни щуротии и този път обиколи къщата на кокилите на Теди и накрая отиде с тях в градината, за да поздрави съседите за празника.

Джордж вече си беше заминал за Лос Анджелис, когато най-накрая получи вест от адвокатата на леля си в Лондон. Писмото му беше съвсем официално и в него той с прискърбие ѝ съобщаваше, че лейди Хикам се е поминала в края на октомври, но поради *затрудненията* през последните дни на войната, той не бе имал възможност да я уведоми по-рано. От друга страна и без това възнамерявал да ѝ пише, веднага след като нещата се уточнят, добавяше той. Както тя несъмнено знае, лорд Рупърт беше завещал земите и имението си на своя племенник — наследник на неговата титла. Освен това, съвсем обяснимо, той оставил личното си имущество на своята съпруга и според последната воля и завещанието на лейди Хикам тя оставяла всичко това на Едуина и нейните братя и сестри. И той споменаваше една сума, която приблизително съответствала на завещанието. Едуина се взираше в писмото удивена. Не беше чак такава, която би им разрешила да се кичат с тиари и да се разхождат нагоре-надолу с Ролс-Ройс, но пък беше достатъчно солидна, за да осигури всички почти до края на живота им, стига да разполагат с парите разумно.

За Едуина случилото се беше като отговор на молитвите ѝ, защото всички останали, за разлика от нея, бяха достатъчно млади, за да работят и да направят кариера, а момичетата — да си намерят съпрузи, които поне да ги издържат, но за Едуина вече беше

невъзможно. А сега това означаваше, че ще бъде осигурена до края на дните си и няма да зависи от своите братя и сестри. И тя отново прочете писмото, изпълнена с мълчалива благодарност към лелята, която почти не познаваше и която беше причинила раздразнението ѝ при посещението си преди време. И като последен дар за тях, ги бе спасила. Парите бяха много повече от тези, които Едуина беше получила от продажбата на вестника и бяха внимателно разделени на пет отделни сметки, за всеки от тях. Разпределени по този начин, те не бяха огромно състояние, бяха много повече.

— Боже мой — прошепна тя на себе си, като се облегна назад на стола си в трапезарията и сгъна писмото.

Беше събота следобед и току-що влязла в стаята Алексиз я беше наблюдавала как го чете.

— Случило ли се е нещо?

Тя беше свикнала на трагедии и лоши вести, които твърде често пристигаха в писма или телеграми, но Едуина вдигна поглед към нея и поклати глава, като се усмихваше.

— Не... и да... леля Лиз е починала — изрече тя тъжно, — но ни е оставила твърде щедър подарък, който един ден ти ще бъдеш особено щастлива да притежаваш, Лекси.

Тя се канеше да разговаря със своя банкиер за най-сигурния начин да вложи парите някъде — за себе си и за децата.

Алексиз не изглеждаше впечатлена от завещанието, а само отправи към Едуина сериозен поглед.

— От какво е умряла?

— Не зная.

Едуина отвори писмото отново, като изпитваше угризения, че не е особено разстроена от смъртта на единствената сестра на майка си. Но тя беше вечно толкова раздразнителна и потисната, а и последното ѝ посещение далеч не беше от най-приятните.

— Тук не се споменава нищо.

Може би е бил испанският грип. Толкова много хора бяха умрели от него през тази година — и в Европа, и в Щатите. Епидемията беше ужасяваща. Тя се опита да определи на колко години е била леля Лиз и пресметна набързо, че са петдесет и една, тъй като майка ѝ щеше да бъде на четиридесет и осем. Беше странно, че тя беше надживяла Рупърт с толкова малко.

— Много мило, че е помислила за нас, нали Алексиз?

Едуина се усмихна, а Алексиз кимна.

— Сега богати ли сме?

Седна до нея и вече изглеждаше заинтригувана, а Едуина с усмивка поклати глава, но вътрешно изпитваше безкрайно облекчение, заради парите, които Лиз им беше оставила.

— Можем ли сега да се преместим при Джордж в Холивуд?

Едуина се усмихна малко напрегнато на хрумването ѝ.

— Не съм сигурна, че ще бъде особено въодушевен. Но с положителност ще имаме възможност да боядисаме къщата... и да наемем готвачка, а и човек да се грижи за градината...

От предното лято мисис Барне ги беше напуснала и като се изключи помощта при чистенето, Едуина вършеше всичко сама, за да не харчи излишни средства, след като вече бяха продали вестника.

Идеята да се преместят да живеят в Холивуд изобщо не се понрави на Едуина. Тя се чувстваше щастлива и тук, а дори и в спокойния Сан Франциско за нея беше достатъчно трудно да не изпуска от очи Алексиз, която скоро щеше да навърши тринадесет години. Мъжете я преследваха навсякъде, а тя започваше да отговаря доста кокетно на ухажванията им. Това вече сериозно притесняваше Едуина.

— Предпочитам да отидем в Холивуд — съобщи делово Алексиз със своята буйна руса коса, която очертаваше лицето ѝ и падаше свободно над раменете ѝ.

Тя все още изглеждаше така, че където и да отиде, хората по улиците се спираха да я гледат, докато Фани имаше по-скромните, но иначе съвършено изваяни черти на Едуина. Понякога ѝ се струваше странно. И двамата им родители бяха хубави, но никой от тях не притежаваше предизвикателната красота на Алексиз. Филип беше хубаво момче, Теди също не беше лишен от това благословено качество, а Джордж имаше небрежната красота на баща им.

Но мисълта да заведе Алексиз в Холивуд изпълваше Едуина с ужас. Това беше мястото, където тя най-малко би искала Алексиз да се появи. Само това ѝ липсваше — разни идоли от матинета да се помъкнат след нея, защото я вземат за двадесетгодишна.

Но когато няколко дни по-късно Джордж се обади и тя му съобщи вестта за смъртта на Лиз, той ѝ предложи да пристигнат при

него, за да го отпразнуват и после изведнъж в гласа му прозвуча извинение.

— Съжалявам, Уин... смяташ ли, че е нетактично от моя страна? Длъжен ли съм да бъда тъжен или нещо подобно?

Той беше толкова искрен, че тя се засмя. Винаги беше обичала тази негова прямота в изразяване на чувствата. Когато беше весел, той се смееше и разсмиваше другите, а когато беше тъжен — плачеше. Беше толкова искрено и неподправено. А истината беше, че никой от тях не се бе чувствал привързан към леля Лиз и вуйчо Рупърт.

— И аз се чувствам по същия начин — призна си Едуина. — Зная, че трябва да съм тъжна и някъде дълбоко мисля, че съм, защото тя беше много близка с мама. Но съм развълнувана заради парите. Съвсем различно е да зная, че няма да ми се наложи на стари години да си стискам канчето в някой ъгъл.

Тя се засмя и заприлича отново на дете, а децата се преструваха, че не слушат.

— И без това никога нямаше да ти позволя — засмя се той, — никога, преди да си го поделим. По дяволите, кой ти отвори очите за живота?

— Във всеки случай не ти, умнико! Да си го поделим, имаш много здраве!

Но двамата се смееха и бяха щастливи. Той ги покани отново да му отидат на гости и тя като на шега се съгласи да заминат през великденската ваканция на децата.

А когато затвори телефона, Теди отправи поглед към нея дълбоко впечатлен от думите ѝ и я попита дали тя наистина възнамерява да застане на някой ъгъл с канче в ръка и тя се разсмя високо.

— Разбира се, че не, малък подслушвач такъв. Просто дразня Джордж.

Но Алексиз беше заинтригувана от нещо много по-интересно в разговора им и сега се обърна сияеща към по-голямата си сестра.

— Наистина ли ще отидем в Холивуд на гости на Джордж?

Стоеше там като видение от сънищата и Едуина отново се запита дали няма да направи грешка, като я заведе в Холивуд, но всички бяха толкова въодушевени и в края на краищата бяха само деца. Нямаше значение, че Алексиз изглеждаше два пъти по-голяма от годините си и

мъжете непрекъснато я ухажваха. Едуина щеше да бъде там, за да я пази.

— Може би. Ако се държите прилично. Казах на Джордж, че вероятно ще отидем за Великден.

Всички в един глас започнаха да крещат и да подскачат, а Едуина ги гледаше и се смееше. Бяха добри деца и тя нямаше за какво да съжاليا в живота си. Всичко наистина изглеждаше толкова просто.

Адвокатът на леля й се свърза с нея още два пъти и я попита дали не би се съгласила да отиде лично до Хавърмур, за да уредят нещата и да види имението за последен път, преди то да премине в ръцете на племенника на лорд Рупърт, но Едуина веднага му отговори с писмо, че няма абсолютно никаква възможност да замине за Англия. Не му обясни защо. Тя изобщо не възнамеряваше повече да се качва на кораб. Нямаше нещо на земята, което би я накарало да го стори. По-късно изпрати едно любезно писмо, в което му обясни, че поради задълженията, които има към семейството си, не е в състояние по това време да отиде в Англия, което, както той след това я увери, не създаваше никакви проблеми. Самата мисъл, че може да отиде там я накара да потръпне.

Отбелязаха годишнината, от смъртта на родителите си както обикновено със служба в църквата и със спомените си за тях. Тази година обаче Джордж не можа да дойде за случая. Вече бяха минали седем години от смъртта им, а за него беше невъзможно да се откъсне, дори и за кратко, от филма, който правеше в момента. Изпрати на Алексиз подарък за рождения ден — великолепна рокля и палто в подходящ цвят. Вече винаги празнуваха рождения й ден на първи април, защото честването му в деня на потъването на „Титаник“ за всички беше твърде болезнено.

Тази година беше навършила тринадесет години и специално за пътуването до Холивуд Едуина й купи от „И. Магнин“ една рокля, съвсем като за дама. Роклята беше от небесносиня тафта, имаше нежна якичка и жакет, който много й подходеше. Алексиз основателно се гордееше с нея, а когато я облече, Едуина щеше да се разплаче — с нея сестра й ставаше невероятно красива, стоеше изправена пред нея, усмихваше се, копирените й руси коси бяха вдигнати и тя изглеждаше като ангел.

Няколко дена по-късно, когато се качиха на влака, те просто не бяха на себе си от щастие.

— Холивуд, ето ни, идваме! — Изкрещя Теди въодушевено, докато влакът бавно потегляше от гарата на Сан Франциско.

25.

Гостуването им при Джордж в Холивуд надхвърли и най-необузданите мечти на Алексиз. Той ги посрещна на гарата с взет назаем „Кадилак“ и ги откара до „Бевърли Хилс хотел“, построен преди седем години, който представляваше един истински дворец на разкоша, кацнал на върха на хълма. Той ги увери, че всички известни личности от киното отсядат тук и че всеки момент могат да се сблъскат с Мери Пикфорд, Дъглас Феърбанкс или Глория Суонсън. Видяха дори Чарли Чаплин, който пристигна с колата си, докаран от неговия шофьор — японец. Фани и Алексиз се заглеждаха във всичко, а Теди беше толкова възхитен от колите, които хората тук караха, че на няколко пъти щяха да го блъснат и Едуина непрекъснато го дърпаше и го предупреждаваше да внимава.

— Но, Едуина, само погледни! Това е Щутц Беъркат!

През първия ден видяха две такива коли, четири Ролс-Ройса, един Кисъл, а също и една Пиърс-Ароу. Теди беше толкова възбуден, че едва се владееше, но това, което очарова момичетата, а дори и Едуина, бяха тоалетите. Тя си беше купила няколко нови неща, когато бяха ходили с Алексиз по магазините, а освен това си беше донесла и жакета от сребърни лисици, който Джордж ѝ беше поднесъл като подарък за Коледа, но сега, облечена в дрехи, които имаше от Сан Франциско, тя се чувстваше като собствената си баба. Всички носеха изящни, дълги и тесни рокли, които откриваха женския крак доста повече, отколкото Едуина беше свикнала. В атмосферата тук имаше нещо вълнуващо и прекрасно. Тя разреши на Джордж да я убеди и си купи няколко шапки, а една вечер, когато отидоха да вечерят в „Сънсет Ин“ в Санта Моника, тя настоя брат ѝ да я научи да танцува фокстрот.

— Хайде... така... мили боже, крака ми — изохка на шега той, показваше ѝ стъпките и двамата се заливаха от смях.

Тя не се беше забавлявала така от толкова дълго време, че вече не си спомняше откога и само за част от секундата в душата ѝ отекна споменът.

В някои отношения Джордж много приличаше на баща им и тя си спомни как той я беше учил да танцува още когато беше малко момиче, а Джордж съвсем бебе. Но сега вече не искаше да мисли за това. Забавляваха се великолепно и тя вече разбираше защо Джордж е толкова щастлив тук. Това беше свят на въодушевени, млади и щастливи хора, които с прекрасните си филми доставяха удоволствие на целия свят. А хората, които ги правеха, преливаха от жизненост и бяха невероятно забавни и ентузиазирани — струваше й се, че тук никой не се занимава с друго, освен с кино, тя чуваше как коментират Луис В. Мейър, Д. У. Грифитс, Самюъл Голдуин и Джес Ласки. Те всички правеха такива филми, които бяха цел и на Джордж, докато се обучаваше при Самюел Хоруиц. Едуина беше безкрайно очарована, а децата не бяха на себе си от възторг, когато Джордж ги заведе да видят последните филми на Мак Сенет и Чарли Чаплин. Никога не се бяха забавлявали така. После отидоха да обядват в ресторанта на Нат Годуин в „Оушън Парк“ и посетиха „Дансланд“ в Кълвър Сити. Когато се върнаха обратно в града, Джордж ги отведе в хотел „Александрия“, за да видят филмовите звезди, които вечеряха там. Имаха щастие, защото същата вечер там бяха Глория Суонсън и Лилиан Гиш, както и Дъглас Феърбанкс, заедно с Мери Пикфорд. Носеха се слухове, че любовната им история била доста сериозна и Едуина сияеща, не можеше да откъсне поглед от тях. Беше даже по-хубаво, отколкото на кино.

Джордж ги заведе и в студиото на Хоруиц, където цял следобед децата наблюдаваха как той работи върху поредния си филм заедно с Уолъс Биъри. Всичко се правеше с невероятна бързина и Джордж обясни на Едуина, че успяват да завършат един филм за по-малко от три седмици. Откакто беше на работа тук, той вече беше участвал в създаването на три. Искеше да я запознае и със Сам Хоруиц, но този ден той отсъстваше и Джордж й обеща, че ще се видят по-късно.

Същата вечер той ги заведе да вечерят в хотел „Холивуд“ и децата оглеждаха с благоговение елегантното обзавеждане, но бяха впечатлени, когато се запознаха с *дамата на Джордж*, както я нарече Теди. Хелън Хоруиц ги очакваше в хотела, облечена в блестяща бяла рокля, русите й коси бяха сресани назад, кожата на лицето й беше бяла като сняг, а роклята очертаваше формите на удивителното й тяло. Беше висока почти колкото Джордж, тънка като тръстика и много

срамежлива. Беше на осемнадесет години, а роклята ѝ беше ушита специално за нея в „Поаре“ в Париж, както невинно обясни тя, сякаш всички си шиеха рокли в тази модна къща. Беше любезна и свенлива и в своята невинна изтънченост напомняше на Едуина за Алексиз. Притежаваше същата ефирна красота и фини маниери и нямаше никаква представа от въздействието, което оказваше с присъствието си върху околните. Беше израснала в Лос Анджелис, но очевидно баща ѝ не желаше тя да прекарва много време с хората *от бизнеса*, а и тя без друго предпочиташе ездата. Покани ги да поюзят заедно в тяхното ранчо в долината Сан Фернандо, но Едуина любезно обясни, че Алексиз се страхува от коне. Теди би се радвал, ако можеха да отидат, но той и сега беше достатъчно щастлив като гледаше колите, които щъкаха навсякъде около тях. Едуина започваше да се тревожи как ще реагира, когато отново се върнат в Сан Франциско.

— Отдавна ли се познавате с Джордж? — Попита Едуина, отпредила поглед към Хелън Хоруиц.

В нея нямаше нищо превзето, беше просто едно чудесно момиче в невероятно скъпа рокля и по всичко личеше, че е доста увлечена по брата на Едуина. Той беше много нежен с нея, двамата бяха очарователни и докато танцуваха, Едуина не откъсваше поглед от тях. В излъчването им имаше нещо толкова мило, бяха толкова въздействащи със своята младост и невинност. И двамата изобщо не осъзнаваха собствената си красота. Докато ги наблюдаваше, Едуина изведнъж усети колко беше пораснал Джордж, откакто живееше тук, далеч от своя дом. Беше вече истински мъж.

— Жалко, че баща ми не е в града — каза Хелън. — Тази седмица ще остане в Палм Спрингс, там си строим къща — обяви тя, като че ли в това нямаше нищо особено. — Но съм сигурна, че щеше да му бъде много приятно да се запознае с вас.

— Следващия път — отвърна Едуина и отново отправи поглед към Джордж.

Той току-що се беше видял с някакви приятели и след малко ги доведе, за да им представи Едуина. Бяха доста шумна компания и все пак не изглеждаха лоши хора. Беше очевидно, че просто се забавляват. Работеха в сфера, която почти изискваше подобно поведение и която доставяше наслада на хиляди други хора. И независимо от всичко,

което правеха или не правеха, никак не беше трудно да се усети, че на Джордж този живот страшно му харесва.

Децата не искаха да си тръгнат и след като получиха съгласието на Едуина да останат още няколко дни, всичко отново отидоха в студиото, за да погледат как работи Джордж и в този ден един от режисьорите попита Едуина дали би разрешила, Алексиз да участва в някакъв филм. Тя се поколеба и за нейно учудване Джордж поклати глава, а когато им отказа, Алексиз беше дълбоко разочарована и остана мрачна почти до края. Вече по-късно Джордж и Едуина поговориха за неочакваното предложение и той се опита да обясни, че според него това съвсем не било подходящо за сестра му.

— Защо трябва да им разрешавам да я използват? Тя дори няма представа как изглежда. Тук наистина е забавно, само че е за възрастни, не за деца. Ако сега ѝ разрешиш да участва, тя вече положително няма да иска да се откаже, ще настоява да дойде отново и да се впусне в този живот. Бил съм свидетел на подобни истории и не искам с нея да се случи същото. Предполагам, че и ти щеше да мислиш като мен, ако имаше представа какви ще са последствията.

Тя се съгласи с него, но остана учудена от консервативното му отношение към сестра им. За момче на деветнадесет години или *почти на двадесет*, както Джордж често я поправяше, той изглеждаше удивително зрял и чудесно се беше приспособил към изтънчения свят на Холивуд. Тя се гордееше с него и изведнъж изпита радост, че е продала вестника. Ако наистина това беше животът, за който беше мечтал, в Сан Франциско той никога нямаше да се чувства щастлив. Значи беше постъпила съвсем правилно, както и той, когато беше взел решението си да се премести в Лос Анджелис.

Децата бяха отчаяни, когато трябваше да напуснат хотел „Бевърли Хилс“ и я накараха да им обещае, че вече често ще идват тук.

— А вие откъде сте сигурни, че Джордж няма да има нищо против? — Пошегува се тя, но той хвърли поглед към нея над главите им и се опита да я убеди, че наистина трябва често да му идва на гости и да ги води със себе си.

— Дотогава ще трябва вече да имам и собствен дом и ще може да отседате при мен.

Той възнамеряваше да си купи малка къща с парите, които беше получил като наследство от леля Лиз. За момента обаче все още

живееше в един апартамент в Бевърли Хилс, заедно със своя приятел. Имаше толкова неща, които искаше да направи, знаеше, че трябва дълго да се учи, но всичко това го изпълваше с въодушевление и за първи път в живота си той изпитваше желание да бъде прилежен ученик. Сам Хоруиц му беше предоставил тази възможност и сега той беше готов да направи всичко, което е по силите му, за да не излъже очакванията му.

После ги отведе на гарата и докато влакът потегляше, децата му махаха от прозореца. Беше като вихрушка, която внезапно ги беше връхлетяла и после беше отминала, като вълнуващ сън, като мигновен блясък, който внезапно беше угаснал. Седяха във влака, вперили поглед един в друг, и се питаха дали това наистина се беше случило.

— Искам един ден отново да се върна там — каза Алексиз, когато вече се носеха към Сан Франциско.

— Разбира се — усмихна се Едуина.

От години не беше прекарвала толкова хубаво и сега се чувстваше така, сякаш отново беше осемнадесетгодишна, а не почти на двадесет и осем. Рожденият ѝ ден беше само след една седмица, но тя вече беше празнувала така, че щеше да ѝ стигне за цяла година. Усмихна се на себе си, а в това време Алексиз продължаваше да я гледа настоятелно.

— Искам да кажа, че един ден ще отида да живея там.

Произнесе го с такъв тон, сякаш никой на света вече не би могъл да промени решението ѝ.

— Също като Джордж ли?

Едуина не искаше да приеме сериозния ѝ тон и се опита да се пошегува, но нещо в погледа на Алексиз ѝ говореше, че тя наистина го мисли. А по-късно, когато вече си бяха почти у дома, Алексиз я погледна въпросително и се намръщи.

— Ти защо не ми разреши да участвам във филма, за който онзи човек спомена?

Едуина се опита да отклони въпроса ѝ, но Алексиз продължаваше да я гледа със същия пълен с упорство поглед, който вече дни наред не изчезваше от очите ѝ. Беше изпълнен с такава сила и решимост, които Едуина никога не беше виждала в нея.

— Джордж не смяташе, че идеята е добра.

— Защо? — Продължи да настоява Алексиз, докато Едуина се зае нарочно да навива ръкавите на Фани, за да забави отговора си.

После хвърли поглед през прозореца и отново се обърна към Алексиз.

— Може би защото това е един свят, предназначен за възрастни, Алексиз, на които мястото им е там, а не за хора без опит, които често остават разочаровани и наранени, защото им се налага да правят неща, които не разбират.

Беше решила да бъде откровена с нея и след като помисли малко, за момент Алексиз изглеждаше удовлетворена.

— Един ден ще стана актриса и каквото и да направиш, няма да успееш да ми попречиш.

Репликата ѝ прозвуча доста странно и Едуина сви неодобрително вежди, озадачена от категоричния тон, с който сестра ѝ произнесе думите.

— И какво те кара да смяташ, че ще се опитам да те спра?

— Ти вече веднъж го направи... но следващия път... следващия път изобщо няма да бъде същото.

И тя обърна глава към прозореца, а Едуина я погледна с учудване. Всъщност, кой знае? Може би тя беше права. Може един ден наистина да се върне там и да работи заедно с Джордж. Тя имаше чувството, че той ще успее. Улови се, че мисли и за Хелън, питаше се какво ли представлява като човек, много ли е увлечена по Джордж и дали всичко това щеше един ден да прерасне в нещо по-сериозно. Всички имаха да мислят за много неща по обратния път към дома. И накрая, вслушана в тракането на колелата, които ги носеха към къщи, Едуина потъна в сън, а от двете ѝ страни, облегнали глави на раменете ѝ, малките деца отдавна вече спяха. Само Алексиз седеше будна на отсрещната седалка и почти до края на пътя продължи да гледа през прозореца, а устременият ѝ навън поглед беше изпълнен с решимост, която само тя разбираше, и за смисъла на който другите можеха само да се досещат.

26.

Следващите четири години в Холивуд за Джордж и за тези, които станаха негови приятели, бяха изпълнени с вълнуващи събития. Готовите филми включваха „Бунтовникът“, „Шейхът“, филмът на Де Мил „Раят на глупците“, комедията му „Защо да си сменяш съпругата“, а процъфтяващата филмова индустрия се превръщаше в златна мина за всички, които се включваха в нея. С помощта на Сам Хоруиц, който го обучаваше и покровителствуваше, Джордж имаше възможност да работи върху десетки сериозни филми и от оператор той стана трети помощник-режисьор и накрая — продуцент, което от години беше най-голямата му мечта. Обещанието, което беше дал на Едуина, когато през 1919 година замина за Холивуд, през 1923 беше вече реалност.

Още преди време Хоруиц го беше пращал в „Парамаунт“ и в „Юнивърсъл“ и Джордж вече познаваше всички, но което беше по-важно, той си разбираше от работата. Точно като „Уорнър Бродуейс“ същата година, Сам Хоруиц току-що беше оформил документите, необходими за официалното им регистриране и дори беше наел няколко сценаристи и режисьори. Той беше първият, който се появи на „Уол Стрийт“, за да заинтересува сериозните инвеститори като ги убеждаваше, че в Холивуд наистина могат да се правят големи пари. Мери Пикфорд и Дъглас Феърбанкс се бяха присъединили към Д. У. Грифитс и Чарли Чаплин и всички заедно създадоха „Юнайтед Артистс“. Други актьори и режисьори също се обединяваха в подобни групи.

Настъпваше една наистина вълнуваща епоха за киното и Едуина с удоволствие следеше събитията. Все още не можеше да преодолее удивлението си, че абсурдните мечти на нейния по-малък брат се бяха превърнали в реалност. Той се оказа прав, това действително нямаше нищо общо с издателската работа във вестника на баща ѝ и много повече подходеше на характера му, отколкото живота в доста заспалия Сан Франциско.

Едуина и децата гостуваха на Джордж два или три пъти в годината и вече отсядаха в собствената му къща на Норт Кресънт Драйв. Той си имаше иконом, готвач и прислужници за двата етажа. Вече беше много популярен в светските среди и Фани упорито настояваше, че е по-красив дори от Рудолф Валентино, което го караше да избухва в искрен смях. Но Едуина доста отдавна беше забелязала, че момичетата в Холивуд бяха на същото мнение. Той често излизаше с десетки актриси и начеващи звезди, но единственото момиче, от което изглежда наистина се интересуваше, беше Хелън Хоруиц — дъщерята на неговия наставник. Тя беше вече на двадесет и две години и беше още по-красива, отколкото Едуина си я спомняше от първата им среща. Беше придобила изумително изящество и последния път, когато Едуина ги видя с Джордж, тя носеше опъната по тялото сребриста рокля от ламе, от която дъхът на всички спираше, докато тя, хванала Джордж под ръка, вървеше, без да обръща внимание на никого. Оставаше безразлична към погледите и фотоапаратите и по-късно Едуина даже го попита защо Хелън никога не се появяваше в някой от филмите на баща си.

— Той не желае дъщеря му да се замесва във всичко това. Смята, че е по-добре просто да остане настрана. Още преди няколко години му предложих същото, но той не прие. И мисля, че не греша. Хелън действително е далеч от този свят. Обича само да слуша за него, защото тези истории ѝ се струват забавни.

Нещо в начина, по който говореше за нея, караше Едуина да смята, че един ден от тяхното приятелство може да излезе нещо по-сериозно, но до този момент оставаше просто една романтична история и Едуина не искаше да насилва събитията. В Сан Франциско заведе децата да гледат филма „Холивуд“. Току-що се бяха върнали у дома и тя се опитваше да обясни на Алексиз, че „Любовниците на фараона“ изобщо не е за нея, когато телефонът иззвъня. Беше Джордж, който се обаждаше от Лос Анджелис, за да покани Едуина на премиерата на най-големия си филм. За главната роля бяха наели Дъг лае Феърбанкс и според брат ѝ церемониите около официалното представяне щяха да бъдат страхотни.

— Ще ти се отрази добре, ако за известно време се откъснеш от малките чудовищна.

Понякога обичаше Едуина да му гостува сама, но този път децата дигнаха такава врява, че тя не можа да се справи и две седмици покъсно замина за Холивуд, съпроводжана от всички останали. Алексиз беше станала на седемнадесет години и беше красива като дъщерята на Сам Хоруиц, само че косите ѝ не бяха късо подстригани и никога не бе носила рокля от сребристо ламе. Беше поразително красиво момиче. Хората все така се заглеждаха в нея, когато излизаше някъде. Едуина с труд я опазваше от ухажорите ѝ, които се струпваха около нея. По всяко време имаше поне пет-шест обожатели, но си оставаше свенливо дете, което предпочиташе по-възрастните приятели на Едуина, с които се чувстваше по-сигурна. Фани беше петнадесетгодишна и проявяваше учудваща привързаност към дома. Чувстваше се доволна да стои в градината или да пече сладкиши и за нея беше истинско щастие, когато Едуина беше твърде заета с други неща и тя можеше да поеме задълженията вкъщи. Едуина разумно беше вложила парите си в няколко недвижими имота и понякога ѝ се налагаше да отсъства, защото заедно с Бен отиваха да ги наглеждат. Той отдавна беше забравил своите романтични копнежи по Едуина и сега бяха просто добри приятели. Преди две години се беше оженил отново и тя беше доволна, защото очевидно беше много щастлив.

На тринадесет години Теди вече говореше, че иска да следва в Харвард. Харесваше Холивуд, но това, което наистина го привличаше, беше да ръководи банка. Изглеждаше доста странен избор за едно тринадесетгодишно момче, но той беше сериозен и разумен като своя най-голям брат и често напомняше на Едуина за Филип. Единствено Джордж беше съвсем различен с тази своя необуздана склонност към неочакваното, но за него фантастичният свят на Холивуд беше точно това, от което се нуждаеше.

Този път отседнаха в хотел „Бевърли Хилс“, защото Джордж имаше други гости, но децата, както Едуина все още ги наричаше, за огромно неудоволствие на Алексиз, смятаха, че в хотела е много повълнуващо. В момента там бяха отседнали Пола Негри, Леатрис Джой, Ной Биъри и Чарли Чаплин. А когато Теди видя във фойето Уил Роджърс и Том Микс, щеше направо да полудее от възторг.

Едуина се почувства ужасно поласкана, когато брат ѝ я покани на официалната премиера в „Пикфеър“. Купи си от магазините на Шанел една невероятна рокля от златно ламе и въпреки годините си, се

почувства като младо момиче. Скоро щеше да стане на тридесет и две, но възрастта изобщо не я беше променила. Лицето ѝ беше гладко, без нито една бръчка, а фигурата ѝ беше дори по-хубава отпреди. Имаше блестяща черна коса, която тази година по настояване на брат си беше подстригала в стил „бубикопф“ и беше много шик, когато облечена в новата си златиста рокля, влезе в къщата, която Дъглас Феърбанкс беше построил като сватбен подарък за Мери Пикфорд преди три години. Те се чувстваха много щастливи в нея и бракът им беше от малкото, които вървяха добре, независимо от бляскавия свят, в който живееха. Твърде малко бяха връзките, които оцеляваха дори за времето между две посещения на Едуина в Холивуд.

— Къде е Хелън? — Попита тя Джордж, докато стояха в градината в Пикфеър, отпиваха от питиетата си и наблюдаваха как останалите танцуват.

Този път той изобщо не бе споменал името ѝ, което за Джордж беше необичайно. Обикновено навсякъде ходеше с нея и въпреки че се виждаха с много други хора, Хелън беше тази, която го караше да се смее, именно за нея се тревожеше при най-малкия проблем или при най-обикновената настинка. Хелън, която притежаваше сърцето му. Но той не бързаше особено да се жени и Едуина винаги изпитваше някакво притеснение да го попита за причините.

— Хелън е в Палм Спрингс с баща си — каза той тихо и после отправи поглед към сестра си. — Сам смята, че повече не трябва да се виждаме.

Това вече обясняваше внезапната покана за премиерата, както и отсъствието ѝ в момента. През тези няколко часа Едуина непрекъснато си мислеше, че на подобно празненство той би трябвало да бъде именно с Хелън...

— Но защо?

Погледът му я разчувства. Под маската на обичайната му общителност изглеждаше съкрушен, а това беше твърде нехарактерно за него.

— Смята, че след като четири години се виждаме постоянно, или трябва да се оженим, или просто да приключим.

Той въздъхна и не възрази, когато минаващият иконом отново напълни чашата му с шампанско. Беше пил доста, но откакто преди три години наложиха закона за продажба на спиртни напитки, май че

всички го правеха. Любимо занимание беше да се ходи по разни тайни заведения и барове, а по частните приеми контрабандният алкохол се лееше като вода. Изглежда сухият режим беше превърнал много иначе безобидни хора в алкохолици. За щастие Джордж нямаше този проблем, просто тази вечер се чувстваше така дяволски самотен без Хелън и Едуина виждаше, че той наистина изглежда отчаян.

— Тогава защо не се ожениш за нея?

Накрая събра смелост да го попита за нещо, което до този момент никога не беше обсъждала с него, защото не смееше да го притеснява, но може би точно сега му беше времето, пък и тя също си беше пийнала малко повече шампанско.

— Ти я обичаш, нали?

Той кимна, сведе поглед към нея и тъжно се усмихна.

— Да, но не мога да се оженя за нея.

Едуина изглеждаше озадачена.

— Защо?

— Само помисли какво ще кажат всички. Че съм се оженил, за да се домогна до Сам... да си уредя нещата чрез баща й... че съм се оженил, заради парите... и работата. — После погледна тъжно сестра си. — Истината е, че преди шест месеца Сам ми предложи съдружие, но както аз виждам нещата, трябва да избира или момичето, или поста. Ако се оженя за нея, ще се наложи да напусна Холивуд, за да не смятат хората, че съм се оженил по сметка. Тогава, мисля, бихме могли да се върнем в Сан Франциско. — И той, отчаян, погледна сестра си. — Но какво бих могъл да правя там? Заминах преди четири години и не мога да правя нищо друго. Като изключим това, с което се занимавам тук, не мисля, че бих могъл да си намеря работа. Похарчил съм и парите от леля Лиз, тогава с какво ще я издържам?

Тук той имаше добри доходи, даже отлични, но вън от Холивуд не можеше да разчита на нищо. Беше похарчил парите, наследството от леля му за един чудесен имот, за бързи коли и за конюшня, пълна със скъпи коне.

— Така че, ако се оженя за нея, ще трябва да гладуваме. Ако пък приема съдружие със Сам, ще загубя Хелън... а не мога да стана негов съдружник и в същото време да се оженя за дъщеря му, звучи твърде ужасно, като най-пошла семейственост.

Остави чашата си и този път, когато икономът мина за пореден път, той я закри с ръка. Тази вечер дори нямаше желание, да се напие. Искаше му се просто да се разридае на рамото на сестра си и ужасно съжаляваше, че след като я беше поканил на премиерата, не беше в състояние да ѝ осигури по-приятно прекарване.

— Това е абсурдно — каза тя, като видя болката в очите му. — Ти знаеш какви са ви отношенията със Сам. Знаеш защо той иска да станеш негов съдружник. Помисли, че всъщност това е признание и на твоята възраст е просто невероятно. Ти ще бъдеш един от най-бързо проспериращите в Холивуд.

— И най-самотният — засмя се той. — Едуина, аз просто не мога да го направя. А ако тя самата си помисли, че се женя за нея, за да се уредя! Това би било още по-лошо. Не, просто не мога.

— Не си ли разговарял с нея за това?

— Не, говорих със Сам. И той каза, че би ме разбрал, каквото и да реша, но смята, че любовната ни история продължава твърде дълго. Тя е на двадесет и две и ако не се омъжи за мен, според него би трябвало да се омъжи за някой друг.

А той още нямаше двадесет и четири и вече притежаваше почти всичко, за което беше мечтал, освен съдружие с най-влиятелния човек в Холивуд и жената, която обичаше и беше избрал за своя съпруга. Би могъл да има и двете, но продължаваше да настоява, че не е възможно и Едуина разбираше опасенията му, но смяташе, че може да се намери изход и прекара по-голямата част от вечерта в усилия да промени решението му. Но накрая, когато Джордж я откара обратно в хотела със своя Линкълн, той беше все така непреклонен.

— Не мога да го направя, Уин. Хелън за мене не е премия, която ми се връчва наред с бизнеса.

— Добре, по дяволите! — Едуина започваше да се ядосва с него. — Обичаш ли я?

— Да.

— Тогава се ожени за нея. Не си пропилявай живота, като излизаш с жени, които изобщо не те интересуват. Ожени се за нея, докато все още си в състояние да го направиш. Никога не знаеш какво може да се случи в живота. Когато ти се отдава възможност да притежаваш това, което искаш, не го изпускай.

Докато му говореше, в очите ѝ имаше сълзи и двамата много добре знаеха, че тя все още мисли за Чарлс. Той беше единственият мъж, когото беше обичала, за когото беше мислила, но той отдавна си беше отишъл, а с него и една много важна част от живота ѝ.

— Искаш ли да получиш този пост? — Продължи тя, решена тази вечер да намери изход от неговия проблем, въпреки задръжките му. — Искаш ли да станеш съдружник на Сам? — Попита тя отново и той се поколеба, но само за миг.

— Да.

— Тогава не му отказвай, Джордж. — Гласът ѝ затихна и тя хвана ръката му. — Животът ти предлага толкова много възможности. Дал ти е всичко, за което си мечтал и дори повече. Вземи го, обичай го, задръж го, пази го и бъди благодарен за всичко, което имаш. Прави това, което искаш да правиш... не пропилявай живота си, като се лишаваш от скъпи за теб неща, заради някакви абсурдни скрупули. Сам ти предлага възхитителна възможност, а Хелън е жената, която обичаш. Ако питаш мен, трябва да си луд, за да се откажеш, от което и да е. Ти знаеш, че не се жениш за нея, за да се приближиш до Сам. Това не ти е необходимо. Той вече те е помолил да станеш негов съдружник. Какво повече искаш? Вземи своето и не се интересувай какво могат да кажат хората. Знаеш как става, дори някой да си мисли нещо подобно, дори да посмее да го каже, след една седмица вече всички ще са го забравили. Но ако се откажеш, никога няма да си простиш. Твоето място не е в Сан Франциско, а тук, в този безумен бизнес, където ти си толкова добър и един ден студиото на Сам ще бъде за теб или ти ще си имаш свое. Ти си на двадесет и три години, малкия, и един ден ще бъдеш на върха. Ти вече си. Но сега имаш и момиче, което обичаш... По дяволите — възкликна тя, като му се усмихваше, а сълзите продължаваха да се ронят от очите ѝ, — вземи златния пръстен, Джордж... ти го получи... той е твой... заслужаваш го.

Наистина го заслужаваше и тя го обичаше. Искаше той да получи всичко, което на нея ѝ беше липсвало. Не съжаляваше за нищо в живота си, но в известен смисъл се беше отрекла от него заради тези деца и сега копнееше всяко от тях да получи това, което иска да постигне, мечтите си и всичко, което животът можеше да им предложи.

— Наистина ли така мислиш, сестричке?

— А ти как смяташ? Според мен всичко това ти се полага, ти го заслужаваш. Обичам те, глупчо!

И тя разроши грижливо пригладената му коса, а той отвърна на ласката ѝ със същия жест. Харесваше косите ѝ, подстригани по този начин; изглеждаше толкова хубава. Колко жалко, че не се беше омъжила, че в живота ѝ не се беше появил някой след Чарлс. И тогава, заради шампанското и момента на близост, той събра смелост да я попита за нещо, което го занимаваше от доста време.

— Съжаляваш ли, че в живота си не си имала нещо повече, Уин? Мразиш ли го?

Но той вече знаеше отговора, виждаше го в очите ѝ.

— Да го мразя? — Тя се засмя и изглеждаше удивително доволна за едно момиче, посветило единадесет, години на грижите за децата на своята майка. — Как мога да го мразя, когато толкова много ви обичам? Преди години изобщо не се замислях, просто вършех това, което трябваше, но странното е, че вие всички ме накарахте да се чувствам толкова щастлива! Разбира се, че с удоволствие щях да се омъжа за Чарлс, но и без него животът ми не се оказа лош.

Говореше така, сякаш беше почти свършил. И в известен смисъл за нея това наистина беше краят. След още пет години Теди щеше да замине за Харвард. Дотогава по всяка вероятност Фани и Алексиз щяха вече да са се омъжили или да вървят по свой път. А животът на Джордж вече течеше във вярна посока, като се изключат терзанията му в момента, но до пет години отдавна всичко ще е решено. И тогава тя ще остане сама: децата, които отглеждаше, ще са пораснали. Беше време, за което в момента изобщо не ѝ се мислеше.

— Не съжалявам за нищо — каза тя на Джордж и се наведе да го целуне по бузата. — Но ще ми бъде безкрайно неприятно, ако ти изпуснеш своя шанс да прекараш остатъка от живота си с жената, която обичаш. Иди в Палмс Спрингс, доведи Хелън, кажи на Сам, че ще станеш негов съдружник и забрави за това, което могат да си помислят хората. Смятам, че е страхотно и дори можеш да предадеш на Хелън какво съм казала.

— Ти си удивителна, Уин...

А после, докато я въвеждаше в хотела, той си мислеше какво чудесно момиче беше сестра му и колко щастлив би бил всеки мъж,

който би станал неин съпруг. Все още живееше с усещането, че той и децата са ѝ отнели твърде много. Точно се канеше да каже нещо по този въпрос, когато и двамата едновременно забелязаха едно и също него и замръзнаха. Алексиз пресичаше фоайето, облечена в сива атлазена вечерна рокля, която беше на Едуина, с вдигната коса, завързана с обсипана с пайети панделка и с бяло перо, което беше измъкнала бог знае откъде. Държеше под ръка един висок красив мъж, който Джордж веднага позна, но който Едуина никога досега не беше виждала. Очевидно се връщаха отнякъде и Алексиз все още не беше забелязала Джордж и Едуина.

— Боже мой! — Прошепна Едуина изумена, защото смяташе, че докато са на приема, Алексиз си е в леглото. — Кой е този?

Изглеждаше около петдесетгодишен и не можеше да се отрече, че е хубав, но беше три пъти по-възрастен от Алексиз и освен това беше доста пиян. Все пак личеше, че е много увлечен по сестра им.

Продължиха напред през фоайето и докато Джордж обясняваше полугласно на Едуина, лицето му беше станало абсолютно безизразно.

— Казва се Малкълм Стоун и е най-гадният кучи син, който познавам. Непрекъснато се мъкне след млади момичета и ще ти кажа само едно, че ще го убия това копеле, преди да е докоснал Алексиз.

За него беше твърде необичайно да си служи с такъв език или да избухва в присъствието на сестра си и Едуина за момент се стъписа. Джордж изглеждаше така, сякаш наистина се канеше да го убие.

— Той е една от новите звезди тук или поне се мисли за такъв. Досега е участвал само в два-три филма, но има големи амбиции. А когато е на работа, непрекъснато се занимава с жени, предимно нечии съпруги или дъщери. А най-младите са неговата специалност.

Начинът, по който другият гледаше Алексиз, говореше, че брат ѝ не греши. Преди няколко седмици хвърлил око на Хелън, което сериозно бе вбесило Джордж. И беше я избрал, заради всичко това, което пречеше на Джордж да бъде с нея — тя беше хубава и богата, а той искаше да се домогне до баща ѝ.

— Стоун! — Прокънтя из фоайето гласът му.

Двамата спряха и Алексиз се обърна. Като видя Джордж, на лицето ѝ се изписа ужас. Имаше намерение да се приберат по-рано от тях, но толкова ѝ беше хубаво да танцува в хотел „Холивуд“, че бяха забравили за часа. Няколко пъти беше срещала Малкълм във фоайето и

когато след третата среща най-накрая се запознаха, името ѝ веднага му бе направило впечатление. Той я беше попитал дали е роднина на Джордж Уинфийлд от компанията на Хоруиц и когато тя отговори утвърдително, той я покани на обяд в хотела. В това време Едуина беше на разходка с децата и все още не се беше прибрала.

— Можеш ли да ми кажеш какво точно търсиш в компанията на сестра ми? — Изстреля думите си към него Джордж, докато пресичаше залата и след миг вече стоеше пред Малкълм Стоун.

— Абсолютно нищо, мило момче, освен, че се забавляваме чудесно. Всичко беше просто великолепно, нали скъпа?

Говореше с превзет английски акцент и от мястото си Едуина можеше да види, че Алексиз беше поразена от него. За едно свенливо дете тя имаше странен афинитет към по-възрастни мъже.

— Двамата със сестра ти си потанцувахме в хотел „Холивуд“, нали, скъпа?

Приведе се леко към нея, усмихна ѝ се и само Алексиз не забеляза, че погледът в очите му далеч не беше толкова мил.

— Наясно ли си, че тя все още няма дори седемнадесет години?

Джордж беше направо побеснял, а Едуина беше точно толкова разстроена. Никак не беше почтено от нейна страна да се измъква, докато те са навън.

— Аха — усмихна се Стоун на момичето. — Предполагам, че има малко недоразумение. — Той внимателно смъкна ръката ѝ от своята и я поднесе на Джордж. — Мисля, че казахме, че скоро ще празнуваме двадесет и първия си рожден ден.

Лицето на Алексиз пламна от неудобство, но в интерес на истината, Малкълм Стоун нямаше вид на човек, който се вълнува особено. Просто беше малко неудобно да му се изтъква възрастта ѝ, и то от собствения ѝ брат. През цялата вечер беше съвсем наясно, че тя е много по-малка от годините, на които твърдеше, че е, но беше прекрасно дете, хубаво момиче и нямаше да навреди, ако го видеха с нея.

— Съжалявам, Джордж — каза той и изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото изпълнен с разкаяние. — Не бъди много строг с нея, тя е очарователно момиче.

Те стояха един срещу друг и Джордж изобщо нямаше намерение да се церемони с него.

— Не се занимавай с нея!

— Ами разбира се, както кажеш! — Поклони се той дълбоко и на тримата и бързо се отдалечи.

После Джордж се обърна към нея, изгледа я продължително и сграбчи ръката ѝ, след което всички бързо се отправиха към стаята на Едуина. Алексиз се беше разплакала, а сестра ѝ я гледаше мрачно.

— Какво за бога, те е прихванало да излизаш с този?

Джордж беше направо побеснял, което му се случваше доста рядко. Той винаги беше покровителствал по-малките си сестри, защитаваше ги и пред Едуина, когато смяташе, че е твърде строга с тях. Но не и този път. Сега така му се искаше хубаво да я напердаши, само че беше твърде голяма за това, пък и Едуина не би му разрешила. Но му се искаше да я удуши, че беше станала жертва на човек като Малкълм Стоун.

— Ти не знаеш ли какво представлява той? Позьор и фукльо! Смята, че с пълзене може да пробие в Холивуд и е готов за тази цел да използва всеки!

Джордж добре познаваше света, в който живееше, а хора като Малкълм Стоун можеха да се срещнат из целия град, под път и над път.

Алексиз издърпа ръката си от неговата и вече плачеше сърцераздирателно.

— Той изобщо не е такъв! Той е мил и внимателен и смята, че трябва да играя в киното, заедно с него. А ти никога не си ми казвал нещо подобно, Джордж! — Упрекна го тя, докато сълзите продължаваха да текат по лицето ѝ.

Според Джордж обаче Малкълм Стоун беше всичко друго, но не и мил и внимателен. Беше змия, и то от най-опасния вид.

— Страхотно си права, че никога не съм ти го казвал. Нима смяташ, че искам да се мотаеш наоколо с хора като него? Не ставай смешна! Само се погледни, още си бебе. На тази възраст мястото ти изобщо не е тук, нито пък в киното!

— Това е най-подлото нещо, което някога си ми казвал — изплака тя, а Джордж почти я влачеше, докато влизаха в хола на техния апартамент, където тя се строполи ридаеща на един стол.

Едуина ги наблюдаваше мълчаливо.

— Мога ли да се намеся и да попитам защо не поиска разрешение от мен, за да излезеш с него и дори не ни запозна?

Алексиз постъпваше така от самото начало и сега това силно разтревожи Едуина. Още от дете тя изчезваше някъде, без да се обади и преди единадесет години на „Титаник“ това щеше да ѝ струва живота.

— Защото... — Алексиз ридаше още по-силно, мачкаше в ръка кърпичката си, а сълзите ѝ мокреха роклята на Едуина, която тя беше взела *назаем* за срещата си. — ... знаех, че няма да ме пуснеш.

— Много разумно от твоя страна, Алексиз. Ще ми разрешиш ли да попитам на колко години е въпросният джентълмен?

Неодобрението на Едуина беше очевидно.

— На тридесет и пет — отвърна Алексиз нацупено и брат ѝ се изсмя подигравателно.

— Дрън-дрън! Та той е поне на петдесет! Господи, ти къде си расла! — Намеси се Джордж, но Едуина разбираше, че това не е справедливо.

В сравнение с този извор на очарование и непристойно поведение, Алексиз беше дете от един заспал град. Не можеше да се очаква от нея да разпознае мръсника и мерзавеца от пръв поглед, също като по-големия си брат, който работи и живее тук.

— Даваш ли си сметка какво може да ти причини човек като него?

Алексиз поклати глава и се разрида по-силно, а той, вбесен, се обърна към Едуина.

— Оставям те да ѝ го обясниш — каза той и после отново се обърна към по-малката си сестра. — А ти ще имаш голям късмет, ако не те изпратят обратно вкъщи още преди рождения ти ден.

Бяха се разбрали да го отпразнуват в Лос Анджелис през великденската ѝ ваканция, но сега останалата част от седмицата се оказа доста напрегната. Алексиз явно беше изпаднала в немилост и Едуина беше провела с нея няколко сериозни разговора. За беда тя беше красиво момиче и просто нямаше, как да остане незабелязана за мъжете в Холивуд. Дори тук, където и да отиде, хората не можеха да откъснат поглед от нея, особено мъжете. Засенчваше всичко около себе си, дори и собствените си сестри. Проблемите се усложниха още повече, когато два дена по-късно във фойето на хотела до нея се

приблужи един човек и я попита дали би се съгласила да се снима във филм на „Рокс Пръдакшънс“, Едуина любезно отказа вместо нея и Алексиз побягна към тяхната стая, обляна в нов порой от сълзи, като обвиняваше Едуина, че се опитва завинаги да разсипе живота ѝ. Веднага си легна и същата вечер Джордж попита Едуина какво се е случило с нея, защото до този момент тя никога не се бе държала по този начин. Всъщност през последните четири години той беше далеч от дома им, а Алексиз съвсем не беше лесно дете и този случай го потвърждаваше. Въпреки че беше срамежлива и в известен смисъл не си даваше сметка за ослепителната си външност, тя умираше да започне кариера в киното.

— Трудна възраст — каза тихо Едуина на Джордж, когато останаха сами. — А тя е хубаво момиче. Понякога това създава доста проблеми. Хората ѝ предлагат какви ли не привлекателни неща, а ние ѝ казваме, че не може да ги приеме. Мъжете тичат след нея, а ние не ѝ разрешаваме да излиза. В нейните очи всичко това никак не е забавно и всички ние сме най-големите подлеци. Или поне аз.

— Слава богу! — Досега той не си беше давал сметка, колко тежко беше това за Едуина. Отглеждането на деца съвсем не беше толкова лесно, колкото той понякога си мислеше. — Сега какво ще правим с нея?

Държеше се така, сякаш тя беше извършила в Лос Анджелис някакво престъпление и Едуина се засмя.

— Ще я отведа вкъщи и се надявам, че там ще се умири. Само се моли да си намери съпруг, преди да е пораснала съвсем и тогава нека той да ѝ бере грижата, че е прекалено хубава.

Тя се засмя, а той поклати глава.

— Надявам се, че няма да имам дъщери.

— Аз пък ти пожелавам да имаш дванадесет — засмя се тя. — И понеже стана дума — добави тя, като го гледаше настойчиво и отново се чувстваше много по-зрялата сестра, — какво стана с Хелън? Защо не си в Палм Спрингс?

— Обадох се, но са заминали на гости при някакви приятели в Сан Диего. Оставих съобщение за тях в хотела, но смятам да изчакам, докато се върнат. Между другото, съжалявам, че не успя да се видиш със Сам.

Бяха се запознали преди три години и тя го беше харесала. Той беше впечатляващ мъж с интелигентни очи, мъдростта беше изписана на лицето му и всичко в него от ръста му до енергичния начин, по който се ръкуваше, излъчваше сила.

— Ще остане за следващия път. Но ме чуй добре — каза тя, като го гледаше строго, — не си обърквай живота! Не забравяй какво говорихме и направи това, което трябва. Ясно ли е?

При тези думи тя му се усмихна, но и двамата знаеха, че говори сериозно.

— Да, мадам. Няма да е зле и на сестра си да кажеш същото.

След като цял ден беше оплаквала провалената си кариера в киното, все пак накрая Алексиз се успокои достатъчно, за да се наслади на рождения си ден. Оставаше им още един ден в Лос Анджелис и Едуина искаше да заведе децата в павилиона, построен за последния филм на Джордж. Той имаше работа в офиса, но децата успяха да видят Лилиян Гиш, което беше върховен момент в пребиваването им в Холивуд. А това, че виждаше брат си в неговата обичайна работна обстановка, помогна на Едуина да му зададе един въпрос, който я занимаваше, откакто Алексиз беше получила предложението за снимки от „Фокс Пръдакшънс“.

— Би ли й разрешил някога да се снима в твой филм?

Той се замисли за момент над думите й и се облегна назад с дълбока въздишка.

— Не зная. Не съм мислил за това. Защо? Да не си нейният импресарио?

Едуина се засмя на шегата му.

— Не, просто се питам. Тя изглежда като омагьосана от всичко това, както се чувстваше и ти.

Наистина беше така и освен това Алексиз беше достатъчно хубава, за да стане звезда. Просто все още беше твърде млада, но един ден може би... и ако го знаеше, това би я утешило.

— Не зная, Едуина. Може би. Но вече съм се нагледал на подобни истории. Наистина ли искаш да попадне сред всичко това?

Той не искаше. Не би го пожелал дори за собствените си деца, ако имаше такива. Точно както Сам не го беше пожелал за Хелън. Като резултат, според Джордж, тя нищо не беше загубила, дори напротив — такава я харесваше повече.

— Хелън изглежда го е преживяла — отбеляза тя и той кимна.

— Наистина. Но тя е различна. И не е на предната линия. Баща ѝ по-скоро би я затворил някъде, отколкото да ѝ разреши да се снима в киното.

Едуина често си беше задавала въпроса защо тя дори не беше опитала, но сега вече разбираше.

— Просто ми мина през ума. Не обръщай внимание.

— Къде е Алексиз?

— Почива си в хотела. Не се чувстваше добре.

— Сигурна ли си?

Сега той беше станал безкрайно подозрителен, а всички мъже наоколо му изглеждаха като прелъстителни, които всеки момент щяха да нападнат сестра му. Едуина го подкачи за това, докато тръгваше да прибере другите деца.

След това Джордж ги заведе да обядват, после ги остави пред хотела и се върна в студиото. Но когато влязоха в апартамента, Алексиз не беше там и Едуина изпрати Теди да провери дали не е в басейна.

— Няма я. Може би е отишла да се поразходи някъде.

Той отново излезе с надеждата да срещне във фоайето Том Микс, а Фани започна да събира багажа, за да помогне на Едуина. До вечерта Алексиз все още не се беше появила и Едуина започна да се тревожи. Изведнъж се запита дали подозренията на Джордж не бяха основателни, въпреки че никак не ѝ беше приятно да мисли по този начин за по-малката си сестра. Но Алексиз беше толкова различна от всички тях... притеснителна... затворена в себе си... далечна... твърде плаха като малко момиче, въпреки че сега вече беше по-добре. В живота си тя винаги се вкопчваше в по-възрастните и досега беше болезнено привързана към Едуина и към Джордж и в известен смисъл изобщо не беше успяла да се оправи след смъртта на Филип. Даже я беше понесла по-тежко, отколкото смъртта на родителите им. Едуина отдавна го беше разбрала. Сестра ѝ проявяваше почти неестествена потребност да се привързва към бащите на своите приятелки, към чичовци и по-големи братя, не в сексуален смисъл или поне не можеше да го осъзнае, но сякаш вечно си търсеше татко или по-голям брат, който да бъде като Филип.

Накрая, в осем часа Едуина се обади на Джордж. Той беше планирал нещо за вечерта, а на сутринта щеше да ги закара на гарата.

Със страх в гласа тя му съобщи, че Алексиз е изчезнала. Радваше се, че все още не беше излязъл. Той веднага пристигна в хотела, облечен във вечерен костюм, за да обсъди с Едуина положението.

— Да си я виждала с някого?

Едуина отвърна отрицателно.

— Възможно ли е пак да е с Малкълм Стоун? Мислиш ли, че може да е толкова глупава?

— Не глупава — обясни Едуина, като се опитваше да сдържи сълзите си, — млада.

— Само не ми говори за младост. И аз съм бил млад.

И все още си, помисли си Едуина с усмивка, въпреки че на двадесет и четири години той не се смяташе за такъв.

— Но не съм изчезвал през две минути, за да се мотая с някакъв петдесетгодишен хаймана.

— Сега остави това, какво ще правим, Джордж? Ами ако нещо ѝ се случи?

Но той съвсем не смяташе, че тя е отвлечена, или че някой ѝ е причинил зло, за разлика от Едуина, която беше убедена в това и искаше той да се обади в полицията. Джордж се колебаеше.

— Ако не се е случило нищо, а просто е заминала със Стоун или с някой като него, това ще стигне и до пресата. Те ще вдигнат голям шум, а ти не желаяш това, нали?

За да избегне подобни неприятности, той обиколи хотела, предложи тук-там доста голям бакшиш и проучи въпроса. След двадесет минути вече имаха отговора, който им трябваше и той беше скандален. Алексиз беше заминала в Розарита Бийч с Малкълм Стоун. Той беше наел кола и тръгнал с едно съвсем младо, много красиво русо момиче. Канеше се да я отведе в този прочут хотел, от другата страна на мексиканската граница, където всички отиваха да пият, да играят хазарт и да се отдават на плътски удоволствия.

— О, господи! — Избухна в сълзи Едуина и нареди на децата да отидат в другата стая. Не искаше да чуят какво се е случило. — Джордж, какво ще правим сега?

— Какво ще правим ли? — избухна той.

Часът вече беше осем и половина и колкото и бързо да караше, за да стигне, дотам му бяха необходими два часа и половина, което

означаваше, че до единадесет щяха да успеят и тогава с малко късмет нямаше да е твърде късно... може би.

— Качваме се на колата и отиваме в Мексико, това ще правим. Ще я намерим и после аз ще го убия.

За щастие тя познаваше брат си достатъчно. По негово нареждане тя грабна някакво палто и след миг изтича навън, като през рамо извика на Фани и Теди да не напускат стаята, каквото и да се случи, и че те ще се върнат много късно.

Едуина прекоси тичешком фоайето, като следваше Джордж и без да губи нито миг, той запали колата и те се понесоха на юг. Пристигнаха там в единадесет без двадесет. Хотелът беше на самия плаж, а навсякъде около него бяха паркирани скъпи американски коли. Тук непрестанно се изсипваха хора от Лос Анджелис, за да се напият и да се впуснат в лудешки развлечения.

Те влязоха в хотела и Джордж вече мислеше, че ще му се наложи да избива поред вратите на всички спални, за да я открие, но за щастие те все още седяха в бара. Малкълм беше много пиан и играеше на комар. Алексиз също беше леко пиана и ужасно напрегната. Направо щеше да припадне, като видя Джордж и Едуина. Само с две крачки Джордж прекоси бара, стигна до тях, сграбчи я за ръката и буквално я свлече от стола.

— О... аз — тя не беше в състояние да изрече нито дума, всичко беше станало толкова бързо.

В това време Малкълм Стоун погледна към тях с престорена веселост.

— Ето че пак се срещаме — каза той превзето, с типична холивудска усмивка, но Джордж остана сериозен.

— Очевидно не си ме разбрал добре първия път. Алексиз е седемнадесетгодишна и ако още веднъж се доближиш до нея, ще направя така, че да те изхвърлят от града и да те тикнат в затвора. Ако не се вслушаш в думите ми, още сега можеш да кажеш сбогом на кариерата си в киното. Този път наясно ли сме? Разбираш какво ти говоря?

— Отлично. Моите извинения. Вероятно миналия път съм останал с грешно впечатление.

— Хубаво — каза Джордж, остави фрака си на един стол и заби юмрук в диафрагмата му, после още един в брадата му и чак тогава

отстъпи назад.

— Внимавай и този път да не останеш с грешни впечатления.

И докато Малкълм Стоун се свличаше на колене, замаян, а хората наоколо го гледаха учудено, Джордж взе фрака си, хвана Алексиз за ръка и излезе от бара, последван от Едуина.

27.

Пътуването с кола обратно до Лос Анджелис беше мъчително за всички и особено за Алексиз. През целия път тя плака безутешно, не защото се страхуваше от наказанието, което щяха да ѝ наложат, а най-вече, защото беше изплашена и объркана. Но унижението, на което я бяха подложили, не беше толкова потискащо, колкото прозрението, че Малкълм изобщо не е възнамерявал да я върне обратно в хотела за вечерта. Беше го разбрала, когато Джордж се появи в бара като рицар в блестящи доспехи. Беше ѝ дошло твърде много и въпреки че харесваше Малкълм и той се отнасяше с нея като с малко момиченце и непрекъснато я наричаше *бедчето ми*, което сгриваше душата ѝ и я караше да се чувства щастлива, сега за нея беше истинско облекчение да се върне у дома, при Едуина, където се чувстваше в безопасност.

— Кракът ти повече няма да стъпи тук — каза ѝ Джордж с нетърпящ възражение тон, когато се прибраха в хотела, след канонадата от упреци, с които я беше засипал, докато пътуваха обратно на север от мексиканската граница.

— Човек изобщо не може да се разбере с теб и не заслужаваш такова доверие. Ако бях на мястото на Едуина, щях да те затворя в манастир. Просто имаш късмет, че не живееш с мен. Повече нямам какво да ти кажа.

Но той продължаваше да нарежда, докато накрая тя си легна и останал само с Едуина, той си сипа едно питие.

— Господи, тя не проумява ли какво щеше да направи с нея този тип? Само това ни липсва, след девет месеца отрочето му да ни се мотае наоколо.

Отпи глътка от уискито си и се строполи на канапето, а Едуина го гледаше неодобрително.

— Джордж!

— Добре де, ти какво смяташ, че щеше да ѝ се случи? Тя толкова ли не можа да допусне?

— Мисля, че вече ѝ е ясно.

Алексиз сама ѝ го беше признала и Едуина я сложи да си легне като едно тъжно и непослушно дете. На Алексиз никак не ѝ беше леко. Вече жена, тя пак си оставаше малко момиченце. Ударите, които беше понесла в живота си, бяха оставили своя отпечатък и тя имаше нужда от много повече, отколкото другите можеха да ѝ дадат. Нуждаеше се от нещо, което никога не би могла да има — копнееше за свои мама и татко, които беше загубила още на шестгодишна възраст. Съществуваше и онази ужасна нощ, в която беше решила, че е останала съвсем сама и я бяха хвърлили в спасителната лодка, заедно с куклата, мигове преди корабът да потъне.

— Той ѝ казал, че ще я върне обратно тази нощ — обясни Едуина, докато Джордж отпиваше от уискито си.

Продължителното шофиране го беше изморило, беше наистина дълга нощ и освен това ръката го болеше от удара, който беше нанесъл на Малкълм Стоун. Едуина не спомена какво впечатление ѝ беше направило блестящото изпълнение на брат ѝ.

— ... Тя разбрала, че той я лъже, едва когато сме се появили, като герои от филм.

— Тя има невероятен късмет. В повечето случаи, когато човек си има работа с такива като Малкълм Стоун, героите изобщо не се появяват. Кълна се, че ако още веднъж се доближи до нея, ще го убия?

— Няма да се появи. Утре вече ще си бъдем в Сан Франциско, а когато дойдем отново, него вече няма да го има или вече ще е забравил за нея. Ама че в град живееш! — Усмихна се тя и той се засмя.

Добре, че всичко беше завършило благополучно, не се беше случило нещо лошо и той беше доволен, че успяха да я открият.

— Всъщност — усмихна се дяволито Едуина, — дори и на моята възраст, все пак ми харесва.

— Ами тогава стой тук, Уин — засмя се той, като видя погледа в очите ѝ.

Въпреки всичко, вълнението я правеше по-хубава. Очите ѝ блестяха, подстриганите ѝ коси подчертаваха лицето ѝ и това отново му напомни колко е прекрасна и каква загуба беше, че тя изобщо не се беше омъжила.

— По дяволите, ако останеш тук, може би ще успеем да ти намерим съпруг.

— Страхотно! — Засмя се тя.

Не можеше да се каже, че този проблем стои на преден план в списъка на нещата, които трябваше да свърши.

Искаше ѝ се само да намери съпрузи за Фани и Алексиз и в момента да го убеди да се ожени за Хелън.

— Имаш предвид някой като Малкълм Стоун? Каква обида!

— Сигурен съм, че ще се намери и някой друг.

— Чудесно, обади ми се като го откриеш. А междувременно, скъпи... — Тя се изправи и се протегна.

Вечерта наистина се оказа дълга и двамата се чувстваха изморени.

— ... Аз се прибирам в Сан Франциско, където единственото вълнуващо преживяване може да бъде някой прием в „Темпълтън Крокърс“, а най-голямата сензация — кой си е купил нова кола или кой е намигнал на нечия съпруга на премиера в операта.

— Господи! — Изстена той. — Нищо чудно, че се преместих да живея тук.

— Но поне там — с прозявка каза тя, докато го изпращаше, усмихната до вратата — никой не се е опитвал да отвлича сестра ти.

— Значи, една точка в негова полза. Лека нощ, Едуина.

— Лека нощ, скъпи... благодаря ти, че спаси положението.

— Винаги можеш да разчиташ на мен.

После я целуна по бузата и слезе долу при колата си. Любимият му Линкълн беше потънал в прах от бясното шофиране. Той бавно потегли към къщи, като си мислеше колко много му липсва Хелън и колко силно обича своята по-голяма сестра.

28.

Два месеца по-късно Джордж пристигна в Сан Франциско да ги види и Едуина се питаше каква ли е причината за внезапното му гостуване. От известно време той изобщо не се беше обаждал и Едуина беше решила, че е много зает. Показа се, че е дошъл, за да ѝ каже, че е предложил на Хелън да се оженят и тя е приела. Докато ѝ разправяше, лицето му сияеше и когато чу новината, тя се разплака. Радваше се за тях, а той изглеждаше така, сякаш светът беше в краката му.

— А съдружието със Сам?

Тя изведнъж придоби разтревожен вид, а той се усмихна съвсем по момчешки. Тя знаеше колко много означава за него съвместната му работа със Сам Хоруиц и искаше той да получи и двете. Заслужаваше ги.

— Хелън е на твоето мнение, Сам също. Изразих пред тях опасенията си и Сам каза, че съм луд. Той знае, че ще се оженя за Хелън, защото я обичам и все още иска да бъде негов съдружник.

Той сияеше и Едуина нададе радостен вик.

— Ура! Кога ще се жените?

Беше все още юни, а Хелън искаше да разполага с достатъчно време, за да организира сватбеното тържество.

— През септември. Хелън каза, че не може да се справи по-рано. Всъщност ще бъде под режисурата на Сесил В. де Мил — засмя се той — ще ангажираме четири хиляди статисти.

— Истината е, че дойдох, за да говоря с теб за съвсем друго нещо. Мисля, че е лудост въобще да го обсъждам, но имам нужда от съвета ти.

Тя беше поласкана и все още развълнувана от новината.

— За какво става въпрос?

— Имаме един филм, който задържаме от две години. Търсехме подходящ човек за ролята, но засега такъв няма. И тогава на Сам му хрумна една безумна идея. Не знам, Едуина.

Той изглеждаше искрено разтревожен и докато го наблюдаваше, лицето ѝ помрачня. Изобщо не можеше да разбере накъде бие.

— Какво ти е мнението да вземем Алексиз за нашия филм?

Той отправи поглед към нея и за миг тя замръзна. Бяха се смели на предложението на „Фокс Пръдакшънс“ Алексиз да се снима при тях, а сега той искаше същото. Но поне, когато брат ѝ отговаря за нея, Едуина беше сигурна, че с Алексиз не може да се случи нищо лошо.

— Разбирам, че трябва да съм луд дори да си го мисля, но тя е просто великолепна за тази роля. Освен това направо ме подлуди да ми праща писма и да ми казва, че иска да се снима в киното. Пък и откъде да знам? Може и да е права. Може би наистина има талант.

Разкъсваше се от съмнения, но и изкушението беше голямо. Знаеше, че тя подхожда идеално за филма му.

— Не зная — поколеба се Едуина, докато обмисляше предложението му. — Аз също съм се питала. Тя толкова иска да стане актриса. Но преди два месеца, когато бяхме в Лос Анджелис, аз те попитах какво мислиш за това един ден Алексиз да се снима във филми и тогава тази идея не ти допадна особено. Сега какво се е променило?

Опитваше се да бъде предпазлива, но имаше пълно доверие в Джордж.

— Не съм забравил. Просто не исках да я използвам и сега пак мисля така. Но ако подпише договор с нас и ни предостави всички пълномощия, ние бихме могли да държим нещата в свои ръце. Ако — отправи той предупредителен поглед към по-голямата си сестра — въобще сме в състояние да контролираме самата нея. Смяташ ли, че като дойде там, ще се държи прилично?

Все още го измъчваше споменът за оня случай, когато трябваше да я спасява от лапите на Малкълм Стоун и нямаше никакво желание да изживява всичко това отново. Никога нямаше да забрави това пътуване до Мексико заедно с Едуина.

— Сигурно, ако не я изпускаш от очи. Трябва да усеща, че някой се грижи за нея и тогава всичко ще е наред.

Той се засмя на думите на сестра си.

— Изглежда ми съвсем като останалите звезди, които познавам. Ще бъде страхотна.

— Кога би искал да започне?

— След няколко седмици, до края на юни, и ще приключи до края на септември.

Едуина прецени, че това идеално съвпада с програмата на децата, защото Алексиз току-що беше завършила училище, а останалите вече караха лятната си ваканция. Освен това Алексиз нямаше никакво желание да продължи образованието си в колеж, всъщност повечето от момичетата мислеха като нея и в това отношение дори Фани не правеше изключение. И щом Алексиз щеше да приключи със снимките до края на август, тя щеше да се върне навреме, за да може през септември отново да прати останалите на училище. Теди щеше да бъде в осми клас, а на Фани ѝ оставаха още две години, за да завърши гимназията в „Мис Сара Дикс Хамлин“.

— Това ще провали плановете ви за Тахо тази година, но бихте могли да отидете за няколко дни в Дел Колорадо да подишате морски въздух или пък в Каталина. И без това трябва да пристигнете в Лос Анджелис за сватбата.

При мисълта за това тя се усмихна.

— Как смяташ?

В действителност проблемът не беше къде да прекара ваканцията с децата, а дали трябва да излагат Алексиз на цялото това напрежение, с което неминуемо е свързано правенето на всеки филм.

Докато обмисляше всичко, Едуина бавно крачеше напред-назад из стаята и кимаше с глава. После погледна през прозореца, навън към градината. Там все още цъфтяха розовите храсти на майка ѝ, наред с другите цветя, които тя самата беше посадила.

После бавно се обърна и отправи поглед към брат си.

— Мисля, че сме длъжни да ѝ разрешим да опита.

— Защо?

Той самият не беше сигурен и затова беше дошъл в Сан Франциско да го обсъди с Едуина.

— Защото никога няма да ни прости, ако я спрем.

— Не е необходимо тя да знае. Няма защо да ѝ казваме.

— Така е — съгласи се Едуина и седна отново. — Но аз смятам, че ще се справи и освен това, според мен, тя заслужава повече, отколкото Сан Франциско може да ѝ предложи. Само погледни колко е красива — каза тя гордо и Джордж не можа да сдържи усмивката си. Едуина се държеше като квачка, горда със своите пиленца, но и той

изпитваше същото към всички тях. — Не зная, Джордж, може би един ден ще съжаляваме, но мисля, че трябва да ѝ дадем този шанс. Ако се държи лошо, ще я приберем обратно тук и ще я затворим за вечни времена.

И двамата се засмяха при тази мисъл, но после Едуина го погледна сериозно.

— Мисля, че всеки има право на шанс. Ти се възползва от твоя — усмихна се тя.

— А ти?

Той я погледна нежно и тя отново се усмихна.

— Аз съм доволна от живота си... нека да ѝ дадем възможност да опита късмета си.

Без да откъсва очи от нея, Джордж бавно кимна.

Извикаха я точно преди вечеря. Тя току-що се беше върнала от центъра, където бяха ходили с една приятелка да купят някои неща от „Хамлин“. Нито тя, нито по-малката ѝ сестра бяха особено усърдни ученички. Едуина, Фани и Теди бяха *мозъците* на семейството, както казваше навремето баща им, Джордж също беше успял в Лос Анджелис, не можеше да се отрече. С пъргавия си ум и общителност, той се беше заел с това, което му подходеше най-много и нито за миг не беше изпитал съжаление, че е напуснал Харвард.

— Случило ли се е нещо? — Погледна ги Алексиз напрегнато, когато я повикаха, а Джордж си мислеше единствено за това колко беше красива и как идеално щеше да подхожда за техния филм.

— Не-е-е — засмя се ласкаво Едуина. — Джордж има да ти казва нещо и мисля, че ще ти хареса.

Това вече звучеше по-интригуващо и я караше да не се чувства ужасно, че по-големите така неочаквано я бяха повикали в гостната.

— Ще се жениш ли?

Тя беше познала и той кимна, усмихнат щастливо.

— Но не става дума за това. Хелън и аз ще се женим през септември. Преди това обаче с Едуина имаме някои планове за теб.

За миг лицето ѝ помръкна, беше сигурна, че ще я пратят в още някое училище и няма да я оставят на мира, а според нея едва ли можеше да се измисли нещо по-малко забавно.

— Как ти се струва да дойдеш в Лос Анджелис... — започна той и в очите ѝ проблесна надежда — и да участваш във филм?

Тя дълго време го гледа втренчено, а после скочи от дивана и хукна към него да го прегръща.

— Ама, наистина ли?... Сериозно ли?... — После бързо се обърна към Едуина. — Може ли?... Наистина ли може?... О, ще ми разрешите ли?

Беше полудяла от радост, Джордж и Едуина се смееха, докато тя почти щеше да го удуши с прегръдки и целувки.

— Добре, добре... — Успя да се освободи от прегръдката ѝ, след което размахна пръст насреща ѝ. — Само че искам да ти кажа нещо. Ако не беше Едуина, сигурно нямаше да стане. Аз не съм напълно сигурен, че щях да те пусна, след малките ти изпълнения преди два месеца.

Тя сведе очи, когато ѝ напомни за неотдавнашната срамна история с Малкълм Стоун, която все още я караше да се чувства неудобно, въпреки че се опитваше да не го показва пред Едуина.

— Ако пак направиш нещо подобно — продължи той, — ще те заключа и ще хвърля ключа, така че този път по-добре се дръж прилично!

Тя обви с ръце шията му и отново се опита да го удуши от благодарност, докато той се смееше.

— Обещавам, Джордж... обещавам, че ще бъда послушна. А като свършим филма, ще живеем ли вече в Холивуд?

Това беше нещо, над което изобщо не се бяха замисляли.

— Предполагам, че сестра ти ще иска да се върне тук, за да прати Фани и Теди на училище.

— Че какво им пречи да ходят там на училище? — Попита тя протичко, но никой още не беше подготвен да мисли за това и тогава за ужас на Джордж, Алексиз имаше една по-добра идея.

— Защо да не живея при теб и Хелън?

Той изстена при мисълта за това и Едуина се засмя.

— Защото, тогава по Коледа ще свърша или разведен или в затвора. Изобщо не ми е ясно как Едуина се справя с вас. Не, не можеш да живееш с мен и Хелън.

За миг изражението ѝ стана унило, но после ѝ хрумна още по-примамливо предложение.

— Ако стана голяма звезда, може ли да си купя моя къща? Също като Пола Негри?... Бих искала да си имам много прислужници и иконом... и собствена кола, точно като твоята... и две ирландски хрътки...

Цялата картина вече беше оживяла в съзнанието ѝ и тя напусна стаята като в сън, а Джордж тъжно се усмихна на Едуина.

— Знаеш ли, един ден може и да съжаляваме. Казах на Сам, че ще го дам под съд, ако този филм съсипе сестра ми.

— А той какво ти отговори? — Попита усмихнато Едуина.

Тя не го познаваше добре, но всичко, което чуваше от Джордж за неговия съдружник, определено ѝ допаднаше.

— Каза, че той вече бил изпълнил дълга си пред Бога и отечеството, а сега сестра ми и неговата дъщеря си били мой проблем.

И като че ли Джордж нямаше нищо против.

— Изглежда ми разумен човек.

Тя стана, защото беше време за вечеря.

— Наистина е такъв. Когато дойдете в Лос Анджелис, той иска да ни покани на вечеря, за да отпразнуваме годежа ни.

— Щом е така — каза тя, целуна го по бузата и хвана ръката му, — не възразявам.

Децата искрено се радваха, когато по време на вечеря тя им каза, че Джордж и Хелън ще се женят. Всички бяха въодушевени отново да заминат за Лос Анджелис, а новината, че Алексиз ще участва във филм, предизвика бурното им възхищение. За момент Едуина се беше замислила дали Фани няма да изпитва някаква ревност, но нейното слънчево лице грееше от радост, когато тя се втурна да прегръща Алексиз, дори попита дали ще ѝ разрешат да погледа, а после с тревога впери поглед в Едуина.

— Но ние се връщаме тук, нали? Искам да кажа у дома, в Сан Франциско.

Това беше всичко, което тя желаше, което обичаше, домът, в който беше живяла през целия си мъничък живот, както и тихите си мили занимания в него.

— Точно това възнамерявам, Фани — каза откровено Едуина.

За нея този план беше много по-приемлив от идеята на Алексиз да се преместят в Холивуд и да се сдобият с ирландски хрътки.

— Добре.

С щастлива усмивка тя се настани доволна на мястото си, а Едуина недоумяваше как две деца на едни и същи родители могат да бъдат така удивително различни.

29.

Две седмици след идването на Джордж те заминаха за Лос Анджелис и този път отседнаха в неговата къща. Той нямаше желание да остави Алексиз пак да пощурява в хотела, а освен това смяташе, че в големия му дом за Едуина ще бъде много по-удобно. Нае кола, която тя щеше да използва, докато беше там, а Теди веднага се втурна да язди конете му.

Следващия следобед Едуина точно го наблюдаваше разсеяно, когато една лимузина се приближи и спря съвсем наблизко. Беше черен дълъг английски Ролс и в първия момент Едуина не можа да различи кой седи в него. Реши, че е някой от приятелите на Джордж или може би дори дама. Но когато шофьорът в ливрея отвори вратата и отстъпи назад, излезе някакъв много едър мъж. Беше висок, с широки рамене и когато се изправи в цял ръст на слънчевата светлина, тя видя, че има прекрасно телосложение. Бялата му коса беше като грива, той се обърна и изгледа Едуина въпросително. Черната ѝ коса беше подстригана късо, тя изглеждаше много тънка и висока в светлосинята си рокля от коприна, която дискретно подчертаваше фигурата ѝ. Докато наблюдаваше Теди, беше пушила цигара и сега изведнъж се почувства глупаво. Изглежда мъжът я изучаваше доста старателно и изведнъж, досетила се кой е, тя се усмихна. Пусна цигарата си и протегна към него ръка с извинение.

— Съжалявам, не исках да се заглеждам, просто в първия момент не можах да ви позная. Мистър Хоруиц, нали?

Той леко се усмихна и продължи да я гледа. Тя излъчваше уравновесеност, обаяние, беше много красива жена. Отдавна я беше оценил, въпреки че се бяха срещнали само веднъж преди няколко години. Но той харесваше Джордж, нещата, които говореше, в които вярваше и които отстояваше. Знаеше, че много от тях са нейно дело.

— Аз също съжалявам... — Той изглеждаше почти глуповато. — За момент се почудих какво може да прави тук една хубава млада жена, дошла в къщата на моя бъдещ зет...

Но сега вече я беше познал и отново не можа да потисне възхищението си. Тя наистина беше чудесна и въпреки семплата рокля, въпреки липсата на пищни дрехи и бижута, излъчваше подчертана изтънченост. Беше решила да си купи няколко нови тоалета, преди да пристигне отново в Холивуд, за да не поставя брат си в неудобно положение. И той беше възхитен от това, което беше видял. Тя имаше изискан вкус, точно като майка им, а сега, благодарение на леля Лиз, Едуина разполагаше и с парите, които ѝ даваха възможност да го задоволява.

— Исках лично да ви кажа добре дошла в Лос Анджелис. Зная колко щастлив е Джордж, че сте тук, точно преди сватбата и че ще наблюдавате как правят филма. А Хелън и аз сме много доволни, че ще бъдете сред нас.

Въпреки че всичко, в него издаваше сила и мощ — от ръста му до начина, по който шофьорът му реагираше, все пак имаше и нежност, топлота и естественост, които Едуина с възхищение беше открила у Хелън. Нямахте претенциозност, нямахте нищо високомерно или оскърбително. Беше много спокоен и сърдечен и по някакъв особен начин фин.

Той се приближи, застана до нея и за малко двамата погледаха как Теди язди. Правеше го много добре, беше красиво момче. Махна щастливо към тях и Сам му отвърна. До този момент не се беше запознал с по-малките деца, но знаеше колко много означават те за Джордж и това му харесваше. Знаеше също, че Едуина ги е отгледала съвсем сама и това будеше възхищението му. И докато я наблюдаваше предпазливо, застанал отстрани, той реши, че тя наистина беше една прекрасна жена.

— Заповядайте вътре за чаша чай — покани го тя мило и той кимна успокоен, че не му предлага шампанско в единадесет часа сутринта. Според Сам хората в Холивуд пиеха твърде много и това никак не му харесваше.

Той я последва в къщата, като се стараеше да не гледа с възхищение краката и полюшващите се бедра, които се очертаваха от лекото движение на светлосинята ѝ копринена рокля.

Тя помоли иконома да поднесе чай за двама и придружи Сам през библиотеката в южната градина. Там имаше няколко хубави стола и маса и атмосферата беше типично английска.

— Харесва ли ви Лос Анджелис? — Попита той непринудено, докато чакаха подноса с чая, който икономът поднесе почти веднага.

— Много. Винаги прекарваме чудесно, когато дойдем тук. Опасявам се, че сега децата са доста възбудени около този филм на Алексиз. За тях това е изключително събитие. Тя има голям късмет.

— По-голям късмет е, че има вас — усмихна се той. — Хелън би дала всичко, за да има семейство като вашето, докато растеше, вместо да бъде единствено дете, останало само с баща си.

За момент Едуина стана тъжна и въпреки че извърна поглед, това го разчувства.

— И двете ни семейства са изстрадали загубата и отсъствието на любими хора.

Тя знаеше, че Хелън е загубила майка си още като бебе.

— Но се справяме — усмихна се тя победоносно на Сам над чашите с чай и той отново се улови, че ѝ се любува.

Тя беше необикновено момиче, не само защото беше хубава и добре облечена, притежаваше и някаква скрита сила, която поразяваше още от пръв поглед. Беше забелязал това и когато се запознаха преди години, но сега, когато я видя отново, тя изглеждаше още по-въздействаща.

— Как смятате да прекарате времето тук? Малко разходки из града? Няколко пиеси? Посещения при приятели?

Тя събуждаше любопитството му и очевидно много му харесваше. По някакъв начин му напомняше за собствената му дъщеря, но в същото време си личеше, че е изключително независима, а сега се смееше на наивния му въпрос. Той явно не знаеше нищо за Алексиз.

— Ще държа под око вашата звезда, мистър Хоруиц — отвърна тя с усмивка и той също се усмихна в отговор.

Разбираше какво означава това. Въпреки че Хелън беше много послушно дете, но дори и тя от време на време се нуждаеше от малко по-строг контрол.

— Днес тя е с Джордж и затова аз съм тук с по-малките. Но от утре започвам да изпълнявам ролята на гримьор, бодигард и наставник.

— Изглежда няма да е леко...

Той се усмихна, остави чашата си и протегна пред себе си дългите си крака. Тя също го наблюдаваше. Знаеше, че е някъде около петдесетте, но изобщо не му личаха и трябваше да признае, че Сам беше изключително привлекателен мъж. А част от чара му се криеше във факта, че той, изглежда не си даваше сметка за това. Държеше се съвсем непринудено и естествено и погледна към Теди с подчертан интерес, когато момчето остави коня си и се присъедини към тях в градината. Едуина го представи на Сам. Момчето беше въодушевено и учтиво се здрависа с него, след което, без да може да сдържи възторга си, заговори за конете.

— Те са страхотни, Уин! Вече яздих два от тях и са наистина направо жестоки!

Първият беше арабски и конярят му беше предложил да избере някой по-спокоен.

— Откъде мислиш, че ги е намерил Джордж?

— Нямам никаква представа — усмихваше се щастливо Едуина и тогава Сам се обади.

— Единият го взе от мен. Точно този, който яздеше допреди малко. Бива си го, нали? Понякога ми домъчнява за него.

Сам беше приветлив и сърдечен с момчето, както се беше държал и с Едуина преди това.

— Защо се отказахте от него? — Поиска да узнае Теди, любопитен за всичко и буквално пощурял по конете.

— Реших, че Хелън и Джордж ще имат по-голяма възможност да му се радват. Те яздят заедно доста често, а на мен наистина не ми остава време. И освен това — усмихна се той унило на детето, което толкова приличаше на сестра си — вече почвам твърде да остарявам и не мога да яздя непрекъснато.

Той престорено изпъшка, а Едуина отмина репликата му, като махна с ръка.

— Не говорете така, мистър Хоруиц!

— Сам, ако обичате, или ще ме накарате да се почувствам още по-стар. Ами че аз съм вече дядо — обяви той и всички се засмяха, а Едуина вдигна вежди, след като вече се беше успокоила.

— Нима? Има ли нещо по-специално, което трябва да науча за младоженците?

Но това беше просто шега и той веднага поклати глава, за да я успокои, въпреки че наистина очакваше внуци и се надяваше, че Джордж и Хелън скоро ще го зарадват. Винаги се беше надявал, че неговият бъдещ зет ще иска да има голямо семейство, също като своето собствено. Мисълта за много деца, които да тичат наоколо, му се струваше великолепно. Самият той винаги беше желал да има повече от едно, преди да... преди смъртта на майката на Хелън. И никога не се беше женил повторно.

— Питам се как ли ще се чувствам като леля — каза тя замислено, докато наливаше на двамата още чай.

Струваше ѝ се много странно. Толкова беше свикнала да възприема децата около нея като собствени и сигурно щеше да се почувства особено, когато бъдат на някой друг.

После той ги покани на вечеря в дома си. Беше дошъл да го направи лично и любезно заяви, че с удоволствие ще я очаква заедно с всички останали деца.

— Това ще бъде цяло наказание, господин... извинете, Сам — изчерви се тя, а той се усмихна мило.

— Нищо подобно, за нас ще бъде чест. Моля непременно доведете Теди, Фани и Алексиз, и разбира се, Джордж. Правилно ли съм запомнил имената им? — Попита той, изправи се и когато застана в цял ръст, тя го погледна удивена.

Наистина беше много висок и много красив. Но беше абсурдно да мисли по такъв начин за бащата на бъдещата си снаха.

— Ще изпратя колата да ви вземе в седем часа. Много добре зная, че в това отношение на моя съдружник изобщо не може да се разчита. Той може да реши да дойде направо от студиото.

Сам ѝ се усмихна и тя кимна.

— Благодаря ви много.

Тя го изпрати до колата, а Теди подскачаше след тях като преливащ от енергия ирландски сетер.

— Тогава до довечера — каза той и сякаш дълго се поколеба, преди да се ръкува с нея и да влезе в своя Ролс.

Миг по-късно шофьорът запали колата, Сам им махна и те тръгнаха, точно когато Фани излезе да ги види.

— Кой беше този? — Попита тя без особен интерес.

— Бащата на Хелън — отговори кратко Едуина, а Теди продължаваше възторжено да разправя за конете, после спря за момент, за да съобщи, че Сам много му е харесал и веднага продължи с това, че много иска пак да поязди арабския кон, но Едуина не смяташе, че е необходимо да го предупреди да бъде внимателен.

— Ами че аз съм — отвърна той, засегнат от забележката ѝ, а тя погледна многозначително най-малкия си брат.

— Невинаги...

— Добре — отстъпи той, — тогава ще бъда.

— Надявам се.

— Налага ли се да излизаме за вечеря? — Попита Фани.

Тя винаги предпочиташе да си бъде у дома, както и Едуина. Но беше твърде малка, за да стои постоянно затворена и Едуина настоя тя да отиде с тях.

— Ще ти бъде приятно. — Беше сигурна в това. Те бяха приятни хора и беше невероятно любезно от негова страна, че дойде в къщата им, за да ги покани лично. — Поканата е към всички.

Но за разлика от сестра си, когато се прибра, Алексиз беше страшно въодушевена и веднага поиска да разбере как ще се облече — вероятно с някой от тоалетите на Едуина. Беше много възбудена от деня, прекаран в студиото. Бяха пробвали всички дрехи, които щяха да ѝ бъдат нужни за снимките, а двамата с Джордж бяха подписали и договора.

— Докога можем да останем? — Питаше тя постоянно, докато се обличаха и почти щеше да припадне, когато видя елегантната кола, която Сам беше изпратил за тях.

Джордж реши да вземе и своята, в случай, че с Хелън после решат да отидат някъде, което според Едуина беше разумно.

Семейство Хоруиц притежаваха великолепна къща и дори Едуина беше повече от възхитена, когато я видя. В сравнение с нея дори „Пикфeър“ изглеждаше като барака. Стаите бяха огромни, таваните — високи, цялата мебелировка се състоеше от старинни вещи, които той беше докарал от Англия и Франция, стените бяха облицовани в дърво, подът беше от мрамор, на места покрит с разкошни килими, а по стените имаше картини на художници импресионисти. И след всичко това Сам ги посрещна със сърдечна непринуденост, целуна Едуина по бузата, както би направил с дете,

което познава от самото му раждане. Държеше малките да се чувстват съвсем като у дома си. Дори Хелън блестеше в тази обстановка, въпреки че понякога беше доста притеснителна. Тя показа на Фани куклите си от детските години и спалнята си, въпреки че Алексиз беше далеч по-впечатлена от вградената в банята вана от розов мрамор. И докато обикаляше из стаите на Хелън, Сам заведе Едуина и Теди до конюшната, за да видят конете му. Бяха забележителна колекция, все арабска порода, и то шампиони от Кентъки.

Изведнъж Едуина разбра защо толкова дълго време Джордж се опасяваше да предложи брак на Хелън — обстановката си я биваше. И въпреки всичко, което видяха, Хелън беше удивително скромно момиче и Едуина трябваше да признае, че тя явно беше страшно влюбена в брат ѝ. Изобщо не изглеждаше разглезена или претенциозна. Не можеше да се каже, че има блестящ ум, но беше изключително нежна. По странен начин ѝ напомняше за Фани, но малко по-голяма и по-изискана. Всичко, за което си мечтаеше, беше да готви, да си стои къщи и да гледа децата си.

Докато ги слушаше по време на вечеря, Алексиз направи гримаса и им каза, че са луди.

— А вие какво бихте предпочела да правите, млада госпожице?
— Попита Сам с развеселен поглед.

Тя отговори веднага, без миг колебание.

— Да излизам... да се забавлявам... да ходя на танци всяка вечер... никога да не се омъжвам... да правя филми.

— Е, та част от желанията ви са вече реалност, нали? — Забеляза той любезно. — Но искрено се надявам, че не всички ще се изпълнят. Ще бъде жалко, ако изобщо не се омъжите.

После изведнъж осъзна какво беше казал и погледна Едуина ужасен. Но тя само се засмя, пошегува се за момент с него, но после го успокои.

— Не се притеснявайте, на мен ми харесва да бъда стара мома.

Тя продължаваше да се смее, но Сам стана сериозен.

— Не говорете така — изрече той дрезгаво. — Абсурдно е да използвате такива думи за себе си.

Но беше наясно, че тя вече не беше много млада.

— Аз съм на тридесет и две години — каза тя гордо — и се чувствам щастлива и без съпруг.

Сам дълго не откъсна поглед от нея. В някои отношения беше доста странно момиче и въпреки това му харесваше.

— Убеден съм, че нямаше да останете сама, ако родителите ви бяха живи — каза тихо той.

Тя кимна... наистина... и Чарлс, разбира се... ако беше жив, щяха да са омъжени вече от единадесет години. Сега ѝ беше трудно дори да си го представи.

— Такава е била волята на съдбата.

Тя изглеждаше съвсем спокойна, а Хелън непринудено смени темата и чак късно вечерта се скара на баща си.

— Съжалявам... не мислех, че... — промълви той с разкаяние в гласа, когато тя му напомни за годеника на Едуина, който беше загинал на „Титаник“, и той се почувства още по-неудобно.

Сякаш да поправи грешката си, малко по-късно той предложи да отидат да потанцуват. Смяташе, че първо трябва да отведат *децата* вкъщи, а после покани Хелън, Джордж и Едуина в „Коконът Гроув“ и всички решиха, че идеята е великолепна, с изключение на Алексиз, която се ядоса, че не е поканена. Едуина полугласно ѝ припомни, че все още е твърде малка и няма защо да недоволства — и друг път ще има възможност да излиза с тях, ако се държи прилично и не проявява капризи.

Алексиз продължи да се цупи в колата през целия път до вкъщи, но когато се прибраха, Едуина я остави при другите и после се върна в колата на Сам, Хелън се взеше в колата на Джордж, точно зад тях. Когато, усмихната и щастлива, Едуина влезе отново в спрелия Ролс, който я чакаше, тя завари Сам да налива в две чаши шампанско от бутилката, която се изстудяваше вече няколко часа.

— Има опасност човек да се пристрасти към това — усмихна се към него Едуина, трогната от малките му мили жестове и очарована от постоянната екстравагантност на Холивуд.

— Нима?

Той я погледна открито в очите, вече я познаваше по-добре и тя видя, че сините му очи искрят от лунната светлина.

— Не съм убеден, че ви вярвам. Изглеждате ми по-разумна.

— Предполагам, че наистина съм. И съвсем не така претенциозна.

— Меко казано, струва ми се, защото иначе не бихте се отрекла от собствения си живот, за да отгледате пет деца.

Той вдигна чашата си в мълчалив жест за *наздраве*, тя отправи същото движение към Джордж и неговата годеница, а бащата на Хелън ѝ се усмихваше. Вечерта наистина се оказа прекрасна.

Още щом пристигнаха в „Коконът Гроув“, всички се почувстваха още по-добре. Четиримата танцуваха часове наред, сменяха си партньорите, приказваха си и се смееха на разни забавни истории. Бяха като четирима добри приятели и Едуина няколко пъти забеляза, че Хелън стиска ръката на баща си или го докосва ласкаво по рамото, докато той я гледаше с обожание. С Джордж също бяха много близки и изтанцуваха шест танца едно след друго почти като професионалисти.

— Вие двамата сте страхотна двойка — каза с възхищение Сам, когато Джордж дойде, за да отведе отново Хелън на дансинга, без дори да спира, за да си поеме дъх, след като вече беше танцувал със сестра си.

— И вие също — усмихна се Едуина. — Гледах ви как танцувате заедно с дъщеря си.

— Така ли? Тогава ние двамата с вас също трябва да опитаме, за да сме сигурни, че няма да се настъпваме на сватбеното тържество.

На Едуина ѝ се струваше, че са танцували цяла нощ, с него се чувстваше великолепно и постепенно започваше да го опознава. Вече беше сигурна, че Хелън много ѝ харесва.

С удивление усети как леко се носеше с плавни движения из залата в ръцете на Сам. Той ѝ напомняше на някого, само че не беше сигурна точно на кого и после изведнъж осъзна, че ѝ напомня баща ѝ, с когото танцуваха заедно, докато тя все още беше малко момиченце. Сам Хоруиц беше толкова висок и силен, че това я караше отново да се чувства като малко дете и някак странно, но тя осъзна, че това ѝ харесва. И той ѝ харесваше, харесваше вечната му замисленост, топлите му очи, които сякаш виждаха и разбираха всичко. Той също беше отгледал дъщеря си сам, след като съпругата му беше починала, още докато Хелън беше съвсем бебе.

— Понякога ми беше тежко, а тя смяташе, че аз винаги съм прекалено строг.

Но сега беше ясно, че тя вече не мисли така, както и че той я обожаваше. Тя наистина беше красиво момиче и очевидно безумно

обичаше брата на Едуина, която беше истински щастлива заради двамата. Изпитваше едновременно радост и тъга. Беше горчиво-сладко време, което често ѝ напомняше за последните дни с Чарлс, когато бяха заминали за Англия, за да обявят своя годеж. Най-накрая от няколко години тя вече беше прибрала годежния си пръстен, подарък от него, и само от време на време го поглеждаше, когато отиваше да вземе нещо от кутията с бижута.

Покани я на един последен танц и от ръцете на Сам тя наблюдаваше как красивият ѝ брат плавно се носи из залата в последно танго със своята годеница, но те двамата със Сам също се справяха не зле.

Накратко казано, двете двойки прекараха чудесно и се прибраха в три часа сутринта. Когато пристигнаха, той я остави, пред къщата им, а Хелън се премести в неговата кола. Двамата се сбогуваха с Едуина и Джордж. Едуина му благодари за великолепната вечер, а Джордж още веднъж целуна Хелън, когато другите се правеха, че не ги забелязват.

— Ще трябва скоро да го направим отново — изрече Сам меко и само за миг Едуина изпита съжаление, че животът им не беше протекъл по-различно.

На следващия ден Алексиз започна работа върху филма. Всичко се оказа много по-тежко, отколкото беше очаквала. Имаше дни, в които беше изтощително, но независимо от това колко беше трудно или колко взискателен беше към нея режисьорът, нямаше съмнение, че тя работеше с истинско удоволствие. Едуина беше с нея в павилиона почти всеки ден, но след известно време се почувства излишна. Алексиз се справяше великолепно, плуваше в свои води и личеше, че всички в актьорския екип, от звездата до последния статист, са влюбени в нея. Още в първия момент на пристигането си в Холивуд Джордж беше разбрал, че е намерил своя дом и сега Алексиз се чувстваше точно като своя брат преди време. Това беше приказната страна на мечтите, където тя завинаги щеше да остане дете и хората винаги щяха да се грижат за нея, което беше точно това, което тя искаше. Сърцето на Едуина се стопляше, когато виждаше колко е щастлива и изцяло отдадена на това, което прави.

— Сякаш е съвсем друг човек — сподели тя с Джордж късно една нощ, докато вечеряше с него и Хелън в „Коконът Гроув“, което се

оказа нейното любимо нощно заведение.

Едуина с удоволствие наблюдаваше как Рудолф Валентино танцува с Констанс Талмадж и изведнъж усети, че Сам ѝ липсва. Бяха станали добри приятели и тя с удоволствие излизаше с него и с Джордж, но сега той беше заминал за Кентъки да купува два нови коня.

— Трябва да призная — каза Джордж, докато наливаше още шампанско на сестра си и на бъдещата си съпруга, — че Алексиз прави много добра роля. Справя се значително по-добре от очакванията ми. Всъщност — погледна той Едуина многозначително, — това ще създаде известен проблем.

— Какъв проблем?

Тя изглеждаше изненадана. Досега всичко вървеше съвсем гладко.

— Много скоро може би въобще няма да мога да я контролирам. Ако наистина се окаже достатъчно добра, ще получи предложения за участие в други филми. Тогава какво смяташ да правиш?

От предната седмица Едуина непрестанно мислеше за това, но все още не беше стигнала до някакво решение.

— Ще измисля нещо. Наистина, не ми се иска да остана тук с другите две деца.

Джордж вече си имаше свой живот, а независимо от това, какво смяташе Алексиз, тя още не беше достатъчно голяма, за да живее сама в Лос Анджелис.

— Не се тревожи за това. Ще измисля нещо.

Но за щастие, когато филмът свърши, настъпи известно затишие и те всички се върнаха в Сан Франциско, за да могат Фани и Теди отново да тръгнат на училище. Едуина усети, че ѝ е доста неприятно да напусне Холивуд, но знаеше, че трябва да се прибере у дома, а и беше обещала на по-малките. Но ѝ беше мъчно да се раздели с Джордж, с Хелън и дори със Сам. Липсваха ѝ елегантните им вечери, в които хапваха навън и танцуваха. Но и без това щяха да отидат отново в Лос Анджелис за сватбата на Джордж и Хелън, която беше определена за края на септември. Вече се говореше Алексиз да участва в друг филм и тя горещо умоляваше Едуина да ѝ разреши да си наеме

свой апартамент, но Едуина каза, че това би могло да стане само ако успеят да ѝ намерят подходяща жена, която да се грижи за нея. Положението ставаше доста сложно. Тя все още се опитваше да намери решение, когато трябваше отново да се качат на влака и да заминат за дългоочакваната сватба.

Джордж ги посрещна лично и ги откара в хотела. Едуина се засмя, когато усети колко е напрегнат. Този път тя беше решила да не го притеснява и отново беше резервирала апартамент в хотел „Бевърли Хилс“, където децата се чувстваха чудесно, а и тя винаги го беше харесвала. Джордж просто не беше на себе си от нерви, докато обясняваше на пиколото къде да остави багажа им.

Ергенското му парти беше насрочено за същата вечер; на следващата в хотел „Александрия“ щеше да бъде предварителната вечеря, а предишната нощ в тяхна чест беше организиран голям прием в „Пикфеър“.

— Може и да не доживея до края на седмицата — изстена Джордж, отпусна се на канапето в гостната на луксозния апартамент и вдигна поглед към Едуина. — Нямах представа, че да се жениш, е толкова изтощително.

— О, млъквай — пошегува се тя. — И без това се наслаждаваш на всеки миг, така и трябва да бъде. Как е Хелън?

— Непоклатима като скала, слава богу! Ако не беше тя, не знам дали щях да издържа. Помни всичко, което трябва да свършим, знае кой какъв подарък ще поднася, кой ще дойде и кой не, къде трябва да ходим и кога. А на мен ми остава само да се облека, да се помъча да не забравя пръстена и да платя за сватбеното пътешествие, но не съм сигурен, че и това ще успея да свърша без нея.

Едуина беше впечатлена, както и преди няколко месеца, когато Хелън я беше помолила да бъде нейната главна шаферка. Щеше да има още единадесет шаферки и шафери, брачен свидетел, четири момичета, които щяха да носят цветя, и още някой, който да поднесе пръстена. И Джордж съвсем не се беше пошегувал, когато спомена, че всичко това би трябвало да се режисира от Сесил В. де Мил. Изглеждаше точно като неговите епични продукции.

Самата сватба щеше да се състои в градината на Хоруиц, под един белведер, покрит с рози и гардении, които бяха специално отгледани в чест на Хелън и Джордж, а приемът щеше да бъде в

къщата и под още две огромни шатри, опънати в градината, с два оркестъра и всички известни личности, които щяха да присъстват, за да наблюдават как Хелън се омъжва за Джордж. Всеки път, когато Едуина си мислеше за това, очите ѝ се пълнеха със сълзи, но още когато бяха дошли тук през юни, тя беше донесла на Хелън един специален подарък.

— Приятно прекарване довечера.

Тя целуна брат си, който тръгваше, за да се подготви за ергенското си празненство. А когато влезе в банята да си вземе вана, Алексиз, Фани и Теди изчезнаха като банда скитащи сирачета да проучат всичко във фойето.

— Моля ви, дръжете се прилично — напомни им тя, но реши, че докато са заедно, не могат да си навлекат кой знае какви неприятности. Това действително беше мястото, където Алексиз беше срещнала Малкълм Стоун, но в края на краищата оттогава бяха минали месеци и сега Алексиз се държеше добре.

30.

Дюзенбургът на семейство Хоруиц дойде да ги вземе точно в 11 и 30 часа. Едуина и трите деца се качиха в него и бяха откарани в дома им, където всичко беше организирано безупречно.

Двете шатри бяха монтирани, музикантите бяха подготвили естрадите и инструментите си. Пол Уайтман и неговият оркестър, както и „Кинг Оливърс Креол Джаз Бенд“ на Джоу щяха да свирят от шест часа вечерта до малките часове на следващата сутрин. Обслужващите банкета действаха с пълен размах, а хората на Хоруиц контролираха всичко. Точно в 12 часа сервираха в трапезарията богат обяд за всички, с изключение на булката. Когато Сам Хоруиц се появи, за да ги поздрави, той изглеждаше спокоен и овладян. Беше в строг официален костюм и си помисли, че Едуина изглежда много хубава с бялата си копринена рокля и огърлицата от перли, принадлежала някога на майка ѝ. За всички тях това беше голям ден и децата на семейство Уинфийлд изгаряха от възбуда. Джордж беше помолил Теди да му стане брачен свидетел, което поласка и дълбоко разчувства Едуина. Тя самата щеше да бъде главната шаферка на Хелън, Алексиз беше сред останалите шаферки, а Фани щеше да носи цветята, заедно с още три момичета. Така че всеки от тях си имаше роля.

В два часа момичетата отидоха в стаята, където сресваха шаферките, правеха им фризури, гримираха ги и ги парфюмираха. Теди се присъедини към мъжете, а Едуина тръгна да търси Хелън.

— Ще се видим по-късно — каза тихо Сам, преди да се разделят и нежно докосна ръката ѝ. — И за двамата това е голям ден, нали?

Тя беше по-скоро като майка на жениха, отколкото главна шаферка и двамата много добре го знаеха, а той трябваше да участва, както беше през целия живот на Хелън, като баща и като майка.

— Тя ще бъде прекрасна — каза Едуина с усмивка, като знаеше какво изпитание щеше да бъде това за него.

Тя се чувстваше по същия начин и въпреки че Джордж не беше живял в дома си повече от четири години, това за всички щеше да бъде

изключително тържествен момент.

За своя изненада, тя намери Хелън да седи тихо в спалнята си. Изглеждаше красива и спокойна, прическата ѝ вече беше направена, маникюрът — безупречен, а булчинската ѝ рокля беше приготвена за обличане. Нямаше какво друго да прави, освен да си почива и да очаква да стане пет часа, когато щеше да мине по пътеката, хванала под ръка своя баща и след това да стане мисис Джордж Уинфийлд.

Когато се срещнаха, Едуина изобщо не беше предполагала колко организирана е Хелън, колко е способна и колко много прилича на своя баща. Тя просто вършеше това, което трябва тихо, с усмивка, симпатична и приятна, обграждаше с внимание всички и се грижеше да се чувстват добре. Едуина го беше установила с радост и без ни най-малко съмнение вече знаеше, че двамата ще бъдат много щастливи. И все пак, тогава, макар и само за миг, тя изпита към нея съжаление. Това беше момент, в който край нея трябваше да бъде не просто приятелка, а майка ѝ, която да се суети наоколо, да я изпрати с прегръдки и сълзи, когато се отпрати по пътеката. А всъщност те бяха две самотни млади жени — едната изобщо не познаваше майка си, а другата трябваше да поеме ролята на своята и да отгледа пет деца.

Когато се озърна из стаята, тя видя безкрайните метри дантела, стотици копчета, реки от мънички перли, шлейфа, дълъг двадесет фута, но не забеляза никакъв воал. После, когато влезе в будоара на Хелън, тя го видя. Беше пригладен и изпънат на една закачалка за шапки горе на скрина и плуваше из стаята, дълъг колкото шлейфа на Хелън. Едуина го погледна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Изглеждаше точно така, както го беше искала, като нежен ромон, покриващ девичето лице, който щеше да накара нейния годеник да я съзерцава с копнеж, докато тя бавно пристъпва към него. Изглеждаше точно така, както щеше да бъде преди единадесет години, ако тя се беше омъжила за Чарлс. Беше го подарила на Хелън и сега беше дълбоко разчувствана, че тя щеше да го сложи.

Чу някакъв звук и се обърна, точно когато Хелън, влязла в стаята, се приближи до нея и нежно докосна рамото ѝ. Сега вече не бяха просто приятелки, бяха сестри. Сестри, които имаха единствено себе си и когато Едуина се обърна, за да я прегърне, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Помнеше Чарлс така, сякаш го беше видяла само преди миг. През всичките години, откакто го нямаше, той бе останал жив в

съзнанието и в сърцето ѝ. Само ако притвореше очи, образът му изплуваше пред очите ѝ, както и лицата на родителите ѝ.

— Благодаря ти, че ще го сложиш — прошепна тя и те се прегърнаха.

Хелън също плачеше. Би могла само да предполага колко много означава този подарък за Едуина.

— Благодаря ти, че ми позволи... Иска ми се ти да го беше носила...

Но това, което всъщност искаше да каже, беше, че би искала Едуина да е изпитала радостта, която сега очакваше Хелън.

— Аз го носих, в сърцето си. — Тя се отдръпна и се усмихна на своята нова по-малка сестра. — Той беше прекрасен човек, обичах го много. — Никога до този момент не беше говорила на Хелън за Чарлс. — Джордж също е чудесен... дано винаги бъдете щастливи.

Едуина я целуна отново и малко по-късно ѝ помогна да се облече. Когато я видя, дъхът ѝ секна. Изглеждаше по-красива от всички булки, които някога беше виждала — в живота или на кино. Русите ѝ коси обграждаха лицето ѝ като ореол, а в тях бяха изкусно вплетени клончета от момина сълза, коронката на брачния ѝ воал с блестящите перли, а метрите бял тюл бяха внимателно прикрепени отгоре на копринените ѝ коси. Шест шаферки трябваше да ѝ помогнат, когато се спускаше по стълбите, и докато я гледаше, Едуина отново се разплака.

Роклята на Едуина беше от бледосиня дантела, имаше подходящо наметало, което стигаше до земята и се влачеше далече след нея. Красивата ѝ шапка беше направена от Поаре в Париж и се спускаше ниско така, че почти скриваше едното око и я правеше да изглежда едновременно свенлива и по женски привлекателна. Роклята беше с дълбоко деколте и леко разкриваше снежнобялата ѝ гръд, но наметалото я покриваше за церемонията, а на фона на бледото небесносино черните ѝ коси изглеждаха като гарванови криле. Тя изобщо не го осъзнаваше, но според брат ѝ никога не беше изглеждала толкова прекрасна.

Сам също остана удивен като я видя и после се разнесе лек шум и пред тях се появи Хелън. Невероятната рокля и вълшебният воал я превръщаха във видение от сънищата и това напомни на Сам, че тя вече не е малко момиченце и той скоро щеше да я загуби. Една сълза

бавно се отрони от очите му и след миг тя вече беше в силните му прегръдки и докато ги гледаха, всички ридаеха. Тя изглеждаше изумително красива, а той безкрайно нежен и силен. Едуина знаеше какво означава за него Хелън, разбираше и какво е за нейния брат. Тя беше щастливо момиче. Беше безкрайно скъпа и на двамата и знаеше, че те много я обичат.

Прозвуча музика, шаферките и момичетата с цветята тръгнаха напред по пътеката, а след тях, останала накрая, точно пред Сам и Хелън, Едуина вървеше с отмерена стъпка и държеше своя букет от бели орхидеи. Шаферките ѝ изглеждаха като малки момиченца и тя виждаше Фани и Алексиз да се кискат някъде напред, но когато обърна поглед към Джордж, го видя да стои неподвижно, а младото му лице сияеше в очакване на началото на живота му с Хелън. И докато го гледаше, тя отново изпита желанието родителите ѝ да са живи, за да могат да го видят в този тържествен миг и да му се радват.

Тя отстъпи встрани и изведнъж Хелън се появи пред всички като някакво вълшебство. Сред тълпата се понесоха възклицания и хората се надигаха, за да я видят по-добре, а когато зае мястото си до него, Сам Хоруиц стоеше изправен тържествено и гледаше своето единствено дете с лека, тъжна усмивка, а миг след това поднесе към съпруга ѝ нежната ѝ малка ръка в бяла ръкавица.

После хората отново се раздвижиха, а когато Хелън и Джордж застанаха под балдахина, както беше по традиция според вярата на Хелън, тя ги гледаше, а по лицето ѝ течаха сълзи на радост, които после се превърнаха в сълзи на мъка и копнеж, когато си помисли за любовта, която беше изгубила завинаги толкова отдавна.

Сватбата беше чудесна и точно както се изискваше в церемонията, а Джордж настъпи една стъклена чаша и я счупи. Те не бяха православни, но Хелън беше пожелала сватба според нейната вяра и въобще не се безпокоеше, че тя и Джордж изповядваха различни религии.

Минаха часове, докато всички поднесат поздравленията си.

Едуина стоеше до Сам, изтощена от чувствата, които я вълнуваха, а после вече се смееше на шегите му докато той се ръкуваше с гостите, представяше ѝ всичките си приятели и когато можеше, шепнешком ѝ отправяше по някоя дума. През цялата сватба той ѝ беше истинска опора със силата и топлината си.

Едуина също го представи на приятелите им, които бяха пристигнали от Сан Франциско предимно стари приятели на нейните родители и разбира се, на Бен и неговата съпруга, която очакваше дете.

След това Хелън танцува със Сам, а Джордж с Едуина, после Едуина танцува със Сам и с Теди, със звезди от киното, с приятели и с хора, които не познаваше, и които никога повече нямаше да види и всички се чувстваха великолепно. Накрая в полунощ младоженците си тръгнаха с новия Дюзенбърг, който Сам беше поднесъл на Джордж като сватбен подарък. На сутринта щяха да заминат с влак за Ню Йорк и оттам в Канада. Бяха говорили за евентуално пътешествие в Европа, но Джордж беше отказал да се качи на кораб и Хелън не беше настоявала. Знаеше, че и това ще стане един ден и не искаше да го принуждава. Когато тръгнаха, тя изглеждаше безкрайно щастлива, а малко след това Едуина се обърна с въздишка към Сам, като се чудеше къде ли може да са Алексиз, Теди и Фани. Зърваше ги от време на време през вечерта и те очевидно се забавляваха великолепно, особено Алексиз.

— Беше прекрасно — усмихна се към него Едуина.

— Брат ви е чудесно момче — каза той с обич.

— Благодаря ви, сър — отвърна с усмивка тя в своята синя рокля и направи дълбок реверанс.

Изтанцуваха последния танц заедно и докато Едуина се оглеждаше из дансинга, тя с удивление забеляза сред гостите Малкълм Стоун. Предполагаше, че е дошъл с някого, защото знаеше, че никога не биха го поканили. Малко след това тя извика децата, благодари отново на Сам и се прибра у дома, изтощена, но щастлива. Късно същата нощ, докато се събличаха и си бърбеха с Алексиз, тя все пак реши да я попита дали е видяла Малкълм.

За момент Алексиз не отговори, а после само кимна. Да, беше го видяла. Беше танцувала с него. Но не искаше да го признае пред Едуина и не беше сигурна дали сестра ѝ не ги е видяла. Тя също много се изненада, когато го забеляза, а той през смях ѝ обясни, че е влязъл, без да има покана, но се е престорил, че я е забравил.

— Да, видях го — отвърна тя неохотно, докато снемаше перлите, които беше взела назаем от Едуина.

— Той разговаря ли с теб?

Едуина седна, лицето ѝ беше мрачно и тя изглеждаше разтревожена.

— Почти не — което беше лъжа.

— Удивена съм, че е посмял да се появи.

Този път обаче Алексиз не ѝ отговори, не ѝ каза, че те вече си бяха уговорили среща на другия ден да обядват заедно и да разговарят за следващия ѝ филм. Той спомена, че е имал прослушване за роля в същия филм, което учуди Алексиз, защото все още нищо не беше уредено и тя дори не беше подписала договор.

— Беше прекрасна сватба, нали? — Реши Едуина да смени темата.

Нямаше смисъл да говорят повече за Малкълм Стоун. Всичко това беше в миналото.

Те всички решиха, че Хелън беше изглеждала просто великолепно и когато си лягаше Едуина се усмихваше на себе си, уморена, щастлива, тъжна и доволна, че ѝ беше дала булчинския воал.

А докато заспиваше, Алексиз изобщо не си мислеше за младоженката. Мечтаеше си за Малкълм и за тяхната среща на другия ден.

31.

На другия ден Алексиз и Малкълм Стоун се срещнаха на обяд в хотел „Амбасадор“. Когато пристигна, тя беше много неспокойна. Едуина беше отишла до къщата на Джордж, за да свърши някои неща, а Алексиз беше казала на Фани, че излиза, за да се срещне с някаква приятелка. Фани си четеше книга в стаята, а Теди беше в басейна. Алексиз помоли портиера да ѝ повика такси до хотела и замина с него, без да каже на някого къде точно отива.

— Сестра ми ще побеснее, ако разбере — призна пред него Алексиз.

Изглеждаше по-красива от всякога в бежовия си костюм и с шапката в подходящ цвят с воалетката, която не успяваше да скрие очите ѝ, когато тя вдигна поглед към него като доверчиво дете.

— Ами тогава ще се погрижим да не научи, нали?

Той изглеждаше необикновено привлекателен и дори малко страшен, когато пое ръката на Алексиз. Имаше нещо в него, което силно въздействаше на жените, но в същото време винаги я караше да се чувства като малко момиченце, за което той щеше да се грижи и тя харесваше в него именно това, не другото.

— Поне твоят очарователен брат не е в града — засмя се той като че ли мисълта за Джордж го забавляваше. Къде замина на сватбено пътешествие?

— В Ню Йорк и Канада.

— А не в Европа? — Той изглеждаше изненадан. — Колко странно. — Но Алексиз не му обясни защо. — Колко време ще отсъстват?

— Месец и половина — отвърна тя открито, докато той целуваше дланите ѝ и я наблюдаваше с интерес.

— Горкото ми бебче... и какво ще правиш без него? Сега вече ще се занимава само с мъничката си женичка и ти ще останеш сама на света, нали?

Изобщо не беше вярно, разбира се, тя щеше да остане с грижовната Едуина, но той го каза така, че тя действително се почувства съвсем сама в целия свят.

— Бедното ми мило дете, Малкълм ще трябва да се грижи за теб, нали скъпа? — Каза той и тя кимна, а докато той тихо ѝ нареждаше, споменът за Розарита Бийч започна да избледнява в съзнанието ѝ.

Разпита я за сроковете, в които трябваше да приключи следващия си филм, но тя му призна, че Джордж и Едуина държат тя да не подписва нищо преди завръщането му.

— Тогава през следващите два месеца ти си свободна?

Той изглеждаше очарован.

— Ами... да... освен че ще трябва да се върна в Сан Франциско, защото брат ми и сестра ми все още ходят на училище.

И изведнъж под воалетката тя отново заприлича на малко дете, дори и за него. Имаше тяло и лице на ангел и при добро желание можеше да бъде истинска съблазнителка, но оставена на себе си, излъчването ѝ все още беше очарователно детинско. Това беше част от чара ѝ, но от ухажването на Малкълм тя се чувстваше притеснена и изведнъж пожела да се върне в хотела.

— Наистина трябва да тръгвам — каза тя накрая, а той, приведен към нея, непрекъснато я целуваше и си играеше с косите ѝ.

Беше пил много по време на обяда и изглежда нямаше за къде да бърза. Опита се да я накара да пийне с него малко вино и накрая тя се съгласи, като се надяваше, че след това вече той ще я отведе обратно в хотела. Но когато опита от виното, усети, че ѝ харесва, на вкус даже беше по-приятно от шампанското, което бяха пили предната вечер.

И привечер те все още стояха там, пиеха вино сред смях и целувки и тя вече въобще беше забравила, че трябва да ходи някъде. Продължаваше да се смее, докато пътуваха с колата към неговия апартамент. Сега всичко ѝ се струваше ужасно смешно, особено Едуина, която я чакаше един господ знае къде. Алексиз не можеше да си спомни.

Когато отидоха у тях, той ѝ даде да пие още и я целуваше, докато тя остана без дъх и изведнъж усети, че имаше още нещо, което тя искаше да прави с него, но не си спомняше точно какво. Помнеше, че веднъж бяха отишли заедно някъде и за миг си помисли, че са женени, но после и това потъна в мъгла. Не чувстваше нищо, когато я отведе в

колата си с един куфар. Беше мислил за това цяла вечер и беше решил, че идеята е страхотна и ще реши всичките му проблеми. Хвърли на масата парите, които дължеше за наема, а колата щеше да остави на гарата с някаква бележка. И без това не беше негова, беше я взел назаем от някого, с когото бяха работили в последния му филм.

Когато стигнаха, влакът все още беше на гарата, а Алексиз беше в полусъзнание. Изправи се и се озърна.

— Къде отиваме?

Впери поглед в него, след като се беше огледала наоколо, купето сякаш се люлееше пред очите ѝ и тя не можеше да разбере къде се намира и къде отива.

— Заминаваме за Ню Йорк да видим Джордж — каза ѝ той и в състоянието, в което се намираше, това ѝ прозвуча добре.

— Така ли? Защо?

— Не се притеснявай, мъничката ми — каза той отново и я целуна.

Беше изработил съвършен план. Алексиз щеше да бъде неговия билет към славата. И след като бъде достатъчно компрометирана, Джордж няма да има избор. Особена сега, след като вече е женен за дъщерята на Сам Хоруиц, едва ли ще иска навсякъде в техните среди да разправят, че по-малката му сестра е проститутка.

Влакът потегли от гарата, а в това време Алексиз силно похъркваше на седалката до Малкълм и като я гледаше с усмивка, той трябваше да признае пред себе си, че можеше да бъде и доста по-зле, а тя беше много хубаво момиче. Направо си беше красавица.

32.

— Как така не знаеш къде е отишла?

В момента, когато влакът потегляше и отнасяше Алексиз, Едуина разпитваше Фани, а тя всеки момент щеше да се разплаче.

— Не зная... каза, че отива да се види с някаква приятелка или нещо такова... Мисля, че с някой от филма ѝ... не си спомням...

Фани вече изпадеше в паника, а преди това Теди дори не беше присъствал на разговора ѝ с Алексиз.

— Беше официално облечена и изглеждаше много красива — добави Фани и когато произнесе тези думи, Едуина усети, че я побиват тръпки и тя моментално си помисли за Малкълм Стоун.

Внезапно ѝ се стори, че предишната вечер Алексиз я беше излъгала. Беше си го помислила и тогава, но не искаше да я кара насила да признае.

Портиерът ѝ каза, че сестра ѝ е заминала с някакво такси. И когато до девет часа вечерта тя все още не се беше върнала, Едуина реши да позвъни на Сам. Извини се за безпокойството и му обясни проблема си. Искаше да тръгне по следите на Малкълм, за да разбере дали Алексиз е с него.

Минаха два часа преди той да се обади отново и по това време другите деца вече спяха. Всичко, което беше успял да открие, беше един адрес, беше го получил от някакъв актьор и се намираше на доста ужасно място.

— Не бих искал да ходите там. Ако решите, ще отида още сега или утре сутринта.

Изрази желание да ѝ помогне, но Едуина настояваше, че може да се справи сама. Препираха се известно време и накрая Едуина се съгласи той да отиде с нея. Когато стигнаха, вече беше полунощ и стана ясно, че в апартамента няма никой.

Тогава тя реши да се обади в полицията, независимо от скандала, който можеше да последва. Беше един часа, когато Сам неохотно си тръгна, като я остави да разговаря с полицаите в хотела. Едуина каза,

че ще се разбере с тях и изглежда не искаше Сам да бъде там. Опита се да предаде на полицейските служители всичко, което знаеше, но всъщност то беше само това, което Фани ѝ беше казала. Алексиз отишла да се види с някаква приятелка и оттогава не се беше връщала.

До следващата сутрин Едуина вече беше обзета от истинска паника. От момичето нямаше и следа. От полицията също не можеха да ѝ кажат нищо. Не бяха открили никого, никой не беше видял нищо. Бяха проверили и по болниците из града, но там не се беше появил никой, отговарящ на нейното описание. Тя трябваше да бъде някъде, но Едуина нямаше представа къде, с кого и защо. Идваше ѝ на ума единствено за Малкълм Стоун, но осъзнаваше, че може и да греши. За последен път се бяха срещнали за кратко преди няколко месеца и той положително беше си взел бележка.

Сам позвъни по обяд и дотогава Едуина вече беше като обезумяла. А това, което имаше да ѝ предаде, доказваше, че е била права. След кратко старателно проучване Сам беше научил, че Малкълм Стоун е платил за стаята и е напуснал окончателно. Същата сутрин, когато се беше върнал, съвсем случайно беше разбрал от един познат актьор, че Стоун е оставил ползваната от него кола с бележка на гарата и можеше да се предположи, че е напуснал града. Но въпросът беше дали е взел Алексиз със себе си. Именно това я интересуваше, а нямаше никаква представа как можеше да го разбере.

— Можеш да кажеш на полицията, че той я е отвлякъл — предложи Сам, но Едуина не беше склонна да направи нещо подобно. Ами ако не е вярно? Ако Алексиз каже, че е тръгнала с него по собствено желание, което според Едуина беше напълно възможно, тогава вестниците щяха да гръмнат и репутацията ѝ щеше да бъде унищожена завинаги. И докато си мислеше за всичко това, Едуина усети, че Джордж ѝ липсва.

— Мога ли да помогна с нещо? — предложи отново Сам, но тя му заяви, че ще се опита да намери някакво разрешение и ще го информира какво става, веднага щом тя самата разбере.

Просто не искаше да му се натрапва. Вече беше направил достатъчно, пък и случилото се изобщо не беше негов проблем. Освен това изпитваше неудобство да признае пред него, че не е в състояние да контролира собствената си сестра. Изведнъж Едуина изпита страх, че може да злепостави Джордж, Сам и Хелън.

Сега явно вече нямаше начин да спре Малкълм и Алексиз или да ги настигне, ако са напуснали града и единственото, което успя да измисли, беше да се върне в Сан Франциско и там да чака Алексиз да я потърси. По-късно същия следобед тя се обади на Сам и сподели с него своя план, а на следващата сутрин отведе Фани и Теди у дома в Сан Франциско.

През дългия път с влака те представляваха доста тъжна тройка. Мислите на Едуина бяха изпълнени с тревога за малката ѝ сестра, а Фани се чувстваше виновна, че не я беше разпитала по-подробно, или че не ѝ беше казала да не ходи там, където се канеше да отиде.

— Това е глупаво — безуспешно се опитваше да я успокоява Едуина. — Грешката не е твоя, скъпа.

Вината за това, което Алексиз беше направила, си беше само нейна.

— Ами ако тя никога повече не се върне? — Започна да плаче Фани, но Едуина тъжно се усмихна.

Щеше да се върне отново... но един господ знае кога или как и в какво състояние. Но всъщност беше по-успокоително да си мисли, че тя е с Малкълм Стоун, отколкото да се страхува, че е била сполетяна от неизвестна съдба. Докато пристигаше заедно с по-малките в Сан Франциско, не можа да реши коя от двете вероятности е по-лоша.

Минаха три дена преди да получат някаква вест от нея и Едуина си мислеше, че ще полудее. Телефонът в Сан Франциско звънна в десет часа вечерта.

— Господи, даваш ли си сметка колко се тревожим? Къде беше през всичкото това време?

Гласът на Алексиз трепереше. Тя беше твърде притеснена, за да се обади, но дори Малкълм смяташе, че трябва да го направи. Това беше най-ужасната седмица в живота ѝ. Отначало във влака се беше чувствала толкова зле, че мислеше, че ще умре, а после той ѝ беше казал, че са прекарали заедно своята брачна нощ. Беше ѝ казал, че са се оженили точно преди да се качат на влака и за да ѝ го докаже, беше правил любов с нея през цялата следваща нощ. Тя се беше почувствала отвратително, съвсем не така, както беше очаквала, и сега въобще не можеше да си обясни защо изобщо се е омъжила за него. Той въобще не се държеше като в Лос Анджелис и говореше единствено за

филмите, в които щяха да се снимат с огромен успех и независимо от това колко беше красив, през деня ѝ се струваше ужасно стар.

— Добре съм — промълви тя едва чуто, но дори и по междуградската линия гласът ѝ не звучеше, достатъчно убедително. — Аз съм с Малкълм.

— Поне това успях да разбера — изрече Едуина, задавена от сълзи на облекчение. — Но защо? Защо, по дяволите, трябваше да постъпиш по този начин, Алексиз? — И това накара Едуина да се запита къде беше сбъркала с Алексиз. — Защо ме излъга?

— Не съм те излъгала. Не съвсем. Аз почти не разговарях с него на сватбата. Просто танцувахме веднъж и се съгласих да обядваме заедно някъде.

— А сега къде си?

Очевидно това се беше оказал най-дългия обяд в живота ѝ и Едуина вече не хранеше никакви, илюзии по отношение на това, което се беше случило. След тези пет дена дори и тя беше разбрала какво по всяка вероятност е станало.

— В Ню Йорк съм — отговори Алексиз напрегнато, а Едуина ахна и после поклати глава, като се питаше дали не би могла да се свърже с Джордж, но никак не ѝ се искаше да го безпокои през време на сватбеното му пътешествие, а и нямаше какво особено да се направи.

Преди всичко Едуина искаше тази история да не се разчува. Възнамеряваше да каже на Сам, че е успяла да я открие и може би да закълне децата да пазят пълна тайна и изобщо да не споменават за това пред Джордж. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре за Алексиз и до този момент това беше всичко, което можа да ѝ дойде наум.

— Къде в Ню Йорк? В кой хотел? — Мисълта ѝ се движеше с трескава бързина.

— В „Илинойс“ — отговори Алексиз и даде на Едуина някакъв адрес далече в „Уест Сайд“.

Това очевидно не беше „Риц-Карлтън“ или „Плаза“, но Малкълм Стоун въобще не беше такъв човек.

— И Едуина... — гласът ѝ секна, тя много добре знаеше, че това ще разбие сърцето на Едуина, но искаше да ѝ го каже. — Аз се омъжих.

— Какво? — Едуина почти подскочи на телефона. — Нима?

— Да, оженихме се, преди да се качим на влака.

Тя не ѝ каза, че беше пияна и че нямаше никакви спомени, но ѝ се струваше, че и това, което призна, беше достатъчно.

— Сега връщаш ли се?

Едуина категорично възнамеряваше да анулира брака и да се погрижи Алексиз да дойде на себе си, но преди да може да направи каквото и да е, трябваше да успее да я прибере вкъщи.

— Не зная — в гласа ѝ прозвучаха сълзи. — Малкълм казва, че иска да се пробва за някакво участие в пиеса в Ню Йорк.

— О, за бога! Виж... — Затвори очи и бързо пресметна нещо наум. — Стой там, идвам да те прибера.

— Ще кажеш ли на Джордж?

Поне имаше доблестта да се почувства неудобно и Едуина изпита облекчение да го усети в гласа ѝ.

— Не, няма. На никого няма да кажа, нито пък ти, или Малкълм. Колкото по-малко хора научат за това, толкова по-добре. Ще те отведе с мен у дома и ще сложим край на тази глупост. Ще обявим брака за анулиран и с това ще се свърши.

И тя се молеше това, което Джордж беше казал преди няколко месеца, да не се сбъдне и да не се сдобият с *отроче* като подарък от Малкълм.

— След пет дни идвам в Ню Йорк, за да те взема.

Но изведнъж, след като разговорът вече беше приключил, Алексиз съжали, че ѝ се беше обадила. Малкълм отново беше мил с нея и този път, когато правиха любов, на нея ѝ хареса и вече не искаше да се връща в Калифорния, искаше да остане в Ню Йорк при него. Хотелът, в който бяха отседнали, беше мрачен и запуснат, имаше и други неща, които не ѝ харесваха в него. Не одобряваше начина, по който я беше подвел да напуснат Калифорния, но сега, след като вече беше тук с него, имаше мигове, когато тя смяташе, че е влюбена. И разбира се, той беше много красив, въпреки че прекаляваше с пиенето и когато това ставаше, ръцете му вече съвсем не бяха ласкави, но иначе беше много мил и се отнасяше с нея като с малко дете, а когато я представяше пред другите като своя съпруга, тя се чувстваше много пораснала. На следващия ден вече беше абсолютно сигурно, че съжاليا, че е извикала Едуина и дори, че въобще ѝ беше казала къде

се намира. Но когато позвъни отново, за да я предупреди да не тръгва, Фани ѝ каза, че тя вече е заминала за Ню Йорк.

— Защо го направи, Лекси? — Изплака Фани в слушалката, а в това време Алексиз усети как Малкълм плъзна ръка нагоре по бедрото ѝ и тя потръпна.

— Ще играем заедно в киното — обясни Алексиз, като че ли това променяше всичко. — А аз исках да стана негова съпруга.

Фани ахна от ужас. Едуина изобщо не ѝ беше казала, че Алексиз се е омъжила за Малкълм. Всичко, което знаеше, беше, че Лекси е в Ню Йорк.

— Какво? Ти си се омъжила? — Почти подскочи Фани на телефона, а Теди слушаше с интерес.

Едуина въобще не им беше казала и изведнъж Алексиз си спомни, че не трябваше да говори за това.

— Е, нещо такова.

Но ако наистина кажеше, Едуина вече нямаше да може да го анулира или може би пак щеше да е възможно? Всичко това беше толкова объркано и Алексиз съжаляваше, че въобще се беше обадила. Когато затвори, тя сподели това с Малкълм, а той и без това беше в лошо настроение, защото изглежда в нито един от театрите в Ню Йорк за него нямаше работа.

— Имам една идея — обяви той, като я дръпна в леглото до себе си и започна да смъква блузата ѝ.

Беше ѝ купил някакви евтини дрехи около гарата в Чикаго, но сега на Алексиз всичко ѝ се струваше безкрайно вълнуващо. Беше като роля във филм.

Те отново правиха любов и след това той за дълго я остави сама в хотела. Същата нощ се прибра с два билета, много пиян. Докато го чакаше, Алексиз беше обезумяла от страх, но той обеща, че на другия ден всичко ще бъде наред. Заминаваха за Лондон, обясни ѝ той, където щял да играе в някаква пиеса в театъра и после отново щяха да се върнат в Калифорния. И тогава щеше да бъде твърде късно, за да може сестра ѝ да направи каквото и да е. С малко късмет, както той го виждаше, Алексиз може би щеше да забременее. Но дори и ако не се получи, скандалът щеше да е отишъл достатъчно далеч, за да посмеят да направят нещо и тогава той щеше да прекара остатъка от живота си в разкош за сметка на Джордж Уинфийлд.

33.

Едуина замина за Калифорния, но още преди това се обади на Сам и го успокои, че всичко е наред. Просто станало голямо недоразумение, обясни му тя, Алексиз се разстроила от нещо, което Едуина ѝ казала, и се прибрала в Сан Франциско сама с влака. Съответно, по думите на Едуина, те я намерили там, потънала в угризения за тревогите, които им причинила ѝ била невредима. Изобщо всичките вълнения се оказали съвсем напразни.

— А Малкълм Стоун? — Попита той, изпълнен с подозрения.

Съвсем не беше сигурен, че ѝ вярва.

— Въобще не се е мяркал — каза Едуина убедително и му благодари за любезността.

След това уреди през време на отсъствието ѝ Фани и Теди да останат с икономката и на другата сутрин замина за Ню Йорк, за да доведе Алексиз.

Беше заклела всички да пазят пълна тайна в случай, че Джордж се обади и им обеща да се върне възможно най-бързо. Но каквото и да става, те в никакъв случай не трябваше да казват нищо, ако Джордж ги потърси по телефона.

Взе влака за Ню Йорк, изпълнена с ужас и болезнени спомени. За последен път беше пътувала в тази посока преди единадесет години с родителите си, братята и сестрите си и Чарлс, за да се качат на „Мавритания“ в Ню Йорк. Докато пътуваха на изток, разполагаше с твърде много време да мисли за всичко това и когато накрая се добра до хотел „Илинойс“, нервите ѝ бяха изпънати до скъсване.

Отиде там направо от гарата с мисълта, че ще намери една отчаяна Алексиз и се канеше да заплаши Малкълм Стоун със закона. Вместо това обаче откри само едно писмо от тях, написано с детския почерк на Алексиз, в което се казваше, че Малкълм иска да играе на лондонска сцена и че като една прилежна съпруга, Алексиз е заминала с него.

От това, което прочете между редовете, ѝ стана ясно, че Алексиз трябва да е безумно влюбена, след като е приела да се качи с него на кораб, което, Едуина много добре знаеше, беше твърде голямо изпитание. Питаше се дали той изобщо си дава сметка в какво се е забъркал и дали Алексиз му е споменала, че преди единадесет години те са били сред пътниците на злощастния „Титаник“.

Едуина напусна „Илинойс“ обляна в сълзи, без да знае какво да прави отгук нататък, дали да тръгне по следите им до Лондон и да я върне обратно и въобще дали имаше смисъл да го прави. Може би тя наистина е пожелала да се омъжи за него и сега вече беше твърде късно. Ами ако те действително вече са мъж и жена, както каза Алексиз, или ако е забременяла? Какво би могла тогава да направи Едуина? Ясно е, че нямаше как да изисква анулирането на брака им, при положение, че Алексиз носи неговото дете.

Тя плачеше безмълвно на задната седалка на таксито и когато стигнаха до „Риц-Карлтън“, тя се регистрира и влезе в една стая, която болезнено ѝ напомняше за онези, в които бяха отседнали при последното си идване в Ню Йорк. Изведнъж изпита силно желание да има някой до себе си, който да ѝ помогне. Но нямаше кой... родителите ѝ и Филип бяха загинали... Джордж вече беше женен... тя едва познаваше Сам... не искаше да каже на Бен как се е провалила... нямаше към кого да се обърне и докато лежеше в леглото, разбра, че трябва сама да вземе решение. Всъщност нямаше никакъв избор. Знаеше, че няма сили отново да се качи на кораб след всичко, което бяха преживели на „Титаник“ и все пак не можеше да остави Алексиз да замине с него без поне да се опита да я върне. В края на краищата тя се беше обадила и беше казала на Едуина къде се намира. Това би трябвало да означава, че иска Едуина да ѝ се притече на помощ.

Едуина мисли за това през цялата нощ и сутринта на следващия ден. Знаеше на кой кораб се бяха качили. Би могла да прати радиограма, но след като Алексиз е толкова влюбена, подобна стъпка едва ли щеше да я спре. Едуина разбираше, че трябва да направи нещо и то веднага, ако въобще имаше какво да се направи. И тогава, сякаш това беше единственият възможен отговор, пред очите ѝ изплува лицето на нейната майка и тя вече знаеше как да постъпи. Трябваше да тръгне след Алексиз. И същия следобед Едуина си ангажира билет за

рейса на „Париж“. Преди три дена Алексиз беше напуснала Ню Йорк на борда на „Бремен“.

34.

Когато Алексиз се качи във втора класа на „Бремен“, тя беше мълчалива и пребледняла и Малкълм напразно се опитваше да оправи настроението ѝ. Разправяше ѝ колко ще се забавляват и накрая реши, че до момента тя никога не се е качвала на кораб. Поръча шампанско, непрекъснато я обсипваше с целувки и мислеше единствено за живота, който един ден щяха да водят, как вече щяха да пътуват на много луксозни кораби, и то в първа класа.

— Само си помисли — възкликна той весело, докато вмъкваше ръката си под роклята ѝ, но този път Алексиз не се усмихваше.

Корабът потегли, но тя остана все така безмълвна и когато се прибраха в каютата си и той се притисна до нея, усети, че цялото ѝ тяло трепери.

— Не те хваща морска болест, нали? — Попита той в отлично настроение, че тя беше с него.

Въпреки че беше похарчил последните си пари за билети той много добре знаеше, че участието му можеше да бъде много по-лошо, отколкото в случая, когато си имаше млада съпруга, която беше сестра на директор на филмово студио. Корабът беше доста окаян, но германците обичаха да пият и да се веселят и ако не друго, той поне можеше да поиграе на комар или на карти с мъжете и да се изфука със своята *съпруга*. Но в момента, в който напуснаха пристанището, тя не се отделяше от леглото ѝ до вечерта вече едва си поемаше дъх. Лежеше там с обезумял поглед и се задушаваше. Той се втурна ужасен да търси стюарда и го помоли веднага да извика лекар.

— Господине? — Попита стюардът, като се опитваше да надзърне в стаята.

Той беше забелязал красивата съпруга на американеца. Бяха хубава двойка, но мъжът изглеждаше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

— Жена ми... не се чувства добре... имаме нужда от лекар, и то веднага!

— Разбира се — усмихна се стюардът. — Ще ми разрешите ли преди това да ѝ донеса чаша бульон и малко бисквити? Много помага при морска болест. Никога ли не се е качвала на кораб?

Но докато той говореше, тя издаде ужасяващо стенание, като че ли от болка и когато Малкълм се обърна към нея видя, че е припаднала.

— Лекар, човече, бързо!

Изглеждаше като мъртва и Малкълм внезапно беше обзет от ужас. Ами ако умре? Джордж Уинфийлд щеше да го убие и той спокойно можеше да забрави за Холивуд, за скъпите коли и всичко останало, което смяташе да получи с малката сладка Алексиз до себе си.

Лекарят пристигна веднага и направо попита Малкълм дали не е бременна и дали няма никакви симптоми за помятане. Изобщо не беше помислил за подобна възможност, но му се стори твърде скоро, тъй като когато напускаха Калифорния, тя все още беше девствена. Отвърна, че няма представа, после докторът го накара да излезе от стаята и докато крачеше нагоре-надолу по коридора и пушеше, той се чудеше каква би могла да бъде причината за припадъка ѝ, както и за тежкото ѝ състояние преди това.

Мина доста време, след това лекарят излезе и го изгледа мрачно. Направи му знак да отидат по-нататък в коридора, а Малкълм го следваше колебливо.

— Добре ли е?

— Да. Сега ще спи дълго. Направих ѝ инжекция. — Видяха някакво малко пространство с кресла и той го подкани да седнат. — Важно ли е да отидете в Европа? — Попита го докторът почти ядосан, но Малкълм не можеше да разбере защо.

— Да, аз... актьор съм... ще имам представления на лондонска сцена.

И както всичко останало в живота му, това беше лъжа. Изобщо не беше сигурен, че ще си намери там работа. Но русият красавец запали друга цигара и се усмихна напрегнато на доктора немец.

— Тя не ви е казала, нали? — Впери той поглед в него, като изведнъж се запита дали изобщо бяха женени.

Беше твърде млада, твърде уплашена и носеше доста скъпи обувки. Някак не изглеждаше мястото ѝ да е до него и той си помисли

дали пък не е избягала от къщи. Но ако е така, това пътуване явно не беше предварително включено в уговорката им и докато гледаше Малкълм, той изпита съжаление към нея.

— Не ми е казвала за какво? — Попита Малкълм. Изглеждаше притеснен и не без основание.

— За последното си пътуване до Европа?

Разтърсвана от ридания тя беше казала на лекаря, беше му признала, че не може да издържи да остане на кораба. Било твърде ужасно, ами ако потънат? Почти беше загубила разсъдъка си, когато се вкопчи в него и той вече беше решил да я държи упоена. И ако американецът даде съгласието си, възнамеряваше да я отнесе в корабния лазарет и да я остави там под наблюдението на медицинската сестра, докато стигнат в Европа.

— Нищо не знам за такова нещо. Малкълм изглеждаше раздразнен.

— Вие не знаете, че е била на „Титаник“?

Ако наистина бяха женени, тя очевидно споделяше с него твърде малко неща, но сега той изглеждаше впечатлен.

— Но тогава трябва да е била съвсем малко дете — каза Малкълм и изглеждаше обзет от съмнения.

— Била е на шест години, загубила е родителите си, а с тях се е удавил и годеникът на сестра ѝ.

Малкълм кимна на себе си, като си мислеше, че този факт обясняваше доста неща около Едуина. Освен това той никога не си беше задавал въпроса защо за Алексиз не се грижеха собствените ѝ родители, а само Джордж и вечно бдителната ѝ сестра. Просто беше решил, че са заминали някъде. В интерес на истината никога не се беше замислял, въобще не го засягаше, а и Алексиз никога не беше пожелала да му разкаже своята история.

И тогава докторът продължи.

— Онази нощ тя била разделена от тях и въпреки че не искала, я взели в последната лодка. Открила близките си едва когато се качила на кораба, който ги спасил. Предполагам, че това е бил „Карпатия“.

При спомена лицето му стана мрачно. По онова време беше корабен лекар на „Франкфурт“ и те бяха уловили някои от последните сигнали за бедствие на „Титаник“.

— Мога ли да предложа да поддържаме жена ви упоена до края на пътуването? Страхувам се, че в противен случай няма да може да го понесе, а освен това, изглежда... твърде крехка...

Докато го слушаше, Малкълм с въздишка се облегна назад. Само това му липсваше, някакво истерично момиче на кораб, чиито родители бяха потънали на „Титаник“... и как, по дяволите, щеше да я отведе обратно в Щатите, когато му дойде времето? Може би тогава това вече щеше да бъде проблем на Джордж или на Едуина, ако се появи, но засега знаеше, че такава опасност не съществува. Щеше да бъде в безопасност, докато стане време да им постави собствените си условия. Дотогава Алексиз щеше да бъде само негова, а те ще трябва да намерят начин да се споразумеят с него. За цял живот.

— Това е добре — съгласи се Малкълм с плана на лекаря.

Така даже щеше да бъде свободен и да поиграе, ако реши.

— Мога ли да получа разрешението ви да я преместя, сър?

— Разбира се.

Малкълм се усмихна, поздрави чаровно и отиде в бара, докато лекарят, сестрата и стюардът изнасяха дълбоко упоената Алексиз от кабината му.

Тя спа непрекъснато до края на пътуването, като се събуждаше само колкото да имат време да я упоят отново. Смътно си спомняше, че е на някакъв кораб и няколко пъти в тъмнината викаше майка си. Но тя не се появи. Имаше само някаква жена в бяла престилка, която ѝ говореше нещо, но тя не можеше да го разбере, попита се дали корабът е потънал, после се озова някъде на друго място... може би сега най-накрая щеше да открие своята майка... или това беше само Едуина?

35.

Качването на кораба за Едуина също беше мъчително, а и край нея не беше немецът лекар, за да я упои. Озова се в първа класа на борда на „Париж“ само с малката чанта, която носеше със себе си от Калифорния. Нямаше никакви официални дрехи, но знаеше, че изобщо няма да ѝ потрябват. Единствената ѝ цел беше да стигне до Лондон и да успее да върне Алексиз.

Беше прочела абсурдното ѝ писмо, в което ѝ съобщаваше за бъдещите им планове и твърдеше, че с Малкълм се чувства щастлива. Едуина обаче изобщо не се интересуваше от щастието ѝ. Алексиз беше на седемнадесет години и тя нямаше намерение да я остави да избяга с този негодник. Вече съжеляваше, че изобщо я беше завела в Холивуд и даже ѝ беше разрешила да се снима във филм. Сега нямаше да има повече никакви филми. Само веднъж да се отърве от Малкълм Стоун, щяха да се върнат към своя спокоен живот в Сан Франциско. И ако има достатъчно късмет, никой у дома няма да узнае какво се е случило в Ню Йорк и дори, че са ходили там. Вече беше готова да излъже за всичко, щом се наложи, за да защити своята по-малка сестра. И желанието ѝ да я върне беше единствената сила, която я накара да се качи на борда, въпреки че сега краката ѝ трепереха.

Стюардесата я отведе до каютата и тя се отпусна в един стол, като се опитваше да не си спомня кога за последен път беше пътувала, кой беше този кораб, с кого беше на него и какво се беше случило по-късно.

— Желаете ли да ви донеса нещо, госпожо?

Стюардът на нейния коридор беше изключително внимателен и ужасно преbledняла, тя само поклати глава с изнурена усмивка.

— Може би, ако мадам се качи горе на палубата, ще се почувства по-добре.

Беше много загрижен и се държеше като типичен французин, но тя само се усмихна, поклати глава и му благодари.

— Опасявам се, че не мисля така.

А когато малко по-късно напуснаха нюйоркското пристанище, тя се улови, че мисли за Джордж и Хелън, които все още бяха на сватбено пътешествие. Когато се свърза с Фани и Теди, тя още веднъж им напомни да не споменават нищо на Джордж, ако се обади и да му кажат, че всичко е наред и че те с Алексиз не са у дома. Беше сигурна, че той и без това ще бъде зает с Хелън и че е малко вероятно да ги търси по телефона твърде често. Децата обаче знаеха къде е, както и че е тръгнала за Лондон. Но никой от тях не беше в състояние да разбере какво ужасно напрежение представлява това за Едуина. И двамата бяха твърде малки, когато родителите им починаха, на две и на четири години по онова време, те едва ли въобще бяха запазили някакви спомени за „Титаник“. Но за Алексиз на борда на „Бремен“ пътуването беше почти непоносимо, както и за Едуина на „Париж“, за която спомените бяха все така страшно болезнени.

През първата вечер остана в кабината си и, както отбеляза разочаровано стюардът, не беше хапнала почти нищо. Той не можеше да разбере какво я измъчва, беше решил, че страда от морска болест, но съвсем не беше сигурен, че е прав. Изобщо не напускаше кабината си и държеше завесите спуснати, а всеки път, когато той влизаше при нея, за да ѝ донесе подноса с храна, тя изглеждаше ужасно и беше смъртнобледа. Но видът ѝ по-скоро беше на човек, който страда от мъка или от тежка травма.

— Мадам днес е тъжна? — Попита той, бащински загрижен, когато тя му се усмихна за миг вдигнала глава от това, което пишеше.

Беше писмо за Алексиз, в което ѝ казваше какво мисли за безумното ѝ бягство и за възмутителната ѝ връзка с Малкълм. Възнамеряваше да ѝ го даде, когато я види. Поне това ангажираше съзнанието ѝ, докато се опитваше да не мисли къде се намира.

Беше млада жена, но твърде сериозна, реши стюардът. На втория ден той вече се чудеше дали не е писателка. Отново я подкани да излезе навън. Беше прекрасен октомврийски ден, слънцето беше високо и сърцето му се късаше, като я виждаше така нещастна и бледа. Питаше се дали не пътува за Европа, за да избяга от някаква нещастна любовна история. И накрая, след като отново я упрекна, когато ѝ донесе подноса с обяда, тя се засмя и се изправи, огледа се из каютата, в която се криеше почти два дни, и се съгласи да излезе горе на

разходка. Но отново трепереше цялата и след като си сложи палтото, се изкачи на главната палуба.

Опитваше се да не мисли за прилики и разлики, докато се разхождаше по главната палуба на „Париж“. Навсякъде се виждаха да висят спасителни лодки и тя се стараеше да не ги поглежда, но пък ако отместеше поглед по-нататък, виждаше самата вода и това също я разстройваше. Нямаше къде да се скрие от спомените си и въпреки че се беше случило толкова отдавна, беше все така живо и почти невъзможно да бъде забравено. Имаше мигове, в които трябваше да си повтаря, че не се намира на „Титаник“.

Когато се прибираше от палубата, от дневния бар до нея долетяха звуците на някаква мелодия и изведнъж сълзите нахлуха в очите ѝ, когато си спомни един следобед, в който с Чарлс танцуваха, а родителите им ги гледаха отстрани и се усмихваха. Сега искаше да избяга от спомена и забърза, без да гледа къде върви и както се опитваше да избяга от тоновете на познатата музика, тя изведнъж се сблъска с някакъв мъж и буквално падна в ръцете му.

— Ох... ох...

Едва успяваше да запази равновесие, когато той протегна силна ръка и я задържа.

— Ужасно съжалявам, добре ли сте?

Тя вдигна поглед и видя пред себе си лицето на висок, красив рус мъж някъде около четиридесетте. Беше хубаво облечен, дрехите му бяха ушити безупречно, с шапка и палто с яка от кожа на бобър.

— Аз... да... съжалявам.

Беше съборила от ръцете му две книги и един вестник и изведнъж си помисли, че ѝ действа успокояващо, като вижда, че носи такива обикновени вещи за развлечение. Понякога самата мисъл, че се намира на кораб, я караше да изпитва желание веднага да си сложи спасителната жилетка.

— Убедена ли сте, че всичко е наред? — Попита той отново.

Тя изглеждаше много бледа със съвсем черната си коса и той се страхуваше да пусне ръката ѝ, да не би тя да загуби съзнание. Изглеждаше така, сякаш нещо я беше разстроило ужасно.

— Не, наистина, добре съм.

Тя се усмихна слабо и тогава той се почувства по-спокоен и пусна ръката ѝ. Носеше ръкавици, тя вдигна поглед и видя колко топла

беше усмивката му.

— Съжалявам, бях много непохватна. Мислех за нещо друго.

Вероятно за мъж, предположи погрешно той. Но жена с нейния външен вид рядко остава сама, или поне не за дълго.

— Няма нищо. За чаша чай ли се бяхте запътили? — Попита той любезно, но очевидно не бързаше да се раздели с нея.

— Не, всъщност слизах долу в кабината си.

Когато тя си тръгна, той изглеждаше разочарован, а щом се прибра в каютата си, стюардът я поздрави, че най-накрая беше излязла да подиша чист въздух. Тя се засмя на бащинската му загриженост.

— Беше много приятно, прав бяхте — призна тя и прие поканата му да пийнат чай.

Няколко минути по-късно той го донесе, заедно с чиния канелени бисквити.

— Пак трябва да излезете. Единственият лек за мъката са слънчевата светлина и свежият въздух, приятните хора и хубавата музика.

— Аз тъжна ли ви изглеждам?

Наблюденията му я заинтригуваха. Тя беше по-скоро изплашена, отколкото тъжна. Но и тъжна, трябваше да си признае, просто пребиваването ѝ на кораба събуди много спомени, които бяха твърде болезнени.

— Нищо ми няма, наистина.

— Изглеждате много по-добре — изрази задоволство той, но отново се почувства разочарован, когато същата вечер тя пожела да ѝ сервира в каютата.

— Имаме великолепна трапезария, мадам. Няма ли да вечеряте там?

Нямаше нищо против да ѝ сервира, но толкова се гордееше с кораба, че му ставаше болно, когато хората не се възползваха от всичките му удобства и лукс.

— Опасявам се, че не съм си взела подходящи дрехи.

— Това е без значение. Една красива жена може да отиде навсякъде с най-обикновена черна рокля.

Той беше забелязал черната вълнена рокля, с която беше облечена същата сутрин.

— Не тази вечер. Може би утре.

Реши да ѝ достави удоволствие и ѝ донесе филе миньон с аспержи и ябълки суфле, специално приготвени за нея от готвача или поне той твърдеше така, но както и в останалите случаи през последните два дни тя хапна съвсем малко.

— Мадам никога няма апетит — оплака се той, докато прибираще подноса, но тази вечер, когато дойде, за да спусне леглото ѝ, той за пръв път с удоволствие установи, че тя не е в кабината си.

Дълго беше мислила за това и накрая реши да излезе отново и да подиша малко свеж въздух преди лягане. Стоеше далеч от парапета и бавно се разхождаше по главната палуба, свела поглед от страх какво може да види, ако погледне далеч напред в океана. Вероятно спасителна лодка или привидение... или айсберг... Опитваше се, докато се разхожда, да не мисли за това и миг по-късно се сблъска с чифт елегантни черни лачени обувки. Вдигна поглед и видя красивия рус мъж в палтото с кожена яка от бобър.

— О, не! — Засмя се тя и изглеждаше искрено притеснена.

Пак беше съборила нещо от ръцете му, но този път и той се засмя.

— Май че имате някакъв проблем. Добре ли сте вече?

Беше, разбира се, но лицето ѝ се покри с червенина и тя се почувства доста глупаво.

— Не гледах къде вървя. Пак! — Усмихна се тя.

— Нито пък аз — призна той. — Бях се загледал в океана... красиво е, нали?

Той отново погледна в същата посока, но не и Едуина. Просто стоеше там, гледаше го и си мислеше, че по маниери много прилича на Чарлс. Беше висок, красив и аристократичен, но все пак косата му беше руса, а не тъмна и изглеждаше значително по-възрастен от Чарлс, когато бяха заедно на „Титаник“. Мъжът отново погледна към нея с дружелюбна усмивка и изглежда вече не изпитваше желание да продължи разходката си.

— Желаете ли да дойдете с мен?

Той сви леко ръката си в лакътя, за да може тя да го хване под ръка, а тя се опита да намери учтив начин да откаже, след като го беше блъснала за втори път, но не ѝ хрумна никаква причина.

— Аз бях... всъщност съм... малко уморена... Щях да...

— ... се приберете? Аз също след малко, но може би една малка разходка ще се отрази добре и на двамата. Избистря главата... и очите... — пошегува се той и тя, без да се колебае повече, го хвана под ръка.

Крачеше бавно по палубата с него, без да знае какво да му каже. Не беше свикнала да разговаря с непознати, само с деца и с приятели вкъщи, които познаваше от дълги години, както и с приятелите на Джордж в Холивуд, които за нея не бяха особено впечатляващи, тъй като повечето от тях бяха ужасно ограничени.

— От Ню Йорк ли сте?

Говореше предимно на себе си, тъй като в началото Едуина беше твърде напрегната, за да разговаря с него, но това изглежда не го притесняваше и те просто се разхождаха в хладната нощ и греещата над тях луна. И докато вървеше до този красив непознат, тя се чувстваше доста глупаво. Нямахте какво да му каже, но изглежда не му правеше впечатление.

— Не, не съм — почти шепнешком отвърна тя в мрака. — Всъщност съм от Сан Франциско.

— Ясно... отивате в Лондон да се видите с приятели... или в Париж?

— В Лондон. — И продължи мислено: За да измъкна сестра си от лапите на негодника, който избяга с нея, въпреки че тя е само на седемнадесет, а той сигурно на петдесет. — А гласно завърши: Само за няколко дни.

— Доста дълго пътуване, за да останете толкова за малко. Сигурно обичате да се возите на кораб.

Той продължи да си бърби с нея спокойно, докато вървяха и накрая спря до два шезлонга.

— Желаете ли да поседнем?

Да, искаше, без още да знае защо, но с него човек се чувстваше така непринудено, че беше по-лесно просто да го последва.

Тя седна на шезлонга до него, а той метна едно одеяло върху краката ѝ и после се обърна, за да я погледне.

— Съжалявам... съвсем забравих да се представя.

Той протегна ръка към нея с топла усмивка.

— Аз съм Патрик Спаркс-Кели от Лондон.

Тя се здрависа с него учтиво и се настани обратно на шезлонга.

— Аз съм Едуина Уинфийлд.

— Мис? — Попита той направо и тя кимна с усмивка, без да бъде сигурна какво значение може да има това.

Но когато потвърди, той повдигна вежди.

— Аха. По-тайнствена от всякога. Знаете ли, хората тук си говорят за вас.

Изглеждаше много заинтригуван и Едуина отново се засмя. Той беше приятен, забавен и много ѝ харесваше.

— Сериозно?

— Действително, уверявам ви. Две дами днес ми казаха, че на кораба има една млада жена, която се разхожда по главната палуба, не желае да разговаря с никого и се храни в кабината си.

— Трябва да е някоя друга — каза тя, като все така се усмихваше, убедена, че той си измисля.

— Добре, разхождате ли се сама по главната палуба? Да. Зная, защото съм ви виждал лично и — добави той весело — тази хубава жена няколко пъти се блъсна в мен. Обядвате ли в салон-ресторанта? — Обърна се той към нея въпросително и тя отново се засмя, като поклати глава.

— Не, не се храня... Е... все още... но...

— А, виждате ли? Значи съм прав. Вие наистина сте тайнствената дама, от която всички се интересуват. И трябва веднага да ви кажа, че хората си фантазират най-различни екзотични истории. Някои ви мислят за красива млада вдовица, на път за Европа по време на траура си, други ви смятат за преживяла драматичен развод, а трети ви вземат за много известна личност. Ще ви призная, че все пак до този момент никой не е познал коя точно, макар че несъмнено е някоя, която всички ние познаваме и обичаме, като например — той се замисли за миг, присви очи и я погледна отблизо — може би Теда Бара?

Тя избухна в смях при това предположение и той също се засмя.

— Имате невероятно въображение, мистър Спаркс-Кели.

— Името ми звучи ужасно нелепо, нали. Особено когато се произнася с американски акцент. Моля, наричайте ме Патрик. А по отношение на вашата самоличност, боя се, че просто трябва да ни кажете истината и да си признаете коя филмова звезда сте, преди

всички в първа класа да са се побъркали от усилие да познаят. Трябва да призная, че и аз се мъчих цял ден, но стигнат до задънена улица.

— Страхувам се, че всички ще бъдат ужасно разочаровани. Това съм просто аз и пътувам за Европа, за да посрещна сестра си.

Опита се да го представи по-невинно, отколкото беше, но той го прие и изглеждаше заинтересуван дори и от това.

— И се каните да останете само няколко дни? Колко тъжно за всички нас.

Той се усмихна и докато го гледаше, тя си помисли, че той наистина е много красив. Но това беше съвсем безпристрастно наблюдение, на което тя беше свикнала от многобройните си срещи с филмовите звезди покрай брат й.

— И все пак колко странно, че не сте омъжена. — Каза го така, че да прозвучи като нещо очарователно и в някакъв смисъл това й се стори забавно. — Американците са страхотни в това отношение. Правят го някак със стил. Всички английски момичета са обзети от паника, че няма да успеят да се омъжат, докато станат на двадесет години и ако не могат да се сдобият със съпруг още в първия сезон, когато се представят пред обществото, техните семейства ги погребват живи в задната градина.

Само като си го представи, тя се засмя високо. Никога не беше гледала на положението си на неомъжена жена като на добродетел или на някакво предимство. В нейния случай това беше просто резултат от обстоятелствата и задължение.

— Не знаех, че моминството е такъв американски специалитет. Може би ние не се женим така лесно като англичанките. Но те са много по-възпитани от нас. Не спорят толкова много. — Тя се усмихна и си спомни за леля Лиз и вуйчо Рупърт. — Имах леля, която беше омъжена за англичанин.

— О, така ли? Кой са те?

Държеше се така, сякаш трябваше да ги познава и тя изведнъж осъзна, че това съвсем не беше изключено.

— Лорд и лейди Хикам, Рупърт Хикам, той почина преди няколко години, всъщност, както и тя. Нямаха деца.

Той се замисли за момент и после кимна.

— Мисля, че знам кой е... или кой беше... Всъщност, доколкото си спомням, баща ми го познаваше. Доста тежък характер, ако не ви

звучи грубо.

Тя се засмя на сдържаното му изказване и си помисли, че той много добре знае кой е Рупърт, след като си спомня за него именно това.

— Изобщо, не е грубо, а съвсем точно. Бедната леля Лиз се страхуваше от собствената си сянка. Толкова се ужасяваше от него, че му се подчиняваше за всичко. Ходихме да ги видим в Хавърмур... — Щеше да каже *преди единадесет години* и изведнъж осъзна, че не иска — ... преди много време. — Гласът ѝ изведнъж стана тъжен и дрезгав. — Оттогава не съм ходила в Англия.

— И кога беше това?

Той изглеждаше заинтригуван и сякаш изобщо не беше забелязал притеснението ѝ.

— Преди единадесет години.

— Доста време.

Той я наблюдаваше и се питаше какво ли се беше случило. Тя кимна, а миг преди това през лицето ѝ беше минала сянка на ужас, но той се престори, че не я забелязва.

— Да, наистина. — После стана, сякаш отново трябваше да изчезне. Толкова ѝ беше омръзнало да бяга от миналото и да се справя с настоящето. — Мисля, че ще се прибирам. Беше ми приятно да си поговоря с вас, мистър Спаркс-Кели.

— Патрик — поправи я той. — Мога ли да ви изпратя до каютата или да ви отвлека за малко и да пийнем по нещо в салона? Много е приятен, наистина, ако не сте го виждали.

Но последното нещо, което желаше, беше да обикаля из кораба, да седи в салона, да се запознава с хората, всичко твърде много ѝ напомняше за тяхното пътуване на кораба, който беше потънал. Никога вече не искаше да вижда друг кораб, а на този беше само заради Алексиз.

— Не, не мисля, но все пак много ви благодаря.

После се ръкува с него и си тръгна. Но когато слезе долу, усети, че няма сили да влезе в кабината си.

Беше твърде потискащо, твърде познато, твърде ужасно и тя не можеше да понесе мисълта, че трябва да заспи и отново да заживее със сънищата, със спомените и с кошмарите си. Тогава отново излезе на палубата, отвън точно пред кабината си и застана до парапета, като си

мислеше какво можеше да бъде и как беше свършило. Така беше потънала в мислите си, че изобщо не чу стъпките, а само нежния глас, когато той застана зад нея.

— Каквото и да е, мис Уинфийлд, не може да е чак толкова лошо... съжалявам. — Той докосна ръката ѝ, но тя не се обърна. — Не искам да се натрапвам, но когато се разделихме, вие изглеждахте толкова тъжна, че се разтревожих.

Тогава тя се обърна и го погледна, косата ѝ се развяваше на бриза, очите ѝ блестяха и на лунната светлина той видя, че по страните ѝ се стичат сълзи.

— Изглежда, че цялото си време на този кораб прекарвам да убеждавам хората, че съм добре.

Тя се опита да се усмихне, но не беше особено сполучливо. Избърса очите си, а той я наблюдаваше.

— И убедихте ли някого?

Гласът му беше топъл и сърдечен и тя почти изпита желание да не го беше срещала. Нямаше смисъл. Той имаше свой собствен живот, а тя неин и беше тук само за да прибере Алексиз.

— Не — усмихна му се тя. — Не мисля, че съм убедила някого.

— Тогава, боя се, ще трябва да се постараете още. И тогава с най-нежния глас, който беше чувала, той ѝ зададе един труден въпрос.

— Нещо наистина ужасно ли ви се е случило?

Нямаше сили да гледа страданието в очите ѝ, а тя изглеждаше по този начин откакто бяха напуснали нюйоркското пристанище.

— Не напоследък. — Искаше да бъде откровена с него, без да се впуска в подробности. — И обикновено не съм толкова плачлива. — Тя се усмихна и изтри сълзите си с грациозен жест, като пое дълбоко глътка морски въздух и се опита да изглежда малко по-весела. — Просто не обичам много корабите.

— И каква е причината? Страдате ли от морска болест?

— Не точно. — Не искаше да му обяснява. — Просто вече не се чувствам добре на кораби... има твърде много... — Спря се на думата *спомени* и тогава реши да изостави предпазливостта. Не знаеше кой е, но в този момент той беше неин приятел и тя знаеше, че го харесва. — Бях на „Титаник“, когато потъна — обясни тя тихо. — И загубих родителите си и мъжа, който щеше да стане мой съпруг.

Този път тя не се разплака, а Патрик беше потресен.

— Господи! — Сега в неговите очи имаше сълзи. — Не зная какво да кажа... освен че сте много смела... да бъдете на този кораб сега. Сигурно се чувствате ужасно. Това първото ви пътуване ли е оттогава?

Сега разбираше защо беше толкова напрегната и бледа и защо толкова рядко излизаше от каютата си. Тя кимна.

— Да и не ми е лесно. Заклех се никога повече да не се качвам на кораб. Но трябваше да дойда, за да прибера сестра си.

— И тя ли беше на „Титаник“?

Сега вече беше заинтригуван. Познаваше хора, които са били на борда и са потънали, но никога не беше срещал някой от оцелелите.

— Мислехме, че сме я загубили. Изчезна, когато се качвахме в спасителните лодки или поне ние смятахме така. Всъщност тя се върна в кабината, за да си вземе куклата. Тогава беше на шест години. — Тя се усмихна тъжно. — Корабът потъна точно на рождения ѝ ден. Все пак я намерихме на кораба, който ни спаси, беше истерична и никога не... тя е трудно дете заради всичко, което трябваше да изживее.

— Имаше ли други от семейството ви?

Интересуваше го всичко, но най-вече самата тя. В крайна сметка наистина се оказа това, за което я мислеха — една красива млада жена, обвита в тайнственост.

— Имах трима братя и две сестри и всички оцеляхме. Само родителите ми и... моят годеник... се удавиха. Той също беше англичанин. — Тя се усмихна на спомена, а Патрик Спаркс-Кели не откъсваше поглед от нея. — Казваше се Чарлс Фицджералд.

Когато произнесе името му, гласът ѝ отново стана дрезгав и тя инстинктивно потърси годежния пръстен на ръката си. Но вече от години не го носеше. Беше предложила да го върне на семейството му, но лейди Фицджералд беше настояла да го задържи. А сега Патрик я гледаше изумено.

— Господи... — Очите му срещнаха нейните и той изглеждаше така, сякаш беше видял призрак.

— Спомням си, че чувах за вас — американско момиче — от Сан Франциско... това беше... о, господи, преди десет или дванадесет години. Тогава току-що се бях оженил. — И после обясни какво искаше да каже. — Чарлс беше мой втори братовчед.

За миг останаха в мълчание, докато си мислеха за него и Едуина отново се усмихна. Светът беше странен, беше невероятно, че се виждаха сега, толкова време, след като Чарлс отдавна вече го нямаше.

— Беше ужасно... единствен син... любимо дете... ужасно... — Той се замисли за това и всичко отново се върна в съзнанието му, дори помнеше, че е чувал за Едуина. — Родителите му го оплакваха години след това.

— Аз също — прошепна тя.

— И никога не се омъжихте?

Тя поклати глава и леко се усмихна.

— После вече бях твърде заета. Трябваше да отгледам другите деца. Тогава бях двадесетгодишна, а някои от тях бяха съвсем малки. Брат ми Филип беше на шестнадесет години и полагаше големи усилия да им бъде вместо баща, но трябва да му е било трудно толкова млад да поеме такова бреме на плещите си. Година по-късно, през 1913 замина да учи в колеж. Джордж беше на дванадесет, Алексиз на шест, малката ми сестра Фани на четири, а бебето беше едва на две. Грижеха се за доброто ми настроение няколко години.

Той я погледна удивен, а тя се усмихна.

— И извършихте всичко това сама?

Беше поразен. Явно си я биваше.

— Почти. Справих се. Положих всички усилия, понякога вдигах ръце от отчаяние, но всички оцеляхме... без Филип.

— А какво става сега с тях? Къде са всички?

Помисли си за тях и се усмихна. Изведнъж усети, че по-малките, които беше оставила в Сан Франциско й липсват.

— Най-големият ми брат Филип беше убит през войната преди шест години. А брат ми Джордж е героят на семейството. Когато Филип загина, той напусна Харвард, върна се вкъщи и накрая отиде в Холивуд и сега е на върха — постигна голям успех.

— Като актьор?

Патрит изглеждаше заинтригуван. Струваха му се толкова интересна компания, далеч не като собственото му семейство в Англия.

Но Едуина поклати глава и поясни.

— Не, сега е директор на филмово студио. И е страхотно добър. Вече са направили някои от най-популярните филми. Ожени се само

преди няколко седмици. — Тя се усмихна. — После идва Алексиз. Тази, за която ви говорих. Ще се срещна с нея в Лондон — но не обясни защо. — И Фани, която е нашето домошарче, тя е на петнадесет. А най-малкият, Теди, сега е на тринадесет.

И тя приключи доклада за тях с гордо изражение, което го трогна дълбоко.

— И вие се оправихте с тях съвсем сама? Браво! Не ми е ясно как сте успели.

— Просто така. Ден след ден. Никой не ме е питал дали искам. Беше нещо, което трябваше да се свърши, а аз ги обичах. — И след това добави с нежност в гласа. — Направих го заради тях самите... и заради майка ми... Тя остана на кораба, за да открие Алексиз. А после... когато се разбра, че няма да разрешат на мъжете да се качат в спасителните лодки, тя избра да остане с баща ми.

Мисълта за това го ужаси. Представи си как децата напускат потъващия кораб само с Едуина, а тя тъжно впери поглед към морето пред тях, докато си спомняше за нощта, която никога нямаше да изчезне от съзнанието ѝ.

— Сигурно в началото са смятали, че ще има и друга лодка. Никой всъщност не успя да разбере колко малко на брой бяха тези лодки, колко ужасно беше цялото положение. Никой не ни предупреди, че трябва да тръгнем веднага, още в онзи миг. Оркестърът просто си свиреше, нямаше сирени или камбани, а само много хора, който се въртяха наоколо, като мислеха, че разполагат с достатъчно време, и скъпоценните няколко лодки, които спускаха към водата. Може би си е мислела да тръгне по-късно или да остане с него, докато пристигнат други кораби...

Но после тя се обърна и го погледна — този непознат, който щеше да бъде почти неин братовчед и му призна истината, която беше крила дори от себе си в продължение на единадесет години. Докато тя говореше, той посегна и взе ръката ѝ в своята.

— Дълго време я мразех за това, което беше сторила — ... не че ми остави децата... а *защото избра да умре с него, защото го обичаше повече, отколкото обичаше нас...* затова, че позволи любовта ѝ към него да я убие. Мисля, че това ме ужасяваше дълго време... караше ме да се чувствам виновна, че съм изоставила Чарлс, сякаш е било необходимо и аз да бъда с него, само защото тя е останала с татко.

Сега по страните на Едуина се стичаха сълзи.

— Но аз не го сторих... тръгнах още с първата лодка, заедно с децата... отведох ги и оставих мама, татко и Чарлс да умрат, докато ние бяхме в безопасност в спасителната лодка.

Дори, това че го каза, като че ли я освободи от бремето на вината, която носеше вече почти дванадесет години и докато с мъка изговаряше думите, тя се отпусна в ръцете му и той я прегърна.

— Ти не си могла да знаеш, какво ще се случи после. Не си знаела нищо повече от тях... те всички са смятали, че ще дойдат след вас на друга лодка или че ще могат още известно време да останат на кораба, че няма да потънат.

Наистина беше мислила точно това.

— Така и не разбрах, че се сбогувам с тях — изхълца тя. — Дори не целунах Чарлс... и повече никога не го видях.

Тя плачеше в нощта, а Патрик я държеше в обятията си.

— Ти не си могла да направиш нищо повече. Постъпила си съвсем правилно... било е просто ужасен късмет, че въобще се е случило. Но не си била виновна, че си оцеляла, а те не.

— Но защо тя *остана* с него? — Попита го Едуина, сякаш той знаеше, но също като нея той можеше само да се досеща за причините.

— Вероятно защото го е обичала твърде много, за да може да живее без него. Понякога се случва. Някои жени се чувстват по този начин. Може би не е имала сили да го приеме, а в същото време е знаела, че ти оставаш да се грижиш за децата.

— Но това не беше справедливо към тях... и към мен... а аз трябваше да продължа да живея без Чарлс.

Тя за първи път изразяваше пред някого най-съкровениите си чувства и в гласа ѝ прозвуча гняв.

— Защо трябваше да живея с тази болка? Защо трябваше да живея без него? Защо трябваше...

Не можа да продължи по-нататък, пък и това вече нямаше значение. Всички отдавна си бяха отишли, а тя беше преживяла загубата. Беше посветила живота си на любовта си към Чарлс и на отглеждането на децата на своите родители, но това никак не беше лесно за нея и като чуваше риданията ѝ сега, Патрик отлично го разбираше.

— Понякога животът е толкова несправедлив...

Изпита желание да се разплаче като нея, но осъзнаваше, че това не може да промени нищо. А от начина, по който тя говореше, му стана ясно, че може би за първи път изказваше чувствата си пред някого, особено негодуванието си, че майка ѝ беше *избрала* да умре с баща ѝ.

— Съжалявам — погледна го тя накрая. — Не трябваше да ти разправам всичко това. — Тя отново избърса сълзите от страните си, той ѝ подаде хубава ленена кърпичка, на която беше избродиран гербът му, и тя я прие с благодарност. — Обикновено не говоря за всичко това.

— Предположих — каза той и после се усмихна към нея — Искате ли да те бях срещнал преди дванадесет години, тогава може би щях да те отнема от него и животът ти щеше да протече много по-щастливо, както и моят. Щеше да ме предпазиш от един брак, който не трябваше да става. Всъщност — той се усмихна и продължи — аз се ожених за първа братовчедка на Чарлс по линия на майка му. Едно много *красиво момиче*, както казва майка ми, но се опасявам, че доскоро изобщо не си давах сметка, че тя никога не ме е обичала.

— Все още ли си женен за нея?

Докато задаваше въпроса си, Едуина отправи поглед към него и отново издуха носа си. Мисълта, че би могла навремето да се омъжи за Патрик ѝ изглеждаше забавна и тя отново изпита съжаление, че никога не го беше срещала до момента, в който двамата се озоваха на борда на „Париж“.

— Да — изрече той стоически. — Имаме три прекрасни момчета и си говорим приблизително по веднъж на два месеца между пътуванията и на закуска. Страхувам се, че жена ми е... а... не изпитва особена слабост към мъжете и се чувства много по-щастлива в компанията на своите приятелки, роднините си от женски пол и на конете си.

Едуина си помисли, че току-що той беше казал нещо, което беше важно за нея, но беше твърде притеснена, за да го помоли да обясни и си замълча. Стига, че се беше оженил за жена, която не обичаше, и която не го обичаше и може би не беше толкова съществено какво точно искаше да каже с тези нейни *приятелки*. Но всъщност той имаше предвид точно това, което тя си беше помислила. Единственото странно нещо беше, че с няколкото твърде редки опита, които бяха

направили, те все пак бяха успели да се сдобият с три деца, но беше малко вероятно да се случи отново, тъй като вече нито правеха опити, нито пък която и да е от двете страни желаше нещо подобно.

— Ще се разведеш ли някога с нея? — Попита тихо Едуина, но Патрик бавно поклати глава.

— Не, по ред причини, между които и синовете ми. Опасявам се, че родителите ми не биха го преживели. Знаеш ли, никой в семейството ми не се е развеждал. И за да станат нещата още по-сложни, благодарение на една моя баба францужойка, аз съм сред най-редките птици — англичанин католик. Страхувам се, че Филипа и аз сме свързани за вечни времена, което за мен, ако не за нея, означава доста самота и твърде мрачни перспективи за следващите четиридесет или петдесет години!

Той говореше делово, но зад думите му Едуина усещаше колко самотен се чувства и докато описваше своя брак, тя виждаше тази самота в очите му.

— Тогава защо не я напуснеш? Не можеш да живееш по този начин до края на живота си.

Беше удивително. Не се познаваха, а споделяха един с друг най-съкровени тайни. Но на кораб тези неща често се случват.

— Нямам избор — каза тихо Патрик, като отново имаше предвид своята съпруга. — Точно както и ти, когато се е наложило да отгледаш своите братя и сестри. *Noblesse oblige*^[1], както би казала баба ми. Освен въпрос за любов, някои неща са и въпрос за задължение. Моето е това. А момчетата са прекрасни. Вече стават големи и разбира се, всички заминаха да учат. Последен замина Ричард, който миналата година стана на седем. Това вече ми дава по-голяма свобода. Всъщност, изобщо не ми се налага да си бъда у дома и през по-голямата част от времето аз наистина не съм — усмихна се той по момчешки на Едуина. — Оставам задълго в Ню Йорк, пътувам по работа до Париж, когато имам възможност! Трябва да поддържам имотите на баща ми. Имам приятели в Берлин и в Рим... нали виждаш, не е чак толкова лошо.

Едуина стоеше до него, той я беше прегърнал с една ръка и все пак тя беше откровена.

— Звучи много тъжно и безсмислено.

Не му спести истината и той я погледна открито.

— Права си, така е. Но това е всичко, което имам, и трябва да се задоволя с него. Както и ти. Не е бог знае какъв живот, но е моят живот. Както и твоят. А ти какво направи? Цял живот оплакваш един човек, умрял преди дванадесет години. Мъж, когото си обичала, когато си била на двадесет години. Всъщност, познаваше ли го добре? Знаеше ли кой е и дали въобще може да те направи щастлива? Имала си право на много повече от това, както и аз, но простата истина е, че не го получихме. И тогава ти си се примирила, заобиколена от братята и сестрите, които обичаш, и аз правя същото с моите деца. Нямам право на нещо повече, аз съм женен човек, но ти не си и когато слезеш от този кораб, трябва да намериш някого, когото да обичаш, може би дори някой, когото и Чарлс би одобрил, да се омъжиш за него и да имаш свои собствени деца. Аз вече не мога да си разреша подобно нещо, но ти можеш. Едуина, не пропилявай тази възможност.

— Не бъди глупав — засмя се тя, но независимо от това, дали го разбираше или не, той ѝ беше казал нещо мъдро. — Знаеш ли на колко години съм? На тридесет и три. Твърде стара съм за това. Половината ми живот е минал.

— И моят също. Аз съм на тридесет и девет. Но знаеш ли какво? Ако имах още един шанс, шанс да обичам някого, да бъда щастлив, да имам пак деца, бих се вкопчил в него веднага.

При тези думи той сведе поглед към нея и преди тя въобще да успее да му отговори я целуна. Целуна я, а тя не беше целувана откакто Чарлс беше умрял и дори не можеше да си спомни дали и тогава той я беше целувал по този начин, и за миг думите на Патрик блеснаха в съзнанието ѝ. Нима беше прав? Нима Чарлс беше просто един далечен спомен от детството? Толкова ли се беше променила? Нима го беше *преживяла*? Изобщо спомняше ли си го? Вече не беше възможно да узнае отговора и в мислите си тя не се съмняваше нито за миг, че го беше обичала. Но вероятно го беше носила в себе си *твърде дълго*. Може би времето, в което, най-накрая трябваше да се освободи от него, беше дошло. И внезапно, докато отговаряше на целувката на Патрик, всичко в съзнанието ѝ избледня и те се прегърнаха силно и отчаяно като двама давещи се.

Мина дълго време преди той да я пусне и те стояха притиснати един до друг, той отново я целуна, а после я погледна и каза нещо,

което тя имаше право да знае от самото начало. И той беше сигурен, че трябва да го чуе от него.

— Едуина, независимо от това, което може да се случи между нас, аз не мога да се ожения за теб. Искам да го разбереш сега, преди да си се влюбила в мен и аз в теб. Без значение колко ще те обичам един ден, аз съм мъртъв човек. Ще остана женен до последния си ден. А не искам да разбивам живота ти. Веднага ще ти кажа, че ако ми разрешиш да те обичам... аз ще те оставя свободна... заради самата теб... и заради мен... Няма да искам да те задържа до себе си, а и няма да ти позволя да останеш. Разбираш ли?

— Да — изрече тя дрезгаво, признателна за честността му, макар че още от самото начало беше почувствала, че е точно такъв.

Затова си разреши да разговаря с него и вече знаеше, че го обича. Беше абсурдно, почти не го познаваше и въпреки това чувстваше, че това е любов.

— Няма да те оставя да постъпиш така, както постъпи с Чарлс... да носиш спомена години наред... Искам да те обичам и да те пусна да тръгнеш по своя път... щастлива. И ако един ден наистина ме обикнеш, ще се омъжиш за някой друг и ще направиш това, което ти казах.

— Тревожиш се твърде много — усмихна се тя. — Не можеш да предвидиш всичко. Ами ако Филипа един ден умре или те напусне, или реши да живее някъде другаде?

— Не бих могъл да строя живота си на подобна надежда, нито пък ще позволя на теб да го сториш. Помни, любов моя, един ден ще те пусна на свобода... като малка птичка... да се върнеш у дома, там, откъдето си дошла, далеч отвъд океана...

Но когато той изрече тези думи, те я накараха да се почувства самотна без него преди изобщо нещо да е започнало. Тя се притисна до Патрик и промълви тихо:

— Не още... моля те...

— Не... все още не — прошепна той в отговор и тогава, като спомен от далечен сън, той зарови устни в косите ѝ и прошепна отново. — Обичам те.

И въпреки че бяха непознати, техните изповеди и връзката им с Чарлс ги беше събрала.

[1] [Благородството задължава. \(фр.\) — Б.пр. ↑](#)

36.

Беше като нещата, които можеха да се случат само в книгите или в някой от филмите на Джордж. Те се срещнаха, влюбиха се един в друг и сякаш съществуваха между два свята, а Едуина откри един живот, който изобщо не беше познавала, или който беше забравила през изминалите единадесет години. Те разговаряха, смееха се, с часове се разхождаха из кораба и постепенно тя се освободи от ужаса, който изпитваше, че всеки момент могат да потънат. За по-сигурно той дори отиде с нея, когато провеждаха инструктажа за спасителните лодки, въпреки че в интерес на истината, трябваше да бъде в друг сектор на кораба. Останалите пътници ги наблюдаваха отдалече с топли усмивки, завистливи погледи или мълчаливо възхищение. Двамата се държаха дискретно и търсеха отделни и скришни места, където можеха просто да си говорят, да се целуват, да си държат ръцете. Изживяваха това, което им беше липсвало от дълго време. Въпреки че Едуина подозираше, че понякога Патрик си го беше разрешавал. Той обаче твърдеше, че никога не се е влюбвал след сватбата си и тя му вярваше.

— Каква си била като дете? — Питаше я той и искаше да научи всичко, всяка подробност, най-малкото нещо, което беше свързано с нея.

— Не зная — усмихна се тя. — Струва ми се, че никога не съм мислила за това. Щастлива, предполагам. Докато родителите ми си отидоха, животът ни беше съвсем обикновен. Преди това ходех на училище, биех се с Филип за играчките... обичах да помагам на мама в градината... всъщност — спомни си тя в момента — най-напред, когато тя умря... когато след всичко това се прибрахме вкъщи, аз често си говорех там с нея, докато подрязвах розовите ѝ храсти и скубех плевели. Понякога даже ѝ бях доста сърдита. Искан да зная защо беше постъпила така, какво я беше накарало да остане с него, след като имаше толкова деца, които, според мен, беше изоставила.

— И стигна ли до някакъв отговор? — Усмихна ѝ се той, а тя само поклати глава.

— Не, но после винаги ми ставаше по-леко.

— Значи трябва да е било приятно. Аз също обичам да работя в градината, когато ми се отдаде възможност. Въпреки че не се смята особено подходящо за мъже.

Говореха си за всичко, за приятелите от детството, за любимия спорт и за писателите, които обичаха най-много. Той харесваше сериозната, класическата литература, а тя — популярни автори като Ф. Скот Фицджералд и Джон Дос Пасос. И двамата обичаха поезията, залезите, лунната светлина и танците. И тя му разказа със сълзи в очите колко се гордее с Джордж, какви филми беше правил и колко ѝ харесва Хелън. Дори му призна, че ѝ беше дала булчинския воал, който тя трябваше да носи за Чарлс, и докато я слушаше, Патрик се просълзи.

— Бих искал да можеше да го сложиш за мен.

— И аз също — прошепна тя, като избърса сълзата, търкулнала се по бузата му и същата вечер, един ден след тяхното запознанство, двамата отидоха да потанцуват.

Тя се притесняваше, че няма никаква прилична рокля, но като по чудо една от стюардесите, по негова молба, успя да ѝ намери. Роклята ѝ стана чудесно, дори имаше етикет от „Шанел“ и цяла вечер тя очакваше някоя вбесена дама от пътниците в първа класа да ѝ я смъкне от гърба, но никой не се появи и те прекараха възхитително. Всичко беше безупречно.

Корабът не само не потъна, но дори пристигна твърде бързо. Струваше им се, че след броени мигове те вече бяха първо в Шербург и после в Саутхамптън.

— Какво ще правим сега? — Попита тя тъжно.

Бяха го обсъждали стотици пъти и мислено тя вече беше репетирала как ще се раздели с него, но сега просто нямаше сили да го направи.

Той ѝ повтори всичко отначало.

— Най-напред намираш Алексиз, после обядваме или вечеряме в Лондон, за да го отпразнуваме, вие се връщате у дома и започвате щастлив живот, а ти си намираш един добър човек и се жениш за него.

При тези думи тя прихна.

— И как би ми предложил да стане това? Да пусна обява в някой вестник в Сан Франциско?

— Не, само престани да изглеждаш като опечалена вдовица, излез сред света и след десет минути пред входната ти врата ще има цяла дузина мъже, помни ми думата.

— Глупости!

Не искаше нищо подобно. Искаше Патрик.

Тя отдавна вече му беше признала защо изобщо е тръгнала за Лондон и той се вбеси, когато чу какво представляваше Малкълм. Вече беше изразил желание да ѝ помогне в търсенето на Алексиз. Заедно щяха да претърсят малките хотели и той вече имаше предвид няколко, в които обикновено отсядаха актьори. Предполагаше, че няма да бъде особено трудно да ги открият. Този ден се канеше най-напред да отиде до кантората си, да уреди някои работи и по-късно след обяд щяха да се срещнат, за да започнат издирването, но колкото и да ѝ се искаше да открият Алексиз, никак не ѝ беше приятно да се разделя с него, дори и за миг. След като бяха прекарали заедно почти всяка секунда от изминалите три дни, сега ѝ се струваше странно, дори и за малко да остане без него. Разделиха се единствено през нощта по негласно споразумение. Те се бяха целували, прегръщали и държали ръцете си, но той не искаше да се възползва от чувствата ѝ и после да я остави. В определен смисъл тя беше съгласна с него, въпреки че от друга страна ѝ се искаше нещата да бъдат по-различни. Беше абсурдно, наистина. Нейната седемнадесетгодишна сестра се беше впуснала в една безумна любовна авантюра, а тя щеше да се върне в Сан Франциско девствена стара мома. При тази мисъл тя избухна в смях, а Патрик ѝ се усмихна, забелязал нещо в очите ѝ.

— Какво си замислила, ти, лошо момиче?

— Мислех си колко е нелепо, че Алексиз се държи неприлично и е тръгнала с този негодник, а аз съм толкова целомъдрена... Изобщо не съм сигурна, че този сценарий ми харесва.

И двамата се засмяха, само ако бяха пожелали, би могло да бъде по съвсем друг начин. Но и за двамата беше твърде рано и те не искаха да принизят стойността на това, което имаха. А за тях беше нещо безкрайно рядко и ценно.

Взеха влака за Лондон, който имаше връзка с парахода, бяха заедно в едно и също купе и разговаряха. Той ѝ обясни, че Филипа

нито знае, нито се интересува, че той пристига на този ден и предполагаше, че тя и без това ще е заминала някъде, може би на важни конни състезания в Шотландия.

После той я настани в „Кларидж“, все още беше обяд и ѝ обеща да се върне в пет часа. Тя веднага изпрати на децата телеграма, в която им казваше къде се намира, успокояваше ги, че засега всичко е наред и ги молеше да ѝ съобщят, ако получат някакви вести от Алексиз. Можеше само да предполага, че са добре и през някои от следващите дни ще я потърсят в „Кларидж“, за да ѝ кажат, ако има някакви проблеми.

После отиде в „Хародс“ и за неописуемо кратко време накупи толкова дрехи, колкото никога досега, ходи и на фризьор и взе такси обратно до хотела, натоварена с кутии с шапки, с рокли и с нова прическа. Когато Патрик пристигна в пет, той я намери елегантна и усмихната. И щастлива, че го вижда.

— Боже мой — усмихна се той, — какво си правила цял следобед?

Но той също беше имал доста работа. Беше ѝ купил едно рядко издание на Елизабет Барст Браунинг и ако познаваше по-добре магазините в Лондон, тя щеше да разбере, че кутийката, която той извади от джоба си, беше от „Уортски“. Най-напред, когато ѝ я подаде, тя просто ахна, а после се изплаши да я отвори, а когато накрая го направи, впери поглед в подаръка си и онемя. Беше тънка диамантена гривна, която, според легендата, принц Алберт бил подарил на кралица Виктория. Рядко се случваше подобни скъпоценности да се предлагат за купуване, но понякога за специални клиенти пускаха по една-две. Беше вещ, която можеше да носи непрекъснато и когато я сложи на ръката си, тя знаеше, че ще остане там дълго, дълго време като спомен от Патрик.

Той ѝ беше донесъл и бутилка шампанско, но когато пийнаха по глътка, и двамата решиха, че е време да почнат издирването на Алексиз. За целта той беше наел кола и шофьор и те тръгнаха да проверяват по ред всеки хотел в Сохо. Вече в осем часа, когато бяха решили да отидат *само в още един*, Едуина влезе със снимка в ръка, както правеха от два часа, а той скришом мушна в ръката на регистратора една банкнота от пет лири. — Виждали ли сте това момиче? — Попита тя, като показваше малката снимка, която от

години носеше в портмонето си. — Пътува с един човек на име Малкълм Стоун — висок, хубав мъж, на, да кажем, четиридесет и пет години.

Регистраторът погледна Едуина, после Патрик, отмести поглед към банкнотата в ръката си, накрая кимна и вдигна поглед към тях.

— Да, тук са. Какво е направила? Откраднала ли е нещо? Знаете ли, те са американци.

Очевидно не беше забелязал акцента на Едуина и понеже парите бяха дошли от Патрик, насочи поглед към него.

— Сега тук ли са?

— Не. Заминаха си вчера. Бяха тук само няколко дни. Мога да погледна кога точно са пристигнали, ако ви интересуваха. Страхотно момиче, с една такава руса коса...

Сърцето на Едуина подскочи при мисълта, че беше дошла от толкова далече и сега беше съвсем близо до Алексиз, но някаква частица от нея почти изпита съжаления, че я бяха открили така бързо. Сега това означаваше, че трябва да се прибере у дома и да се раздели с Патрик.

— Заминаха за Париж за няколко дни, поне той така каза. Освободиха стаята за две седмици, но предупредиха, че ще се върнат. Сигурно ще го направят, защото той остави един куфар.

Патрик погледна Едуина и след като тя кимна едва забележимо, той мушна в ръката на момчето още една банкнота и помоли да им покаже куфара. Когато го отвори, видяха вътре различни мъжки дрехи, а най-отгоре беше оставен един бял костюм. Беше същият, който Алексиз носеше, когато напусна Лос Анджелис. Шапката беше съвсем смачкана, но Едуина веднага я позна — беше на сестра ѝ.

— Този е!

Когато я докосна, в очите ѝ блеснаха сълзи. Питаше се какво ли се е случило с нея след заминаването ѝ.

— Нейна е, Патрик. Носеше тези дрехи, когато изчезна в Лос Анджелис, един ден след сватбата на Джордж.

Струваше ѝ се, че оттогава беше минал един човешки живот и в някакъв смисъл наистина беше така. От онзи момент имаше повече от две седмици и тя знаеше, че през това време целият живот на Алексиз се беше преобърнал. Вдигна поглед към Патрик.

— Какво смяташ да правиш сега? — Попита той тихо, докато регистраторът се беше върнал на мястото си, за да отговори на някакво позвъняване по телефона.

— Не зная. Той каза, че няма да ги има две седмици.

— Защо не отидем някъде да вечеряме и да го обсъдим?

Прозвуча ѝ добре и преди да тръгнат регистраторът ги попита дали трябва да каже, че са идвали, но Едуина отговори незабавно.

— Не. Не им казвайте нищо.

Още една банкнота подсигури неговото мълчание. А тя и Патрик излязоха навън при чакащата кола и потеглиха обратно към „Кларидж“ за вечеря.

Най-напред се качиха в нейната стая и Патрик веднага я попита дали би искала да ги последват в Париж, но това ѝ се струваше съвсем безсмислено. Те изобщо не знаеха къде са отишли и защо, а куфарът говореше, че ще се върнат обратно.

— Мисля, че просто трябва да чакаме.

Което означаваше, че сега имаха на разположение цели две седмици.

— Има ли нещо специално, което би искала да правиш тук? — Попита той.

Имаше нещо предвид, но все още имаше достатъчно време и тя се канеше по-късно да попита за това Патрик.

— Всъщност не — усмихна се тя.

Но той вече имаше идея. Ставаше дума за нещо, което искаше да направи от години. В Ирландия имаше едно място, където той винаги беше копнял да се върне. Не беше ходил там от детските си години и то винаги му беше изглеждало като най-романтичното място на света и докато Едуина го слушаше да ѝ разказва за него по време на вечерята, тя вече знаеше, че това, което искаше да направи сега, беше да отиде точно там.

— Можеш ли да си го разрешиш? — Попита тя предпазливо, а той се усмихна с чувството, че отново е малко буйно хлапе.

Тя го караше да се чувства млад, щастлив, изпълнен с живот и усещаше неговото въздействие по същия начин. Отново се чувстваше момиче, само че сега вече знаеше какво е пропуснала. И изведнъж всичко стана десет пъти по-романтично.

— Хайде да го направим, Едуина — прошепна ѝ той, докато се привеждаше към нея през ъгъла, за да я целуне.

На сутринта всичко беше решено. Тя се обади на Фани и Теди, за да им каже, че е добре. После Патрик дойде да я вземе, качиха се на влака, после на ферибота, за да пресекат Ирландско море и накрая наеха кола и се отправиха към Кашел и до падането на нощта вече стояха пред скалата на Кашел. Това беше мрачно внушително, огромно място, а поляните под него бяха покрити величествено, дори по това време на годината и тя си помисли, че никога не беше виждала такава зеленина, докато извървяха мили на залеза. Накрая потънаха в обятията си и той я целуна.

— Ти измина толкова дълъг път, за да бъдеш с мен — каза той в хладния вечерен въздух, докато слънцето зад тях бавно се спускаше към езерото.

— Като че ли така е било предопределено да стане, нали?

— Така е — потвърди той с галещия ирландски акцент на графство Типерари и после добави, вече с нормален говор. — Винаги ще си спомням този ден, Едуина, докато съвсем остарея и дори в деня на моята смърт ще си мисля за този миг.

Той я целуна отново и те бавно тръгнаха обратно към хотела си. Качиха се в стаята и в този момент тя разбра, че е била родена за него, че всичко това е било предопределено от съдбата. Беше наел единична стая за двамата и те много добре знаеха защо. Имаха толкова малко време и толкова много неща, които трябваше да научат, да изживеят заедно и когато Патрик нежно съблече роклята ѝ и я отнесе на леглото, тя вече чувстваше, че я очакват прекрасни мигове, в които той щеше да ѝ разкрие това, което тя все още не познаваше.

Тя лежа в обятията му до зазоряване и докато той я поглъщаше жадно, тя вече знаеше, че нейният сватбен ден беше дошъл, единственият, който имаше, не този, който беше определено да изживее с Чарлс, а единственият живот, който щеше да ѝ остане — тези кратки, сладостни, скъпоценни две седмици с Патрик.

37.

Миговете отлитаха, понесени на ангелски крила, докато Патрик и Едуина бродеха по хълмовете, гребяха в малкото езеро, беряха диви цветя, правеха снимки навсякъде, прекарваха вечерите, потънали в обятията си в леглото и сякаш всичко продължи само миг и после свърши.

Пътуваха обратно към Лондон в мълчание, обзети от страстното желание да останат. Накрая бяха откраднали още два дни, но и двамата знаеха, че трябва да се върнат, а Едуина трябваше да намери Алексиз. Понякога, докато мислеше за това, Едуина се чувстваше нелепо. Досега подозираше, че момичето не иска да го намерят и писмото ѝ от Ню Йорк потвърждаваше, че са женени. Имаше моменти, в които Едуина ѝ завиждаше, защото вероятно тя беше изживяла всичко, за което мечтаеше. Въпреки че за Едуина беше трудно да си представи Малкълм Стоун като приятен мъж, винаги съществуваха нещастната възможност Алексиз наистина да е влюбена в него.

Тя все още не знаеше какво щеше да каже на Джордж, когато се върне, ако изобщо му признае, каквото и да е. Но точно в този миг тя не мислеше за Алексиз или за Джордж. Мислеше единствено за Патрик. Мушна ръката си в неговата и изпита желание целият живот да им принадлежи, но и двамата знаеха, че това не може да бъде. Той ѝ го беше казал от самото начало и тя трябваше да се върне обратно в Щатите и да продължи да живее живота си, който беше оставила там. За един искрящ миг мечтата беше станала кристално ясна и тя знаеше, че винаги щяха да го съхранят в себе си като нещо рядко и скъпоценно.

Докато отново влизаха в хотела на Алексиз, диамантената гривна грееше на ръката ѝ като спомен от дните, които бяха изживели заедно, от любовта, която се беше родила между тях, и от миговете, които щяха завинаги да скъват в сърцето си.

Този път Патрик попита за Малкълм Стоун и някакъв друг регистратор му отговори, че със съпругата си е в стаята си. С рязко

движение на ръката Патрик не го остави да вдигне слушалката и погледна Едуина.

— Искаш ли да се качиш горе с мен или предпочиташ преди това аз да се срещна с него?

— По-добре да дойда с теб — прошепна тя, — иначе ще изплашиш Алексиз.

Въпреки че, откровено казано, засега беше трудно да се измисли нещо, което би могло да я изплаши, след живота, който трябва да е водила през изминалите четири седмици. Беше изтекъл почти месец, откакто беше избягала. А Джордж щеше да се прибере след още две. Едуина трябваше да я отведе бързо у дома, ако искаше да не се разчуе въобще и тя последва Патрик нагоре по стълбите към стаята, чиито номер вече бяха получили. Едуина чакаше с треперещи ръце, докато Патрик почука на вратата и двамата се питаха какво ли щяха да заварят вътре.

Той я погледна, усмихва ѝ се, за да я окуражи и почука силно. След по-малко от половин минута един висок, хубав мъж с боси крака и пура в уста отвори рязко вратата. В едната си ръка държеше бутилка уиски, а зад него красиво момиче в атлазен комбинезон стоеше и наблюдаваше. Миг по-късно Едуина осъзна, че това е сестра ѝ. Дългата грива от руси коси беше подстригана ѝ фризирана, беше си сложила пудра, руж, веждите ѝ бяха силно почернени и имаше ужасно много червило. Но дори и под маската Патрик видя, че Едуина беше права, момичето наистина беше красавица.

Започна да плаче от мига, в който ги видя, а Малкълм се поклонил ниско и ги покани вътре, развеселен, че сестрата девственица си беше довела рицар.

— Боже, боже, семейно посещение и то толкова скоро! — Той погледна към Едуина със сарказъм, подсилен от ирландското уиски. — Нямах представа, че ще бъдете така любезни да ни удостоите с присъствието си в Лондон, мис Уинфийлд.

За миг Патрик изпита същото желание, което имаше Джордж, когато го беше строполил на пода, в Розарита месеци преди това, но успя да се възпре и за момент остана безмълвен.

Едуина погледна строго сестра си и Патрик видя как мекотата изчезна. Изведнъж беше станала строга и почти внушителна.

— Алекс, бъди така добра да приготвиш багажа си. После погледна към Малкълм Стоун с презрение.

Той вонеше на алкохол и евтини пури и тя потръпна при мисълта за живота на невероятно падение, който сестра ѝ беше водила с него. Но откакто тя и Патрик влязоха, Алексиз не беше помръднала.

— Нима се каните да отведете някъде моята съпруга? — Попита той подигравателно Едуина.

— Вашата *съпруга* случайно е едно седемнадесетгодишно момиче и ако не възнамерявате да бъдете подведен под отговорност за отвличане и изнасилване, аз предлагам да не ѝ пречите да се прибере у дома си с мен, мистър Стоун! — Срязва го Едуина хладно.

— Това не е Калифорния, мис Уинфийлд. Това е Англия. И тя е моя жена. Тук нямате думата.

Едуина погледна към него така, сякаш той изобщо не съществуваше и след това впери поглед в сестра си.

— Алексиз, идваш ли?

— Аз... Едуина... трябва ли? Аз го обичам. Думите ѝ се стовариха върху Едуина като юмрук.

Патрик успя да го усети, само защото я познаваше, но тя изобщо не даде израз на чувствата си и той усети, че ѝ се възхищава още повече за силата, която проявява с това очевидно доста непослушно дете и развратника, с който тя беше избягала. Независимо от това колко беше разстроена, докато разговаряше със сестра си, Едуина показва горда сдържаност.

— Това ли е начинът, по който искаш да живееш? — Заговори ѝ тя тихо, като се оглеждаше наоколо, без да пропуска нищо — празните бутилки от уиски, фасовете и накрая погледът ѝ се спря на Малкълм.

— Това ли си искала винаги? — Въпросът ѝ би накарал всеки да изпита срам, особено едно седемнадесетгодишно момиче. Дори и Патрик беше стъписан от тона ѝ, както и Малкълм, без да го показва. — Това ли е твоята мечта, Алексиз? А какво стана с останалото? Къде е звездата от киното?... Домът... Къде е любовта, която си имала? В това ли успя да я превърнеш.

Алексиз започна да хлипа и се извърна, а в сърцето си Едуина знаеше какво е направила и съзнанието за това ѝ причиняваше болка. Съвсем не беше случайно, че Алексиз го беше извършила на другия ден след сватбата на Джордж. Тя се опитваше да намери бащата,

когото беше загубила... точно както се беше опитала да избяга, след като Филип замина за Харвард... имаше нужда от мъжко обкръжение, от мъж, който и да е. Но това, което всъщност искаше, не беше любовник, съпруг или просто някакъв мъж, тя искаше да си има татко. Това почти накара Едуина да се разплаче, докато тъжно гледаше своята сестра.

— Едуина... — започна да хлипа Алексиз. — Съжалявам...

Тя изобщо не беше очаквала подобно нещо. Смяташе, че ще бъде великолепно и забавно да избяга с Малкълм, но вече от седмици беше разбрала истината. Той просто я използваше по всякакъв възможен начин, което за нея беше печално и потискащо. Беше пиян през цялото време. Не искаше да прави нищо с него и въпреки това някаква част от нея винаги беше желала той да я обича. А когато я наричаше *бечко*, тя би направила всичко и той го знаеше.

— Обличай се! — Нареди тихо Едуина, а Патрик я наблюдаваше, изпълнен с възхищение.

— Мис Уинфийлд, не можете да отведете моята съпруга.

Малкълм направи крачка към нея и замахна с ръка, като се опитваше да изглежда заплашителен. С крайчето на окото си тя забеляза, че Патрик се приближава, но протегна ръка, за да го спре. Беше ѝ хрумнало нещо и тя нямаше да тръгне, преди да разбере истината.

— Имате ли доказателства за вашия брак със сестра ми, сър? — Попита тя учтиво. — Не можете да очаквате от мен да ви повярвам, ако не видя документ. А между другото... — тогава тя се обърна към Алексиз, която се обличаше. Слагаше някаква червена рокля, която накара Едуина да изтръпне... — Впрочем, Алексиз, как влезе в Англия и Франция без паспорт или може би си го извадила в Ню Йорк?

Едуина говореше много хладно и Алексиз ѝ отговори веднага.

— Малкълм им каза, че съм си загубила паспорта. А аз бях толкова болна, че те не искаха да ме разстройват.

— Болна, на кораба? — Полита Едуина съчувствено.

Знаеше колко травмиращо трябва да е било за нея пътуването и беше изненадана, че тя въобще е тръгнала.

— През цялото време, докато бях на „Бремен“, те ме държаха упоена — каза тя невинно, докато се обуваше.

— Упоена? — Едуина рязко вдигна вежди и погледна Малкълм. — А вие, мистър Стоун, възнамерявате ли някога да се върнете в Щатите? Упоена... отвлечена... изнасилена... момиче на седемнадесет години... непълнолетна... каква интересна история ще се получи в съда.

— Така ли? — Малкълм постепенно идваше на себе си... — Наистина ли смятате, че брат ви и очарователната му холивудска съпруга ще искат да разгласят нещо подобно? Как точно смятате, че ще се отрази това на нейната репутация? Не, мис Уинфийлд, той няма да се яви в съда, нито вие, нито пък Алексиз. Той ще ми даде работа, ето какво ще направи за мен. А ако не иска, може би ще предпочетете да ми даде пари.

Той се изсмя, а Едуина слушаше, обзета от ужас. После погледна Алексиз и разбра истината. Тя плачеше, докато слушаше засрамена мъжа, с когото беше избягала. Тя го беше усещала, през цялото време подозираше, че той изобщо не я обича, но сега, след това, което току-що беше казал на Едуина, тя повече не можеше да се заблуждава.

— Алексиз, омъжи ли се за него? — Погледна я право в очите Едуина. — Омъжили се? Кажете ми истината! Искам да зная. И след това, което току-що чу, трябва да ми кажеш, заради Джордж и заради самата себе си.

Но Алексиз вече клатеше глава, за огромно облекчение на Едуина и Патрик и плачеше тихо, а Малкълм проклинаше, вбесен на самия себе си, че го беше отложил. Но той изобщо не беше предполагал, че ще изминат целия този път до Лондон, за да си я приберат.

— Първо ми каза, че сме се оженили, а аз бях твърде пияна, за да мога да си спомня. И после ми призна, че все още не сме. Трябваше да се оженим в Париж, но той непрекъснато беше твърде пиян, за да го стори — изплака Алексиз, а Едуина погледна Патрик и почти щеше да се засмее от радост.

— Не можете да я отведете — опита се Стоун да блъфира и да се измъкне. Тя е моя съпруга по право. Няма да ви разреши да я вземете. — А после му хрумна още нещо. — Освен това — каза той с надежда, като виждаше как златото изтича през пръстите му — какво ще стане, ако е бременна?

— Не съм — отвърна незабавно Алексиз за огромно облекчение на Едуина.

Поне това беше сигурно. А в това време Алексиз отиде до Едуина, застана до нея и тъжно погледна Малкълм.

— Ти никога не си ме обичал, нали? Аз никога не съм била твоето малко момиче...

— Разбира се, че беше. — Чувстваше се объркан пред всички тях и отново погледна Алексиз. — Знаеш ли, че все още бихме могли да се оженим. Не е необходимо да тръгваш с тях, ако не искаш...

Но Едуина реши да предотврати всякакво заблуждение и у двамата. Отправи поглед първо към него и после към сестра си.

— Ако се наложи, ще я пренеса и пак няма да остане тук.

— Не можете да направите това — Малкълм отново направи стъпка към нея и после изведнъж се взря в Патрик, сякаш го виждаше за пръв път.

— Кой е този всъщност?

Едуина се канеше да отговори, когато Патрик я прекъсна и отправи заплашителен поглед към Малкълм.

— Съдия съм. И ако кажете само още една дума или продължавате да пречите на момичето да си тръгне, ще ви пратим в затвора и ще ви задължим по най-бързия начин да напуснете страната.

Когато Патрик изрече тези думи, Малкълм за първи път изглеждаше наистина смазан. Наблюдаваше мълчаливо как Патрик отвори вратата и как Едуина изведе сестра си. Алексиз само хвърли един поглед през рамо. След миг вече бяха отново долу, кошмарът беше свършил, а Едуина благодареше на Господ, че Алексиз не се бе омъжила за Малкълм и се молеше да успее да я прибере обратно в Сан Франциско без някой да разбере какво се е случило. А що се отнася до кариерата ѝ в киното, спокойно можеше да се сбогува с нея. Отсега нататък, обеща на себе си Едуина, Алексиз щеше да си стои у дома с Фани и щеше да се учи как се меси хляб и как се правят овесени сладки. Но това, което я натъжаваше най-много, беше, че въпреки цялата любов, с която я беше обсипала през тези години, тя се беше оказала недостатъчна и сестра ѝ се беше продала в безплодните си усилия да си намери татко.

По-късно, когато Алексиз вече си беше легнала в леглото на Едуина в „Кларидж“, тя сподели мислите си с Патрик. Преди това се

беше състояла продължителна драматична сцена с много сълзи, истерични извинения, с които Алексиз беше умолявала Едуина да ѝ прости. Всичко това вече не беше необходимо и Едуина я беше държала в прегръдките си, докато и двете плачеха. Накрая Алексиз беше заспала и Едуина беше дошла отново в гостната, за да поговори с Патрик.

— Как е тя?

Той изглеждаше разтревожен. За всички нощта се беше оказала твърде дълга, но всичко беше приключило много по-добре от очакванията на Патрик. Все пак момичето най-общо беше здраво и читаво, а и от Малкълм Стоун се бяха отървали изненадващо лесно.

— Спи, слава богу — отвърна Едуина с въздишка, докато седнаше и той ѝ наля чаша шампанско. — Ама че нощ!...

— Какъв отвратителен човек. Смяташ ли, че ще се върне и отново ще ви безпокои?

Тя самата си беше задала същия въпрос, но сега вече не можеше да направи почти нищо, за да го предотврати, освен да каже на Джордж и да го включат в черния списък, но не изгаряше от желание да стори дори и това.

— Не зная. Надявам се, че няма. Това най-малко ще го направи да изглежда като принц. Благодаря на господ, че се оказа твърде мързелив, за да се ожени за нея. Можехме после да анулираме брака им, разбира се, но това би усложнило всичко и съм убедена, че тогава цялата история щеше да гръмне и по вестниците.

— А сега?

— С малко късмет мога тайно да се върна в страната без никой да разбере. Смяташ ли, че тук ще успея да ѝ извадя паспорт?

— Утре ще говоря за вас в посолството.

Той познаваше американския посланик и се надяваше, че ще може да ѝ уреди получаването на паспорт без твърде много въпроси. Точно както и Малкълм Стоун, щеше да каже, че момичето го е загубило през време на пътуването със сестра си.

— Би ли направил още нещо за мен?

Искаше да го помоли за това, откакто беше разбрала, че е братовчед на Чарлс.

— Би ли се обадил от мое име на лейди Фицджералд? Зная, че вече трябва да е доста възрастна. — Дори преди единадесет години тя

съвсем не беше млада. — Но ако има желание, аз бих искала да я видя.

Той помълча един миг и после кимна.

— Имам нужда да се сбогувам с нея — каза тя меко.

Дотогава не беше имала подобна възможност. А най-вече изпитваше необходимост да каже *сбогом* на Чарлс и накрая Патрик ѝ беше помогнал да го направи.

— Ще ѝ се обадя утре — кимна той и после със съжаление я целуна за довиждане. — До утре сутринта.

— Обичам те — прошепна тя, а той се усмихна и отново я притисна до себе си.

— И аз те обичам.

Но и двамата знаеха, че краят приближава. Ако тя наистина възнамеряваше да прибере Алексиз у дома без много шум, трябваше да тръгне веднага. А Едуина ненавиждаше мисълта за това, че щеше да се раздели с Патрик.

38.

На следващата сутрин, когато Патрик се появи, Алексиз се изплаши до смърт. Тя му отвори вратата и след това хукна да намери Едуина.

— Съдията пак дойде! — Прошепна тя стъписана и Едуина отиде да разбере какво става.

Когато видя Патрик, избухна в смях:

— Не е съдия — каза тя през смях, — това е Патрик Спаркс-Кели, мой приятел. — И след това, за да обясни на Алексиз, а и защото чувстваше, че трябва по някакъв начин да оправдае това, че го познаваше толкова добре, тя добави — Патрик е братовчед на Чарлс.

— Но аз мислех... вие казахте, че...

Алексиз отново изглеждаше като дете, гримът ѝ вече го нямаше, а косата ѝ беше сресана в скромна прическа, която Едуина беше успяла да ѝ направи. Сега отново изглеждаше чиста и прекрасна и се усмихваше, докато Едуина ѝ обясняваше, че Патрик се е представил нарочно за съдия, за да изплаши Малкълм.

— Просто в случай, че твоят приятел реши да ни създава неприятности — добави той.

Каза на Едуина, че всичко, което трябва да направи, е да отиде да прибере паспорта на Алексиз от „Гросвенър Гардънс“, номер 4. След това тихо ѝ съобщи, че лейди Фицджералд ще ги очаква в единадесет часа.

— Беше ли изненадана, когато чу за мен?

Едуина не искаше да ѝ причинява твърде силен шок. Беше изчислила, че тя трябва да е значително над седемдесетте.

Но Патрик поклати глава.

— Мисля, че по-скоро беше удивена от факта, че аз те познавам.

— А ти как ѝ обясни това?

Тя го погледна разтревожена. Имаха толкова неща, които трябваше да крият, дори и от Алексиз.

— Просто ѝ казах, че сме се срещнали на кораба — усмихна се той. — Щастливо съвпадение... за мен.

— Смяташ ли, че ще се разстрои твърде много, когато ме види? — Попита тя притеснено, а той отново поклати глава.

— Ни най-малко. Мисля, че отдавна се е примирила със загубата, много повече от тебе.

И когато по-късно същата сутрин те се срещнаха, Едуина осъзна, че това беше истина. Лейди Фицджералд я посрещна сърдечно, седя и дълго разговаря с Едуина, докато Патрик и Алексиз се разхождаха във великолепната ѝ градина.

— Все се надявах, че някой ден ще се омъжите — каза тя тъжно, отправила поглед към Едуина.

Според нея тя беше толкова прекрасно младо момиче, дори и сега не се беше променила. Струваше ѝ се жалко, че изобщо не беше пожелала да създаде семейство.

— Но предполагам, че това не ви е било възможно при всичките задължения около отглеждането на децата. Колко ужасно, че майка ви се удави заедно с баща ви. Беше просто трагедия... толкова хора... такава загуба и всичко само защото компанията беше толкова безотговорна да не осигури достатъчно спасителни лодки на борда... — и капитанът толкова безразсъден да не намали скоростта на кораба си при положение, че вижда айсберга... и радиостанцията на най-близкия кораб изключена... Преди време това ужасно ме измъчваше, но накрая трябваше да реша, че просто е било писано Чарлс да не оцелее. Нали виждате, детето ми, това е съдбата. Трябва да бъдете благодарна, че сте жива и да се наслаждавате на всеки миг.

Едуина ѝ се усмихваше, като отново се опитваше да сдържи сълзите си при спомена за първата им среща заедно с Чарлс и за булчинския воал, който тя ѝ беше изпратила, въпреки че мъжът вече не беше между живите и Едуина нямаше никога да сложи воала. Тя ѝ благодари отново и лейди Фицджералд ѝ обясни защо го е направила.

— Чувствах, че нямам право да го задържа. Въпреки че знаех, че това за момента ще ви разстрои, смятах, че правото да го притежавате, е ваше.

— Моята снаха го сложи на сватбата си миналия месец и изглеждаше прекрасна.

Тя дори обеща да ѝ изпрати снимка, а възрастната жена се усмихна. Изглеждаше изморена. Съпругът ѝ беше починал предната година и тя самата не беше особено добре, но когато видя Едуина, сърцето ѝ се сгря.

— Вашата по-малка сестра е много хубаво момиче, точно като вас на нейната възраст, с тази разлика, разбира се, че косата ѝ е много по-светла.

— Надявам се, че не съм била глупава като нея — усмихна се Едуина, поласкана от комплимента, макар и бегло, да я сравняват с Алексиз.

— Вие изобщо не бяхте глупава. А откакто се случи това, сте и много смела... много смела... може би и сега ще имате късмет и ще срещнете някой, който ще ви обикне. През всичките тези години мисълта за него не ви напускаше, нали? — Беше усетила това у Едуина още от началото на разговора им и с очи, пълни със сълзи, Едуина кимна.

— Сега го оставете да си отиде — прошепна тя, като нежно целуна Едуина по бузата и за миг това така силно напомни за Чарлс, че беше просто непоносимо. — Той е щастлив, където и да е в момента, както и вашите родители. Сега и вие трябва да се радвате на своето щастие, Едуина. И тримата биха ви го пожелали.

— Аз съм щастлива — възрази Едуина, докато бършеше носа си с кърпичката, която все още имаше от Патрик и за миг даже се запита дали лейди Фицджералд я бе забелязала.

Но тя беше твърде стара, за да обръща внимание на такива подробности или да се вълнува чия носна кърпа носеше у себе си Едуина.

— През всичките тези години децата ме правеха щастлива...

— Това не е достатъчно — упрекна я майката на Чарлс — и вие го знаете. Ще дойдете ли пак някога в Англия? — Попита тя, когато станаха и бавно излязоха навън в градината.

Едуина се чувстваше изтощена, но беше доволна, че реши да дойде, и разбираше, че това, което ѝ каза лейди Фицджералд, беше самата истина. Не можеше да се крие повече. Беше го научила от Патрик. А сега трябваше да се сбогува и с него. Изглежда животът ѝ в момента беше изпълнен с болезнени раздели.

По обяд тя се разцелува за сбогом с лейди Фицджералд, след това взеха билети за пътуването им на „Олимпик“ и накрая отиде да вземе паспорта на Алексиз. Казаха им, че имат късмет. „Олимпик“ щеше да отплава на следващата сутрин и Едуина усети, че я залива паника само при мисълта, че щеше да се раздели с Патрик. Тя хвърли бърз поглед към него, той кимна и тогава тя ангажира две съседни каюти за себе си и за Алексиз.

Но през последните няколко седмици Алексиз беше пораснала много и реши тази нощ да ги остави сами, като твърдеше, че е направо грохнала от умора.

— Не смяташ, че може пак да се измъкнеш, нали? — Попита разтревожено Патрик, когато тръгнаха към клуба в посолството, където беше решил да заведе Едуина на вечеря.

Но Едуина се засмя на думите му и го увери, че този път е сигурна в това, че Алексиз си е взела поука.

Вечерта отново отлетя мъчително бързо, твърде скоро те се върнаха в „Кларидж“ и нямаше никакъв начин да споделят нежността, която си бяха дарили в Ирландия. Тя искаше пак да се любят, но и двамата знаеха, че така е по-добре.

— Как бих могла да ти кажа сбогом, Патрик? Та аз току-що те открих...

Бяха ѝ потребни единадесет години да откъсне от сърцето си Чарлс, а сега за един миг трябваше да загуби и неговия братовчед.

— Ще дойдеш ли утре с нас в Саутхамптън?

Но той тъжно поклати глава.

— Това би било твърде болезнено и за двамата, нали? А и вероятно ще бъде неудобно от Алексиз.

— Мисля, че тя и без това се досеща.

— Значи и двете се връщате у дома със своите страшни тайни...

После той я целуна нежно, но и двамата много добре знаеха, че всичко, което бяха изживели заедно, беше единствено красота и светлина. И някъде дълбоко в себе си тя вече знаеше, че той ѝ беше върнал свободата.

— Ще се видим ли някога отново? — Попита тя, докато все още стояха пред хотела и той си тръгваше.

— Може би. Ако се върнеш тук. Или аз дойда там. Никога не съм бил в Калифорния.

А тя се съмняваше, че някога изобщо ще го направи. Беше точно както ѝ беше казал от самото начало: двамата трябваше да си тръгнат, да отлетят един от друг, свободни завинаги. Усещаше на ръката си неговия подарък, който винаги щеше да бъде там. Той беше докоснал сърцето ѝ, но всичко останало щеше да изчезне, един спомен за щастие, който той ѝ беше оставил за няколко седмици, за да я освободи от веригите, които я държаха приковани толкова отдавна.

— Обичам те — прошепна той, когато си тръгваше от нея, — обичам те отчаяно... завинаги... ще се усмихвам, всеки път, когато помисля за теб... всеки път, когато се сетя за Ирландия. Прави го и ти.

Той я целуна за последен път и тя вече плачеше, а той влезе в колата си и потегли, без да поглежда назад.

Тя дълго остана там, обляна в сълзи, и после бавно влезе в „Кларидж“ с мисълта за това колко силно го обичаше.

39.

На другия ден в осем часа те тръгнаха за Саутхамптън, точно както преди години, но този път бяха само двете, две сестри, две приятелки и пак бяха оцелели. Пътуваха в мълчание и Алексиз подозираше, че Едуина има да мисли за много неща, а в това време сестра ѝ седеше безмълвна, вперила поглед през прозореца.

Качиха се на борда на „Олимпик“ навреме и все още твърде напрегнати, че изобщо се намират на кораб, двете жени се отправиха към каютите си. И тогава Едуина удиви Алексиз с желанието си да се качи на палубата, за да наблюдава как корабът отплава. Тръгна самичка, тъй като по-малката ѝ сестра нямаше никакво желание да я последва.

Докато стоеше там, горе, огромният кораб беше освободен от въжетата, вдигна котва и точно когато вече напускаше пристанището, Едуина го забеляза. Сякаш предусещаше, че ще бъде там. Патрик стоеше на кея, гледаше към кораба и махаше тъжно. Едуина се разрида и докато сълзите се стичаха по страните ѝ, тя му изпрати целувка и сложи ръка на сърцето си. Той направи същото. Гледаше го дълго как маха, докато накрая изчезна от погледа ѝ и корабът вече беше безкрайно далеч, но Едуина знаеше, че ще помни Патрик до края на живота си.

Беше минало доста време, когато отново слезе долу и намери Алексиз заспала на леглото ѝ. И за двете това пътешествие беше твърде изтощително.

Същия ден преминаха инструкциите за ползването на спасителните лодки, но единственото, за което мислеше в този момент, беше Патрик, не Чарлс... разходките им по палубата, безкрайните им разговори, идването му на упражненията за спасителните лодки заедно с нея... нощта, в която танцуваха заедно и роклята, взета назаем неизвестно от кого... Спомените за всичко това я накараха да се усмихне, а когато погледна към небето, видя как над главата ѝ прелита птица и тогава думите му отново зазвучаха в съзнанието ѝ. Въпреки

това, което се беше случило между тях, той щеше да я пусне свободна, за да полети обратно към дома. Всеки от тях имаше свой живот, свой свят и никога нямаше да бъде възможно да останат заедно. Но на тридесет и две години тя беше обичала, беше обичана от двама мъже и докато корабът се носеше към дома, тя се чувстваше странно узряла и това не остана скрито дори от Алексиз.

— Ти се влюби в него, нали? — Попита я тя на втория ден, а Едуина стоеше, вперила поглед в морската шир пред тях и дълго не отговори.

— Той беше братовчед на Чарлс.

Но това не беше отговор на въпроса и Алексиз го знаеше. Но освен това тя знаеше, и го беше научила на твърде скъпа цена, че е по-добре някои въпроси да остават без отговор.

— Мислиш ли, че Джордж ще научи, искам да кажа, за Малкълм?

Изглеждаше истински изплашена и Едуина се замисли, преди да ѝ отговори.

— Може би не, ако си достатъчно дискретна и децата не му кажат.

— Ами ако все пак го направят или пък разбере от някой друг?

— Какво толкова смяташ, че може да ти стори? — Попита Едуина и за първи път се обърна към нея като към голямо момиче. — Нищо. Всичко лошо, което се случи, засегна теб, сърцето ти, душата ти, всичко онова, което има значение единствено за теб. И ако можеш да го преодолееш, тогава победителят си ти. Трябваше да получиш няколко тежки урока и те останаха зад теб. Най-важното е, че успя да се спасиш. Останалото е без значение.

Алексиз се усмихна с облекчение, наведе се към нея и я целуна.

— Благодаря ти, че ме измъкна.

Истината беше, че и двете бяха спечелили от това. И Едуина беше научила няколко безценни урока и сега беше благодарна.

— Моля, винаги с удоволствие — усмихна се тя и се отпусна на шезлонга, притвори очи, но после изведнъж отново бързо ги отвори. — А, виж какво, никакво *винаги*! Я по-добре повече да не се повтаря, благодаря!

— Да, наистина — засмя се Алексиз.

По-голямата част от времето прекарваха в каютите си, четяха книги, играеха карти, спяха, приказваха и вече се познаваха много по-добре, но като възрастни. Алексиз твърдеше, че възнамерява сериозно да се заеме с кариера в киното, но Едуина ѝ каза, че според нея трябва да изчака да стане поне на осемнадесет, за да се оправя по-добре. И Алексиз се съгласи. Преживяванията ѝ с Малкълм вече я бяха уплашили достатъчно по отношение на мъжете, които можеше да срещне, и тя сподели с Едуина, че би искала тя винаги отсега нататък да бъде до нея и да я закриля.

— Следващия път ще можеш да се справиш и сама.

Но Алексиз вече съвсем не беше толкова сигурна и разправяше колко щастлива според нея била Фани, която не искала нищо друго, освен един ден да си има дом и семейство и най-вълнуващото събитие в живота ѝ да бъде това да приготвя вечеря на съпруга си.

— Големите предизвикателства не са за всички — каза Едуина. — Само за единици. А хората извън тези магически кръгове никога не са били в състояние да го проумеят.

Сприятелиха се с някои от пътниците по пътя към дома и въздъхна с облекчение, когато корабът влезе в пристанището на Ню Йорк. Споменът за някои болезнени преживявания умира трудно, а сега и двете знаеха, че тяхното винаги щеше да им напомня за себе си. Когато слезе от кораба, Едуина все още тъгуваше за Патрик. Той ѝ беше изпратил цветя с единственото „Обичам те. П.“ на картончето, а тези, които беше поръчал да ѝ донесат в хотела в Ню Йорк, бяха с посланието „Je t’aime... Adieu.“^[1] За миг тя остана неподвижна, загледана в тях, после докосна гривната на ръката си и прибра картичката в портмонето си.

Останаха в Ню Йорк само една нощ, обадиха се на Фани и Теди, за да разберат, че Джордж беше звънил два пъти, а Фани много изкусно го беше излъгала, че Алексиз била навън, а Едуина имала страшен фарингит. И Сам Хоруиц ги беше търсил, но Фани му каза същото и освен че *на хоризонта беше чисто*, децата бяха щастливи да научат, че с Алексиз всичко е наред. Тя самата разговаря с тях, всички плакаха, или поне момичетата. Четири дена по-късно вече си бяха у дома и сред бурни прегръдки, целувки и сълзи, Алексиз се закле, че никога повече няма да ги напуска, дори и за да замине за Холивуд и когато го чу, Едуина избухна в смях.

— Един ден ще ти припомня тези думи — пошегува се тя и точна в това време телефонът иззвъня.

Беше Джордж. Същия ден се бяха върнали в Холивуд след един фантастичен меден месец и когато малко по-късно Едуина размени няколко думи с Хелън, тя ѝ прошепна, че вероятно е бременна.

— Нима? Това е чудесно!

И беше изненадана от самата себе си, когато усети, че я прониза завист. Та Хелън беше с десет години по-малка и току-що се беше върнала от своето сватбено пътешествие, имаше съпруг, който я обожаваше, за разлика от Едуина, която беше отново сама и след връщането ѝ я очакваше единствено грижата за децата.

Когато свършиха разговора, Джордж отново взе телефона, за да я попита загрижено.

— Впрочем, как е гърлото ти?

— Добре? Защо? — И внезапно си припомни историята на Фани. — О... вече отлично... но каква ужасна настинка беше! Страхувах се, че може да се окаже някакъв остър грип, да стане пневмония или нещо такова, но всичко премина без усложнения.

— Радвам се. Една нощ те сънувах ужасно странно.

Не ѝ каза, че в съня му тя беше на някакъв кораб, знаеше, че това щеше да я разстрои твърде много, но така се беше ужасил от тази картина, че дори беше събудил Хелън. А тя пък беше убедена, че е забременяла точно същата нощ.

— Както и да е, радвам се, че си добре. Кога ще ни дойдете на гости?

Самата мисъл за ново пътуване изпълваше Едуина с ужас. Току-що се беше върнала от другия край на света, но разбира се, той не можеше да го знае.

— Ще дойдеш ли у дома за Деня на благодарността? — Попита тя, но Джордж имаше друга идея.

— Сам мислеше, че можем да се редуваме. Тази година би могъл да го направи у тях, а догодина да го отпразнуваме при теб.

Беше обещал на Хелън, че ще представи нещата на Едуина по този начин, но освен това я беше предупредил, че ако сестра му се разстрои твърде много, че няма да бъде домакиня за празника, както винаги досега, те ще трябва да отидат до Сан Франциско.

От другата страна Едуина дълго мълча, докато обмисляше предложението му и накрая кимна.

— Добре... може и да бъде забавно, като разнообразие, въпреки че бедната Фани искаше да приготви своята специална пуйка.

— Това може да стане и у Сам — предложи Джордж с усмивка, докато нежно потупваше все още плоския корем на Хелън. — Хелън също иска да помогне в готварството, нали скъпа? — Пошегува се той, а тя изстена.

Жена му дори не знаеше къде какво има в кухнята.

— Сам сигурно за това ни е търсил — каза Едуина замислена, до този момент все още дори не беше имала време да му се обади.

— Вероятно — предположи Джордж. — Добре тогава, ще се видим след няколко седмици.

Тя каза на децата, че за Деня на благодарността ще отидат в Лос Анджелис и това ще бъде началото на една нова традиция да прекарват този празник заедно с Хелън, Джордж и Сам. Всички изглеждаха доволни, дори и Алексиз.

— Мислех, че никога повече няма да ми разрешите да направя и крачка вън от тази къща.

Те се бяха сблизили след голямото си приключение, но останалите изглежда нямаха нищо против. Теди и Фани бяха почти като близнаци и се радваха, че Едуина и Алексиз са отново у дома. Толкова беше странно, мислеше си Едуина, когато си легна същата вечер, сякаш всички изведнъж са пораснали. И докато заспиваше, не можеше да спре мислите си, които отново полетяха към Патрик. Сега всичко й изглеждаше като сън, корабите, влаковете, пътуването до Ирландия, инцидентът с Малкълм и Алексиз, диамантената гривна, шампанското, поезията, посещението при лейди Фицджералд. Имаше да мисли за толкова неща, че дори когато вече тръгнаха за Лос Анджелис за Деня на благодарността, тя все още беше с чувството, че не може да подреди всичко в съзнанието си.

Хелън и Джордж изглеждаха добре, Хелън вече беше потвърдила пред всички, че е бременна. Сам беше въодушевен от новината и си беше дал поръчката за внук. А Фани приготви своята *специална* пуйка и попита Хелън дали може да дойде за няколко месеца в Холивуд и да й помага за бебето. Предложението изненада Хелън, но бебето щеше

да се роди през юни, а дотогава лятната ваканция на Фани щеше вече да е започнала.

— Ами аз какво ще правя цяло лято, докато ти сменяш пелени, Фани? — оплака се Теди, но Джордж незабавно се намеси.

— Мислех си, че може би следващото лято ще искаш да поработиш като помощник в студиото.

И без друго възнамеряваше да му предложи и Теди почти полудя от радост, докато похапваха от пая с тиква, който Фани беше изпекла. Тя беше забележителна готвачка и Сам непрекъснато я хвалеше, което дълбоко трогваше Едуина. Беше толкова мил с всички тях, като че ли сега те също бяха неговото семейство и това означаваше много за нея. По-късно тя се опита да му благодари за това, докато Алексиз разговаряше с Джордж за някакъв нов филм, Фани, Хелън и Теди играеха на карти, а те със Сам решиха да се поразходят в градината.

— Благодаря ви, че сте толкова добър с тях. Това означава много за мен — усмихна се тя.

— Вие наистина им посветихте живота си за толкова дълго, но сега можете да се гордеете с тях. — Той я погледна със своите мъдри очи и нежно ѝ се усмихна. — А какво възнамерявате да правите, когато те пораснат, Едуина?

— Същото, което и вие сега с Хелън. — В нейните очи те бяха от едно и също поколение, но в действителност това не беше истина. Тя все още беше на тридесет и две, а Сам Хоруиц на петдесет и седем. — Чакате внуци, нали, аз пък — племенници. Всъщност няма разлика — усмихна се тя мило, но той поклати глава.

— Не, има.

Той говореше тихо в нощта, докато се разхождаха, за да се раздвижат след вечеря, но тя се чувстваше така непринудено в компанията му, като че ли бяха стари приятели и можеха да си споделят всичко. Харесваше бащата на Хелън, още от самото начало, точно както харесваше и самата нея.

— Преди много време аз изживях своя живот с жена, която обичах и която ме нарани жестоко. А вие сте имали толкова малко неща, като се изключи бандата малчугани, които обичате и за които правите абсолютно всичко. А кога ще получите онова, което ви се полага? Кога ще дойде вашият ред? Какво ще стане, когато те тръгнат

по своя път? Това исках да кажа — племенниците не са достатъчни — имате нужда от много повече. Трябва да се радвате и на свои деца.

Той беше сериозен и тя се засмя.

— Защо напоследък всички ми казват едно и също? — И безмълвно ги изреди: Патрик... лейди Фицджералд... сега и Сам... — Хей, аз отгледах тези пет деца като свои. Не смятате ли, че съм направила достатъчно?

— Може би, но не е същото. Поне аз мисля така.

— Според мен, няма разлика — изрече тя, вече сериозно. — Аз обичам тези пет деца като мои. — Поколеба се тя за миг и после продължи. — Почти си мисля, че ги обичах повече от родната ни майка...

Тя не ги беше обичала достатъчно, *за да остане жива заради тях*, да се раздели със съпруга си... но когато Едуина си мислеше за това сега, след като беше разговаряла с Патрик и след всичките тези години, тя вече не ѝ се сърдеше. После, след като бяха толкова откровени един с друг, тя реши да попита Сам за нещо, което той беше и споменал.

— Защо казахте, че вашата съпруга ви е засегнала жестоко? Аз мислех, че е починала.

— Така беше. — Той погледна сериозно своята по-млада приятелка. — Когато загина в онази катастрофа с влака, тя беше избягала от мен с чужд мъж. Тогава Хелън беше само на девет месеца и не знае нищо за това.

За момент Едуина се стъписа и не можа да промълви нито дума.

— Трябва да е било ужасно за вас — каза накрая тя, удивена, че той никога не беше разкрил истината пред дъщеря си.

Беше мил и почтен човек, което беше само част от всичко онова, заради което го харесваше. Още от самото начало беше предизвикал нейното уважение и възхищение и много ценеше приятелството му.

— Наистина беше ужасно. И аз дълго време не можех да се примиря — продължи Сам, — таях го в себе си, докато почти ме съсипа. И тогава, един ден просто реших, че болката е твърде разяждаща, за да продължавам да се измъчвам по този начин и се отърсих от нея. Тя ми беше оставила Хелън и може би това беше достатъчно. Всъщност, сега вече зная, е точно така.

Но Едуина си помисли колко беше тъжно, че той никога не се бе оженил повторно. Това се беше случило преди двадесет и една година — един твърде дълъг период, за да бъде изживян в самота. Беше чувала, че понякога той излизаше с някоя от най-именитите актриси в Холивуд, но нито тя, нито Джордж знаеха някога да е имал сериозна връзка, с която и да е от тях. Сам Хоруиц живееше за своята работа и за своята дъщеря. И в този момент той стъписа Едуина със следващия си въпрос.

— Между другото, как е в Европа?

Тя се спря и се обърна към него с пълен с изумление поглед.

— Какво ви кара да смятате, че съм била в Европа? Фани беше казала, че когато той се обадил, тя му е разказала познатата история с фарингита, която беше предложила и на брата си.

— Няколко пъти ви търсих по телефона, за да разбера как сте. Толкова мило се държахте с Хелън в деня на сватбата, бяхте й като майка и исках да ви благодаря. И тогава малката Фани ми разказа измислената си историйка за това колко ужасно сте се простудили и как просто не можете да говорите от този кошмарен фарингит — имитира той Фани толкова успешно, че Едуина се засмя, без да откъсва очи от силното му, изсечено лице, бялата му коса, която грееше на лунната светлина, докато за кой ли път си помисли, че той наистина беше много красив.

— Както и да е, аз усетих, че нещо не е съвсем наред, така че, след като внимателно проверих тук и там, открих, че от града е изчезнал не само Малкълм Стоун, а и госпожица Алексиз. И тогава предположих къде може да сте заминала. В един момент даже си мислех да тръгна след вас, но после реших, че ако сте имала нужда от мен, щяхте да ми се обадите, или поне се надявах. Харесваше ми да смятам, че сме приятели. — Той я погледна предпазливо. — Всъщност бях малко разочарован, че не ме потърсихте. — И после отправи към нея поглед, пълен с нежност. — И вие се качихте на кораба съвсем сама, нали? — Наистина, но не беше останала за дълго сама. — Сигурно това ви е струвало много — продължи той, а тя кимна. — И накрая я открихте. Къде беше заминала?

— В Лондон.

Едуина се усмихна, докато си мислеше за сцената, когато я бяха намерили, както и за *съдията* Патрик.

— Със Стоун ли беше?

Едуина се поколеба и после кимна.

— Но Джордж не знае и аз обещах на Алексиз да не му казвам.

Тя погледна тревожно към Сам и той поклати глава с печално изражение. А тя беше много впечатлена, че той е знаел истината и все пак не е казал на никого. Сам беше интелигентен, дискретен и невероятно грижовен.

— Изобщо не е моя работа да разправам на моя зет и съдружник какво е правила сестра му. След като успяхте сама да се справите, имате моето уважение. Впрочем, къде е сега Стоун?

— Мисля, че остана там. Едва ли ще бърза особено да се върне в Холивуд. Твърде много се страхува от Джордж.

— Бива си го. Според мен, ако брат ви узнаеше, направо щеше да го убие. Покойната ми съпруга ми беше отворила очите за някои неща, без които чудесно можех да мина и затова подозирах, че Алексиз е напуснала града, но сега изглежда се държи прилично.

— Така е, освен това през пролетта, когато навърши осемнадесет години, иска да се върне в Холивуд и да започне работа върху нов филм. Ако дотогава все още иска, мисля, че Джордж няма да има нищо против.

Но Едуина беше сигурна, че сестра ѝ няма да промени решението си. Говореше непрекъснато единствено за своята бъдеща кариера на актриса.

— А вие? — Попита той многозначително. — Какво смятате да правите сега?

Очите му срещнаха нейните и той дълго не отмести поглед. Имаше толкова много неща, за които искаше да я попита, които искаше да знае за нея и които имаше нужда да ѝ разкаже за себе си.

— Не зная, Сам — въздъхна тя, но изглеждаше щастлива. — Ще правя това, от което децата се нуждаят, ще бъда край тях, ще стоя вкъщи... каквото и да е...

Вече изобщо не се тревожеше затова. Беше ги следвала през всичките тези единадесет години и вече не ѝ оставаше да прави нищо друго. Освен това, тя ги обичаше, но Сам имаше предвид нещо друго, нещо, за което не знаеше как да заговори пред Едуина. Мислеше за това отдавна, но не знаеше как да започне и за първи път от толкова време изпита страх.

Спряха се, той сведе поглед към нея. Лицето ѝ пред него грееше на лунната светлина, очите ѝ бяха сини като стомана, а кожата ѝ снежнобяла на фона на черните коси.

— А вие, Едуина? Кога ще получите това, което ви се полага? Те всички имат вече свой живот, почти са си отишли, а вие дори не забелязвате. Знаете ли кога осъзнах, че Хелън вече не е при мен? В деня, когато се омъжи за Джордж. Изведнъж застанах там и я предадох в ръцете му. Изградих за нея империя и внезапно нея вече я нямаше. И знаете ли какво още открих в онзи ден, докато вие се суетяхте около нея и оправяхте булчинския ѝ воал... воала, който вие самата щяхте да носите, ако годеникът ви не беше загинал заедно с вашите родители... открих, че бях изградил тази империя и заради самия себе си, а сега нямаше с кого да я споделя. След всичките тези години, след всичката работа и след цялата любов, с която бях обградил Хелън, както и майка ѝ преди това... аз се оказах съвсем сам. Разбира се един ден ще си имам внуци и Хелън все още е около мен, но това не е същото. Няма кой да държи ръката ми, да бъде с мен, някой, който да ме обича... и когото аз да обичам... освен единствената си дъщеря. Гледах ви през този ден — каза той нежно и пое ръката ѝ в своята силна голяма ръка, лицето му беше съвсем близко до нейното лице и тя видя това, което беше харесвала в него от самото начало. Нежността, силата, сърдечността и мъдростта. Беше човек като баща ѝ, някой с когото можеш да се смееш и да разговаряш, когото спонтанно обикваш. Беше естествен и искрен и за миг тя почти си помисли, че го обича. И докато се бореше с тази мисъл, той ѝ се усмихна. — Знаете ли какво искам? — Продължи несмело. — Искам да бъда там с вас, искам да държа ръката ви, искам да мога да ви прегърна, когато плачете и да се смея с вас, когато ви е весело. Искам да бъда с вас, Едуина, и вие да бъдете с мен, всеки път, когато сте ми нужна. Ние двамата имаме право на това. — После ѝ се усмихна почти тъжно. — Но никога не сме го притежавали.

Тя остана дълго време безмълвна, без да знае какво да му каже. Той не беше Патрик или Чарлс, не беше млад, тя също, и все пак се чувстваше, че по някакъв странен начин го обича. Беше мъжът, към когото се стремеше от години, без някога да си беше давала сметка за това. Мъжът, когото щеше да харесва, да уважава и обича. Мъжът, с когото можеше да прекара остатъка от живота си. И тогава изведнъж, в

един миг тя осъзна и още нещо. Знаеше, че ще остане до него винаги, каквото и да се случи, за добро или зло... докато... както беше и с нейната майка. Тя беше избрала да остане до края с Бърт, защото не съществуваше по-голяма любов... по-голяма любов от тази, която тя беше изпитвала към него... или от тази, с която Едуина обичаше децата им... от тази, която занапред самите те щяха да изпитват един към друг, и може би и към своите деца...

Изведнъж Едуина осъзна, че ги очаква онази любов, с която бяха благословени нейните родители. Тази любов, която човек гради, която отглежда с много грижи и която пази завинаги. Любовта, за която живее... и в името, на която е готов да умре. Все още беше скрита, но тя чувстваше, че под това, което вече ги свързваше, се издига непоклатимата скала, върху която можеше да се съгради един живот.

— Не зная какво да кажа...

Усмихна му се почти срамежливо. Никога в мислите си не го беше свързвала с нещо подобно. Възприемаше го просто като бащата на Хелън... но после си спомни как го беше потърсила, когато Алексиз изчезна, как той беше стоял край нея и как тя беше сигурна, че ако наистина има нужда от помощта му, винаги можеше да разчита на него. Преди всичко останало той беше неин приятел, което тя ценеше дълбоко. Всъщност, истината беше, че харесваше в него всичко.

— Какво смяташ, че би си помислила Хелън... и Джордж... и останалите...

Но също като него, тя подозираше, че ще бъдат доволни.

— Според мен — че имам дяволски късмет. Аз самият бих си помислил същото.

Той силно стисна ръката ѝ в своята.

— Едуина... не казвай нищо, ако ти се струва, че е твърде рано. Искам само да зная, ако мислиш, че е възможно... или смяташ, че съм полудял?

Погледна към нея, изпълнен с колебание, почти като малко момче и изведнъж, спомнила си за децата, тя се засмя.

— Мисля, че и двамата сме полудели, Сам, но съм сигурна, че това ми харесва.

Тя пристъпи по-близо до него, а той се усмихна, после се обърна, пое я в силните си обятия, притисна я до себе си и устните им се сляха в целувка.

---

[1] Обичам те. Сбогом. (фр.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.